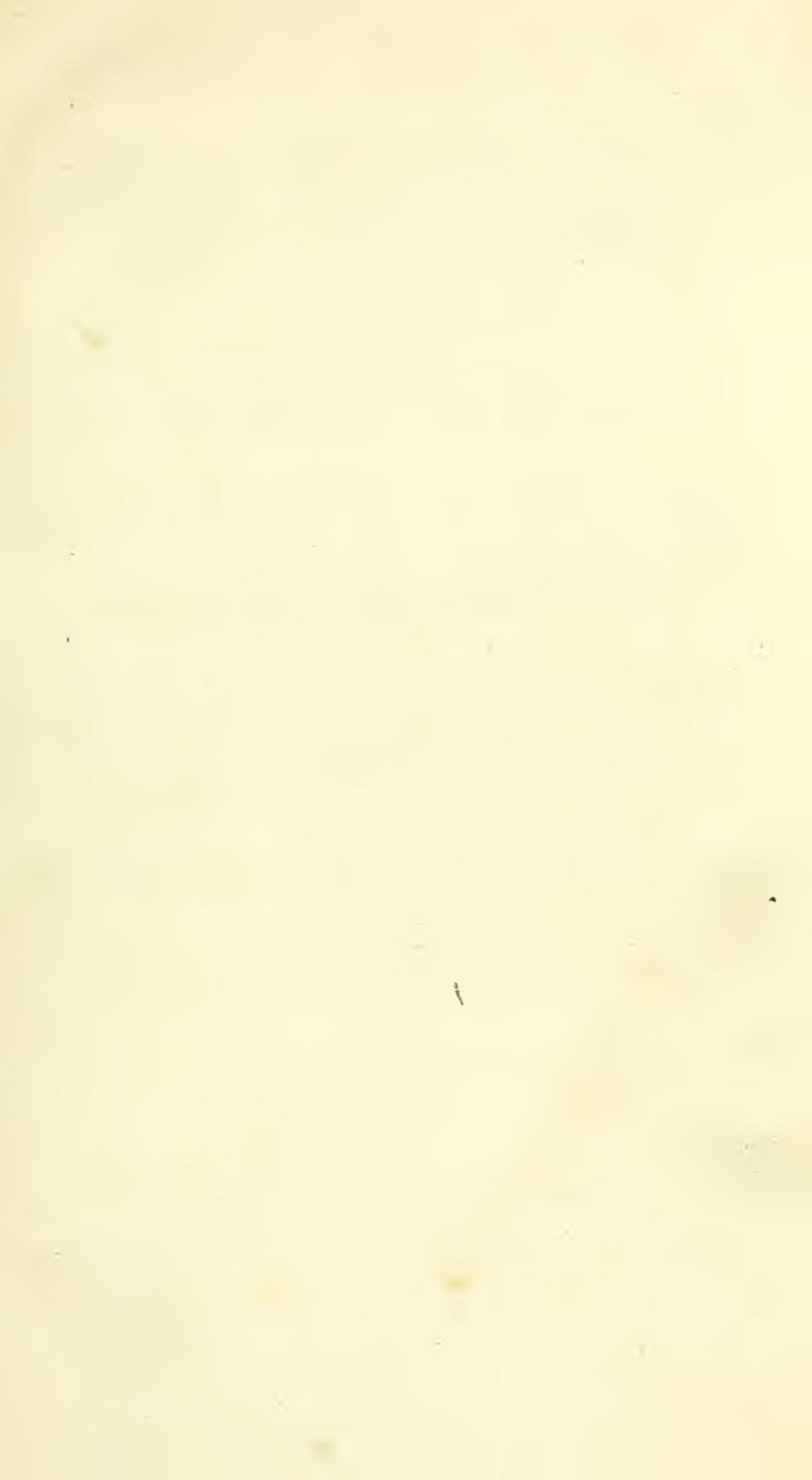


TUFTS COLLEGE LIBRARY.

Gift of
A. L. Sibley, Librarian of
Yankee College
July, 1872.
13392.
Rebound, Aug. 1900.



Digitized by the Internet Archive
in 2015





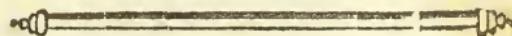
ΤΙΜΑΙΟΤ ΣΟΦΙΣΤΟΤ
ΛΕΞΙΚΟΝ ΠΕΡΙ ΤΩΝ
ΠΑΡΑ ΠΛΑΤΩΝΙ
ΛΕΞΕΩΝ.

ΤΙΜΑΕΙ ΣΟΦΙΣΤΑΕ
LEXICON VOCUM
PLATONICARUM.

*Ex Codice MS. Sangermanensi nunc primum
edidit, atque animadversionibus illustravit*

DAVID RUHNKE NIUS.

Editio secunda, multis partibus locupletior.



LUGDUNI BATAVORUM,
APUD SAMUELEM ET JOANN. LUCHTMANS,

M D C C L X X X I X.

B

288

T5

R9

13392-

Inss. 1
J. C. Cables
July 172



*PLURIMUM REVERENDO
ATQUE ERUDITISSIMO*

V I R O,

HENRICO GALLY, S. T. P.

CANONICO NORWICENSIS ET GLOCESTRIENSI,
RECTORI SANCTI AEGIDI IN CAMPIS,
MAGNAE BRITANNIAE REGI A SACRIS, ETC.

S. P. D.

DAVID RUHNKENIUS.

Quadriennium prope est, cum Joannem Albertum, V. C. tum gravi morbo misere afflictum, pro artissi-

IV^o D E D I C A T I O.

ma, quae mihi cum eo intercedit,
necessitudine ad Fontes Spadanos co-
mitabar. Cujus itineris duplarem
uberrimumque fructum me cepisse,
non mediocri cum voluptate recordor.
Nam primum, quid jucundius mihi ma-
gisque exoptatum esse poterat, quam
carissimum Musis animoque meo homi-
nem corporis vires, quas vis mor-
bi fregerat & debilitarat, salutarium
aquarum usu recuperasse? Tum, quan-
ta in felicitatis parte me ponere exi-
stimas, per hanc occasionem auspica-
to notitiam inter nos esse contraetam?
Profecto nunquam ille dies memoria
excidet mea, cum casu & fortuitu
in Te incidens, ignotus in ignotum,

ne-

nescio quem de literis nostris sermo-
nem inferrem; tuque statim oculis,
vultu, oratione eum laudatarum ar-
tium amorem ac scientiam proderes,
nihil ut tam ardenter cuperem, quam
ad intimam Tuam, si fieri posset,
consuetudinem & familiaritatem ad-
mitti. Ac facilem mihi aditum red-
didit sive promta humanitas Tua, si-
ve morum studiorumque similitudo.
Ex eo tempore nullus temere dies
praeteriit, quin, quoad licuit, in
amoenissimis ad fontem Geronsteram
ambulacris de divinis humanisque li-
teris sermones inter nos haberemus.
Hic in Te cognovi admirabilem quan-
dam doctrinae de Graecis Latinisque

VI DEDICATIO.

fontibus ductae copiam, eandemque cum acerrimo omnis elegantiae sensu coniunctam. Quod meum de Te judicium alter congressus noster, cum superiore anno Bataviam visebas, plane confirmavit. Jam quid dicam de singulari, quo flagras, bene de literis merendi studio, in quo Tibi comparare possum perpaucos, anteponere neminem? Non est, quod hujus rei argumenta repetam altius. Vel hunc *Timaeum* testem cito, quem, nullo merito meo provocatus, cum Parisiis ageres, ex bibliothecarum latibris protractum, & quam fieri poterat accuratissime descriptum, mihi edendum concessisti. Ac tantum abest,

est , ut aut studium literas juvandi
Tuum , aut erga me liberalitatem intra
hos fines continueris , ut subinde alias
veteris aevi reliquias , cum ex Tua ,
tum ex publicis Angliae bibliothecis
depromptas , non mihi tantum , sed
amicis etiam meis , earumdem litera-
rum amore captis , prolixè suppedita-
ris. Plurimum quidem ornamenti Ti-
bi aliquando debebunt *Herodotus* ,
Orpheus , *Phalaris* , aliisque. Ego
vero cum nihil aliud habeam , quo
tot tam luculenta , in me collata ,
beneficia remunerer , Tuum Tibi re-
mitto *Timaeum* , a me , ut facultas
tulit , expolitum. Hunc igitur ex-
plicata fronte , velim , accipias ,

Ti-

VIII DEDICATIO.

Tibique persuadeas, neminem esse,
vel unquam fore, qui liberalitatem
Tuam aut gratiore animo prosequa-
tur, aut libentius crebriusque dilau-
det. Vale. Dab. Lugduni Batavo-
rum, Kalendis Maji, MDCCLIV.



PRAE-



P R A E F A T I O.

AEQUO ATQUE ERUDITO

L E C T O R I.

Constat inter omnes bene dicendi magistrorum, *Platonem*, pro tali ingenii magnitudine, non tenue, & de medio sumtum, sed grande & magnificentum dicendi genus esse fecutum. Nec inter ipsos Veteres defuerunt, quibus hoc nomine poëtae, quam prosae orationis scriptori, similior videretur. *Quinctilianus X. i. p. 501.* *Plato* praecipuus est eloquendi facultate divina quadam & Homerica. Multum supra profam orationem surgit. Gravitatem vero &

**

tan-

tanquam auctoritatem scriptis suis concilia-
bat verbis antiquis, & a vulgi familiarita-
te se junctis. Vide *Dionys. Halic.* de Com-
pos. p. 28. Quae γλῶσσαι vel ἀξεῖς, ut a
veteribus Criticis appellantur, cum ipsis
Graecis, florente quidem adhuc lingua,
verumtamen aliquantum mutata, obscurita-
te sua molestae essent: Grammatici operae
pretium se facturos existimarunt, si illis si-
gillatim interpretandis *Platonis* lectionem
faciliorem redderent. In quo genere non
quidem *Plutarchus*, ut, re parum explo-
rata, scribit *J. Potterus* ad *Clem. Alex.*
Strom. V. p. 680. sed aliorum elaboravit indu-
stria. Primus, quod sciam, *Platonis* studio-
sis tale praesidium paravit *Harpocratian*, Ar-
givus, Caesaris familiaris, quem, *Suidas*
narrat, ἀξεῖς πλάτωνος τι βιβλίοις δυσὶν edi-
diffe. Ex eodem *Suida* v. ζάλην, v. "Heges-
πήδ. v. παλίμβολος, & *Etymol. M.* p. 407.
37. intelligere licet, in iisdem *Platonicis*
glossis illustrandis *Clementem* versatum esse:
qui, teste *Suida* v. κλήμης, etiam scripsit
ὧν ερώνυμον ὡς τὸν ἰσοχρεστικὸν χημάτων, di-
versus, mea sententia, a Romanae historiae
scri-

scriptore homonymo, et si *Suidas* utrumque confudit. Majore apparatu videtur eandem rem egisse *Boëthus*, cuius duplex huc pertinens scriptum recenset *Photius* Biblioth. Cod. CLIV. Ἀνεγνώθη ὣς τῷ αὐτῷ τεύχῳ, ἢ βοηθῷ λέξεων. Πλατωνικῶν συναγωγὴ κατὰ τοιχεῖον, πολλῷ Τιμαίος συναγωγῆς χρησιμότερον. περσφωνῇ ἢ Μελάνῃ τινὶ τὸ συνταγμάτιον. De altero scripto idem Cod. CLV. Συνετάγη ἢ αὐτῷ (βοηθῷ) καὶ ἔτερόν τι Ἀθηναγόρᾳ περσφωνήμενον σπυδασμάτιον, ὃ ἀεὶ τῷ αὐτῷ Πλάτωνι διπορχμένων λέξεων ἐπιγράφεται. ὃν εἴ τις τὰς λέξεις εἰς ἐν συναγάγοι, συνεντάσσων καὶ τὰς συνηγμένας Τιμαίων, ἀπηρτομένην αὐθίχοι τῷ τοιχεῖον τοῖς τὰ Πλάτωνος ἀναγνώσκειν ἔθελε. Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. 63. & *Fabric.* Biblioth. Graec. L. IV. c. 36. p. 582. At enim, cum & *Harpocratōnis*, & *Clementis*, & *Boëthi* libri communi literarum naufragio perierint, nihil aliud supereft, nisi ut hanc bonis literis tam gravem jacturām, si minus totam, certe ex aliqua parte, *Timaei Lexico* refarciamus. Hoc opusculum *Photius* Cod. CLI. ita describit: Τιμαίος λεξιμὸν ἀεὶ τῷ αὐτῷ Πλάτωνος λέξεων. Ἀνεγνώθη Τιμαίος περι Γεντιανὸν

τοῖς τὸν πλάτωνι λέξεων κατὰ σοιχεῖον Βερρύ
πονημάτιον ἐν λόγῳ. Ipsius *Timaei* memo-
ria non minus obscura est, quam Gentiani,
cui libellum inscripsit. Nec ullum, ne te-
nue quidem, vestigium, ex quo, qua aeta-
te vixerit, conjecturam capias, ejus Lexi-
co impressum reperitur. Jo. Meursius ad
Nicomach. Harmon. p. 169. Lexici aucto-
rem esse credit *Timaeum*, Locrum, philo-
sophum Pythagoricum, cuius extat libellus
τοῖς Φίσεως. Quod commentum quoniam ab-
surdius est, quam ut refutari debeat, ver-
bo fatis sit indicare. Non melior est ra-
tio Jo. Jonsii de Scriptor. Hist. Philos. I.
6. idem opuseulum *Timaeo*, Cyziceno, *Pla-*
tonis discipulo, quem *Demochares* apud
Athen. XI. p. 509. A. commemorat, tri-
buentis. Audierit iste *Platonem*. Num ic-
circo libros scripsit, aut *Platonis* glossas ex-
plicuit? Tali Grammaticorum praesidio non
illa aetas, sed multo posterior, cum lingua
Attica minus celebrari coepisset, indigebat.
At, dicat aliquis, quid in aetate *Timaei* qua-
renda laboras, cum ipse, v. οὐχ ἡμῖν *Por-*
phyrium laudans, se ostendat post *Porphy-*
rium

rium vixisse? Ego vero vellem, tam certis argumentis ejus aetatem constituere possem, quam illum locum manifestae *vobisias* coarguere. Primum *Timaeus*, pro suo brevitatis studio, parcissime aliorum utitur testimoniis, nec nisi in reconditioris significacionis verbis, e. g. Σισύφη & Σφεγγῶντες. At qui quam ineptum & ridiculum fuisse, ad formulam ἐχ ἵκισα probandam, cuius viginti & septem exempla in *Platone* reperiuntur, alium potius, ac *Platonem* ipsum, adhibere auctorem? Sed fac, eum in rem levi alterius etiam scriptoris auctoritate uti voluisse, laudassetne, aliorum more Grammaticorum, *Thucydidem*, *Xenophonem*, *Demosthenem*, horumque similes? At laudatur *Porphyrius*. Qui tandem scriptor? Nempe is, cui rerum abstrusarum scientiam tribuunt omnes, scribendi elegantiam nemo. Nec quisquam unus, si *Suidae* & *Thomae M.* stuporem exceperis, Atticas formulas *Porphyrii*, similiusque scriptorum auctoritate unquam probavit. Ergo relinquitur, ut *Porphyrii* locum, sicut plures alios aliorum, ab inepta manu in *Timaei Lexicon* intrusum

esse statuamus. Etsi vero sic satis demonstravimus, *Timaeum* nullam *Porphyrii* fecisse mentionem, neque adeo quicquam ex ista temporis nota effici posse: suspicamur tamen, illum eodem, quo *Porphyrium*, seculo, id est, tertio floruisse. Haec enim aetas, Sophistarum feracissima, praeter *Porphyrium*, tulit *Longinum*, *Plotinum*, *Boëthum*, *Jamblichum*, multosque alios, omnes studio *Platonis* incensos, ejusque philosophiam & scriptis & ore propagantes. Horum igitur exemplo *Timaeus* excitatus, tentavit & ipse difficultatem, quae ex glossis in *Platone* intelligendo nascetur, quantum in se esset, edito hoc libello minuere. Praeter Λέξεις πλάτωνος *Timaeus* alterum etiam grandioris molis librum scripsisse videtur, συλλογὴν ῥητορικῶν ἀφορμῶν, βιελίας ξῆς. Quem quidem *Suidas* tribuit *Timaeo*, Tauromenitae, Historiarum scriptori nobilissimo. Sed nemo, semel monitus, dubitabit, quin hoc scriptum ad juniores nostrum *Timaeum* referendum sit: quippe in hujusmodi argumentis Sophistarum diligentia versari solebat. *Suidas* autem quoties

ties scriptores homonymos confuderit, nemo nescit. Sequitur, ut de ipso *Timaei Lexico* dicamus. Parum liquet, utrum ita, ut nunc a nobis profertur, ab auctoris manu profectum sit, an integrius locupletiusque? Ex MS. nostri inscriptione, τιμαίς σοφιστῶν ἐπὶ πλάτωνος λέξεων, colligeres, majoris operis excerptum esse, nisi *Photius* quoque exiguae molis libellum tractasset. Vocat enim πονηράτιον βεργάν. Inscriptionem vero forsitan ita refingere malis: τιμαίς σοφιστῶν λέξ. (i. e. λεξικὸν) ἐπὶ πλάτωνος λέξεων. Quod ut in medio relinquimus, ita vehementer dolemus, libellum praepostera nescio cuius diligentia interpolatum esse, stultissimoque consilio cum aliorum, tum *Herodoti* in primis, glossis amplificatum. Vide v. Ἀγαθοεργοί, Ἀμφικλύονες, Γεωπεῖναι, Ἐνεμοτίς, Ζεραί, Κνάφοι, Πατρέχεις παρθένες, Πύθιοι, &c. Quae omnia ex *Herodoto* huc esse derivata, tam manifestum est, ut, si quis illa in *Platone* quaerere instituat, doctorum hominum irrigione ludendus sit. Ex aliis scriptoribus adspersae sunt voces, Ἔφέται, Ἰωπαγρέται, Κωλαγρέται, Σκιρέται, &c.

Eas

Eas quoque undelibet potius, quam ex *Platone* manasse, posito pignore contendem. Satis jam, puto, intelligunt harum litterarum periti, sic nobis ex parte praeclarum fructum, qui ex hoc Lexico ad ipsum *Platonem* pervenire debebat, interceptum esse. Nam quamvis illud non tam ad emendandum, quam ad illustrandum *Platonem*, ab auctore comparatum sit, nobis tamen, qui Philosopho minus integro, quam tum erat, utamur, magno hoc opusculum adjuvento poterat esse ad loca depravata indaganda, pristinoque nitori restituenda. Nunc autem, cum incertum sit, utrumne glossa, quam restituere velis, ex *Platone* hausta sit, an ex alio scriptore: quis hujus Lexici auctoritate *Platonem* refingere audeat? Quibus de caussis, tametsi non deërant conjecturae, rarissime tamen, *Timaeo* duce, *Platonem* tentavimus, nec fere, nisi aliorum Grammaticorum consensus accessisset. Vel sic tamen est, quod nobis gratulemur, *Timaeum* importunam cladem, quae alios in eodem argumento versatos oppressit, feliciter evasisse. Multi enim *Platonis* loci
re-

rectius, quam ante, per illum intelliguntur: multae lectiones, ab ingeniosis hominibus perperam sollicitatae, egregie confirmantur. Potuerat quidem hoc argumentum latius & majore cum eruditionis ubertate tractare, ut *Erotianum* in *Hippocratis Lexico*, & *Harpocrationem* in X. Rethorū, fecisse videmus: nisi ipse fortasse *Galenum* imitari maluerit, qui, post eruditissimam operam aliorum, non dubitavit *Hippocratis* glossas nude, nec adscita aliunde eruditione, enarrare. Sed, utcunque est, jure *Dan. Heinsius* ad *Maxim. Tyr.* Diff. VIII. p. 52. *Timaei* desiderium his verbis jam olim ostendit: *Haec pluribus praeter morem & institutum nostrum persecuti sumus, ut studiosi Platonis, non opiniones tantum, sed & voces τὰς τῷ ἀνδρὶ τῷ χειρὶ diligenter observent.* Quodsi existaret *Timaeus*, & tot illi *Lexicographi Platonici*, quorum cum alii, tum *Photius* meminerunt, facile hoc labore supersederemus. Nunc e tot illis ne unus quidem nobis relictus est, de quo saltem illud poëtae usurpare liceat, καίλεα μέν τ' ἐδίην, οὐαρων δέ τον ἐδίηνε. At enim

enim cum omnes hunc libellum temporis injuria deperditum crederent, ecce! *Bernardus Montfauconius*, vir praeclaris in rem literariam meritis insignis, in Bibliotheca Coisliniana, nunc Sangermanensi, *Timaei Codicem* reperit, ex eoque specimen, quamvis minus accurate descriptum, in ejusdem Bibliothecae Catalogo p. 477. prodidit. Codex est membranaceus, X. seculi, elegantissimus, & praeterea continet *Apollonii Lexicon Homericum*, *Phrynichi Σοφικήν προπαρασκευήν*, aliaque Glossaria. Ego vero cum hoc Lexicon multis de caussis dignissimum judicarem, quod liberali manu assertum, tot seculorum vinculis liberaretur: petii a viro praestantissimo, *Henrico Gally*, qui tum Parisiis degebat, ut, quaunque ratione posset, illius apographum ad me curaret. Quod consilium ut accepérat *Claudius Sallierius*, singulare Galliae eruditæ ornamentum, statim, pro eximio suo literarum juvandarum studio, amico nostro veteris membranae copiam fecit. Magnum autem fortunae munus in eo posuerim, quod describendi provinciam huma-
nis-

nissime suscepit cultissimi ingenii nec vulga-
ris eruditionis vir, *Joannes Capperonne-
rius*, eamque tam egregie administravit,
nihil ut supra fieri posse videatur (*).
Nactus igitur apographum, *Timaeum* cum
Platone comparare, atque adeo ejus edi-
tionem curare coepi: in qua quae sit a no-
bis servata ratio, paucis exponendum vi-
detur. Codicem veterem, qui unicus nunc
superest, summa repraesentavi religione.
Alterius Manuscripti vicem saepius ex-
plerunt *Photius MS.* & *Suidas*, aliquan-
do etiam *Etymologus M.* qui omnes bonam
hujus Glossarii partem ad verbum descripse-
runt, nomine auctoris suppresso. Quoties
quam salutarem operam sibi mutuo praesti-
terint *Timaeus* & *Suidas*, non sine volupta-
te ex animadversionibus nostris cognosces,
simul admirans, Cl. *Kusterum* ex tot *Pla-
tonicis* glossis, quas *Suidas* in farragi-
nem suam congesit, vix unam alteraine
ad

(*) Pauca, nec ea magni momenti, quae *Capperon-
nerius* neglexerat, Codice iterum excusso, Cl. *Villois-
nus* ad *Longum* p. 179. indicavit.

ad *Platonem* retulisse. *Photii Lexicon* ineditum evolvi apud virum ingenii, doctrinae, probitatis fama clarissimum, *Joannem Albertum*, cui multis nominibus tantum debeo, quantum ab homine deberi homini plurimum potest. Porro suam cuique glossae fedem assignavi; aliquas etiam latentes in lucem revocavi, atque e fuga retraxi. Qua tamen in re plus navare & efficere potuisse, nisi crebrae, de quibus modo dixi, interpolationes omne hoc conjecturarum genus anceps & lubricum reddidissent. Sed cum omnis haec opera ad *Platonem* emendandum illustrandumque comparata sit, saepe de illustrioribus ejus locis disputavi fusius, in primisque fontes, ex quibus posteriores scriptores rivulos duxerint, diligenter indicavi. Evidem haud scio, utilitatisne plus habeat, an voluptatis, collatis inter se locis cognoscere, quid quisque a *Platone* mutuatus fit, & quo modo, quod *Platonis* erat, imitando fecerit suum. Qua de re pauca in universum juvat differere. Vix quisquam post heroica illa tempora ad scribendum accessit.

sit, quin se totum ad aliquem antiquiorum, qui omnium consensu ingenii ac doctrinae principatum tenerent, exprimendum imitandumque daret. Quemcunque vero sibi delegisset, ejus non solum voces, formulas, complexionesque verborum, sed sententias etiam & bene dicta acerrimo consestabantur studio, in succumque, quod ajunt, & sanguinem vertebat. Sed ex illis Heroibus quatuor in primis posterior aetas & admirata est, & ad imitationem vocavit, *Homerum*, *Thucydidem*, *Platonem*, & *Demosthenem*. Ab *Homero* quidem quot lumina sententiuarum, dicendique colores cum ipse *Plato*, tum reliqui scriptores sumserint, quid attinet dicere? Ejus autem imitationem ut vel tiro deprehendat, sic ceterorum, quos dixi, ne eruditissimus quidem, nisi diu multumque sit in illorum scriptis volutatus. Horum bene cogitata & bene dicta si quis ita, ut digitos suos, noscat, & in numerato habeat, illum, ajo, infinitis veterum scriptorum locis, vel depravatis adhuc posse mederi, vel lucem reddere obscuris & pa- rum intellectis. Quo magis autem *Plato* ce-

teros ingenio, scriptorumque multitudine vicit, eo plures nactus est imitatores. Ex hoc omnes, qui lautius quoddam dicendi genus secuti sunt, mirifice profecerunt, Sophistae maxime; cuius rei luculenta specimena in Animadversionibus dedimus nostris. Ex hoc *Themistius* & *Synesius*, etiam post *Petayii* curas, centum amplius locis & sanari possunt, & explicari. Ex hoc saepe & lumen & medicinam exspectat *Philostratus*; qua de re *Gothofr. Olearius*, merito ab injusta, quam apud cives suos obtinet, famae possessione depelli coepitus, ne per somnium quidem cogitavit. Ex hoc denique multis locis instaurandi explanandique sunt *Dio Chrysostomus*, *Plutarchus*, *Maximus Tyrius*, *Julianus*, aliique. Quo magis his, qui altioris Critices studio ducantur, dies noctesque elaborandum est, ut assidua lectione in justam *Platonis* confutinem veniant. Illuc revertor. In annotationibus nostris non tantum de *Platone*, sed de aliis etiam scriptoribus, ubi nos invitaret occasio, bene mereri conati sumus. In quo cum breviores es-
se

se voluerimus, veremur, ut interdum tirones, vel mediocriter eruditi, rationes, quibus ad mutandum inducti simus, satis assequantur. Sed eos vehementer rogamus, ut judicium de correctionibus nostris tantisper sustineant, dum ad aliquam de his rebus pervenerint judicandi maturitatem. Ceterum annotationes nostrae, si nulla alia re, certe hoc nomine multis gratissimae sunt futurae, quod plurimas habeant quantivis pretii particulias, ex ineditis scriptoribus, qui rara felicitate ad nos pervenerunt, decerptas (*). Majus tamen, & haud scio an maximum, libello nostro ornamentum adjecit *Tiberius Hemsterhusius*, a cuius consiliis praeceptisque, tanquam a fonte, quicquid sum, me fluxisse profiteor. Hunc Belgii *Varronem*, quotiescunque abditum aliquod e tenebris eruendum esset, toties in consilium adhibui: ex hoc multas & recondita plenas eruditione animadversiones vel
blan-

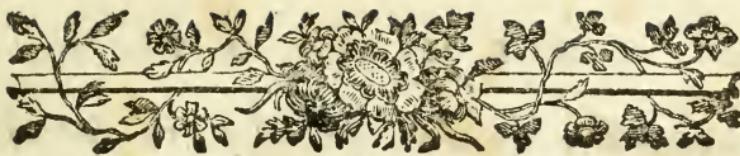
(*) Scriptorum ineditorum tanta seges post primam Editionem succrevit, ut vere dicere possim, nullum dum hujus generis librum tot Anecdotis refertum prodiisse.

XXIV P R A E F A T I O.

blande elicui, vel importune expressi. Neque in eo pietatem, qua illum haud secus, ac filius parentem, prosequor, mihi videor laesisse. Etenim quo minus ipse, quae divinitus excogitavit, in lucem proferre curat, eo magis mihi, ne illis literae nostrae carerent, enitendum putavi. Ita vale, erudite Lector, sciasque, me in excerptis *Platonis* locis usum esse Editione, quae Lugduni apud *Guil. Laemarium* a. 1590. excusa est. Scripsi a. 1754. retractavi a. 1789.



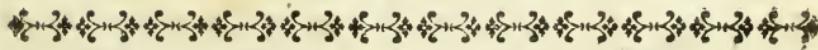
T I.



ΤΙΜΑΙΟΥ ΣΟΦΙΣΤΟΥ

ΕΚΤΩΝ

ΤΟΥ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΔΕΞΕΩΝ.



ΤΙΜΑΙΟΣ ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ.

εῦ περίτειν.

Ἐπισάμενος² ἀκεράως τὸν γνώμην, ³ καὶ τὸν πε-
ρὶ Πλάτωνα σπυδῆν καὶ Φιλοκαλίαν, εἰωθώς τε τῷ
τε Κρονίων⁴ ἐορτῇ τῷ ἔμαυλῳ τοῖς φίλοις ἀπάρχεσθαι
παιδισκῶν⁵ τε ἄμα καὶ τῇ τοῦ παιδιᾶς ἀδελφῇ⁶ σπυδῆ

χρή-

1. ΓΕΝΤΙΑΝΩΙ] MS. Γαικτιανῶι: quod nomen cum Romanis inusitatum sit, Gentianū revocavi ex Photii Biblioth. Cod. CLI. ubi tamen Hoeschelius edidit Γεντιανῶ. Schottus in versio-

ne, ad Gentianum. Inde Rhotom. Γεντιανῶ. Multi in antiquis monumentis memorantur Gentiani. Apud Gruter. p. CCCXII. 1. occurrit T. rentius Gentianus, Flamen Dialis. Alium Ten-
A. ren-

χρησάμεν^Θ, εξέλεξα⁷ τὰ ωδὰ τὰ Φιλοσόφω
γλωσσηματικῶς, ἡ πατὰ συνήθεαν Ἀθηνὴν εἰρημένα,
ἢ καὶ ὑμῖν μόνοις τοῖς Ῥωμαίοις ὄντα⁸ ἀσαφῆ, ἀλλὰ καὶ

rentium Gentianum, summis domi militiaeque honoribus functum, exhibit marmor apud *Murator.* p. MCXXII. 2. qui, haud scio, an diversus sit a *Terentio Gentiano*, cui rescripsit Imp. *Adrianus* in Coll. *Legg. Mosaic.* & *Roman. Tit. XIII.* p. 780. ed. *Schulting.* Q. *Epidius Rufus Lollianus Gentianus* cum *Pomponio Basso Consulatum* gesit A. C. 211. cuius mentio est in inscriptio ne *Thyatir.* apud *Peysonnell.* p. 282. Vide *Reines. Epist. ad Rupert.* p. 571. & *P. Relandi Faist. Consul.* p. 118. *Aurelii Gentiani*, qui & *Zosimus dictus est*, memoriam conservavit lapis Graecus apud *Rich. Pocock. Inser. Ant.* p. 46. 15. Quis vero *Gentianus noster fucrit*, non nisi *Timaei actate explorata* indagari poterit.

2. *Ἐπισάμεν^Θ*] MS. corrupte, *Ἐπισαμένως.*

3. *Τὴν γάμην*] *Lege, (σύ) τὴν γάμην. Montfauc.*

4. *Κενιών*] *Vox corrū-*

pta haud dubie videtur ex *Κενιών, Saturnalium.* In eunte quippe anno 16. Kalend. Januarii erant feriae Saturni, quae *Saturnalia* & *Cronia* vocabant, ut his *Lucii Accii* apud *Macrobius* versibus docetur: *Maxima pars Grajūm Saturnī, & maxime Athenae Conficiunt sacra, quae Cronia esse iterantur ab illis.* In more autem erat, ut amicis munuscula tunc temporis mitterentur. Hoc porro munusculum *Gaiatiano* mittit *Timaeus. Montfauc.*

5. *Παιδιᾶ τε ἄμα*] MS. παιδεῖ τε ἄμα τῇ τε παιδείᾳ ἀδελφῇ σπεδῆ. Sed recepi quod placebat *Jac. Frid. Heusingero* in literis ad me datis. Idem mox etiam scribebat, ἔξει τε παιδιᾶ ἐπὶ ἀμελεῖ, pro, ε. σ. παιδείᾳ ἐπὶ ἀμελεῖ, quod MS. habet. *Timaeus* hoc loquendi genus mutuatus est a *Platone* suo *Ep. VI.* p. 711. E. ἐπομένιας σπεδῆ τε ἄμα μὴ ἀμελεῖ καὶ τῇ τε σπεδῆς ἀδελφῇ παιδιᾶ. ubi eodem errore παιδείᾳ legebatur ante *Wyten-*

τὸν Ἑλλήνων τοῖς πλέοντοις, τάχις τε ταῦτα κατὰ σοι-
χεῖον, καὶ μεταφράσας ἀπέγειλό σοι, νομίσας καὶ αὐ-
τὸν ἔχειν σε παιδιὰν⁹ ὡς ἄμυνον. Ἐρρώθο.

tenbachium meum Epist. Crit. p. 14. Sic Legg. X. p. 666. B. παιδιὰς pro παι-
δεῖς bene restituit Vigerus ad Euseb. P. E. XII. p. 621.

6. Τῆς παιδιᾶς ἀδελφῆς] Sic etiam Plato Polit. III. p. 439. E. ἡ βελτίστη γυμνασικὴ ἀδελφὴ της ἀν εἴη τὸ ἀπλῆς μετο-
χῆς. Sophocles ap. Stob. p. 97. ἡ ἥ μωεία Μάλιστ' ἀδελφὴ τὸ πονεῖας ἕφεν. Aristophan. Pluto 549. Οὐκένδιπτον τὸ πτω-
χεῖας πενίαν φαμὲν εἶναι ἀδελφήν. Philo T. I. p. 658. τὸν ἀ-
δελφὸν ιατερῆς τέχνης ἀλεπτη-
κύν. T. II p. 383. τὸν ἥ εὐ-
εστείας συγγενεῖστην καὶ ἀδελφὸν,
καὶ διδυμον ὄντας, φιλανθρωπίαν.
Petron. cap. 84. Nestio
quo modo bonaे mentis so-
ror est paupertas. Plu-

ra cumulare nihil attinet.
7. Ἐξέλεξα τὰ] MS. ἐξε-
λέξασθο.

8. Ὀντες] Lege, ὄντα.
Montfauç.

9. Παιδιὰν ὡς ἄμυνον] Hoc quoque a Platone sumptum esse, modo vidimus. Phae-
dro p. 342. B. ἐπέμψεν ἡ φύσις ἡδονὴ τινα ὡς ἄμυνον.
Quod Platonis imitatori-
bus valde placuit. Vide Wytenbachium l. c. Ce-
terum παιδιὰν pro παιδείᾳ plane confirmat similis lo-
cūs Phrynichi apud Phot.
Cod. CLVIII. p. 323. τὸν λόγουν Ἀετοκλεῖ τινα γεφύρα.
παιδιὰν τινα τῇ γειτνίᾳ ημέρᾳ τῷ Ἀετοκλέεσσι σέμοπλεσσαν φι-
λοτιμόμενῳ γενέας τὸν γερφὸν καὶ συμπαίσην ωτάρεχεν αὐτάν.

A.

Αγαθοεργοί. αἰρέτοι κατ' ἀνδρεγαθίαν.

"Agatho-

1. **Αγαθοεργοί.**] Platonis hisee Glossis a manu inepte sedula admistas esse alias aliorum, maxime Herodoti, satis mihi videor in Praef. demonstrasse. **Αγαθοεργοί** certe nec Plato commemorat, nec ullus, quod sciam, veterum scriptorum, praeter Herodotum, qui eos I. 67. accurate describit: οἱ δὲ Δίκης τὸν αγαθοεργὸν καλεομένων Σπαρτιτέων αὐτοῦ. Οἱ δὲ αγαθοεργοί εἰσι τὸν αἴσιον, ἐξότες ἐκ τῶν πιστῶν αἰτίαις οἱ πρεσβύταλοι, πτέλει ἔτεροι εἰκάσι. τὰς δὲ τέτον τὸν αἰσιόλον τὸν αἰξίων εἰσὶ τῶν πιστῶν, Σπαρτιτέων τῷ κοινῷ Διοπεμπομίνας, μὴ ἐλευθεροὶ ἄλλοις ἀλλ. Lexicon Rhetor. MS. ferre consentiens cum Hesychio: **Αγαθοεργοί** εἰσιν, οἱ ἐκ τῶν πιστῶν ἐξότες, εἰκάσι ἔτεροι, οἱ Ἡρόδοτος. οἱ δὲ τὸν αἰχάντιον τὸν αἴσιον]. οἱ δὲ αγαθὸν τὸν ἐργασόμενοι. Lexicon Sangermannense MS. **Αγαθοεργοί.** Αττικοὶ τὰς αγαθὸν ἐργασομένους τις οἱ Αγαθοεργοί. ἀρχότες δὲ τὸν αἴσιον τὸν αἴσιον πόλι, καὶ τὸν αἴσιον πόλεων παρεχομησάσιν, οἱ φυτοὶ Διδυμός εἰς τὴν τροπικήν λέξιν. ubi expunge τὸν αἴσιον, temere natum ex sequenti-

bus. **Αγαθοεργοῖς** similes fuerunt Στατοί, etiam ab Hesychio commemorati. Lexicon Rhetic. MS. Στατῶν. ἀρχότες εἰσιν παρεπιληπτοὶ τῆς τοῖς **Αγαθοεργοῖς** αἴσιον. Ceterum hanc insititiam glossam, ut alias ex Timaeo plures, in Lexicon suum transtulit Suidas. Sed quod ibi additur, εἰς Ἐφόρων, mendosum est. Id cum non fessellisset Kusterum, τὸν Ἐφόρων correxit, ut sensus sit, Agathoergos ab Ephoris ex Equitum numero delectos fuisse. Nihil verius. Atque hanc emendationem prorsus confirmat varians lectio, quam in margine Suidae sui, qui nunc penes Cl. Santenium est, notarat J. Gronovius: **Αγαθοεργοί**, αἰρέτοι κατ' ἀνδρεγαθίαν τῶν πιστῶν οὐ π. Ἐφόρων.

2. **Αγάλμα**] **Αγάλμα** proprie est nitidum reddere, sic aliquid exornare, ut oculos gratia sui specie exhibaret: quam notionem pulcre, ut omnia, explicat Hemsterhus. ad Thesmatum Mag. in v. Lexicon Sangermannense MS. **Αγῆλαγ.** τιμῆσαρ θεός, αὐλαῖσαγ. οἵτις δὲ λέξις τὸν αἴσιον Απίκην, οὐ Αγῆλα, καὶ Αγα-

Αγαλμα². πᾶν ἀνάθημα.

¹ Αγα-

λεῖμεν ἐρεῖς, καὶ "Ηγαλε, καὶ Προσταγαλεῖ τὸν θεόν, ἀνὴρ δὲ, εὐζεύς" καὶ τιμῆς. καὶ "Αγα, ἀνὴρ δὲ, τιμῶ. τό, τε δέ, "Αγεν, καὶ τὸ "Αγῆλας, Αττικός. εἰλλὰ τὸ μὲν "Αγεν πολιτικόν· τὸ δὲ ἡ 'Αγῆλας καμαρδίκεν· καὶ ἐμβύς γλωπῆς. Φευγεῖν μὲν δὲν χρὴ τὸ δὲ γλωπῶν, εἰδέναμεν, εἰ δὲ ἀρχαῖα φωνὴ, καὶ σπουδὴ σερινότητος λόγων, χειράτο τῷ τοιότῳ χαρακτῆρες δὲ οὐράτων, φυτὸν ὁ Φεύνικός. (scilicet in Apparatu Sophistico pleniore, quam nunc superest.) Εὔπολις δὲ τῷ 'Αγῆλας ἔχειτο τὸν Δήμοντος. Αναθήμενον δὲν χ' ἡμέτερος τάτοις τὰς διττές εἰρετοίνες, Καὶ πεσταγήλωμεν ἐπελθόντες. 'Αγειροφάνης. (Pace 395. ubi vide Berglerum) Καὶ σε θυσίαις, ιεραῖς, πεστόδοις τε μεγάλαις, ιδίᾳ πάντες, ὡς Πότνια, ἀγαλάμενοι ἡμέτεροι αὖτις. 'Ερμηπάτος 'Αρτοπώλεις. Φέρε νῦν ἀγήλω τὰς θεάς, οἷς ἔγω, καὶ θυμιάμω δέ τέκνα σεσωτρένες. Θεόπομπός Πηνελόπη. Καὶ σε τῇ ομηνίᾳ 'Αγαλματίοις ἀγαλάμενοι αὖτις καὶ δάφνη. Εις Comicorum testimoniis, ab hoc Grammatico allatis, quaedam sunt apud Suid. Etymol. M. in v. & Scholiast. ad Euripid. Med. 1027. ex quo in Hermippi fragm. legendum est: Φέρε νῦν ἀγήλω τὰς θεάς ιητὸν. Vide Kuster-

rum in Addendis ad Suid. v. 'Αγῆλας. Idem Scholiaest Phrynicum de hoc verbo laudat, non Comicum, ut viri docti putarunt, sed Atticistam, ut nunc e Grammatico MS. intelligitur. 'Αγαλάμενον ex Aristophane, vel Theopompo habet Suidas v. 'Αγαντος. 'Αγαλάμενον, ἀνὴρ δὲ, κορυπάτομεν. Sic enim scribendum. Pravè editur 'Αγανάμενον. Sed nimis diu nos tenuit Glossa Grammatici Sangerm. Vim verbi ἀγάλαμα retinet inde ortum ἀγαλμα, recteque adeo ab antiquis Grammaticis exponitur καλάπιτημα πᾶν, ἐφ' ᾧ τις ἀγάλας) καὶ χαίρε. Quia sola notione ab Homero positum esse, vere monet Eustath. ad Od. g. p. 1467. Insignis locus est Suidae: 'Αγαλματά. πάντα ταῦτα κόσμος τινῶν μετέχοντα. Ομηρός. Βασιλῆς δὲ καὶ ἀγαλμα. καὶ 'Ησιοδός τὸ οὔρανον ἀγαλμα καλεῖ. Πίνδαρος δὲ τὸν ἐπὶ τάφῳ σύλληγτα καλεῖ. Εὐεριπίδης τὸ ἐπὶ νεροῖς κόσμον. Alcaeus apud Athen. XIV. p. 627. B. galeas vocat ἀνδρῶν ἀγάλμα. veterus scriptor ap. Eustath. ad Od. Θ. p. 1608. stellas ἀγάλματα νυκτός· plane ut Moschus Eidyll. VII.

2. "Εσπερε, κυανίας ἵρον φίλος ἄγαλμα. Tragici saepe liberos dicunt parentum ἄγαλμα, delicias, obiectamenta, ut Euripides Supplic. 367. ubi vide *Marklandum*. Charito I. p. 1. Κακιόπειν, ἄγαλμα τὸ δῆμος Σικελίας. ubi plura Dorvilius. Sed, quoniam in statuis praecipuum ornamentum est. ἄγαλμα proprie de his usurpari coepit. Plato Menon. p. 23 F. "Οἱ τοῖς Δαιδάλος ἄγαλμασιν καὶ εργοτέχνης τὸν Phileb. p. 83. F. ὡς ἔσι τῶν ποιητῶν ἔργον τὸ καθοράμενον ἄγαλμα. Charm. p. 236. A. ἀλλὰ πάλις ὁ σπερ ἄγαλμα εἰθιώτῳ αὐτῷ. quod imitando sic expressit Julianus Or. III. p. 123. ἐπειδὴ πρῶτον εἰς τὸν ἐκεῖνον ἥλθον, ἐδόκει μὲν ἀσπερεῖν τὸν ἕρων κατιδηρίουν ἄγαλμα τωφοτύπην ἰρρεῖν. item Synesius Epist. I. ἀσπερ ἄγαλμασιν ἐνατείλειν τοῖς βετφεῖσι, ἄγαμίνας τὸν πάλιν. Saepe veteres scriptores ἄγαλμα a picturis distinguunt, ut Empedocles apud Porphyry. de Abst. Anim. L. II. p. 67. Plutarch. Lycurg. p. 43. B. Neque tamen perpetuum hoc discrimen est. Grammaticus Sangerm. MS. "Αγαλμα τὸ γενέθλιον τὸ ἀνδριάντα, ἀλφοβέρας. Ἀντιφέραντος ζωγράφος. quam glos- fain etiam Suidas prodit,

sed resecta veteris Comici auctoritate. Euripid. Helen. v. 269. Anaxandrides apud Athen. XIV. p. 655. A. Inprimis autem frequens hujus vocis usus est de donariis numini alicui consecratis, & de Deorum simulacris: quem cum hic respexerit Timaeus, nonnulla ex Platone exempla adscribamus. Protag. p. 198. B. τὸ ἐπεχειρδ βαρύς τε ἴδεντος τὸ ἄγαλμα τεῖν. Sympos. p. 333. A. ἴδεντος ἄγαλμα τὸ ἔχοντος τεῖν. ibid. F. p. 335. G. Crit. p. 560. A. 572. F. ibid. G. πολλὰ δὲ ἔτις ἄλλα ἄγαλματα ἴδειν ἀναθίματα ἔτιν. Legg. XI. p. 682. G. ὡς ἔτιν τοῖς τεῖν τιμάτερος ἄγαλμα ἀν κτητοτιμεῖα πατέρος. quae cum exscriberet Pempelus apud Stob. p. 680. ξόανον pro ἄγαλμα ponere maluit. Legg. XII. p. 691. G. θεότατα τὸ δᾶρο, ὅρυτες τε τὸ ἄγαλμα, ὅταπεῖν τὸν τοῦ μιᾶ ζωγράφον ἵμερον εἰς διπτελῆ. V erit Cicero de Legg. II. 18. Divinissima autem dona, aves, & formae ab uno pictore uno absolatae die. Atque hic non est praetermittenda alia vocis vis, Platoni propria. Is enim totam rerum creatarum universitatem ἄγαλμα τὸ τεῖν vocat. Tim. p. 529. C. ὡς τὸ κυροῦ τε αὐτὸν τὸ ζῶντα τὸ ἀν-

διαν θεῶν γεγονός ἀγαλματοφορέων τοῖς πατέρεσσι. quod imitatus est Julian. Ep. 51. p. 434. Epinom. p. 701. H. ἡ γὰρ θεὸς αὐτὸς ταῦτα ὑμετέρον ὄρθοταῦτα, ἡ θεῶν εἰκόνας, ὡς ἀγάλματα, ταῦτα δὲ γεγονέναι, θεῶν αὐτῶν, αὐτῶν ἐγγενετέων. Proclus in Tim. L. I. p. 4. II. p. 83. IV. p. 239. Platonici etiam pulcri cuiuslibet & summi boni cogitationem mente informatam ἀγάλματον nominēne designabant. Unde fluxit illud Juliani Or. VIII. p. 247. καθίζομεν ἀλλήλες εἰς τοὺς ιεντῶν Διγνωστούς ιδευμένες ἀσπερες αἰγάλματος. item illud Synesii Epist. CXXIII. p. 259. οὐκέτι τοις καὶ γλυκείας ψυχῆς εἰπεὶ μέσης καρδίας ἀγαλματοφορέων. Vide Dan. Heinse ad Max. Tyr. Diff. XXXVIII. p. 221. Philo in primis Iudaicus tum aliis locis, quos Hesychii interpres ad Tom. I. p. 30. indicarunt, tum T. II. p. 577. ἀγαλματοφορέους & ἀγαλματοφόρους dixit eos, qui veras rerum divinarum virtutisque species animo impressas gerunt. Suidas: Ἀγαλματοφορέων, ἀγάλματα, τοις τύποις τονθέντων φέρων εἰς έαυτούς. γὰρ Φίλων. Eadem loquendis diratio transiit ad scriptores ecclesiasticos, a quibus saepe veri Fideles appellantur ἀγάλ-

ματα Γεράση, Ignat. Epist. ad Philipp. art. 13. & ἀγαλματοφορέων τὸ θεὸν Ἰησοῦν Χειρού, Euseb. Hist. Eccl. L. X. p. 470. ubi Henr. Valeſium minus recte metaphorae ratione in a gentilium sacerdotibus, simulacra Deorum bajulantibus, repetere, monuit me perfectissimum illud sapientiae & doctrinae omnis ἀγαλματοφορέων, Ti. Hemsterhusius, quem mihi in his explicandis facem praetulisse, gratus agnosco. Gnostici quoque easdem locutiones frequentarunt. Vide Clem. Alexandrin. Strom. L. VII. p. 846. Obiter notemus, dubium videri, utrum in Hesychio pro ἀτάλματα, παίγνια scribi debeat, ἀγάλματα, παίγνια. an vox repetenda sit ab ἀτάλμα, quod idem interpretatur σκιά. Euripides quidem canem dixit Ἐκάτης ἀγάλμα, ap. Plutarch. de Is. & Osir. p. 166. Ἐκάτης ἀγάλμα φωσφόρος κύανη ἔτη. quod ego cum aliis Hecatae delicias explicem, non Hecatae symbolum, ut placet etissimo Ignarrai de Palæstra Neap. p. 180. Euripidis versum, ut hoc etiam in transitu moneamus, suo more lusit Ariophan. ap. Eustath. ad Od. Γ. p. 1467. Καὶ κίνητα

*Αγαμα³. διποδέχομαι, θαυμάζω ἄγαμ.

*Αγε-

ἀπερίκολθο, Ἐκάτης ἄγαλμα
φωτόφορος, γενίσομα. Lexi-
con Sangerm. MS. "Αγαλ-
μα Ἐκάτης. τὴν κίνα ὡς τὰς εἴρη-
κεν Ἀεισοφάντης, Διὸς τὸ ἐκφέρεαχ
τῇ Ἐκάτῃ κίνας. ἢ ὅτι καὶ αὐτῆν
κινοκέφαλον πλάτεῖσιν. εἰσὶ δὲ
εἰ καὶ γενέας αὐτὴν κίνα εἰκόνα
καὶ κατ' ὄργην Ἀρτεμιδών, εἴτα
ἐλεπτεῖσιν, πάλιν υπὸ αὐτῆς διπ-
κατεισθῆναι. ἔπειτα ἐπὶ τοῖς προσχ-
θεῖσιν αἰχμυθεῖσιν, εἰκὸν τὸ ζώνης
ἀπάγγειλθ. τὸν δὲ Ἀρτεμιν ἀφε-
λορεῖν τὸ ιανῆς κόσμον ἀφεβεῖναι
αὐτῷ, καὶ Ἐκάτην περσιγορεῦσαι.
Addit. Hesych. in v. &
Hemsterb. ad Lucian. D.
M. p. 331. Sed de He-
sychii loco, ut quisque vo-
luerit, statuat. Illud nulla
in controversia est, quin
idem Glosographus per
errorem exhibeat, Ἀ-
παλάπιν. θαυμασόν. cum
scribendum sit, Ἅγαλλη-
τόν. Supra: Ἅγαλλητόν. ἐφ
ῳ ἀν τις ἀγαθεῖται. Plus ne-
gotii alicui facest, Ἅγαλ-
λητόν. ἀδενές. quod, vereor,
ne depravatum sit ex Ἀ-
παλάπινον, vel, Ἅπαλάπιτον.
Intra: Ἅπαλαπινό. ἀδενός,
ἀμήχανό.

3. "Αγαμα.] Missis plu-
rimis locis, ea tantum hic
referamus, ex quibus con-

structionis ratio intelliga-
tur. Menon. p. 22. F. Καὶ
Γοργὺς μάλιστα, ὡς Σάνχελις,
ταῦτα ἄγαμα. Parmen. p.
58. C. Τέτο γε σὺ καὶ τοῖς ταῦ-
το ἥγαστον. Hipp. Maj. p.
100. B. καὶ τὸ τὴν "Ηρεν ἄγα-
μα σέ. Theaet. p. 114. C.
πάντα ἀγαθῶνα αὐτᾶς τὴν φύσιν.
Protag. p. 203. G. ἀεὶ μὲν
ἔγωγε στὸ τὴν φιλοσοφίαν ἄγαμα.
p. 24. D. πολὺ μάλιστα ἄ-
γαμη σε. Euthyd. p. 216.
H. ἀγαθέστερος τὸ σοφίας αὐτοῖς.
Gorg. p. 295. F. καὶ ἔγω-
γε καὶ αὐτὸς ταῦτα ἐκ ἄγαμης
πᾶλον. Semel cum ablati-
vo rei constructum occur-
rit Sympos. p. 318. A. ἀλ-
λὰ καὶ τὴν ἐκείνης ἀνέσαι ψυχὴν,
ἀγαθέστερος τῷ ἔγραψ. ut apud
Xenophontem Cyrop. II.
p. 57. ὅταν τινὶ ἀγαθῷ τῷ
τρυπτιῶσσι. Sic legunt MSS. &
veteres Edd. confirmatque
Suidas, locum laudans,
v. Ἅγαθα. Recentiores
libri, τινὶ ἀγαθῷ. Philofirat.
de V. S. 11. 25. p. 611.
ηγάθη αὐτῷ ἵστατο πάππω. Sic
reperi in Cod. Parisin. Sed
alia manus αὐτὸν correxit.
Lexicon. Sangerm. MS.
"Αγαμα ταῦτα, "Αγαμα κερ-
πεῖσιν. Εὔπολις καὶ Ἀεισοφάντης.
Ab ἄγαμη est adverbium
ἀγα-

Ἄγειρς Καν⁴. ὡς ἵπειαν πέμπεται μετεχομένην.

Ἄγι-

ἄγαμένως, quod, non perinde frequentatum, *Hesychius* θαυμασῶς exponit. *Phaedone* p. 389. E. ὡς ἴδεις καὶ εὐμενῶς καὶ ἀγαμένως τὸ νεανίσκων τὸ λόγον ἀπεδίξατο, orationem mirifice probavit. Atque ita capiendum esse, docet similis locus in *Timaeo* p. 527. A. τὸ μὲν τὸν αἰσθαντικὸν θαυμασίως ἀπεδίξαμεν οὐ. *Synes.* Ep. c. p. 239. ταῦτην ἀνέγνων ἴδεις ἄντα καὶ ἀγαμένως. ubi cum admiratione vertendum esse, quae sequuntur, ostendunt: ἀφείλο γὰρ τὸ μὲν, (ἴδεις) τὴν Διάβολον τὸν Φυχῆν. τὸ δὲ, (ἀγαμένως) τὸν κάκλον τὸ γλαύπινον. quibus inest color e *Platonis Ep XII.* ductus. Non tam facile, qua potestate in *Aristotele Rethor.* III. 7. p. 335. sumendum sit, decernas; εἰναὶ δὲ ἐπανεῖδε, ἀγαμένως. εἰναὶ δὲ ἐλεγεῖται, ταπεινῶς. Alii aliter vertunt: *Victorius*, cum laetitia, non probante *H. Stephano* in Thes. Habet interdum ἄγαδον, aequa ac cognatum ἄγαδον, laetandi & exultandi significacionem, ut ap. *Philonem T. II.* p. 547. Ως γὰς ἐπ' ἔδει τὴν πάποις γενομένων αὐτοκρατο-

ραν, ἀπαντεις ἡγάδην Καν. ubi *Mangaeus*, sibi constans, ἡγαλλιάθησαν, quod ne Graecum quidem est, reponit. *Omnibus* tamen perpensis, ἀγαμένως in *Aristotele* accipere malim admirabiliter, magnifice.

4. Ἄγειρς Καν.] Respicit *Timaeus Polit. II.* p. 431. C. μηδὲν τὸν τρεματικὸν, μηδὲν τὸν τοῖς ἄλλοις ποιήματος εἰσαγέτην "Ἡρον ἡλοιωμένην ὡς ἵπειαν, ἄγειρς Καν." Inachus Ἀργείος ποταμὸς παιζοῦ βιοδώροις. ubi notandum, voces ὡς ἵπειαν a *Timaeo* non ad ἡλοιωμένην, ut in vulgatis Edd. sed ad ἄγειρς Καν referri, ut *H. Stephanus* distinguijus sit. At quis est ille Tragicus, quem *Plato* obliqua oratione perstringit? Nempe *Sophocles*, cui *Platonem* iniquiorem suisie, probabiliter disputat *Valckenarius* ad *Euriped. Phoeniss.* 1628. Is enim docuerat fabulam satyricam, *Inachum*, saepe a veteribus laudatam; de qua vide *Iff. Casaub. ad Athen. VII* 4. p. 487. *Sophoclis* autem locus, a *Platone* allatus, plenior est apud *Scholiast. Aristoph.*

ad Ran. 1385. sed sine poëtae nomine: Νύμφη ὄπειρον τῆς θεᾶς ἀγέρων Ἰάκχος Ἀργείος, τὸ πόταμον παισὶ βιοδάροις. Dele τὸ ex prima syllaba vocis πόταμος natum, & reliqua ita lege: Νύμφη ὄπειρον τῆς θεᾶς ἀγέρων, Ἰάκχος, Ἀργείος πόταμος, παισὶ βιοδάροις. Plena locutio, ἀγέρων χρήματα, βίοι, στίχα, tam nota est, nullis ut opus sit scriptorum testimoniis. Ne absolutum quidem ἀγέρων pro mendicando colligere valde rarum est. Philostrat. V. A. Lib. V. p. 225. ἡγετες μὲν ποταμῶν τῷ πόλεων. Aelian. H. A. Lib. VI. 10. ὡς εἰ τῷ ἀγέρωνταν δεῖνοι. Max. Tyr. Diff. XIX. p. 223. μηδὲν τῷ εὐ τοῖς κύκλοις ἀγέρωνταν Διορύποτες. Heliodor. VII. p. 312. ὁσπεργειαὶ τὰ τῷ ἀγέρωνταν, καὶ ἀληθῶν ἀληθῶν. Vide Petavium ad Themist. Or. XXI. p. 449. Jam Platonis, vel Sophoclis potius, locus, quem tractare coepimus, explicandus est ex ea ratione, qua quis τῷ θεῷ ἀγέρων dicebatur. Scilicet in variis artibus, quibus sacrificuli simplicis plebeculae pecunias ad se derivarent, non postrema haec erat. Dei Daeve alicujus effigiem vel humeris portantes, vel jumento imponentes, per

oppida & vicos vagabantur, & verbo Diis, tē ipsa sibi stipem quaerebant. Ex quo circumforaneo quaestu ἀγερῶν nomen invenerunt. Eustath. ad Od. B. p. 1430. Sic apud Suid. v. Ἀργεῖος sacerdos Isidi stipem corrogat; Apollini Hyperboreo, quanquam honestiore mendicationis genere, Abaris. Jamblich. de vit. Pythag. c. XIX. p. 76. Quo veteri more satis vindicatur locus Herodoti IV. 35. ὑπέλευθερον τε καὶ Ἀργεῖον, ὅρμαζοτε τε, τῇ ἀγέρωντας. ubi Thom. Galeus temere conjiciebat ἀγερῶντας. Herodotus, vel quisquis auctor est vitae Homer. c. 33. ἥδετο τὸ πάτερ, — ὅτε ἀγέρων εὐ τῇ εἰσῆλθε Απόλλων. Sed nullum agyrtarum genus mendicandi impudentia par erat Gallis, sacerdotibus matris Deum, qui inde Μητραγενές appellati sunt. Eustath. ad Od. P. p. 1824. Μητραγενέτειν, τὸ μετέ τυρπάνων καὶ τιτανούσων φέτεν, καὶ επὶ τῇ μητρὶ ἀγέρων τροφὸς δηλαδὴ, ὃ ἐγενότα τῇ Ρία. ὡς δῆλος εἰς Γ., Διονύσιον μητραγενέταν καὶ τυρπανίζουσεν, η τύρπανον κρέαν, οὐδέτερον τὸ βίον κατέστησεν. Quod subjicit exemplum, petuit ex Athenaeo XII. p. 541. E. Clasicus de iis locis est Dionysii Halic. A. R.

'Αγιστεύειν^{s.} ἱεροθυλᾶν.

'Αγίαν.

R. Lib. II. p. 91. Eosdem, quod singulis mensibus stipem cogerent, etiam Μηναγύεις dictos esse, multis exemplis intelligitur. Quo minus ferenda est audacia cum aliorum, tum Mangeji ad Philonem T. II. p. 316. qui ubicunque Μηναγύειns legitur, notius vocabulum Μηναγύειns substituunt. Vide Polluc. VII 188. & ibi Interpretes, Dan. Heins. ad Clem. Alexandr. Protrept. p. 20. Antiphanis fabula Μηναγύειns dicitur ab Athenaeo XII. p. 553. C. at Μηναγύειns a Grammatico Sangerm. MS. Δεδιωκημένα. Ἀντιφάνης Μηναγύειτη. Huc addamus aliud nomen minus tritum, Κύβησθο, quamvis nihil ad ἀγέρειν pertineat. Photius Lexico MS Κύβησθο. Κερτῖνο Θεάπτην, τὸ Θεόφραστον. Τινες δὲ, τὸ μητροφαγύειν, τῷ Γάλλον τῷ καλέμενον. εἴτε Σιμωνίδης. ubi pro Θεόφραστον scribendum θεοφέρητον. Sic Dionys. Hal. l. c. Θεοφορῆς & ἀγερῆς conjungit. Ipse Photius alia glossa: Κύβησθο. ὁ κατεχόμενος τῇ μητερὶ τῇ θεᾷ, θεοφέρητο. De μη-

τραγύειαι Manetho VI. 297. Κέρσαντες γὰρ ἀχρεῖον εἴ τὸ σώματὸς αἰδῶ, Καὶ κυτὶ μήδεα δοῦλος ἐκούνη ἀμάδει δάσασθ. Αὐτοὶ ἀγεροίστε γαῖαν καὶ πάταν ἀλλάζουσι. & distinctius 538. Διηδυμῆ γὰρ ἀγεροίστε (ita leg.) κατὰ δίκυνς Καὶ πόλιας πλάζουσιν ὁμοία ρόπτεοι τε τῷ αὐλαῖς, Χερσίν εἶαι κούφαντες αἱρεω τεκνούσπορος αἰδῶ. De agyrtarum fraudibus egregium Platonis locum dabimus ad v. Ἐπαγγελματί. Victores φειραρόμενοι qui dicantur, infra h. v. tradetur. Reliqua pete a Perizonio in Aelian. V. H. IX. 8. Turrio in Monum. vet. Antii p. 241. & Kuster ad Suid. V. Αγείρη.

5. Ἀγιστεύειν] Legg. VI. p. 616. G. ἔτη δὲ μὴ θλεπτοις οἰκητοῖς ἡμῖν εἴνη γεγονώς οὐ μέτλατο καθ' ιερὸς νόμυμας τοῖς τὰ θεῖα ināνως ἀγιστεύειν. ubi hoc verbum malum cum Timaeo interpretari, peragere quae ad sacrificium pertinent, quam cum H Stephano Th. Gr. L. Tom. I. p. 124. pietatem in Deos colere. Dionys. Halic. A. R. Lib. I. p. 23 ἀγιστεύοντες βατὸν ισραηλιτας ἔδει Ελληνοῖς. Philo T. II. p. 231. τὰς

Ἄγιαν. τὸν ἕγκριμενόν τινά.

Ἄγνοι. Φύλον, ὃν καὶ λύγον.

Ἄγρος. μίασμα, μύσθιον.

Ἄγρει-

μὲν θυσίας καὶ ιερεγείας καὶ ὅσα
ἄλλα πεπάσι τὸ βαρύτονον ἀγιεῖναι).

Synes. de Provid. p. 95. A.

καὶ ἀπλαιστότερον ἀγιεῖναις.

Sic ἀγιεῖα pro cultu divi-

no, Axioch. p. 73. G. καὶ

τὰς θυσίας ἀγιεῖας κάκηζε συν-

τελῆς. quod pluribus exem-

plis probavit Th. Reines.

ad Inscript. Clast. I. n. XL.

p. 75. Alibi tamen ea no-

tio, quam Stephanus in

Platone agnoscit, locum

habet. Damascius ap. Phot.

tion p. 1067. ἄγων εἰς φῶς

τὴν πειρὴν τὸ θύεον ἀγιεῖναις

θίμων. Vide H. Valeſium

ad Sozom. H. E. V. 3.

6. **Ἄγιαν**.] Hanc vocem
neque apud Platонem re-
perio, neque apud ullum
veterum scriptorum. Ea-
dem tamen se analogia
tuetur, qua proprium no-
men Ἡγίας ap. Herodo-
tum IX. 33. Murator.
p. MLIX. 5. aliosque,
pro quo saepe occurrit
Doricum Ἄγιας. Pausan.
III. II. Chishull. Antiq
Asiat. p. 88. An scriben-
dum Ἄγνη, e Cratylo p.
261. G. καὶ ἄλλα γένη καὶ

τηγένη σημαίνει· οἷος Ἄγνης, καὶ Πο-
λέμαρχος, καὶ Εὐπόλεμος.

7. **Ὄν καὶ λύγον**] Scilicet,
καλλές. quod Suidas addit,
ipsum etiam Platonis lo-
cum, ad quem glossa per-
tinet, subjiciens, Phaedro
p. 338. A. ἡτε γάρ πλάτανος
αὔτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ
ὑψηλή, οὐ τε ἔγινε τὸ ἄγρος, καὶ
τὸ σύσκιον, πάγκαλον. Eun-
dem locum laudarunt Plu-
tarχ. Amator. p. 749. A.
& Aelius Dionysius apud
Euſtath. ad. Od. I. p. 1638.
Vide Iſ. Casaub. Lect.
Theocr. cap. IX. p. 261.
& Interpretes ad Hesych.
in v.

8. **Ἄγρος**.] Plato, si
bene memini, non usus est
hac voce, ut suspicari li-
ceat, cam ex Herodoteis
huc irrepsisse. Herodot.
VI 56. αὐτὸν τὸν ἄγρον ἐνέ-
ζεδε. quod inde summis Diony-
sius Hal. A. R. VI. p.
410. οἰς ἄγρος τὸ μεγίστην ἴνοχον.
Ab ἄγρος vel ἄγρος est ἄ-
γιος, ἄγνης, ἄγνιζω, ἄζομαι,
& Latina, facio, sancio,
sanctus, facer, sagmen,
&c. Prima potestate ἄ-

γρος

Αγροίκος⁹. σκληρὸς καὶ ἀπαιδεύθυ, η̄ ὁ ἐν ἀγρῷ
κατοικῶν.

Αγρο-

η̄ est mundities, quae
venerationem parit. Hesychius: "Αγρ. ἀγνομα θυ-
σιας. Σοφικλῆς Φαιδρα. Suidas: "Αγρ. τὸ τίμιον καὶ ἀξιον
τιμάσματο. Altera notio-
ne eit res Deo devota,
Deo sacra. Jam ut Latini
hominem, cuius caput ob
admissum scelus Deo de-
vovissent, sacrum appel-
labant, sic etiam ἄγρος
apud Graecos de scelere,
quod piaculo luendum sit, u-
surpari coepit. Contrariam
vocis vim etiam in deri-
vatis cernere licet, ινα-
γής, scelere pollitus, &
εὐαγής, purus, castus. Κυ-
λωνειος ἄγρος Cicero de Legg.
II. II. vertit Cylonium
scelus. Aptius suillet piacu-
lum, ut Justin. VIII. 2.
Gracecum ἄγηλατον Latine
reddidit piaculum exigere.
Sed, ut aliquid non de me-
dio sumtum afferamus,
adjectivum quoque ἄγρος
eodem sensu, quo Latinum
sacer, Graecis usita-
tum fuit. Lexicon San-
germ. MS. "Αγρος, ὁ σεβάσ-
μος. καὶ Αγρος, τὸ σεβάσμιον καὶ
τίμιον. λέγοισθι δὲ καὶ Αγρος,
ὁ μικρός, διπλὸς ἄγρος, οἷς Κερ-

της. Interdum μίασμα & μό-
νος, quae hic interpreta-
tionis locum obtinent,
cum ἄγρος junguntur. Plu-
tarach. Solone p. 14. C.
ἄγρη καὶ μιασμὴ δειμένης καθαρ-
μῶν. Phalaris Ep. 141. οὐ-
πέρ τι ἄγρος η̄ μίασμα idōν
διπλορος (lege, διπλοσον)
αὐτόθεν ἀπεισχόφησ. Appian-
de B. C. II. p. 718. τό, τι
ἄγρος αὐτῷ καὶ μύστρος γένεται διπ-
λωνται ἐπιβαλλο. Basil. de Vit.
Theciae I. p. 84. τοιάττε
μελέτης ἀναπτυπλασία μύστρος
καὶ ἄγρος. Ceterum in Ti-
maeo μύστρος pro μύστρος, quod
MS. habet, scripsimus. Sui-
das V. Παναγίς. ἄγρος, καὶ
ἀγρεῖα, καὶ μύστρος, κατ' ἀντί-
φεσθαι. Quae voces perpe-
tuo confunduntur. In O-
rigene c. Cels. III. p. 147.
recte editur, ἄγρος διπλὸς πατ-
τὸς μύστρος, rejecto in mar-
ginem altero μύστρος. Con-
tra perperam μύστρος pro
μύστρος relictum est in Athen.
XIII. p. 602. C. Appia-
no l. c. Libanio T. I. p.
894. B. Schol. ad Sopho-
clis Oed. Tyr. 33. & aliis
locis.

9. "Αγρούς.] Theaet. p.
115. G. ὅτι περὶ ἄγρου φι-
B 3

Ἀγρονόμοις^{10.} οἱ τοῖς ἀγροῖς ὅπιφοιτῶντες ἄρχοντες.
Ἀγχώμαλοι^{11.} ὁ ἐγγὺς πως τῷ ὅπισης ἔχων ὅπι τῇ
 ἀγάντισμα ἡ ἀθλητα.

Aixias.

Ἀρχοντίας ἀγρονόμους; — ἕκτη
 σα, ὡς Σάκερας, τὸ τοιότον ἀν-
 ἔπι ἀγροικον. p. 128. A. ἄ-
 γροικον ἢ ἡ ἀπαιδεύτων τὸν ἀγρο-
 λίας εἶδεν ἥπιον τὸν νομέων τὸν τοιό-
 τον ἀναγκαῖον γνιεῖ. Euthy-
 dem. p. 219. G. εἰ μὲν ἀγρο-
 νότερον ἢ εἴπειν. p. 220. C.
 Gorg. p. 287. D. 297. B.
 306. F. Sympoſ. p. 324. B.
 334. C. Phaedr. p. 350. F.
 353. G. Apol. p. 365. D.
 Polit. II. p. 423. C. X.
 p. 518. E. Crit. p. 558.
 D. Legg. IX. p. 663. A.
 Erast. p. 6. E. Phaedr.
 p. 337. F. ἄτε ἀγροτῶν τὴν
 τοφίαν χειρόμενοι. Polit. III.
 p. 442. C. Φέρεται ἀναργοῦσσα ψυ-
 κὴ δειλὴ ἡ ἀγροικός. Gorg.
 p. 286. H. ἀλλ' εἰς τὰ τοιαῦ-
 τα ἄγειν πολὺ ἀγρονίας ἴσι τὰς
 λίγες. Phaedr. p. 354. A.
 πότερον χαλεπᾶς ἡ αἵρετος, ὡσ-
 περ ἵνω τε καὶ σὺ, τῶν ἀγρο-
 κιας, ἥματο τι εἴπειν ἀπαιδεύτων
 οὐ τὰς ταῦθα γεγραφότας. Po-
 lit. VIII. p. 498. C. ὡς
 ἀγρονίας καὶ ἀτελευθερίας ἐπαν
 πείθοντος. Legg. II. p. 582.
 G. Propria potestas non-
 nisi semel occurrit Legg.
 VIII. p. 649. B. ὃς ἡ ἀ-
 γρονίας ὑπάρχεις γενοντος βοτεύειν,

εῖτε καὶ σύκεων. quo loco usus
 est Athen. L. XIV. p. 653.
 B. In duplice vocis notio-
 ne ludit Dio Chrysost. O-
 rat. VII. p. 107. C. καὶ ἔφη
 με ἀγροικον εἶναι παντελῶς, κα-
 γὼ πάλιν εἶποι, καὶ καὶ σὺ ἀγρεῖς
 λέγεις; σὸν ἀκεῖς ὃν ἀγρεῖς σὸν
 ἔχομεν; Adde Thom. M. in
 v. & ibi viros doctos,
 Timaei glossam, ut solet,
 descripsit Suidas.

10. **Ἀγρονόμοι.**] Legg.
 VI. p. 617. A. B. C. G.
 618. B. C. VIII. p. 648.
 F. 649. A. 650 G. IX.
 p. 660. C. 663. E. F. XI.
 p. 675. C. 678. C. 684. F.
 XII. p. 691. F.

11. **Ἀγχώμαλοι.**] Vix
 putem, Philosophum no-
 strum pro suo Atticae mun-
 ditie studio hanc vocem
 usurpare. Certe Pollux,
 cum Lib. V. 157. scribe-
 ret, τὸ δὲ ἀγχώμαλον, εἰ καὶ
 Θεοῦδος ἔπει, τραχὺ, more
 suo Platonem laudasset,
 si usquam id verbi in eo
 reperisset. Aliorum scrip-
 torum exempla habent
 Grammius ad Thucyd.
 Schol. p. 641. & Alberius
 ad Hesych. in v.

Αἰκίας¹². ὕστερος δίκη.

Αἴτωρ¹³ ἀπειρός, ἀμαθής.

Αἰξωνέας¹⁴. δότος δήμος τούς ή κατηγορίας ἐγ Αἰξωνέως,

12. *Aikias*] Polit. IV.
p. 447. E. V. p. 462. E.
Legg. I. p. 567. E. IX.
p. 658. C. 663. A. E.
Pro δίκη MS. habet δίκης.

13. *Aitwro*] Legg. VIII.
p. 649. C. ἐάν δέ τις αἴτωρ
ἐστι, αὐτὸς οὐδὲλος ἄψη). Glos-
sam descriptis Suidas.

14. *Aixoneus*.] Αἰξωνή, pagus Cecropidis tribus, unde Αἰξωνέος vel Αἰξωνέος. Duplici enim modo scribitur in lapidibus literatis, per Ω apud Cyriac. *Anconitan. Inscript.* p. XXXXII. & *Masseium Mus.* Veron. p. LIII. sed per Ο ap. *Reines. Inscr. Clasi XVII.* n. CII. p. 845. & *Spon. Itiner.* Tom. III. p. 45. Vide *Taylorum ad Lys.* p. 193. Aexones autem cum propter calumnian-
di & maledicendi libidi-
nem male audirent, qui-
libet Sycophanta inde di-
ctus est Αἰξωνέας. *Plato*
Lachete p. 253. F. ἔδει ἐφῶ
αφεῖς ταῦτα, ἔχαν εἰπεῖν, οὐα μη
με φῆς οὐ ἀλλοῖς Αἰξωνέα εἶναι.
quae verba corrumpit P.
Pantinus ad Apostol. Pro-
verb. p. 289. Inest autem

huic orationi jocus, vul-
go non animadversus. Di-
sputat cum Nicia Laches;
qui, et si habebat, quod
adversario suo regereret,
desinit tamen, ne, cum
δημοσθενεῖ effet Αἰξωνέος, re ve-
ra Αἰξωνέος, i. e. calumnia-
tor, esse videretur. Unde
vel sine veterum testimo-
niis intelligitur, Lachetem
e pago Αἰξωνή oriundum
fuisse. *Photius Lex. MS.*
Οξύ Σφήπιον. Ιτας ἀν Σφήπιος
οὗτοι, οἷς οἱ Αχαρεῖς πανολόγος.
ubi pro Αχαρεῖς scribe Αι-
ξωνέοις, nisi forte credas,
ipsum Photium duos po-
pulos confudisse. Vide
Eustath. ad Il. I. p. 741.
& *Taylor. Lect. Lyjiac.*
cap. X. p. 708. Platonem
etiam laudat *Harpocrat.* v.
Αἰξωνέοις. Pro οὐεὶς εἰπεὶ in *Ti-*
maeo malim, δεὶς εἰπεὶ, et si sic
etiam legit Auctor Lexici
Sangerm. MS. in plerisque
conveniens cum *Timaeo*:
Αἰξωνέας. Δότος δήμος τούς ή
κατηγορίας ἐγ Αἰξωνέως, οὐσὶ δέ
Αἰδούρων οἱ Αἰδούριτοι, οὓς εἰπεὶ
βλασφημίᾳ ἢ Αἰδούρηῃ). βλά-
σφημοι γὰρ οἱ Αἰξωνέοις κατηγο-
ρία). Φησὶ γὰρ οἱ Καρυκίδες.

Fexis

νέως, ὡς δὲ πὸν Ἀβδήρων Ἀβδηρίτης¹⁵, ὡς ἐπὶ¹⁶
Βλασφημίᾳ Δικεῖελη¹⁷).
Ακάκοι¹⁸. οἱ ἔξω κακίας.

Ακή-

Γραῦς τις κακόλογος εἰς δυοῖς
Αἰξινεύοντι. Scribe, Αἰξωνᾶς.
Duas Aexonas vocat Ai-
xiunās, & Ἀλλὰς Αἰξινιῶν. Ad-
de Scholia ad h. l.

15. Ἀβδηρίτης,] Abderitarum nomen in proverbium abiit de stupore & stultitia. Sed ut nulla causa tam desperata est, quin patronum aliquem inventiat, ita nec Abderitis defuit If. Vassius ad Melam II. 2. p. 691. De aliis proverbiis, a moribus gentium ductis, agit Eu-
stath. ad Il. I. p. 741.

16. "Ακάκοι.] Proprie ἄ-
κακος is dicitur, a quo ni-
bil mali proficiuntur, qui
neminem dicto factove lae-
dit. Epigramma ap Fab-
rett. Inscript. cap IV.
n. 215. Τις με τὴν Σειρῆν
ἄκακον κακὸς ἥρπαζε δαιμόνα;
Male in Gruteri magno
opere p. MCXVIII. 9.
editur: Τις με τὴν Σειρῆν
ἄκακος κακὸς ἥρπαζε δαιμόνα;
Sed multo frequentius u-
surpatur de ingenuae sim-
plicitatis homine, & ab
omni malitia alieno, quem
Cicero etiam minime ma-
lum dixit. Plato Alcibiad.

II. p. 39. F. ἕτερος ἢ ἄκακης
ἢ ἀπειρος. Tim. p. 552.
Εἰς τὸ ἄκακων ἀνδρῶν, κά-
θησαν δὲ. Anaxilas ap. A-
then. VI. p. 254. C. τις
ἐν ἄκακον ἀνθρώπου τρόπον Εισ-
δὺς ἵκας εἰδεῖ καθήμενος.
Diodorus in Antholog.
inedita: & γὰρ ὁ παῖς ἥπις,
ἀλλ' ἄκακος. Philostrat. I-
con. Lib. II. 2. p. 112.
πρεσβύτερος ἢ αὐτὸς ἄκακης βλέψη-
μενος. Idem Epist. XXXIX.
p. 930 τὸ δὲ ἢ ἄκακον, κα-
κάκον, καὶ ἀνεπιστέλλον. Ari-
staenet. I. 12. p. 80. κα-
κάκον μὲν μάλιστα ἥρπη τῷ ἄ-
κακῷ. Adde interpp. in
Ep. ad Roman. XVI. 18.
& Valckenar. ad Theocrit.
Adoniaz. p. 202. Hanc
vocem in Epigr. Anthol. I.
p. 17. restituere tentabat
Toupius Cur. Noviss. in
Suidam p. 49. pro, ἐπέας
κακῆς ἥρχεις ἐπεσθολίς, scri-
bens, ἐπέας ἄκακης ἥρχεις ἐπεσθολίς.
Non poterat intellicius.
Nam, ut taceam, id ver-
bi ab ipsa sententia repu-
diari, Graeci δὲ & ἢ ἄκακος,
non ἢ ἄκακη, dicunt. Lege:
ἐπέας καλεπῆς ἥρχεις ἐπεσθολίς.
Theognis vi. 324. Πειθόμε-
νος καλεπῆ, Κύρος, Διφθολίη.

17. Α-

'Ακίρχοις^{17.} καθαρόις.

'Ακι-

17. 'Ακίρχοις.] Politic. p. 189 D. τὸ λεγόμενον ἀκίρχοιος χειρῶν πᾶσαι ἡμᾶς ἰδεῖν. Polit. III. p. 443. E. καὶ εἰς ἀνδράτοις βασανίζομενος, καὶ ἀκίρχοτον σκεπαίνοντα. ib. p. 444. F. Legg. V. p. 607. G. τὸ τὸ ὑγιῶν καὶ ἀκηράτων ἥθων τε καὶ σωμάτων γένος. ib. VIII. p. 647. E. μέχει μὲν παιδογονίας ἕθεοι, καὶ ἀκηράτοι, γάμαν τε ἄγνοι ζώσιν. Axioch. p. 731. F. ἀκίρχοτος ἀλυπία. Cratyl. p. 262. F. Phaedr. p. 345. C. Polit. VI. p. 476. F. Tim. p. 531. B. & in eum Proclus p. 318. Recte & ex usu veterum scribit Porphyrius de Abst. Anim. L. IV. p. 174. οὐδὲ συνίθεται (λέγεται) τὸ ἄμικλον καὶ καθαρὸν, καὶ ἀφθαρτον, καὶ ἀκεραιόντες ἀκίρχοτον. Hanc vocem velut prætereundo eximamus ex Epigrammate, quod in Theodecten Phaseliten scriptum conservavit Stephan. Byzant. v. Φασηλίς. "Ηδε χθῶν κόλποις Φασηλίτην Θεοδέκτην Κεύπιον, οὐ πῦξαι Μέσην Ολυμπιάδες. Ἐν δὲ χθῶν, ιεροῖς τρεῖς καὶ δύοις ἀμικλαις Οὐλώ ἀκηρέτες ἀμφεθέμην τιφάνες. Ult. versu vir summus, Claud. Salmasius legebat: Οὐλώ ἀσπρύκλες ἀμφετ. τιφ. Cujus

conjecturae rationem non assequor. Puto tamen, ultimum distichon, quod non uno vulnere laborat, hoc modo sanari posse: Αὐτὰρ ἐπὶ χθονὸς ὁν ιεροῖς τετρὶ καὶ δέκα ἀμικλαις Οὐλώ ἀγνεργήτες ἀμφεθέμην τιφάνες. Simonides Anthol. L. III. p. 292. Κείμενος ἀγνεργήτω χειρῶν εὐλογίην. In his quam proclivis lapsus sit, alio exemplo ostendamus. Antipatri Sidonii extat Epigramma in Homerum, Anthol. L. III. p. 388. cuius posterius tantum distichon adscribo: Μετάν φέγονον Ομηρον, ἀκηρέτον σόμα κίσμα Παντός, ἀλιρρόθιον, ξεῖνε, κέκεντε κόνις. Mendosam lectionem metroque inimicam sequitur Suidas v. Αλιρρόθιον. Sed egregius ille Cod. Palatinus præbet, ἀγνίρροτον. quam scripturam etiam servat Epigramma in Homerum, quod ex marmore protulit Gruterus Inscript. p. CCCCXIX. I. Antipatri illi ex parte aliquatam simile, ut alter poëtarum alterum compilasse videatur. Una igitur literula, si metrum constare volumus, lectioni ἀγνηράτῳ addenda: C

Ακινάκης¹⁸. ὡς οὐδένιον σενὸν ἑτερόσομον, ὡσπερ ἡμί-
σομον μαχαίρες.

Ακέραιοι. οἱ ἔξω κύρας¹⁹.

Ακκίζη²⁰. ἀπαξιοῖς.

Ακρο-

Μυρᾶς φίλος²¹ Ομηρος, ἀγήρα-
τος εὔρεις πόθερον. Hac utrius-
que Epigrammati emenda-
tione tametsi nihil certius
est, Toupius tamen, cui
non nisi sua placebant,
Emendat. in Suid. T. I. p.
17. scribere maluit, ἀκη-
ρασίης τεφάνες, & ἀκηρόσιον
τόποι. At ratio nostra prae
Toupiana placet idoneo
talium elegantiarum ju-
dici, R. F. P. Brunckio
ad Analecta T. III. p.
127.

18. Ακανάκης.] Pol. VIII.
p. 595. E. τιάρας τι καὶ ερεπ-
τὸς καὶ ἀκινάκας παραβαννύται. U-
bi vide Scholia.

19. ἔξω κύρας.] Sic etiam
est apud Suidam, in quo
Portus & Kusterus ἔξω κυρὸς
corrigunt, ut ἀκέρας a
Schol. Nicandr. ad Ther-
riac. 190., exponitur ἀνε-
κύρας καὶ Γανάτη, & ἀκέραλος a
Proclo in Tim. V. p. 318.
τὸ πίπιπ τάσσεις κυρὸς ιδευμένος.
Atque ita in Timaeo scri-
psisse, nisi mihi nata
esset suspicio, recentiores
Graccos γένε pro γένε dixis-

se. Lexicon Sangerm. MS.
consentiens Suidae: Ακι-
νάκης. ἀκακον, ὄλοκληρον, κα-
θαρόν. σημαῖνει ἐν τῷ ἔξω κύρας.
Theophil. Corydall. ap.
Fabric. Bibl. Gr. XIII. p.
723. μέντοι ὁν κύρας οὐτέ τερπός
τοῦ ἀλλαντικάλων ἵπικηρων οὐτεν.
Plato Politic. p. 174. D.
Πᾶς γὰρ οὐκέν οὐ λόγος οὐδὲ φανεῖ
η ἀκίρατος; Polit I. p. 416. A.
Αὕτη γένει, ἀβλαχῶς τοῦ ἀκίρατος ιστι,
οὐδὲν γάρ. Polit. III. p. 441.
E. ἀλλ' ἀκέραος αὐτὴν τοῦ ἀκέραος
δεῖ κακῶν οὐδὲν νεανίσταν γεγονέ-
ναι. Crit. p. 560. D. τότε
τοῦ ἀκίρατος γάρ, τά τοι οὐρανού
λόφους υψηλὸν εἶχε. Vide Jul.
Caes. Scaliger. in Aristotel.
Hist. Anim. L. VI. p. 745.

20. Ακκίζη.] Ακκίζης.
filio & astuto mimo recu-
santis specie flagrantissi-
me cupere. Tot Latinis
verbis opus est ad unius
Graeci vim declaran-
dam. Respicit Timaeus
Gorg. p. 301. F. οἴδα,
ἀλλὰ ἀκκίζη, οὐ Κελλίκλης.
unde in textu scripsi, 'Ακ-
κίζη, ἀπαξιοῖς. pro eo, quod
in MS. erat, 'Ακκίζοι, ἀπα-

ἀκροχειρίζεσθ²¹. πυκίνειν, ἡ παγκρατιάζειν οὐδὲ
ἕτερον ἄνευ συμπλοκῆς, ἡ ὅλως, ταῖς ἀκρεσί-
μετ' ἄλλα γυμνάζεσθ²².

Ακ-

ξοί. Olympiodorus Scholiis
MSS. ad h. l. Ἀκκά γέγονε
γυνή τις μάρρη καὶ ἀνόητο. Φοῖν
τὸ Σανχοτόνιον, ὃτι οἴδα τι λέ-
γω, ἀλλὰ ἀκκίδη, ἀνὴρ δ, ἀλλὰ
ἀφεσποιητική μωρίαν καὶ τὸ μη εἰδέ-
ναι. Plutarch. Sympos. I.
4. p. 620. B. μικρῷ μὲν ἐν
ἥκκιστῳ παραιτώμενοι. Themist.
Or. II. p. 23. B. ἔκεν
τοι μοι θεύποις καὶ ἀκκίδεσθ²³. Julian.
Or. VII. p. 223.
τὸ γὰρ ἄν ἀκκίδοιο τις; Etymol.
M. p. 392. 28. Φιλακκίδε²⁴.
χαειντίς). Lexicon Sangerm.
MS. Ἀκκίδομεν²⁵.
θεύποιεν²⁶, αφεσποιείμεν²⁷,
γυναικίζομεν²⁸, η μωρίαν, διό-
τιν²⁹ γυναικὸς μωρᾶς, τῆς ἐκα-
λεῖτο Ἀκκά. σημαίνει δὲ καὶ τὸ λέ-
γοντα τι θέλοντα, αφεσποιείμενον
δὲ μη ἰθέλειν. ubi, deleto
verbo λέγοντα, quod nec
Etymol. M. p. 49. 8. ha-
bet, scribe, τὸ θέλοντα τι,
& Suidam ad eundem mo-
dum refinge. Grammati-
cus MS. in Bibl. Medicea:
Ἀκκίδη), τὸ λεγόμενον κοινῶς
διοματεῖν). Alia Dorvillius
ad Charit. p. 145. Ab
ἀκκίδεσθ²² est ἀκκίσμος. Philo
T. II. p. 127. ὁ γὰρ ἀκκίσμος

τακτίζων, τὰς ὄρμας ἐπεγέρει.
At ἀκκίδης, quod Mangejus
eidem Philoni T. I. p.
118. obtrudit, Graecis
inauditum. Adde erudi-
tum Scholion ad Platonis
locum laudatum.

21. ἀκροχειρίζεσθ²¹.] Hoc
verbum non aliter, atque
Timaeus, explicant Aspas-
sius ad Aristotel. Nicom.
III. p. 40. Scholiaestes Pla-
tonis, Lexicon Sangerm.
MS. & Suidas: sed omnes
legunt, ἀκρεις τὰς χερσὶ;
quod etiam in Timaeo
praeferam, quamvis χερσὶ²
ex ipso verbo facile intel-
ligatur. Alcibiad. I. p.
26. G. Εἴ δὲ βιλένοιο Ἀθη-
ναῖοι, τοῖς χεὶς προσπαλαιεῖν, καὶ
τοῖς ἀκροχειρίζεσθ²², καὶ τίνα τεό-
πον, σὺ ἀμενον ἀν συριζάλευσι
ἡ ὁ παιδοτελον³; Lucian. de
Saltat. p. 274. Themist.
Orat. XV. p. 186. A. Pol-
lux III. 150. P. Faber A-
gonist. I. 14. Ducta hinc
metaphora ii quoque ἀκρο-
χειρίζεσθ²³ dicuntur, qui alios
pugnis plagisque consci-
dunt. Etymol. M. p. 53. 36.
Ἀκροχειρίζεσθ²⁴. ἀκρεις χειρῖς

Ἀκταινεῖν²². γαυριᾶν, καὶ ἀτάκλως πηδᾶν.

Αλε-

ἀδίκων ἔργον. οἱ δὲ, Ἀκρόχειροις, τὰς δέξιας, καὶ ἀνδροφόνις. ubi *Sylburgius*, delecto voce χειρῶν, concinnius legi putat: Ἀκρόχειρες δέ. ἄρχεις ἀδίκων ἔργων. Sed quicunque noverit, quid sit ἄρχεις χειρῶν ἀδίκων in foro Attico, ἔργον potius expunget.

22. Ἀκταινεῖν.] Verbi ἀκταινεῖν, vel ἀκταινεῖν, in vulgaribus *Platonis* exemplaribus nullum vestigium est. At ubi nunc Legg. II. p. 583 G. legitur: εἰ δὲ κερνώ μήπω κείηται τὴν οἰνεῖν φερούσιν, πᾶν μαίνεται τε καὶ βαθὺ ἀτάκλως. καὶ ὅταν ἀκταινάῃ ἐστὸ, τάχιστα ἀτάκλως αὖ πηδᾷ. tres Codices, Parisin. Leidenensis, & alius, quo *H. Stephanus* usus est, item *Stobaeus* MS. & Scholiaestes *Platonis* ad h. l. hanc lectioñem produnt: καὶ ὅταν ἀκταινάσῃ ἐστὸ, τάχιστα ἀτάκλως αὖ πηδᾷ. Jam huic verbo, proximum est, ut, quae vis potestasque subjecta sit, quaeramus. *Phrynicus* Πρεσπαρασκευῆ Σοφιστικῆ MS. Ἀκταινάῃ σημαινει μὲν τὸ ιψῆς καὶ ἐπάρει καὶ μετεωρεῖ. Καὶ εἴη δὲ τὸ ἀκτηνός Φυτῆς, αὐτὸς δὲ τὸ ἀκόντια τίμεσθαι, καὶ εἰπεὶ τὰ ἀκόντια εἰς ιψῷ αἴ-

ρε] αὐτούμενα, Διὸς τῆτο καὶ ἐπὶ παντὸς οὐφεύμενα καὶ πηδῶνται [μεθ' οἰκους ἐτίθεν τὸ Ἀκταινάῃ. Αἰδοῖολο], ἐκ δὲ ἀκταινα, Φυτοῦ βαρυτόνας, οἷον ἐκ δὲ δέθεν δύναμις ἐμαυτόν. Πλάτων εἰ τῷ Φαιδωνι, ὡς δὲ τῷ οὐειπωμένῳ. In *Phaedone* cum huic glossae non satis aptum locum reperiorem, oborta mihi suspicio est, *Pbrynicum* εἰ τῷ Φαιδρῷ scripsisse: propter quod in illo Dialogo plura, quam in ullo alio, πεποιημένα τῇ ξένᾳ καὶ ἀρχαιοτερεπτῇ, quae in *Platone* reprehendit *Dionys.* Hal. Ep. ad Pompej. p. 127. reperiuntur. Sed ne hic quidem verbi sedem ita demonstrare licet, nihil ut dubitationis supersit. Et erunt fortasse, qui *Pbrynicum* memoriae lapsū *Phaedonem* pro libris de *Legibus* laudasse dicant. Eundem Grammaticum, ut saepe solet, exscripsit Auctor Lexici Sangerm. MS. Ἀκταινάῃ, ἀντὶ Φ, οὐφεύμενη, καὶ ιξάρη, καὶ μετεωρεῖ. Καὶ πεποιητὸς ἐτίθενται. Εἰς δέρδρου ὁ καλεῖται ἀκτηνός, αὐτὸς δὲ τὸ ἀκόντια τέμνεται. Ετῶν Ἀνακρέων. Scholiaestes *Platonis*: Ἀκταινεῖν. γαυριᾶν, ἀτάκλως πηδᾶν,

δέσι,

'Αλαζών²³. Φευδής.

'Αλευ-

δῶν, ἡ μετεωρίζειν, ἡ ὁρμᾶν, ἡ
ἐξάπτειν. Suidas: Ἀκταινεῖν.
ἀκολασταίνειν, γαυρεῖν, ἡ ἀτάκ-
τως πωδῶν, ἡ τεχνή συνθέτων ορ-
μῆν. quocum convenit Lex. Sang. MS. Egregie
Etymol. M. p. 54. 34.

'Ακταινεῖν, ἐπὶ ἄπων 'Ακταινεῖν,
τὸ μετεωρίζειν, ἡ ἐπιφέρειν, ἡ
γαυρεῖν. παρεῖ τὸ ἥπια ἀκτός;
ἡ ῥῆμα ἀκτῶν, ἀφ' ἣ τὸ κερίζειν
παρεῖ Αἰχύλω, ἵξεις 'Ακταινεῖν.
(leg., ἀφ' ἣ 'Ακταινεῖν, τὸ κε-
ρίζειν, παρεῖ Αἰχύλω.) ἡ 'Ακ-
ταινος μένει τὸ ἀνάγον ἡ δυ-
νατόμενον αὐτορθέην. Aeschylus
locus, quem hic Grammati-
cicus & Phrynicus respi-
ciunt, est in Eumenid.

36. Ὡς μήτε σωκῆν, μήτε μὲν
ἐκταινεῖν βάσιν. ubi Scholio
subjecto ἀκταινεῖν praepo-
nendum est, non σωκῆν.

Hesychius: 'Αλεκταινεῖν. (sic
ipse male scripsit pro 'Ακ-
ταινεῖν) ιχθύς, γαυρεῖν, μετεω-
ρεῖν. Apud eundem est
multo rarius compositum,
ἀκταινεῖν. 'Απακταινεῖν. ὁ κι-
νής μὲν δυνάμειν. Παρακταινεῖν
Lexicon Sangerm. MS.
conservavit: Παρακταινεῖν.
παραμετεωρίζειν. In nostris
Homeri exemplis Od. ψ.
3. legitur: πόδες οἵ τε περικ-
ταινοῦσι. At Hesychius aliam

prodit lectionem: Ὑποκε-
ταινοῦσι. ἔτερον. Quam
ipsam, non vulgatam, ob-
oculos habuit vetus Cri-
ticus, Lysanias ap. Ety-
mol. M. p. 739. 10. Λυσα-
νίας ἵππος Γερέμειος φοῖ τετάχθιψ.
Hesychius: 'Ακταινεῖν. τρέ-
μεῖν, ἡ ασφαλῶς κρατεῖν.
Ab ἀκταινεῖν non nisi forma
differt ἀκταινεῖν, vel ἀκταίνεῖν.
Hesychius: 'Ακταινεῖν. ἀκτέ-
ζειν, περιθυμέμενος, ἡ ὁρμῆς
πληρῶν, ἡ μετεωρίζειν. 'Ακται-
μένον. περιθυμένον. Etymol. M.
p. 54. 34. 'Ακτάζειν. ἀνὴ Γε-
ιζανισαμένος. Haec forma
foede corrupta est apud
Hesychium: 'Ανακτίσκειν. α-
γαπτηδῶν. Lege, 'Ανακτίσκειν.
Sed, ut tandem ad Platoni-
nem redeamus, locus,
quem tractamus, etiam
post restitutum ἀκταινεῖ-
νη, obscurus est. Ac vere-
mur, ne gravius ulcus la-
teat.

23. 'Αλαζών.] Lysid. p.
182. B. Φοβερομάς μὴ ποτε
ἀνθεώποις ἀλαζόνι, λόγοις τινὶ^ς
τοιέστοις Φευδέται σύτευχήκαμεν.
Hipp. Min. p. 232. D. ὁ
'Αχιλλέα εἰς ὃ 'Οδυσσέα λέγεται,
οἷς ἀλαζόνα ὄνται. ibid. p. 233.
B. Charm. p. 244. B. τὰς
μὲν ἀλαζόνας διπτείπειν, τὰς ὃς
C 3

Αλευάδαι^{24.} οἱ ἐν λαζίσῃ τὸ Θετταλίας εὐγενέστατοι;
Διπό τὸ Αλεύα τὸ γένος ἔχοντες.

Αλί-

ας ἀληθῶς μάντεις καθισάντες ἡρεῖς προφήτας. Mendaces autem vates frequentissime ἀλαζόνες dici, eleganter docet Hemsterb. ad Lucian. Dial. Mort. XXVIII. p. 447. Polit. VIII. p. 498. B. Φιεδίς δὲ καὶ ἀλαζόνες, οἵμας, λόγος τε καὶ δόξα. Sic etiam Gorg. p. 313 D. junguntur Φεύδω & ἀλαζονεῖ. Phileb. p. 94. E. Euthyd. p. 219 F. Phaedon. p. 391. B. Polit. VI. p. 470. A. 471. D. Demodoc. p. 738. C. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλαζόν. θερήφαγος, φεύσης, καὶ κομπατίς. Στατικήτην. Idem: Ἀλαζονεύεις τὸ Φεύδεις λέγεται, καὶ Ἀλαζόνα, τὸ Φεύσην καὶ Φένακα. Suidas: Πλάτων Ἀλαζόζης, αὐτὸς Φ., φεύσας. Hesychius: Ἀλαζονεύεις, φεύδεις, η̄ αἰχνεῖς. Ταραντῖνος, ubi lege, ἀπαιχνεύεις, tralato nomine Ταραντῖνος ad praecedens, Ἀλαζας αἰχνεῖς. Vide Caſaub. ad Theophr. Char. 9 p. 210. Proprium autem Sophistarum erat epitheton, qui, quod nesciebant, se pulcre scire insolenti vanitate jačtabant.

Quem usum, Atticis praeſertim familiarem, annotavit Schol. Aristoph. ad Nub. v. 102. & ad Ran. v. 282. Plato, vel, si mavis, Aeschines Socratus Eryx. p. 744 E. τὸ μὲν σοφιστὴν καὶ ἀλαζόνα οὐδέποτε εἶναι.

24. Ἀλευάδαι.] Scholastices Platonis, & Suidas, in ceteris cum Timaeo ad verbum congruentes, una voce auctius habent, ἀπὸ Ἀλεύα βασιλέως. Respicitur Meno p. 12. C. Ω Μένων, προβλέ μὲν Θετταλοὶ εὐδόκιμοι ήταν εἰ τοῖς Ἐληνοῖς, καὶ ἐθαυμάζοντο ἐφ' ιππικῆ τε καὶ πλεύση, τοῦτο δὲ, ὡς ἐμοὶ δοκεῖ, καὶ ἐπὶ σοφίᾳ. καὶ δικαίωσα οἱ διαστάταιροι Αρειστίππος πολί] Φ. Λαχειοταῖς: τέττα ἡ ίημιν αἴτιος ἐστι Γοργίκης. Αφικόμενος γὰρ εἰς τὴν πόλιν, ἐραστὸς ἐπὶ σοφίᾳ εἰληφθεῖ Ἀλευάδαι τε τὰς πρωτεύεις, ὡς ἡ σὸς ἐραστής ἐστιν Ἀρειστίππος, καὶ τὴν ἀπλῶν Θετταλῶν. Aleuadarum res gestas memoriae prodidit Euphorion. Clemens Alex. Strom. I. p. 389. ex emendatione H. Valerii ad Harpocrat. p. 186. Εὐφορίων εἰ τοῦτο τοῦ Ἀλευάδαι καὶ Γύνη "Ομηρος τίθηται γεγο-

¹Αλίπεδον²⁵. ὅμαλὸν καὶ ἀσπόρον πεδίον.

²Αλιτηριῶδες²⁶. ἀμαρτωλὸν ἢ πλάνον. ³Αλη²⁷ γὰρ
ἢ πλάνη, καὶ ἡ ἀμαρτία.

⁴Αλλα-

νία. Vulgo editur 'Αλιαδῶν. Quam vitiosam scripturam, quod miror, *J. Scaliger* retinuit, *Clementis* locum recipiens in *Συναγωγὴν ισορειὰν*, a se consecutam, p. 314. Scholia *st. Theocriti* ad *Eid. XVI. 34*. Τὰς αφεῖς 'Αλεύαν τὸ Σιμμία πάντα ἀντίστροφον Εὐφορεῖαν. ubi vide *Toupium*. De Aleua, qui a dracone amatus sit, *Burmannus* ad *Ovid. Ibin 325* rectius laudasset *Aelianum* H. A. VIII. 11. quam *Tzetzen Chiliad. IV. 325*. qui *Aelianum* exscriptis. Alia de Aleuadis, quae in promtu sunt, occuparunt *Vales. ad Sozomen. H. E. p. 75*. ad *Harpocrat. l. c. & Valckenvarius ad Herodot. VII. 6.*

25. 'Αλίπεδον.] Hanc vocem, a nobis in Platone frustra quaesitam, *Moeris* tanquam Atticam commendat. *Xenophon Hist. Gr. II. p. 476*. *ἰερατοπεδεύειον μὲν σὺν τῷ ἀλιπέδῳ καλύμενον, τῷς τῷ Πειραιῇ. Lycophron vs. 681.* "Ηέδη δὲ ἐρεμήσῃ εἰς ἀλιπέδον φίλην. ubi

Tzetzes explicat τὸ λεῖον καὶ ὁμαλὸν, καὶ παραβαλάσσον πεδίον. *Aristides Orat. Smyrn. p. 234*. διεξελαύνοντι σὺν ὄρασι τὴν κρήναν τὸ ἀλιπέδον. ubi Cod. Bar. ἀλιπέδον. quam scripturam etiam agnoscunt Grammatici, *Harpocration*, ceteris copiosior in hac voce declaranda, *Hesychius*, aliique. Apud *Pollucem I. 186*. est ἀλιπέδη. sed quod *Jungermannus* bene judicat natum esse e vicino ἀλιπέδῳ. Lexicon Rhēt. MS. 'Αλίπεδον. ἀμμᾶδες πεδίον, δέποτε ἀλίπεδος, ὅπερ ἵσι θάλασσα· πέδην δὲ, ὅπερ ἵσι γῆ πεποιημένη, πασχε τὸ ἀλιζεῖδη ἐκεῖ τὰς ἵπατες. σὺν γὰρ τοῖς τοιέτοις χωρίοις ἀμμόδεομοι ἥσαν.

26. 'Αλιτηριῶδες.] *Polit. V. p. 464. H. ὡς ἀλιτηριῶδης τε δοκεῖ οὐ τάσσει εἶναι. Legg. IX. p. 652. B. οἰστρῷ δέ ισίτις ἐμφυόμενῷ σὺν παλαιῶν καὶ ἀκαθάδειν τοῖς αὐθεντίοις ἀδικημάτων, πειθερόμενῷ ἀλιτηριῶδης. Ib. p. 663. F. τομίζων πειθαντικέναι αλιτηριῶδες τύχης. Epist. VII. p. 716. F. Νῦν δὲ ὑπε τις δειμων αλιτηριῶδες ἐρ-*

Αλλόκοτον²⁸. ἐξηλαγμένου.

Αλλοτριονομεῖτες²⁹. ἐναλλαγὴν ὀνομάτων ποιεῖτες, οὐδέ τισί τινα μή περικόνιτες Δισενέμοντες.

Αμε-

πειρῶν αὔριος καὶ αὔριτην. ib.
p. 723. B. ἐπὶ δύναμιν ἕκαστην
αἰσιοῦ ἀλιτηριώδην ἔσυτει τε καὶ γένει
αἱς τὸ δεῖ χρέον. Ab Atticis
quis dicatur ἀλιτήριος θεός,
& δαιμὼν ἀλιτήριος,
docta digressione expoluit
Desid. Heraldus ad Jus
Attic. & Rom. p. 596,
597. Plura de hac voce
dicemus ad Scholia Platoni.

27. "Αλη." MS. ἄλη.

28. "Αλόκοτον." Hipp
Maj. p. 100. D. ῥήματε χά-
λιπά τε καὶ ἀλόκοτα. Lyf. p.
111. B. Εἴν, οὐδὲ οὐχί, σὺν
ἀλοκότως. Theatret. p. 31
B. ἵστως οὐ καὶ ποιότης ἄμα αὐλό-
κοτέν τε φαίνεται ἔνομος. quod
monente P. Fabro, ita ex-
pressit Cicero Academ. I.
7. Quod ipsum (πειρῆς)
apud Graecos non est vul-
gi verbum, sed philosopho-
rum. Protag. p. 207. H.
εὐδέλη πειρᾶς συμβῆναι μητέρα
ἢ πατέρα ἀλόκοτον. Polit. VI.
p. 470. E. τὰς μὲν πλείστις,
καὶ πάσιν ἀλοκότες γνωμένες,
οὐκ μὴ παπιονήρες εἴπωμεν, τὰς
τὸ ἐπιεικεστάτης δοκεῖται κ. λ.
Euthyd. p. 229. C. Phry-
nichus Προπηρατη. Σοφις. MS.

Αλόκοτον σημαίνει μὲν κυρίνει
τὸ παρηλαγμένον τὸ καθεστά^{τις}
Δισειτης καὶ τρόπον. πεποιητὸν
παρεῖ τὸ κότον, οὐ σημαίνει τὸν ὁρ-
γὸν καὶ μαίναν καὶ παραπληγίαν.
Οὐ τὸν ἀλλότερον ἄλλως ἄλλοις κολλάν,
Αλόκοτον ἀν καλεῖτο. Πλάτων
εἰς Νόμοις. (Lib. V p. 613.
A.) οἱ μὲν γε οὐδὲ πνευματίζει
τὴ διειλυγένεις ἀλοκότοι εἰσὶ τῷ ἐναί-
σιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι
αὐτῶν, δηλοῖ εἶναι, οἱ γενόμενοι
εἰς αὐτην τὴ μοίρα τινί. Κυρίως
μὲν δὲν οἱ τὸν βεβόλαρμένον τῷ
ἐμπληκτοῖς, Αλόκοτοι καλλίντι, οὐ
ηὖται τὸ καὶ ἐπὶ τὸ τὸ σώματα Δι-
καιομένων ωρίζει φύσιν. Καρτητοί
δὲ ἐπὶ ἐνεργεῖται ἐλαγμένεις τῷ τε-
ρετώδεις. LEXICON Sangerm.
MS. Αλόκοτον. ἐναίσιον, ζένος,
ἀλοφνής, οὐδὲ ἄλλο, (ιερεί,
ζεύλον) ἀσυναρμοσον, ἀλότεροι.
Πλάτων δὲ Αλοκάταλον καὶ Αλ-
λοκάτερον εἴπει, καὶ Φερεκρήτης
Αλοκότως ἐπιρρήματικός. Ad-
de Scholia Aristoph. ad
Vesp. 47. 71. & Scholia
Platonis non uno loco.
Bis hanc vocem Mange-
jus in Philone T. II. p. 300.
& 541. tentavit; sed te-
mere, ut solet.

29. "Αλοτελεονομεῖτες." Haec
glossa ex earum genere

εξ,

¹Αμετασχεπή³⁰. ὃς οὐασρέφειν εἰς τὸ πίσω.

¹Αμε-

est, quas, nisi locum, ex quo manarint, in promptu habeas, vix ac ne vix quidem intelligas. *Plato* Thæaget. p. 136. F. loco nobilissimo & saepe ad imitationem vocato, animalium humanum κηρύξειν εἰπαγεῖον comparat, cui perceptarum rerum notiones imprimantur. Is autem, cui exiguum ζῆμαχεῖον, id est, minutus animus obtigisset, notiones propter loci angustias aliis, atque oporteret, sedibus locabat: ex quo confusas falsaque opiniones existere necesse erat. Sed ipsum potius Philosophum audiamus: Ἐάν δὲ τοῖς πᾶσι τοῖς ἐπ' ἀκάλινον συμπεπλωκότες οὐ τῶν τε νεοχωρίας, ἐάν τε σμικρὸν οὐ τὸ ψυχάρειον, ἔτι ἀποφίεσσο ἐκεῖνων. Πάντες δὲ τοῖς γύγνοντοι δοξάζειν θεούδη. ὅταν γάρ τι ὄρθρον, η ἀκάλινον, η ἐπινοῦντον ἔκαστοι, διπονέρειν ταχὺ ἔκαστοι οὐ δυνάμενοι, βροδεῖς τε εἰτί, η ἀποτελονομεῖτες παρορᾶτε τε η παροκέκτειν παρανοῦτε πλεῖστοι. η καλῶντοι αὖτοι ἐψευσμένοι τε δὴ τούτοις οὐ ἀμαθεῖς. Liquido patet, pro ὀνοματοποιήσις, quod MS. habebat, divise legendum esse ὀνομάτων ποιῶντες, ut est apud Suidam, & Auctorem Le-

xici Sangerm. MS. qui glossam totidem verbis ex Timaeo descripserunt; nisi quod in hoc separatis legatur, ἡ ἀπότελεσματικής Acute autem Hemistichus meus suspicabatur, duplum olim extitisse lectioνem, ἀποτελονομεῖτες, cui prior conveniat interpretatio, & ἀποτελονομεῖτες, ad quam posterior pertinet. A Platone hoc verbum summis Olympiodorus Commentario MS. in Phaedonem: "Οτι τὸ μὴ καλῶς λέγειν, ἀλλ' ἀποτελονομεῖν, πρῶτον μὲν δὲ καλῶν, ὅπερ δὴ λέγει); οἷον τὸ φάσκειν οτι Σωκράτης τέθυκεν, ἀλλ' ἐχὶ τὸ τέττα σῶμα: 30. Ἀμετασχεπή.] MS. ιασρέφει. Sed Grammatici hujus modi adverbia per Infinitivum, quem reposui, exponunt, ut Hesychius: Ἀμετασχεπή. δίχος τοῦ μετασχεφῆναι. Lexicon Sangerm. MS. Ἀμετασχεπίον (l. Ἀμετασχεπή.) ἀμελητής μὴ επισχεφόμενόν. Polit. X. p. 521. E. σύτεῦθεν, δὲ ἀμετασχεπή οὐδὲ τὸ τοῦ Ανάγκης θέντον. Legg. IX. p. 652. C. τὰς δὲ τοῦ κακῶν ξυνεστάτες φεύγει ἀμετασχεπή. Philo T. I. p. 410. τὰς μὲν δὲ εἰς τὸ ἀμετάταντι συνόδους ἀμετασχεπή φινιλέον. Gataker. ad Antoni-

Ἄμοθεν γε ποθέν³¹. δόπο τιν^Θ μέρες ισημέρος:

Αμυνα³². καὶ ἐπὶ ἀμοιβῆς, καὶ ἐπὶ εἰσπράξεως δίκης

Ἄμφιλαφές³³. πολὺ καὶ ἄφθονον. ἔτιν σῇ ὅτε καὶ
ἀμφίσκιον.

³¹ Αμ-

ην. VIII. §. 5. & Alberius ad *Hesych.* in v. Pro eodem ἀντισεπτῷ apud *Plutarch.* de Audit. p. 46. E. & *Famblich.* de Vit. Pythag. cap. III. p. 12.

31. ^{Ἀμόθεν γε ποθέν.]} Codex MS. levi vitio, 'Αποθέν γε ποθέν. quod tamen Suidam decepit. Nam ipsum *Timaeum* ἀμόθεν γε ποθέν scripsisse cum ex literarum serie intelligitur, tum multo magis ex loco, quem respexit, Legg. VII. p. 631. E. Μηχανὴ δὲ δεῖ τὸ μοιρέτην ἐνοῖσιν ἀμόθεν γε ποθέν, ὅτινα τρόπου τοτὲ ἔσει τῇ πόλει. ubi Scholiastes: 'Αὐτέν γε ποθέν. ὅπωσδήποτε, καθ' ὅτιν. λέγει³⁴ ὃ καὶ Ἀριγέπη, καὶ Ἀμοιρέπων, καὶ Ἀμεγέπη, καὶ Ἀμιγέπαι, καὶ Ἀμοσπον. Photius Lexico MS. Ἡ ποθέν. ἀμόθεν. γίας Ἀερισοφάνης. Legendum: 'Αμόθεν. ποθέν. ut est in *Suida*. Demosthenem Thracem ἀμόθεν apud *Homerum Od. A. 10.* per ἀμηνίπη explicuisse, tradit *Eustath.* ad l. c. p. 1383. cuius accurata de hac voce est disputatio. Quod in glossae fine additur,

ισημέρος, Kusterus ut supervacaneum delebat: *Abreschius* Dilucid. *Thucyd.* Autar. p. 372. in ισημοίρος, vel potius ισημερός mutabat. Kusteri ratio praeferenda videtur.

32. ^{Ἀμυνα.]} Hanc glos- sam descripsit *Suidas*. Vocem ἀμυνα magno consen- su explosam a *Phrynicho*, *Moeride*, & *Thoma M.* frustra quaeras in Ἀθηναϊ- τῳ *Platone*. Ea quidem reperitur apud exquisitae elegentiae scriptorem, *At- ciphronem* III. 46. p. 376. Tūs ἀμύνεις εἰς ἀπειρον τεωχωρέ- σης. Sed sollertia viri do- cti Obs. Misc. Vol. V. T. II. p. 291. bene correxit, τὸ ἀμίλλον. quod Codex Pari- finus, a nobis collatus, confirmat.

33. ^{Ἄμφιλαφές.]} Gram- matici ἀμφιλαφές idem esse tradunt, quod ἀμφιλαφής, qui ab utraque parte pre- bendi possit. Sed ex *Hem- sterbusiana* ratione deri- vandum est a λάφω, cuius formae exemplum tametsi interiit, satis tamen e pree- te-

terito λέλαφα, & derivatis, λαφίω, λαφίσω, λάφυρος, &c. cognoscitur, eam in veterrima lingua extitisse. Ἀμφιλαφής non reperitur apud Homerum: sed tanto frequentius apud posteriores poëtas, & solutae orationis scriptores. De arboribus laeta coma florētibus, dixit Plato loco perinsigni, quem Timaeus respexit, Phaedr. p. 338. A. ὅτε γὰρ πλάτανος αὕτη, μάλα ἀμφιλαφής τε καὶ οὐψηλή, τὸ τε ἄγνα τὸ ὑψός καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον. quae verba certatim imitando sua fecerunt Julian. Or. III. p. 113. A. Themist. Or. II. p. 32. Aristaenet. I. 3. Basil. de Vita Theclae II. 10. p. 158. Totum vero philosophi locum sic expressit Cicero de Orat. I. 7. ut de elocutionis venustate cum Platone certasse videatur: Cur non imitamur Socratem illum, qui est in Pbaedro Platonis; nam me haec tua platanus admonuit, quae non minus ad opacandum hunc locum patulis est diffusa ramis, (ἀμφιλαφής) quam illa, cuius umbram secutus est Socrates, quae mibi videatur non tam ipsa aquula, quae describitur, quam Platonis oratione crevisse. Plano antiquitas hanc vo-

cem quasi propriam dicavit. Apollon. Rhod. II. 735. Ἀμφιλαφής πλατάνιος ὁ ἀπεράλη πεφύαται. ubi vide Scholiast. Sed exemplorum nullus finis esset, si quae ad manum sunt, hoc congererem. Saepè etiam ἀμφιλαφής dicitur de quacunque re ampla & magna. Pindarus Olymp. IX. 122. ἀμφιλαφής δύναμις ἔποιο. Herodot. III. 114. χειροῖσι τε φέρε ποδὸν, καὶ ἐλέφαντας ἀμφιλαφέας. Apollon. Rh. IV. 1366. πελώριον ἄνθορεν ἕπων, Ἀμφιλαφής. ubi a Scholiaсте μέγας explicatur. Longin. Sect. 12. p. 92. ἀμφιλαφής τις ἐμπειρημὸς πάλην νέμεται. Aelian. H. A. II. 21. δεῖπνον ἄφονον καὶ ἀμφιλαφές. De re testa ab omni parte, & munita, quae vis vocis proxime fluxit ab origine, Theocrit. Eid. XXIV. 46. Ἀμφιλαφής εἴρα πατὰς ἐνεπληθη πάλιν ὅρφην. Nec quicquam impedit, quo minus ita capiatur in Apollon. Rh. IV. 982. Ἀμφιλαφής πίεισθε Κερσονίν εἰν ἀλλὶ τῆς. A Sophistis, Pindari auctoritatem secutis, etiam ad res incorporales traduci coepit. Maxim. Tyr. Diff. XXI. p. 259. ὅδεν γὰρ πολεμιώτερον ἀνδρὸς ἀρετὴ μοχθείας ἀμφιλαφῆς. Diff. XXII. p. 269. σὲ πολῆ καὶ ἀρε-

Αμφιθαλεῖς^{34.} αὐτὶς δὲ, ἀμφότεροι οἰκοθαλεῖς.

Αμφικλίονες^{35.} εἰ σὲ πολλῶν πόλεων αἱρεῖσθαι δικα-
ταῖ, οἵσιν ἀμφικλίονες καὶ τείσικοι.

^{34.} Αμφι-

αμφιλαφεῖς σληνθεῖσι κατατιθέμε-
νον τὸ δὲ βίσ τελοῦ. nisi potius
h. l. scripserit, εὐ πολὺ καὶ
ἀμφιθαλεῖς ἀληθεῖαι, imitatus,
ut opinor, *Aeschinēm Socratis*. Axioch. p. 731. D.
καὶ φιλοτοφῶν καὶ τελοῦ ὄχλον καὶ
θιατρῶν, οἷάδὲ τελοῦ ἀμφιθαλῆ
τὴν αληθειαν. Idem Sophista
Diff. XL. p. 473. αἱ γὰρ
τε τομάτων φύσεις πολὺ τοῦ
ψυχῆς ἀμφιλαφέτεραι εἰς ὑγείαν
μέτρον. Rarius personis tri-
buitur. Callimach. H. in
Apoll. 42. Τέχνη εἰς ἀμ-
φιλαφῆς ὅτις τόσον ὄστον Ἀπόλ-
λαν. quod sic expressit Dionysius Perieg. v. 462. "Υ-
λῷ διὶ ἀμφιλαφῆς ὅτις τόσον ἄσ-
τον ἔκεινα. Damascius ap.
Suid. V. Σεβογενεῖς. ὅτε καὶ εἴ-
δον ἄνθρωπον εὑρόντες τε ἄμφια καὶ ἀμ-
φιλαφῆς τὴν Διάνοιαν τελοῦ τὰς πο-
διτικὰς ἐξηγήσαντες.

34. Αμφιθαλεῖς.] Forte
legendum, ἀμφοτέρων, vel,
ἢ τοὺς ἀμφοτέροις οἰκοθαλεῖς. Pol-
lux III. 25. ὅτε δὲ τὸ γονεῖς
ἄμφια ἀμφοτέροις τελοῦ, ἀμφι-
θαλῆς ἐνομάζει). Et sic reli-
qui Grammatici. Plato
Legg. XI. p. 681. B. ἡ
τοῦτο τοὺς ἀμφιθαλῆ γενόμενον κα-
κός. Callimach. Fragm.
CXX. Λατίνα τὴν τάλιν παιδὶ

σὺν ἀμφιθαλεῖ. Dionys. Ha-
lic. A. R. II. p. 92. 130.
Lucian. Hermot. p. 798.
Latini patrimos & matri-
mos dicebant. Sed abun-
de viri docti, qui laudan-
tur ad Hesych. in v. &
Fabric. ad Dion. Caff.
LIX. p. 908. Alia poten-
tiae ἀμφιθαλῆς Diis, omni-
ex parte florentibus, al-
mis, tribuebatur. Orpheus
Hymn. XLV. 2. Νίσια,
ἀμφιθαλῆ, πεπονικέντος, εὐφρο-
νες Βάκχον. quod ipsum for-
tales restitui debet H. VII.
13. XII. 1. ubi αἰθαλῆς edi-
tur: nisi quis praeferat
αὐξενθαλῆς. Aristoph. Av.
1735. οἱ εἰς ἀμφιθαλῆς Ἐρεν-
Χρυσόπηλος κ. λ. ubi frultra
Scholia est alteram notio-
nen agnoscit. Philo T. II.
p. 559. τοῖς τοῦ μεζόνων καὶ ἀμ-
φιθαλῶν εἶναι δοκεῖν τοῦσαν μοῖς,
Ἐρεντοῦ ἢ Ἀπόλλανθον καὶ Ἀρεως.
Pro generoso vel nobili eist
apud eundem T. I. p.
538. II. p. 446.

35. Αμφικλίονες.] Suidas
pro πολλῶν πόλεων legit πόλεων
καὶ ιδιῶν. quod eodem redit.
Minus autem recte apud
eundem ἀμφικλίονες scribitur

Αμηγέπη³⁶. ενί γε τρόπῳ, ἡ ὥπωζευ.

³⁶ Αγα-

pro ἀμφικλίονες, quo Glossographum nostrum ad vocis etymon respicere, clarum est. Nam *Andronition* quoque, *Ατθίδης* scriptor, *Amphictyonum confessum non ab Amphictyone, Deucalionis F.* qui eum instituisse traditur, sed a *Delphorum αὐτοῖς* i. e. viciniis, sic appellatum esse statuit. Vide *Pausan. Phoc.* cap. VIII. p. 815. & ibi *Sylburg.* Apud *Platonem* nullam *Amphictyonum* mentionem reperi: nec dubito, quin glossa ad *Herodotum*, eos non uno loco commemorantem, pertineat. De ipso concilio omnia sere per vulgata sunt. Videndum prae ter alios *Anton. van Dale Diff. VI. de Antiq. & Marmor.* p 430. seqq.

36. [Αμηγέπη.] Sophist. p. 165. H. τὸ ἢ ταῦλον ἔτερον δῆπειν αὐτην αμηγέπη. Politic. p. 198. F. καὶ τὰ μὲν αὐτῶν αμηγέπη τὸ συγκρότεων δέδει. Protag. p. 202. A. καὶ γὰς ὅτινα ἔτεχνα αμηγέπη πεσόντες. Ib. B. Polit. V. p. 466. D. οἱαν αὐτὸν αμηγέπη ικαρῶν ἐξηγησάμεθα. Ib. E. οἱ σύντητοι τὸ φιλόπαιδα καὶ ἐρωτικὸν αμηγέπη δάκνεις τε καὶ κινήσι.

Legg. V. p. 608. D. 609. E. IX. p. 655. B. Atque hanc formam ἀμηγέπη alteri ἀμωσγέπων praferunt Moeris & Thomas M. Sed utramque Atticis usitatam esse, vel unius *Platonis* exempla docent. Protag. p. 198. F. οὐδένας ὄντιν' ἐχι ἀμωσγέπων μετέχειν αὐτῆς. Char mid. p. 245. A. ἀ τις μὴ οἴ δε μηδαμῇ ταῦτα, εἰδένας ἀμωσ γέπων. Phaedr. p. 337. D. οὐ μοὶ δοκεῖ σὺ ψδαμῶν με ἀρίζεσ περὶ ἀντίπαλων ἀμωσγέπων. Tim. p. 335. F. Legg. I. p. 572. A. II. p. 580. B. 581. A. 608. B. E. VI. p. 614. D. VII. p. 640. D. IX. p. 655. C. X. p. 665. C. XI. p. 675. B. 678. H. XII. p. 617. A. 695. H. *Apollonius Dyscolus Grammatica* nec dum edita: "Εἰς γὰρ καὶ τὸ ἀ μόθεν, καὶ ἔτι τὸ ψδαμόθεν διπλὸν ψδαμόν. Ὄμολόγως διπλὸν ψδαμῶν ψδεισπᾶν". καὶ ἔτι παροι "Ἐπίκερον (Hoc nomen cor ruptum) τὸ ἀμωσγέπων σημα τον κατά τινα τρόπον διπλὸν δέντονα ψδαμόν, ἐπὶ δὲ πόθεν ψδεισπατο τὸ αμάντην, καὶ λ. Lexicon MS. in Bibl. Regia: "Α μωσγέπων. οὐδεν δηπόλει. λέγεται δέ οὐρανος ή λέξεις. έτιν γάρ οὔνομα Α μάντης, ισοδυναμών τῷ τις, Δωρε κῶν, οὐ φησιν Ομηρού". (Od.

D 3

A.

^{37.} Ἀναδῆται. ταινίας ὅπεραλεῖν.

^{38.} Ἀνάρσια. ἀ δὲ ἡν τις ἀρσιο.

^{39.} Ἀνακηκίδ. ἀναπηδᾶ.

^{40.} Ἀνάπλεως. ἀναπεπλησμένῳ. χρῆται ἐπὶ τῷ μεμολυσμένῳ.

^{41.} Ἀνα-

A. 10.) Τῶν ἀμόθεν γε θεῶν
ἀντὶ τοῦ μέρες. "Ωστε
τοσσοῦ δέποτε καλὸς γίνεται ἐπίρρημα κα-
λῶς, ὅταν καὶ δέποτε Ἀγοράς γίνεται
Ἀμόθεν, εἴτε δὲ τὸ Οὐδαμόθεν ἐ-
πίρρημα. καὶ ὥσπερ δέποτε τοῦ κα-
λῶς γίνεται ἐπίρρημα καλὰ, ὅταν
δέποτε τοῦ οὐδαμῶς, οὐδαμός, αὐτοὶ
τοῦ οὐδαμῶς. ὅταν δὲ μέγας Διού-
σιος. Longinus Art. Rhet. p. 714. iis, qui exquisite
scribere velint, ἀμυνόμενοι
pro μετεῖλας commendat. Ex
adverbialibus cum αὐτῷ
compositis rarissimum est
οὐδαμῶς, contrarium τῷ οὐ-
δαμῶς, quod Hesychius af-
fert. Vide sup. Ἀμόθεν γε
περέν.

37. ^{37.} Ἀναδῆται.] Vide, quae
infra dicemus ad v. Tainias
ἀναδέχμενος.

38. ^{38.} Ἀνάρσια.] Cum Glos-
sographo nostro consentit
Suidas. Aliter Eustath. ad
Od. K. p. 1664. Ἀνάρσιος,
εἴς τον ἵετον ἔργον, ὁ ἵετον ἀρέ-
στος καὶ φιλιαθήνας. Ipsum
verbum Ionicum potius,
quam Atticum, ex Herodoteis
huc immigravit. Her-
odot. I. 114. ἀνάρσια περί-

μαζεῦσθαι πεποιθέναι. III. 74.
ὅτι τοι επεπόθεε τοῖς Καμβύσεω
ἀνάρσια.

39. ^{39.} Ἀνακηκίδ.] Mendose
MS. Ἀνακηκίδ., & ex ea
Suidas, Ἀνακηκή. Rescrip-
si, Ἀνακηκίδ., ex Phaedro
p. 346. G. Ζει τοῦ στέρεου
οὐλη καὶ ἀνακηκίδ. Quae ver-
bi vis sit, ex Apollonii
Rhodii exemplis, quae sub-
jicimus, intelligere licet.

Lib. I. v. 39. — αἰεὶ³
δέ σφιν ἀΐδην κήκει λιγνίς. Ib.
v. 542. Ἀφεών οἵ ἕνθα καὶ ἔνθα
πελαστὴ κήκειν ἀλμη. ubi vide
Scholiaſt. v. 1261. —
τῷ οἵ ἀστοὺς κατὰ κροτάφων ἄλις
ιδέως Κάπιαν. Lib. III. v.

227. de aqua saliente:
Κρυστάλλῳ ἕκελον κολπος ἀνεκήκεις
πέτρης. Lib. IV. v. 600.
Τεργύριαν αἰδομένοιο βαρὺν ἀνε-
κήκεις ἀτμόν. Ib. v. 929. —
Θερμὴν ἔτι κήκει πόλις ἀτμήν.
& v. 1188. — Συέω τοῦ
ἄπο τυλίδοι κήκει λιγνίς. Hesy-
chius: Κηκίδ. πηδά, πηδεύδ.
Ultima vox mutanda in
πηδά, vel, πηδέδ. Vide
Eustath. ad Il. H. p. 680.

40. ^{40.} Ἀνάπλεως.] Theaet.

p. 137.

³Ανατί⁴¹. δίχα βλάβης, καὶ οἷον δίχα τὸ ζημίας.

³Ανατένας τὴν ψυχήν⁴². ὅπει τὰ ἄνω τρέψας, καὶ
ἐπὶ τὴν τὴν θεῶν θέαν.

³Ανα-

p. 137. D. πάλαι ἴσμεν ἀνά-
πλεων τῷ μὲν καθαρᾶς Θεολέγοντος.
Sympos. p. 331. E. εἰλικε-
νίς, καθαρὸς, ἀνιζόν, ἀπλά μὲν
ἀνάπλεων σωρκῶν τε ἀνθεωπίνων
καὶ κεωμάτων. Phaedon. p.
337. C. μηδέποτε εἰς αἴδες κα-
θαρᾶς ἀφίκοντος. ἀλλ' αὐτοὶ εἴναπλέων
τὸ σώματόν τοῦ εἰσίνειν. Eandem
polluendi & foedandi po-
testatem verbum ἀναπί-
πλαντος habet apud Philo-
sophum nostrum. Suidas:
Αναπλάντος. αναπλωράντος. ὁ δὲ
Πλάτων αὐτὸν τὸ μολύνας. Hipp.
Major. p. 99. G. σοὶ μὲν
γάρ τοι ἀν τὸ πέπον τοιέταν ὀνο-
μάτων ἀναπίπλαντος, καλῶς μὲν
ἔτωσι ἀμπελομένων. Apolog.
p. 365. C. βελόμενοι ὡς πλε-
ῖς αναπλάντος αἰτιῶν. Phae-
don. p. 379. E. μηδὲ ἀνα-
πιπλάντοντα τὰ τέττα φύσεως,
ἀλλὰ καθαρεύωμεν απ' αὐτῶν.

Polit. VI. p. 474. C. ὅρων
τὰς ἄλλας καταπιπλανέτες ἀνο-
μίας, ἀγαπᾶντες τὴν αὐτὸς καθα-
ρὸς ἀδικίας τε καὶ ανοσίας ἔργων
x. λ. Thucydides in pesti-
lentiae descriptione, II.
51. ἐπερτόντος ἀφ' ἐπέρι τοῦ θεραπεύεις
ἀναπιπλάντοντος, ἀσπεργόν τὰς ασθ-
εῖας contagione infecti.
quod Gesnerus in Thes.

L. L. v. *Impleo*, bene
comparat cum Livio IV.
30 vulgatique contactu in
boniines morbi, & prima
in agrestes ingruerant ser-
vitiaque. urbs deinde im-
pletur. Vide eundem ad
Orphei Hymn. 37. p. 233.

41. ³Ανατί.] Legg. IX.
p. 659. D. ὁ ανεργοχάνης προσ-
τρέπω τοιέταν τὸ δυσθηκόντος οὐ καὶ
τοποτάν, ἀνατεί κτενέτω. pro
quo ibid. p. 660. E. γηπονεῖ
dixit. Leg. XI. p. 677. Αἱ
κολάζων μὲν τὸ ὄμηντος, ἀνατεί
τυπλίτω. Ibid. p. 684. C. κο-
λαζέτω ἢ ὁ τέτταν ἀρχαν ἔκαστον
ανατεί. Lycophron v. 283.
1172. Harpocrat. in v. &
H. Valesius.

42. ³Ανατένας τὴν ψυχήν.]
Totidem verbis haec glos-
sa apud Suidam legitur,
item apud Eudemum Lexi-
co M.S. quod est in Bibl.
Regia, nisi quod pro ἀνα-
τρέψας habet ἄντα πρεμάτα.
Glossa non dubie referen-
da est ad Polit. VII. p.
488. B. Οὐκέτι οὐ θεολεκτικὴ με-
θοδός τούτη πορεύεται, τὰς
τύποντας ανατρέψας ἐπ' αὐτὴν
τὴν ἀρχὴν, οὐκαναστρέψῃ, καὶ

Αιαχινδυλευθῆναι 43. ἀνασκολοπιθῆναι, ἀναστρ-
ρωθῆναι.

Ανά-

τὸν ὄντες εἰς βορρόφων βαθέσσασκῶν τι-
νι τὸ τὸ Φυχῆς ὄμμα πατοφωρυ-
γεύνον ἡρέμα ἔλκει καὶ ἀνάγει ἄνω.
Hic Timaeus pro ἀνάγει ἄνω
legit ἀνατείνειν, leviter glos-
sam immutans, ut aliis
locis facere solet. Hanc
autem Platonis propriam
loquendi rationem Plato-
nici, praesertim recentio-
res, certatim celebrarunt.
Clemens Alex. Protrept.
I. p. 107. ἀνατεινόμενοι δὲ ἄνω
τῇ ἐνολῃ, σοφίαν μεταδιάκονειν
ἔχειν. Atticus apud Euseb.
P. E. XV. p. 195. C. πε-
ριφέρεις οὐ πλάτανος ἔλκειν τὰς
τὴν Φυχᾶς ἄνω περισσεῖς τὸ
θέλαιον. Max. Tyr. Diff. VIII.
p. 81. δύνανται εὐθὺς τὸν θεραπευτικόν
τῇ Φυχῇ τῷ θέλαιῳ εύ-
τυγχάνειν. Julian. Or. IV.
p. 136. ἀνατείνειν τὰς Φυχᾶς
ἐπὶ τὴν γῆν κόσμου. & p. 152
ἐπανάγειν τὰς Φυχᾶς ἐπὶ τὰς θεῖς
συγκεντικές θείας. Synes. de
Insomn. p. 144. λεπίνεις γὰρ
ἀρρήτως αὐτὸς καὶ περισσεῖς θεῖος ἀνατεί-
νει. Ex codem Platonis
loco Φυχῆς ὄμμα sumserunt
Philo T. II. p. 625. &
Porphyry. de Vita Plotin.
p. III.

43. Αιαχινδυλευθῆναι.] Po-

lit. II. p. 423. D. τελευ-
τῶν, πάντα πάντα παθῶν, ἀνα-
γινδυλευθῆσε). In hujus ver-
bi scriptura mire varia-
tur. Clemens Alexandrin.
Strom. L. V. p. 714. hunc
Platonis locum laudans,
legit ἀνατεινόμενον τὸν θέλαιον
etiam habent Hesych. in
v. & Eiymol. M. p. 100.
51. At Theodoret. Therape-
eut. Serm. VIII. p. 112.
& p. 119. ἀνατεινόμενον τὸν θέλαιον
sicut Suidas, Timaci glos-
sam describens, & ipse
Clemens Strom. L. II. p.
494. ubi Potterus vi-
dendus. Phrynicibus de-
nique Προπαρεργον. Σοφισ.
MS. Αιαχινδυλευθῆναι, άλλα
τὸ πλάτανον ἄλλοι δὲ τὸ πλάτανον
quo tamen loco librarius,
haesitans, utrum — δυ-
λευθῆναι, an — δυλευθῆσαι
scriberet, utrumque con-
jungendo — δυλευθῆναι
dedisse videtur. Par etiam
varietas in cognata voce
σκινδάλαμον notanda est.
Hesychius: Σκινδάλαμον. σκι-
δαλοψ. τινὲς δὲ άλλα τὸ χινδάλα-
μον. ἄλλοι, σκινδάληρος. Atti-
cum esse χινδάλαμον per τὸ
ex-

^{44.} Ἀνάδασ^{Θ.} ή κληροχηθεῖσα γῆ, η πάλιν εἰς διαίρεσίν την Δικαιοδομένη.

^{45.} Ἀναπειρπάζεσ^{Θ.} ἐπαναλαμβάνειν κεφαλαιωδέστερον τὰ εἰρημένα.

^{46.} *Auct-*

exquisita eruditione docet
J. Piersonus ad *Moerid.*
p. 360.

44. *[Ανάδασ^{Θ.}]* *[Αναδάσασ]* proprie & Attice dici de agro ex integro aequis partibus dividendo, recte docent *Moeris* & *Thomas Mag.* Hinc γῆ ἀνάδασ^{Θ.}, ager sic distributus. Legg. VIII. p. 648. E. οἱ ἀνάδασοι γῆν λάθεα καὶ βίᾳ ποιεῖσ^{Θ.}. ubi vide Scholia. *Fam-blich.* de Vit. Pythag. cap. 35. p. 212. καὶ τὰ ταχέα ἀπίκουα, καὶ τὸν γῆν ἀνάδασον ἐποίειν. Huc adde *Polit.* VIII. p. 500. D. καὶ πασχημήνη χρεῶν τε διπο-πτὸς καὶ γῆς ἀναδασμόν. quo loco *Themist.* Orat. VII. p. 91. C. usus est. Legg. III. p. 588. D. καὶ ἐπαρξῇ) γῆς τε ἀναδασμὸς εἰσηγέμενος καὶ χρεῶν διποπτός. Neque alii hunde metaphorae rationem petendam existimo, qua quis dicitur ἀνάδασον τοις rem judicatam, i. e. rescindere. *Lucian.* Abdicat. p. 169. καὶ δύο δικασίεσα, διὰ μὲν τὰ πρώτα, εἰφ' ἐπαρχη-τῷ, διάτιφοι ἢ τὰ τέλη, ὅτε μετε-

σελεύ^{Θ.} καὶ ἀνάδασον ἐποίειν. *Dio Chrysostom.* Orat. XXXVII. p. 462. A. αφεντικέσσασ^{Θ.} τὴν κεί^{Θ.} ἀνάδασον ποιήσατε, η τοῖς ἄπαξ δεδογμένοις ἐμρείνατε. ubi vide *J. Casaubon.* Sed multo latius patet haec loquendi ratio. *Dio ibid.* B. δεῖ τὴν τηλικαν-την ἀνάδασον τιμὴν ἀπατεψπῆναι. *Plutarch.* Sympos. Lib. III. 6. p. 654. A. κίνδυνος ἐστιν ἀνύδασον γίνεσθαι τὸ σύγκον

45. *[Αναπειρπάζεσ^{Θ.}]* Lvi-
sid. p. 113. G διομαγ^{Θ.}, ὥσπερ οἱ σοφοὶ εὐ τοῖς δικαση-είσι, τὰ εἰρημένα ἀπαντεῖν απειρπάσσασ^{Θ.} Legg. IV. p. 604. A. ἀναπειρπάζομένες τὸν τε λέ-γοντες καὶ τὰς ἀκόντες, παιδείας γίγνεσθαι κατὰ δύναμιν ἐπιβολές. Quam *Medii* formam *Tho-mas Mag.* prae ἀναπειρπά-ζειν commendat. *Maxim.* Tyr. Diff. XVI. p. 185. Τι μηδέποτε εἴτε εὐ τοῖς ἀναπειρ-πάζομένες ἔκαστον ἀν εἶδε τέτοιο; Ibid. p. 187. ἀναπειρπάζειν τῇ μηδέποτε τῷ τοῦ διάματο. *Hie- liodorus.* Lib. III. p. 137. ὥσπερ εἴ πει γνωσίσσοις η δύνατες αφέτερον, ταῖς μηδέποτε ἀναπειρ-πάζοις. Idem variata ora-
tio-

Ανακογχυλιά⁴⁶. ἀναγαργασία.

Ανδρηλατεῖν⁴⁷. ἀνδρας ἐξελαύνειν, καὶ Φυγαδεύειν.

Ανείλει⁴⁸. ανειλεῖ⁴⁹:

Αγν-

tionis structura Lib. VIII.
p. 303. καὶ τοῦτο τὰ πάλαι συμ-
βάντα τὴν Δέσμουν ἀπεπτάζεια.
Athen. L. VI. p. 263. B.
VIII. p. 362. D. X. p. 459.
C. Aristid. Quintil. de
Music. II. p. 87. Eustath.
ad Il. A. p. 135. Haec
verbi metaphorica vis est:
prima & propria, *cibos ad
rumen revocare*. Scholia st.
Aristoph. ad Vesp. v. 780.
ἢ ἀπεπτάζοντας τὴν τροφὴν
ζῶντας, καὶ αὖτις ἀπαντωμένας.
Clem. Alex. Strom. L. VII.
p. 901. τὸ τὰ λόγια ὡς θεῖς με-
λετάνταν ηγή ἀπεπτάζομέναν εἰ-
τον τὸ Φυχῆς τὸ μαθημάτων δο-
χεῖσθαι. Utraque potestate
convenit Latinum *ruminari*. Simplex πεμπάζειν ea-
dem, qua ἀπεπτάζειν, no-
tione soli Poëtae frequen-
tant. Apollon. Rhod. IV.
351. "Εὐεις δὲ ἔπεις τὰ ἕκαστα
νόμων πεμπάσασαν κέρη. & v.
1748. — δὲ ἔπεις τὰ θεο-
πεπτικας Ἐκάτοις Θυμῷ πεμπά-
ζειν.

46. Ανακογχυλιά⁵⁰.] Pro
— γαεία⁵¹ apud Suidam
est — γαεία⁵². Glossa
referenda est ad Sympos.
p. 320. E. οὐ δὲ μὴ, ὅδαν ἀ-

νακογχυλίας. quem locum
laudat Athen. L. V. p.
187. C. Aristides Sacr.
Serm. V. p. 349 οἱ δὲ ια-
τροί, τὰ τοῦτο ἀνακογχυλιά-
ζειν εὑλευνον. Synes. Dionē
p. 55. C. οἱ δὲ ἀπορρόφει τε καὶ
ἀνακογχυλίδει. Aelius Herod-
ianus Φιλεταῖρος, sive li-
bello de Vocibus Atticis
inedito: Ανακογχυλίσασθαι,
καὶ ἀναγαργασίασθαι. Εὔπολις
ἐν Φίδαις. Pollux VI. 25.
οἱ μέντοι ἀναγαργασίασθαι τοῦ λέ-
γεται, ἀνακογχυλίσασθαι ἔλεγον,
τὸ ἀνακλίσασθαι τὴν φάρυγγα.

47. Ανδρηλατεῖν.] Polit.
VIII. p. 500. D. γενίμενος
φόνος ξυγγενές, καὶ ἀνδρηλατή, καὶ
διπολυτή. Aeschyl. Aga-
memn. v. 1428. Οὐ τέτοιο
εἰς γῆς τῆσδε χρὴ σ' ἀνδρηλατεῖν.
ibid. v. 1595. Ἕνδειλάτη⁵³
εἰς πόλεων τε καὶ δόμων. Eume-
nid. v. 221. Οὐ φημί· Ορέστη
σ' εὐδίκας ἀνδρηλατεῖν. Dionys.
Halicarn. A. R. Lib. VII.
p. 458. οὐ βέλος⁵⁴ τὸ πατερ-
κίου ἀνδρηλατεῖν ηδὲ μιαιφοτεῖν.
Timaeo glossam sublegit
Suidas.

48. Ανείλει⁵⁵.] Sic etiam
Scholia st. ad h. l. Rectius
tamen Suidas per du-
plex

Ἄνιμᾶ⁴⁹. ἀνέλκη.

Ἀνεργή⁵⁰. ἀναδί⁵¹, ἀναρτή⁵², καὶ οὗ κωλύ⁵³.

Ἀυδε-

plex λλ, Ἀνέλκη). quod recepit. Ita Phrynicus de Dict. Attic. v. 12. ἀνέλκει vel ἀνίλει βιβλίον scribi jubet, non ἀνελέν. quod idem repetit Προπαροχη. Sofis. MS. Ἀνίλει βιβλίον. οἱ μὲν ὄλοι περιπάται τὴν λέξιν, καὶ δι' ἐρες λ γεράφε⁵⁴. οἱ δὲ Ἀττικοὶ παροξύνε⁵⁵, καὶ μὴ δύο λλ γεράφε⁵⁶. οὐτως καὶ τὸ ιξίλεν. Timaeus ob oculos habuit Sympos. p. 329. D. ubi tamen nunc minus Attice legitur: λυπέμενος συσπεισθῆ), καὶ δόπτρεπε⁵⁷, καὶ ἀνελέν⁵⁸, καὶ γεννᾶ. sicut etiam Crit. p. 559. D. καθ' ἔκαστα ή γλόγυ διέξοδοι οἷον ἀνελκυέν, τὸ περιπατητικὸν εκασταχῆ δηλά⁵⁹. Et haec forma creberrima est apud ceteros Graecos. Plutarchus Cons. ad Anoll. p. 109. C. ἀνελκυτικῆς δὲ αὐτὸ (γεράφηματίδιον) ιδεῖν ιγνηροπιέντα τείν ταῦτα. Longin. Sect. XII. p. 92. ἐσ ψιφιλαφής τις ἐμπερορίδος, οἱ μα, πάνη γέμει, καὶ ἀνελέν⁶⁰. Heliodor. X. p. 509. ἀνελκυτικῶς τὸ γεράφημα ἐπελέγετο. Ex Atticistarum praeceperit Porphyry. de Vit. Plotini cap. 14. p. 16. ἀνικτῆς τὰς

περιθυμίας. Proclus in Tim. L. III. p. 173. οἱ δὲ κακὸς πᾶς, ὅπων εἰς τὸ οὐκ εἰστιν αἴ-
χθος, ἀνίκτη⁶¹ μὲν τοὺς εἰστὸν καὶ τὴν εἰσῆλθε σοίαν.

49. Ἄνιμᾶ.] Infra: Ἰμᾶν. ἀνέλκειν, ἀναρτᾶν. Neutrūm in Platone legere memini.

50. Ἀνεργή⁶².] Suidas, & Eudemus Lexico MS. una voce minus: Ἀνεργή⁶³. ἀναρτή⁶⁴, καὶ εἰν πολέ⁶⁵. Legge ex Timaeo, & Lexico Sangerm. MS. κωλύ⁶⁶. quod Hesychius præbet v. Ἀνεργεια, Ἀπεργεια, Ἀπεργον. Neque enim probo Kusterri conjecturam, Ἀνεργή⁶⁷ legentis, ut sit Futurum Aeolicum, ab ἀνέρω. Multo quidem probabilius videtur, quod Valckenaerio nostro in mentem venit, Ἀνεργή⁶⁸ scribendum esse, ab ἀνέρω. Ad quam normam in Hesychio etiam resingas, Ἀνεργή⁶⁹. ἀναρτή⁷⁰, κρεμά⁷¹. pro vulgato, Ἀνεργή⁷². ἀναρτή⁷³, κρεμά⁷⁴. Glossae sedem quaerant, quibus ostium est. Συνέρχεται habet Plato Tim. p. 528. 13. cuius etiam est συνέρχεται.

Ανδρεποδάδη τείχα⁵¹. τὰς τὸ ἀνδρεποδῶν ἴδιον κατέχειν, λω ἀπελευθερωθέντες ἥλασον Ἀθίνη⁵²
αἱ δέλαι τε καὶ οἱ δέλαι.

Ανδρείκελον⁵². Χρόα ἐπιτηδεία, ὡς ποὺς ἀνδρὸς μήμη⁵³.

Ανδρ-

51. [Ανδρεποδάδη τείχα.] Pro idiom Suidas minus recte, idias, apud quem mox defuncta verba, αἱ δέλαι τε κατέχειν. Pertinet glossa ad Alcibiad. I. p. 32. A. ἔτι τὴν ἀνδρεποδάδη (φαῖεν αἱ γυναικεῖς) τείχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ Ψυχῇ, τῶν ἀμυσίας, καὶ ϕύπω λαπεῖσιν, ἔτι ἢ βαρβαρεῖσιν. ubi vide Scholiasten. Eundem locum Olympiodorus Scholiis MSS. in hunc Dialogum sic interpretatur: Παροιμία ἔστι γυναικῶν, ἐπὶ τῇ ἐλευθερμένων δέλαιν, καὶ ἀπιμενόνων σὺ τῇ δέλαιν· ὅτι ἔχεις τὴν ἀνδρεποδάδη τείχα σὺ τῇ κεφαλῇ, τετίσιν, ἔτι τὸν δαλικὸν τείχα ἔχεις. Πάλιν γάρ καὶ τοῖς ὄνόμασι δισκένεινο εἰ ἐλεύθεροι τὸ δέλαιν, καὶ ταῖς θερζί. Γε) γὰρ καὶ Δάσιος καὶ Φεύγυες αὐτομάδυνοι ἦντι καὶ ταῦτα συνεχύντειν. Ό, ἢ, ἀλλὰ τούται σὺ τῇ κεφαλῇ, φησίν, ὅτι τὸν ἀνδρεποδάδη τείχα ἔχεις σὺ τῇ Ψυχῇ τῶν ἀμυσίας. Cuius Scholii meliorem partem jam olim ex MS. protulit If. Casaubonus ad Per-

sii Sat. V. p. 429. A Platone suo sumpsit Proclus in Tim. L. I. p. 31. διότι τὴν παντοῖαν Αἰγυπτίων σοφίαν ἐμετέβαλεν ἀλλ' εἰ πλεῖστοι παραποτέσι, τὴν ἀνδρεποδάδη τείχα ἔφερον σὺ ταῖς ψυχαῖς. Adde Eustathium, a Kustero ad Suid. laudatum, ad II. Λ. p. 79.

52. [Ανδρείκελον.] Cratyl. p. 274 Λ. ἀσπερ εἰ ζωγράφοις βαλόμενοι ἀφομοῖσθαι, ἐνιστε μὲν ὄσεον μόνον ἐπιτεγκάναι, ἐνιστε ἢ ὅτι τοῦ ἄλλο τὸ φαρμάκων ἔτι ἢ ὅτε πολλὰ συγκεράστατε, οἷον ὅταν ἀνδρείκελον σκευαῖσθαι. quae excerptit Polit. VII. 129. Polit. VI. p. 476. A. ξυμμιγγόντες τε καὶ κεραυνόντες σὺ τὸ ἐπιταδινμάτων, τὸ ἀνδρείκελον. Pro eo, quod similitudine hominem refert, est apud Plutarch. Alexandr. p. 705. A. ΤΘεάπιον "Αθαν Αψιτύπω⁵⁴ ἀνδρείκελον δέκεας καὶ Αψιμόρφω⁵⁵ Clem. Alexandrin. Protrept. p. 41. τὴν ὑλην ἀγάλματα ἀνδρείκελα ἐποιήτατε. Padiag. L. II. p. 168. Θησεία

Ἄνοργίασος⁵³, οἱ ἀμύντοι, οῖς τελεῖαι καὶ ὄργια ὡς
ἐγένοντο.

Ἀντικρύ⁵⁴. κατευθὺν, ἐπ' εὐθείας.

* Ay.

Αἰδείκελος. Restituenda vox est Hesychio: Ἀδίκελον. ἐμ-
πρεπής. Facili emendatione scribe: Ἀνδείκελον. ἐμπρεπής.
scilicet ἀνδεῖ, quod ex Ca-
nōne Albertino intelligen-
dum est. Alibi Hesychius:
Ἀνδείκελον. ἀνδεῖ ὄρος, ἀν-
θράκω ὄμοιον. Et, Ἀνδείκε-
λον. χειρισθεὶς εἶδος. καὶ τὸ ὄ-
ρος. ubi item ἀνδεῖ sup-
plet vir doctissimus.

53. Ἀνάρπασοι.] Sic Co-
dex MS. gravi & vetusto
vicio, quod jam olim Sui-
dae fraudi fuit, qui Ἀνά-
ρπασοι, tanquam probam
vocem, bona fide in far-
raginem suam recepit.
Vere autem Kusterus, qua-
erat sagacitate, Ἀνοργίασοι
restituit; de cuius emen-
datione ne quis amplius
dubitet, locum, ex quo
glossa manavit, inspiciat,
Epinom. p. 702. F. ἀνορ-
γίασης τε ἥπατος ἑτέρες θεῖς, καὶ
τυπὸς μὴ δεχομένης τὸς αφο-
κές. Philo T. I.
p. 156. ἀμύντοις μυνίζεις, ἀ-
νοργίασσος τελεῖς. T. II. p.
28. ἀνοργίασθε, βιβηλοῦ,
μαγῆς. Ciemens Alexandr.

Protrept. p. 19. Θρησκευ-
μένη τὰς ἀμύντας ὄτας μυνίζεις,
καὶ τὰς ἀνοργίασσος τελεῖας σύστη-
σσαι νόθω αφορεπομένη. The-
mist. Orat. XIII. p. 166.
C. ἀμύνθεις ἦν καὶ ἀνοργίασθε-
τέτων τοιούτων. Scholiait. Co-
mici ad Lysistr. v. 898.

54. Ἀντικρύ.] Euthydem.
p. 215. E. ἀντικρύς ίών, παρ-
εκτιζέοντος δεξιᾶς. ubi ex
Ammonii, aliorumque ma-
gistrorum praeceptis ἀντι-
κρύ scribendum fuisset.
Vid. Nunnes. in Phrynic.
p. 194. Sympos. p. 336.
C. ἔξιάν τοις εἰς τὸ ἀντικρύς.
Pro, illico, aut palam
Axioch. p. 730. A. Φερ-
τίδης ἀντικρύς ιπέδυζαν. Mul-
to frequentius eit κατατι-
κρύ. Alcibid. I. p. 37. C.
εἰς τὴν Σκατατικρύν οὖθι. Lysid.
p. 106. A. δεῖξας μοὶ εἰς τὴν
κατατικρύν Σκατατικρύν τοικρύς αφίσθολος.
Ibid. p. 107. E. εἰς ήμετες
εἰς τὸ κατατικρύν διπολιτάτες
εκπεζόντες. Theact. p. 136.
D. Protag. p. 195. E. Eu-
thyd. p. 216. A. Phae-
don. p. 381. H. 400. C.
D. Vide Scholiaften ad
Charmid. p. 235. C.

E 3

55. *Ay.

^{55.} Ἀντυγες. αἱ τὸν ἀριστῶν πεπίστειαι ὅτας λέγον⁵⁶.

^{56.} Ἀντωμοσία⁵⁷. γραφὴ καὶ τὸν θεοντὸν ἔνορκον, πεπίστειαι
ἡδικῆσθαι Φηβ. Διωμοσία⁵⁸ ἡ, ὁ ἐκατέρω-
θεν γινόμενον ὄρκον καὶ ἐπὶ τὸ δικαιομένων.

τύ

55. ["]Αντυγες.] Theaetet. p. 141. F. ἀλλ' ἀγαπᾶμεν ἀν-
τωτηθέντες ὁ, τι εἰπειν, ἀμαζα,
εἰ ἔχουμεν εἰπεῖν, τροχοί, ἀξων,
ὑπερτερα, ἀντυγες, ζυγός.
Quid autem sit, vulgo paene ignorabatur ante Ti.
Hemsterbusium, qui praeclarare, ut infinita alia, vo-
cem explanavit ad Lucian.

Deor. Dial. XXV. p. 279.

56. ["]Αντωμοσία.] Haec non solum apud Suidam,
sed etiam apud Scholiast.
Aristoph. ad Vesp. v. 1036.
totidem verbis leguntur.
Th. aetet. p. 127. B. ἀλλ' ἀιάγκην ἔχων ὁ αὐτιδίκος ἐφέση-
τε, ηγένετο γαρφὸν παραγνω-
σκούντην, ἀντὶ τὸς ἀρτίου· ἡ
ἀντωμοσίαν καλεῖται. ubi postre-
ma verba de glossa suspe-
cta sunt *Abreschio* Auctar.
Diluc. Thucyd. p. 425.
Apolog. p. 359. D. ἀσπεξ
ἢ πατηγόρων τὴν ἀντωμοσίαν δεῖ
ἀπαγγέλλειν αὐτῶν. ubi vide
Scholia. ibid. p. 361. F.
Δάσσωμεν αὖ τὴν τάτων ἀντωμο-
σίαν. Lexicon Rhet. MS.
"Αντωμοσία ηγένετο αὐτοινα. τὸ
γεράκιμα τοῦ γεράκου ηγένετο
τοῦ αἴρειν τὸν τε φεύγοντα,

η τὸ δικαιοντα, τὸ μὲν ἀληθῆ κα-
τηγορεῖν, τὸ δὲ ἀληθῆ διπλογή-
σασθ. λέγεται ηγένετο ηγένετο ηγένετο
ταῖς Διδοκατοῖς, καὶ εἰ ταῖς
ἄλλαις ἀμφισσητήσιν. Harpo-
cration V. Ἀντωμοσία, Διω-
μοσία, & Εξωμοσία. Pollux
VIII. 55. & ibi Hemsterb.
Plura Juris Attici Interpretētes.

57. Διωμοσία.] Infra: Διω-
μοσία. ὄρκοι εἰς τὸ δικαιομέ-
νων γινόμενοι. Εἰ μὲν διμοσίον,
ὅτι παθὼν ἐγκαλεῖ. Εἰ δὲ,
ὅτι ἐποιεῖται. a quibus nihil
discrepat Suidas. Lexicon
Rhet. MS. Διωμοσία ὄρκος
εἰς τὸν ἀμενοντα εἰς φόνον ἀγάντα
διώκοντες η φεύγοντες. αἱμότεροι
γιὰρ ὄμινον μετέ τὸ εἰπεῖν τὸ πα-
νόντα λόγον. (adde, ο μὲν)
η μὴν ἀληθῆ κατηγορητέαν η δι-
καιώσεων. ο δὲ, η μὴν ἀληθῆ διπ-
λογῆσθαι η δικαιώσεων. ὄμινον η
πειρεῖται, τὸ αὐτὸν ὄρκον
αἱμότεροι, εἰπειχθεῖται ηδὲ τὸ
ψύχος, εἰ μὴ δικαιώσεων γενικητέαν,
ἴξαλειται εἰσιτῷ ἐπαράμενον, εἰ
εἴπειται. Apolog. p. 363.
B. η ταῦτα η διομόσια σὺ τὴ
ἀντιγραφῇ.

58. "Ορκοὶ η ἐπὶ τὸ δικαῖον.]
Lege ex Suida, Schol. Arist.
l. c.

Ἐ μὲν, ὡς περίξαντα διώκειν.⁵⁹ Εἰ δὲ, ὡς τὸ
ἐπερχέν. Ἐξωμοσία⁶⁰ δέ, ἀρνητὶς σὺν ὄρκῳ,
ὡς ἀδυνατόντι⁶¹, η̄ ωδὴ καιρὸν ὅντι⁶² αὐτῷ
τῷ λειτεργεῖν.

¹ Αξων⁶³. τὸ τῷ ἀρματὶ⁶⁴ ξύλον, πεῖται ὁ δινῆγητος
τροχοί.

² Απενιαυτί⁶⁵ οὐ. ἐνιαυτῷ Φυγεῖν τὸν πατερόντα ἐπὶ τι-
σιν αδικήματιν.

³ Απο-

I. c. & ipso Timaeo v. Διώκο-
στια, ὄρκῳ τὸν τῷ δικαζομένων.

59. Διώκειν.] Suidas, διώ-
κτι. At MS. διώκειν. quod
indicio est, post ἐπερχέν ex-
cidisse vocem, quam Schol.
Comici habet, Εἰ μὲν, ὡς
περίξαντα διώκειν. Εἰ δὲ, ὡς τὸ
ἐπερχέν, διπφάσκειν.

60. Ἐξωμοσία.] Infra: Ἐξ-
ωμοσία. ἵπορχῷ παρειτητὶς δι-
εῦλογον αἴτιαν. quae etiam
leguntur apud Suidam &
Scholia st. Aristoph. ad Ec-
cles. v. 1018. Ἐξωμοσίας
nullam in Platonis libris
mentionem reperio.

61. Αξων.] Respicit locum
Theaetet. p. 141. F. quem
modo ad v. Αντούσεις laudavi,
vel Polit. III. p. 430. F.

62. Απενιαυτί⁶⁶ οὐ.] Legg.
IX. p. 657. B. μέτοικος δὲ οὐ,
ἀπενιαυτησάτω. ubi vide Scho-
lia. Ibid. p. 658. A. οὐ ἐνιαυτὶς
τρεῖς απενιαυτεῖται. Ibid. B. τρι-
τεῖς δὲ ἀπενιαυτῆς οὐ φέγγειν. &

paullo post, τὰ μὲν τῷ κα-
θαριῶν καὶ ἀπενιαυτήσεων διηγή-
ντας. His Platonis locis
ut si sunt viri docti ad Pol-
luc. I. 58. ut ostenderent,
probas formas esse ἀπενιαυ-
τέω & ἀπενιαυτῆς. At ego,
re διεντέρους φερούταις perpen-
sa, ubique ἀπενιαυτήσω & ἀπ-
ενιαυτῆς scribendum cen-
seō: ut placuit Jo. Meur-
sio ad Lycophr. 1039. Pri-
mum in altero Platonis
loco pro ἀπενιαυτέω me-
liores libri habent ἀπενιαυ-
τήσεω. Tum nemo ne-
scit, quoties librarii & confuderint. Ne longe a-
beam, apud Suidam, ubi
haec ipsa Timaei glossa le-
gitur, pro ἀπενιαυτί⁶⁷ οὐ, ἀπε-
νιαυτῆς scripterunt: quod
Kuierus e libris suis bene
correxit. Lexicon Rhe-
tor. MS. Απενιαυτί⁶⁸ οὐ. ἐπὶ⁶⁹
ἐνιαυτὸν Φυγεῖν, η̄ ἐπὶ Εἰ ἐντα-
τεῖς διπφάσκοντι⁷⁰. Vide M.
Ham.

Απέσθη^{63.} τέθυκεν.

Αποδιοπομπᾶς^{64.} διποπέμπεις καὶ διωθεῖς τὸ
άμαρτήματα, συμπερίγεται χρώμενον τῷ
Διὶ.

Απε-

Ham. Goldastum Epistola ad Jungerm. inter Gudianas p. 229. in primis H. Valesium ad Excerpta Peiresc. p. 66.

63. [Απίσθη.] *Suidas ex Kufteriemendatione, quam Lexicon Sangerm. MS. confirmat: Απίσθη. ἐσθίθη, οὐ ἐπαύσαλο, τίθυκεν. Απίσθηκε λέγεται τὸ ἀπίσθιθη εἰ τε ἄλλοι, οὐ πλάταν πολιτικῶν, nempe p. 174. G. Άλλο δὲ καί τοις πλάνοις, τὰ μὲν αὐτῶν ἀπίσθηκε, τὰ δὲ, διεσπαρεῖσα εἴρη) χωεῖς ἔκαστα ἀπ' ἀλλήλων. Liban. Epist. 123. εἰ δὲ μὲν ἡγεῖν τύχῃ μὲν θύεινα πάλαι, πείρᾳ δὲ ἀπίσθηκεν νῦν. Plura de hujus practeriti significatione passiva H. Stephan. Thes Gr. L. Tom. III. p. 748. Quod Timaeus in Platone reperit, atque ἀπίσθηκε, & ab eodem Stephano exemplis munitum. Euripides ap. Plutarch. T. II. p. 1090 C. Οἱ δὲ ἄρχοντες σαρκὶ, διοπτῆς ὄπις Ἀστὴ, ἀπίσθη. Arisid. Rhodiac. p. 355.*

ἢ γὰρ εὐ προΐζεται, εἶτα χεῖσον ἔπειρεν, οὐδὲ ἀεὶ πατὰ μικρὸν ἔνεις ἀπίσθη. *Synes. Catalaſ. p. 301. C. Τέθυκεν· ἀπίσθη τὰ πειραπόλεως. Reddamus hoc verbum Themistio Orat. XIII. p. 165. C. ἀλλ' οὐ πειρα-
ωρόν γε οὐδὲ τὸ κακόν αὐτῶν,
οὐδὲ μὲν ἐχεῖν τε ἄγαρχον οὐδὲ
ἴερατο. τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς οὐ
ἀπέπλη. ubi neminem arbitrор dubitaturum, quin melius sit legere: —
τὸ δὲ ἐκλάμψαν εὐθὺς οὐ ἀπίσ-
θη. Idem Orat. VIII. p. 102. A. παθίπερ ἀσερπὸν ἐλ-
λάμψαται τὴν αὔρην εὐθὺς διπ-
θεῖναι. Eodem modo cor-
rigendus videtur Dama-
scius apud Suid. v. Ἀκα-
μάτιον. ἀπίσθη τῷτο χεῖδος τὸ
πλάσμα τὸ Ἀκαμάτιον φιλοτο-
φίας. ubi ἀπίσθη editur. Vi-
de Valckenarium Diatr. in Euriped. cap. VI. p. 57.*

64. [Αποδιοπομπᾶς.] *Pbry-
nichus Προπαυστοκ. Σοφις. MS.
Αποδιοπομπᾶς, οὐδὲ Διοπομ-
πᾶς σημαῖνει μὲν τὸ διποπέμ-
πεις, οὐδὲ διποπάθειας μύση.
σύγκειται δὲ τὸ ἔνεργα εἰς τὸ δία,
οὐτοῦ δέξια τὸ μέρος τὸ θυμοπέδιον*

τῷ Διὶ, ἵφ' ἔτιστες ἐκαθαῖρον το, οἷς τὰς δημιοπομπῆς εἰς ἐποίησο, οἷον εἰς τὸ δίς, τὸ δέρματόν (Dele haec verba temere repetita) καὶ τὸ πέμπτελόν. Μετὰ γάρ τοῦ ἀπὸ αὐτούς τοὺς Ἀποκωτάλοις εἴσι. Phrynicum exscripsit Grammaticus MS. ab Hemeribus ad Hesych. v. λεψίον laudatus. Propria ejus vis est, scelus vel prodigium depellere, averruncare. sicut Attici etiam dicunt, ἄγρος δημόπεμψθασ, ἐλαύνειν.

Pollux I. 33. Cui expiationi cum semper lustrationes accederent, de quibus erudite disputat Henr. Valesius ad Excerpta Peiresc. p. 67. facile intelligitur, cur hoc verbum etiam per καθήγασθα Grammaticis exponatur.

Plato Cratyl. p. 22 G. αὔργαν οὐλ' αὐτὴν υἱοῦ συνδοκή, δημιοπομπόσθετά τε αὐτὴν, καὶ καθαρόμεθα, ἐξευστίλες ὅσιος τὰ τηλεῖται δεινὸς καθαρεύειν, εἴτε τὸ ιερόν τὸ, εἴτε τὸ τοριστὸν. ubi vide Scholia. legg. IX.

p. 652. C. θεοὶ ἐπὶ τὰς δημοιοπομπῆς εἰς, θεοὶ ἐπὶ θεῶν δημοτροπίαις ιεροὶ ιερέις. Ibid. p. 662. Αἱ τετον πρῶτον μὲν καθηγεῖται τὸ δημιοπομπήσθασθα τοῖς εἰναις κρεῶν ἕστω κατὰ νόμουν X p. 670. F. ἀλλ' εὖ πως εἶναι δημιοπομπήσθα λόγοις αὐτὸν οὐδοῦν γεννωμέθα δύνατοι. Lysias adv. Andocid. p. 55. Καὶ γὰρ

ἀπάγεται καὶ δημιοπομπῆς. Onosander cap. 5. πᾶταν, εἴτις ἡ δημοτικὴ κηλίς, ἡ Αἰγαρόλυσμα, δημιοπομπήμα. Haec propria, ut diximus, vocis significatio est, quam Atticis tribuunt Moeris & Phrynicus. Scriptores non ita vetusti δημιοπομπῆς metaphorice usurpant pro rem aliquam procul amandare, rejicere, respuere. Philo T. I. p. 642. ὁ θεὸς κατατάσσεται τοῖς πόλεσι, καὶ καθηγεῖται, καὶ θεοῖς τοῖς δημιοπομπῆς. Plutarch Lybindr p. 442. C. δημιοπομπῆς πᾶν τὸ ἀργύρεον καὶ τὸ κευστον, ἀσπίδες καὶ πατέρες ἐπαγγεγίας. Phalaris Epist. CXLVII. p. 184. μηδὲν τοῦ ἐπὶ νῦν ικόνων δημιοπομπήμα. Synes. de Regn. p. 3. B. τὸ μὲν ἀγαπᾶν, τὸ δημιοπομπῆς. de Provid. p. 104. D. Epist. CXVI. p. 255. Phrynicus. qui prope solus veterum Grammaticorum, quam sermonis elegantiam aliis praecipit, ipse scribendo praefstat. de Dict. Attic. p. 104 Τέτο μὲν γένος δημιοπομπῶνθα. & p. 134. Εξάδελφοι δημιοπομπήσθεοι, ἀνεψιός τοῦ πτεροῦ. Verbum δημοπομπῆς on tuperest, si bene memini, nisi apud Grammaticos. At nomen δημοπομπῆς est apud Clem. Alex. Strom. VII. p. 850. ἐπὶ μόνη τῇ δημοπομπῇ τῇ κατατάσσεται.

Αποκναίειν^{65.} καὶ ὀλίγον διποζύειν, καὶ ἀσπερτὸν διγε-
φθείρειν.

Από-

ubi nunc vitiose scribitur
ἀποκνάτι^{66.} Vide Eustath.
ad Od. X. p. 1935.

65. Αποκναίειν.] Phileb.
p. 78. E. καὶ σὺ μὲν ἀποκνάειν
ἔφης αὐτὴν, ἵγαντος τένατίον διπο-
σῶ^{67.} λέγω. ubi alii libri ha-
bent διπναίειν. Polit. III.
p. 440. D. μῆτρας γυμνασικὴν
ἰατρεῖην, ἀπέκναισε περιτον μὲν
καὶ μάλιστα ιαυτὸν, ἔπειτα ἀλλας
ἄτερον πολλάς. ubi vide
Scholiafesten. Paullo post,
Ἄλλο βίσ τέλη διπναίειμεν^{68.}
Hunc verbi usum, quem
recte Moeris Atticis, &
nominatim Platonis tribuit
Schol. Luciani ad Catapl.
p. 638. aliis aliorum etiam
exemplis confirmemus.
Aristoph. Vesp. v. 679.
"Αλλ' αὐτὴν μοι τὴν δυλείαν σὺν
διπναίνων, διπναίεις. ubi
vide Schol. Eccles. v.
1079. "Ελκοῦτε τὰς πλωτῆρας
ἄντεκναίετε. Antiphanes ap.
Athen. L. I. p. 18. C.
"Εφθὺν κοριδῷ πεποίη^{69.}, διπναί-
σθειν ἄν. Aristides Tom. I.
p. 550. οἴς δέ ἀν τὴν τὸν κακῶν
μοῖραν καθάπταξ δῶ, τελίως ἀπέ-
κναις. Philostrat. V. A.
Lib. I. cap. 37. p. 46.
ἄλλ' ὑπὲρ τιμωρίας, η διπναί-
σθαι^{70.} αὐτέρ. Lucian. Sonn. p.

703. τῷ κενῷ μηδίπω με τὸ ὄχη-
θενον ἀσπερ εἴσθεν διπναίον^{71.}
Themist. Orat. X. p. 139.
B. καὶ τῇ τὸ χειρῶν ἀνατά^{72.} πάν-
τας ἀπέκναιε τὰς ἀντιπάλες.
Exquisitum est, quod Phry-
nichus Προπαρασκ. Σοφισ. MS.
ex veteribus Comicis an-
notavit: Απολέπε γελᾶν^{73.}
Ομηρο^{74.} γέλω ἐκθενον. Οι Κα-
μικοί, διπναίδην τῷ γέλωτι.
Frequens in primis & le-
gitimus loquendi modus
est, ἀπίστα διπναίειν τινὰ, ali-
quem ταedio & molestia
spēcare. Dio Chrysost.
Orat. XXVII. p. 286. D.
ἔτερος δὲ αὐτοὶ καὶ σάφεστε εἴναι
λέγοντες, διπναίεις^{75.} ἀπίστα. Li-
ban. Opp. T. I. p. 15. C.
τὴν μὲν ἀποκνάισθαι^{76.} ἀπίστα, τὴν
δὲ εὐφειναις^{77.} μεθ' ἴωεζολῆς.
Dionys. Halic. θεὶ. I. Δη-
μοθ. δεινότ. p. 175. Aristid.
Tom. II. p. 308. Pollux
VI. 119. Pro quo alii di-
cunt, ἀποκναίειν absolute,
vel ἀποκναίειν τὰ ἄτα, mo-
lestia garrulitate aliquem
obtundere. Philo T. I. p.
205. Αποκναίεις^{78.} γέλω ἡμῶν τὰ
ἄτα, τὰ δικαιοσύνην κοινωνὸν
ἀποφεινοτες. Plutarch. de
Audit. p. 48. A. ἀποκναίεις^{79.}
λαλία καὶ πειραγία τὰς λέγοντες.
Lē-

·^{απόσολα}⁶⁶. τὰ εἰς τὴν Θάλασσαν ἐκπεμπόμενα ἢ
ἐκωλέοντα.

·^{Αποσοματίζειν}⁶⁷. διπὸ μνήμης λέγειν.

·^{Απόρ-}

Liban. Epist. 258. ὡς' οἱ-
μαὶ σε καὶ ἀποκαῖσαι τῷ τοῦ ἑρω-
τημάτων πυκνῷ. Lucian. Ni-
grin p. 46. Heliodor. III.
p. 136. Simillimum est il-
lud Plautinum Epid. III.
3. 52. pugnis memorandis
meis Eraäicabam hominum
aures. & Terentianum Eu-
nuch. III. 5. 6. Qui me
sequatur, quoque eam,
rogitando obtundat, enecet.
Sed vereor, ne nimius
esse videar in re satis nota.

66. ·^{Απόσολα}.] Epist. VII.
p. 720. F. ἵγια γὰρ εὐ τοῖς ἀ-
ποσόλοις πλοῖοις ἐμβὰς διενεψύην
πλεῖν. ubi naves vectoriae
intelligendae sunt. Herodot. de vita Homeri n.
753. Ἐκ μὲν δὴ Φ. λιμένῳ ἀδείν
ἢ ἀπόσολον, αὐτὸν δὲ αὐτὸν ἔιθα
τῷ ἀλιέων τὰ πλοῖα ὁρμίζει).
Hanc vocem aliquando
reddere tentabam Philo-
strato V. Apoll. VI. 3. p.
231. τῇ ναῦν ἢ ἄδη ἀποπον ἐ-
κκητῆσο, η ἐναυκλήρῃ εὐ τῷ Νεί-
λῳ. ubi mire laborat Olea-
rius. Nunc pronior sim
in ναῦν ποτάμῳ, ab aliis πο-
ταμηγὸν dictam; quae Jo.
Toupii conjectura est E-

mend. in Suid. T. III.
p. 206.

67. ·^{Αποσοματίζειν}.] The-
aetet. p. 114. D. Ἀτὰρ τί-
νες ἴσται οἱ λόγοι. ἔχοις ἀν διηγή-
σαρ; Εγ. Οὐ μὰ τὸ Δία, ἔχ-
ειν ἔτωγε διπὸ σόματο. quo
loco Suidas h. v. usus est.
Euthydem. p. 216. G. τὶ³, ὅποτε διποματίζοις ιψιν ὁ
γραμματιστής, πότεροι ἐμάστιχανον
τὸ παιδῶν τὰ διποματίζομενα; οἱ
σοφοί, η οἱ ἀμαθεῖς; ibid. p.
217. A. "Οταν δὴ τις διπομα-
τίζῃ ὥτειν, ἢ γράμματα διπο-
ματίζει; Ωμολόγη. Οὐκέτι οὐ τε
σὺ ἐπίσαται, ἵψη, διποματί-
ζει, κ. λ. In quo loco in-
terpretando ipsi veteres
Grammatici dissenserunt.
Nam Timaeus, & ex eo
Suidas, διποματίζειν h. l.
exponunt memoriter reci-
tare, ore, non scripto,
proferre. At Pollux II.
102. ·^{Αποσοματίζειν} δὲ τὸς παι-
δας πλάτων πε λέγει, τὴν ωτὸν
τὸ διδασκάλων ἐρωτᾶσθαι τὰ μα-
θήματα, οἷς διπὸ σόματο λέγειν.
Polluci consentit vetus
Grammaticus apud Sui-
dam: ·^{Αποσοματίζειν} φασὶ τὸ
διδασκάλου, ἔται κελεύει τὸ πατ-

Απόρρητος^{68.} ἀπαγόρευτος.

Αποτεθρυωμένος^{69.} απηγριωμένος. εἴρηται κατὰ μετα-
φράσιν

ἢ λέγειν ἄπαλπο σόμα^{70.} Diversius Phrynicus Προπα-
ρετο. Σοφίσικη MS. Αποσ-
ματιζειν, τὸ δπὸ σόμα^{71.} ἔρωτα-
μένος εὐ διδαχάλε, ἢ γλῶσσας,
ἢ ἄλλο τι τὸ μαθημάτων λέγειν.
a quo eundem Platonis lo-
cum explicari, perspicuum
est. Ab hac significatione
fluxit alia, veteribus inco-
gnita, qua pro elicere ad
loquendum dicitur apud
D. Lucam XI. 53 ἦρξαντο
οἱ γερμανοὶ καὶ οἱ Φαρσταῖς
δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποσοματίζειν
εὐτὸς πᾶσι πλεόνων. ubi vide
interpretes, in primis H.
Grotium. Platonis lo-
cus et si utramque in-
terpretationem recipit,
praeferam tamen me-
moriter preferendi po-
testatem, quam & simplici-
tas sua, & aliorum scri-
ptorum exempla commen-
dant.

6. Απόρρητος.] Sophist.
p. 165. Β. οὐθὲν ὅτι Παρ-
μενίδης μακροτέρω τὸ διπρότερον
ἀφεικασεν; Polit. II. p.
42. Οὐ καὶ δὴ τότε Θεο-
ς μάχε τὸν απόρρητον σὲν ἀπεδε-
ξατο. quod recipit P. Lux
II. 127. Πλάτων ἡ διπρότητον,
τὴν απαγόρευσιν. καὶ απαγορεύειν,

οἰος τὸ διπρότητον. ubi vide
Jungerman. At aliter eun-
dem locum accipit Phry-
nicus ineditus: Απόρρητος.
ἡ μὲν συνήθεια τὴν ἀπαγορευσι-
τῆτας λέγει. Πλάτων ἡ ἀντὶ Θ
ρηστος αὐτὸς εὐ δημοτική τεθε-
κεν εἰπών· καὶ τοτε τὴν διπρότητον
&c. Απορρήτην προ abdi-
cari est Legg. XI. p. 631.
F. ταῦτα ἡ τοι γένες διπρότητος
πατέος. quod tanquam mi-
nus tritum e. Platone Pol-
lux II. 28. & Suidas v.
Απορρήτη, annotarunt Le-
xicon Rhet. MS. Απόρρη-
τος, τὸ κελεύειν τι μὴ γίνεται, καὶ
τὸ διπρότητον. Pro veri-
tatum διπρότητον εἰτ Legg. XI.
p. 683. B. Sed eadem
vox nullo sensu legitur
Gorg. p. 313. A. Μίνων ἡ
πρεσβεῖα δώσω ἐπιδημεύειν,
ἐλαύνει διπρότητον τι τῷ ἐτερῳ ubi,
repudiata expiacione Abbreschii Auctar. Diuid.
Thucyd. p. 403. legere
malim, εἰναι καὶ απορεῖται,
quod Ficinus versione sua
expressit Vide Pierso-
num ad Moerid. p. 83. &
cupium Emend. in Suid.
T. I. p. 52.

69. Αποτεθρυωμένος.] Infra:
Τὰς ψυχὰς διπτεθρυωμένος. αντὶ Θ,

Φορσὴν δὲ τὸ τεθρύνων, ἀπέρ εἰσὶν ἄγονα καὶ
ἄγρια Φυῖαι.

Απο-

ἀπηγελωμένοις καὶ ἄγονοις. Cum Timaeo ad verbum con-
gruit Lexicon Sangerm.
MS. At Suidas, & ex
eo Apostolius Proverb.
p. 40 legunt, Ἀποτεθεωμέ-
νοι, & τεθέων, Apostolius
etiam λάχανα pro φυῖαι. Ean-
dem glossam sic scriptam
e Timaeo repetit Scho-
liaastes Platonis. Ἀποτεθεωμέ-
νοι, ἀπηγελωμένοι. εἰρηνή κα-
τὰ μεταφορὰς τὴν δὲ τὴν θερίαν,
ἢ ἐτι βοτάνη τῆς ἄγρειας καὶ ἄ-
γονος. Hic dupinci per-
spicuoque exemplo, ut
error errorem parere so-
leat, intelligere licet.
Timaei librarius cum per
negligentiam scripsisset τε-
θέων vel τεθέων, pro θει-
αν, vel potius θερίαν, id
Suidas non tantum bona
fide in Lexicon suum re-
cepit, sed praeterea vix
credibili stupore novam
inde glossam, quae suo
loco exhibetur. confin-
xit: Τίθεται. ἄγεια καὶ ἄγονα
φυῖαι. Quid tali homini
facias? Magis tamen mi-
rere, ne Timaeum qui-
dem sibi ab errore cavis-
se, qui contra ac Criti-
cum acutum decebat, men-

dosis Platonis Codicibus
fese passus sit in fraudem
induci. Ecce enim, unde iudit lectionis monstrum
prodierit. Polit. VI. p.
473. Τι. οὐδὲν οὐδὲν πολλοῖς,
ἀτελεῖς μὲν τὰς Φύσεις, νόος δὲ
τὴ τεχνῶν τε καὶ δημιουργιῶν ὁ σπερ-
τὰ σώματα λελώσην), οὐταντὶς
τὰς Φυῖας συγκεκλασμένοις τε
καὶ δημιουρμένοις οὐδὲ τὰς βα-
τανούς τυγχάνειν. Nihil di-
cam de verbi δημιουργῶς in-
solentia, quae vel hebe-
tioribus ingenii corrup-
telac suspicionem moveat.
Quis est, quin ex adjuncto
verbo συγκεκλασμένοι intelli-
git, δημιουρμένοι, cuius
glossa est lectio δημιουρ-
μένοι, ab H. Stephano e
Codice nescio quo prola-
ta, hic suo loco poni. Ea-
dem fere verba jungit.
Philo T. I. p. 685. οὐ εὐ-
ρεῖς καὶ αὐτεργῶς τεθεωμένας, καὶ
κατειχόνται, καὶ αἰχίσθησαν.
Haec ita in chartam con-
jecta ostenderam praece-
ptori carissimo, meique
amantissimo, Ti. Hemster-
busio. Verum is in alia
omnia discedebat, Timaeo
ferens auxilium. „ Vix
„ (inquit) a me impetro,
„ quia

„ quin credam διπτεθεμαρί-
 „ nos lectionem esse diver-
 „ sam, sed vetustam &
 „ non temere spernen-
 „ dam. Θεύος est juncus,
 „ herbae genus agrestis &
 „ in paludibus natae, ve-
 „ re ἄγονος καὶ ἄγριον. hinc
 „ θεύπλαχ, & διπλεύπλαχ ca-
 „ dem virtute, qua di-
 „ cuntur διπλεύπλαχ, διπλε-
 „ ύπλαχ, διπλεύπλαχ, in jun-
 „ ceam quasi & insensibilem
 „ omnis boni naturam mu-
 „ tari; hinc sensus orie-
 „ tur Platonis menti neu-
 „ tiquam alienus. Dein-
 „ de qua potestate capies
 „ διπλεθεμαρίον; confractos
 „ reddidit Ficinus; fractos
 „ deliciis, luxu corruptos,
 „ vel, molles redditos &
 „ imbecillos, Stephan. in
 „ Th. Atqui probandus
 „ erat talis usus in com-
 „ posito διπλεύπλαχ certis
 „ testimoniis: διπλεύπλαχ ni-
 „ hil aliud est quam defrin-
 „ gere, quemadmodum
 „ διπλεύπλαχ. Verum est, κλάν,
 „ κατακλάν & θεύπλαιν saepe
 „ jungi; ut κεκλασμένως βα-
 „ δίζεν, τεθευμένως φθίζει,
 „ Cyril. apud Suid. in
 „ Σπάδαν. τὸ σωμάτων κατα-
 „ κλάσις καὶ θεύπλασις τὰς δυνά-
 „ μεις Philo Jud. de Ebr.
 „ p. 243. B. Schol. Gre-
 „ gor. Nazianz. ad Ste-
 „ lit. II. p. 107. ubi egre-
 „ gie vim vocis exponit,

„ θεύπλαχ τὸ αἴσιν φειδῆς καὶ
 „ τέχνης ἀκνίζεται τε καὶ κατα-
 „ κλᾶσις τοῖς Γεωμετροῖς μέλε-
 „ σιν. idem si quis in al-
 „ terutro διπλεύπλαχ vel διπ-
 „ θεύπλαιν monstraverit, con-
 „ cedam in utroque ferri
 „ posse translatam signi-
 „ ficandi vim: sed hoc il-
 „ le scilicet praestabit,
 „ qui defractos mores a
 „ Latinis usurpari profrat-
 „ etis ostenderit. Porro
 „ τὰς θυγάτες συγκεκλασ. eos
 „ intelligo, qui, quem-
 „ admodum corpore cur-
 „ vato, quippe βάλανοι,
 „ operi faciendo incubue-
 „ rant, sic, contracto ex
 „ vilibus opificiis vitio,
 „ inentes etiam gerunt in
 „ terram pronas, indolis-
 „ que celsae, qualis phi-
 „ losophiae dignitatem de-
 „ cet, minime capaces.
 „ Aliter hanc locutionem
 „ accipi sensus Platonis,
 „ & ingenium, ut arbit-
 „ tror, linguae vetant.
 „ Jam si sequantur διπλε-
 „ θευμαρίοι, quae potestas
 „ eruetur huic praece-
 „ denti conveniens? at
 „ scripseris διπλεθεμαρίοι.
 „ habebis illos, qui steriles
 „ & humo adfixi obbru-
 „ tuerunt. Nostivero Pla-
 „ tonis morem in forman-
 „ dis metaphoris saepius
 „ insolentem " Hactenus
 „ πάντα. Equidem Timaeo
 „ de

Αποφεύδες ἡμέραι⁷¹. ἐν αἷς τοῖς κατοιχομένοις χοὰς
στηφέργειν· ἡ αἱ σφές περίξεις ἀνεπιτήδειος.

Απεξ⁷². ἐμπεφυκότως.

Αργυ-

de tanto defensore gratulor, & haec ingeniosissime disputata esse, libens facteor. Nec tamen rationibus a viro magno allatis ita moveor, ut vulgariae lectionis deferam patrocinium. Veteres

θεανίσθαι pro simplice θεανίσθαι dixisse, cum exemplis planum sit, quaero, cur minus dicere liceat διπλάνησθαι pro θεανίσθαι? Si vel sic haereas in hoc verbo, levissima ejus mutatione te expediās. Lege, διπλεγμένοι, attriti, confecti, ab διπλεύν. Herodot. VI. 12. οἱ ίανες τετρυμένοι τε ταλαιπωρεύοντες την ιεραίαν. ubi vide Wesselingium. Polyb.

I. 71. τετρυμένοι γάρ εν τῷ τετράγωνῳ πολέμῳ. Addeus in Analect. Brunck. T. II. p. 241. Αὔλακις καὶ γύναις τετρυμένον ἐργατίνην βέβη. Plutarch. Gracch. p. 837. D. σφές μηδὲν διπλεγμόντων τοσσταν καὶ τηλικόταν. Ceterum οἱ τὰς ψυχὰς διπλεγματεύοντες a Jo. Toupio Emend. in Suid. T. III. p. 191. explicantur, qui animas ha-

bent demissas, & in terram, more junci palustris, declinatas. Quod, quoniam rei naturae repugnat, prorsus alienum est. Juncus enim tam rectus stat, ut ne ventorum quidem vi sternatur.

70. Απὸ τοῦ] Suidas & Scholia st. habent rectius τὴν διπλάνην, & mox ισιν pro ισιν.

71. Αποφεύδες ἡμέραι.] Legg. VII. p. 632. E. ὁπόταν ἡμέραι μὴ καθαραὶ τινες, ἀλλὰ διπλεύδες ὥστι. Timaei glossa, a Suida etiam descripta. hinc, ut paucae aliae, migavit in Moeridis libellum de Vocibus Atticis, ipso quidem Atticista invitato.

72. Απεξ.] Haec vox a Moeride & Thom. Mag. merito in Atticarum numerum refertur. Plato Theaetet. p. 120. A. οἱ ἔδει αἴλο οἰόμενοι εἶναι οὐ γάρ οὐδὲν ταῦτα χερῶν λαβέσθω. ubi vide Scholia. Sophocles ap. Stob. p. 752. — Φέρεται οὐμας Απεξ οὐκοντος — Alciphron Lib. III. Ep. 54. ιγώ δὲ ἀπεξ εἰχόμενος τοῦ

Αργυρίς^{73.} Φιάλη.

Αρεφός^{74.} Βεβαιον, ἀμετακίνητον.

Αργυροφυλακίος^{75.} ὁ πέριττος αὐτοῦ αργυρίος αἰλαστός μεν^{Θ.}

Αργιλάδης γῆ^{77.} λευκὴ καὶ καθαρή.

Αρε-

περιμάτων. Aristid. Tom. I. p. 215. 332. Aelian. Hist. Anim. L. I. cap. 5. L. VII. cap. II. Vid. Lamb. Bos & Ti. Hemsterhus. in Lucian. Neccyom. p. 62.

73. Αργυρίς.] Pindar. Olymp. IX. 135. Mīnēs ἀγάρα περισσοτέρων Ἀμφ' ἀργυρέοις. ubi Scholia: Ἀθηναῖοι δὲ τὸν ἔθοντα χεντίδας καὶ ἀργυρέδας λέγειν. quod Athenaeus XI. p. 502. A. exemplis probat. Aristaenet Lib. II Ep. 18. p. 266 τῇ σμικρῷ τῷ αργυρίῳ ἀπιγεύσι, μίχει καὶ αὐτὸς καταπέπων τὰς χεντίδας. ubi præter Athenaeum etiam Pollucem VII 104. laudat Jos. Mercerus. In Platone vocem legere haud memini.

74. Αρεφός.] Αρεφότων legitur apud Platonem Phaedro p. 342. C. ἀρεφός non item. Frequens tamen est apud alios scriptores. Plutarch. de Virt Moral. p. 446. A. ἄγκιστος μὴ κάτοχος Θλογισμῶν, μηδὲ ἀρεφός. Dio Chrysost.

Orat. XII. p. 210. D. τὸ Εκάδοντον ἐδίπλωσερη καὶ ἀρεφότα δόγματα ἱχθύους ἀεὶ τόταν. Proclus in Tim. II p. 106. τὸ μὴ ἀρρώστος μηδὲ ἀκεράτες τὸ τοῦ φύσεως λόγων. i. ollux VI. 116. In Hesychio ἀρεφόν pro ἀρεφός male relictum est.

75. Αργυροφυλακίος.] Political. p. 183 l. οἱ μὲν, κατ' ἀγοράς, οἱ δὲ πόλιν εἰς πόλεως ἀπόστολοις καὶ θάλατταν καὶ πεζούς. νόμοισιν τοις τοῦτοι καὶ αὐτὸς αὐτὸς Διογένειοις, τοις ἀργυροφυλακίοις τε καὶ ἐμπόροις καὶ ναυτιλίης καὶ καπήλων ἐπινομα-καρεν. Timaeo glossam sublegit Suidas. De numulariis, aliisque similem negotiationem excentibus quam bene disputatione Claud. Salmasius, nemo est paullo humanior, qui nesciat.

76. Αργυρίς] Suidas, ἀργυρύς.

77. Αργιλάδης γῆ.] MS. Αργιλάδης. γῆ λευκὴ καθαρή. Suidas per duplex λόγους, Αργιλάδης. ex quo etiam τοις restitui. Nescio, an glos-

¹ Αρετίνδην^{78.} κατ' ἀνδραγαθίαν αἰρέσθαι.
² Αρινάρ^{79.} ἀντὶ ἐτῶν, καταλλάσσεσθαι· ὅθεν καὶ τὸ Μισθόν
γενῖν, τὸ μισθὸν ἀντὶ τινὸς λαμβάνειν λέγεται).

Ap-

sa fluxerit ex Herodoto II.
12. τὴν δὲ Αρετίνδην τε καὶ Συείνην
ἀργυρωδεστέρην τε καὶ νωπετερού τοῦ
τοῦ. Euphorion, sive Ar-
chytas apud Athen. L. III.
p. 82. A. "Ωρον σία τε μη-
δον, δὲ δὲ ἀργυρωδέστερην ὄχθην,
καὶ λα. Antyllus apud Stob.
p. 800. Philostrat. V. I-
con. 92 p. 775. in primis
Plutarch. Sympof. V.
Qu. 3. p. 676. A. Are-
taeus Cappadox Lib. I.
cap. 15. p. 44. λευκὰ δὲ καὶ
ἀργυρωδέστερα τὰ σκύλα. Galen.
Glossae Hippocraticae:
Γῆ περιπάτοι. τῇ ἀργυρᾷ. καὶ
εργατικῇ occurrit. apud
Platonem Legg. VIII. p.
648. Ηὐ, non. ἀργυρωδέστερη.
78. Αετίνδην.] Legg.
IX. p. 652. G. καὶ τὸ τοπο-
ρικῶν ἀετίνδην. ἀετίνδην δο-
ματεράδειν δικασθεῖσα. ubi vide
Scholia. Theopompos ap.
Athen. L. IV. p. 167. B.
οἱ δὲ σπουδαῖοι Επιάδοι, σον
ἀετίνδην ἵξει λεγμένοι. Hera-
clides Cumaeus apud eun-
dēm L. XII. p. 514. B. χί-
λιοι τὸ ἀετίνδην, ἀετίνδην εὐλέ-
γμενοι εἰς τὸ μυστικὸν Περσῶν.
Et sic saepe alii scriptores.

De rebus inanimis, secus
ac veteres solebant, aliquoties cum aliis usus
est Philo T. II. p. 134
εὐλειδῆς δὲ ἡ ἀργατὸς τρέπεται
επιστρέψεις εἰς ἀπάντλαν ἀετίνδην
p. 535. ἡ ἀετίνδην ἐπιστρέψεις τοῦ
ἀετοῦ λαμποῦ. Aliquando
vel junguntur, vel sibi
oppoununtur ἀετίνδην & πλα-
τίδην. Plutarch. Lysandr.
p. 440. D. τοῦ γάρ ἀετίνδην
τοῦ πλατίνδην ἀπεδείκνυται τὸς ἀε-
τούλας. Synes. de Regn.
p. 30. B. ἀετίνδην δι, ἀπλε-
μὴ πλατίνδην, ἀποτελεῖται, οὐ τοῦ
ἀετοῦλαν αἰρέσθαι γενέσθαι. Vide
quae diximus ad Longin.
Sect. 10.

79. Αρινάρ.] Protagor.
p. 209. B. περιττὸς τέττας μη-
δὸν αἰσιώπας ἔργονάρ. Polit. I.
p. 417. F. Φαρέν δέ γε τὸ μη-
δὸν αἴρυντες ἀφελεῖς τοὺς δη-
μιτρέγρες. ubi vide Scholia.
Legg. VII. p. 637. G. πάτ-
των γάρ τεττων διδασκάλες τε εἰ-
ναν δέ κοιτες, αἴριομένες μιθεῖ
πασχεῖ τὸ πόλεως. Dio Chry-
soft. Orat. XXXVII. p.
456. C. Philostrat. Lib. I.
Icon. 29. p. 854. Pollux
IV. 42. Κυδερεῖν & πα-
τᾶνες

G

^{80.} Ἀρραῖον. ιχυρὸν, σερεόν.

^{81.} Ἄγλη. ἀφ οὐλίγων χρόνων πεποιημένον.

Ἄσκων

randi potestate reperitur Legg. XII. p. 687. B. ζωὴν αἰχθὲν ἀρτίριεν οὐ μετὰ τάχεις, μᾶλλον. η μετ' αἰδεσίας καλὸν η γενίδαιμον. Σύντονος. ad quem locum referendum, quod legitur apud Suidam: Ἀρνί- φεντος λαμβάνει τὸν αἴρετον τὸν φυλάττων. οὐτων Πλάτων. Hic verbi usus Homero proprius est; de quo M. Anton. Murezus Var. Lect. X. 3. & Interpretes ad Homer. Od. A. 5. Timaei glossam haud neglexit Suidas.

80. "Ἀρραῖον." Cratyl. p. 267. B. εἰ δὲ αὖ καὶ τὸ σκληρόν τε καὶ ἀμετάσχοφον, οὐ δὲ ἄρραιον καλεῖται. ubi vide Scholia fest. Vulgo Polit. VII. p. 488. G. legitur: καὶ μηδεμοναὶ οὐ καὶ ἀκρεῖον καὶ πάντες φιλότονος ζητητέον. At Scholia fest. ἄρραιον praebet, hac addita annotatione: Ἀρραῖον. ιχυρὸν, σερεόν. η δυσκίνητον. Vox rarissima, & ab uno, quod sciam, Platone usurpata, ab antiquo βέα, unde βέια, βέοντα, βέοντα, derivatur. Methodius apud Etymol. M. p. 148. 47. "Ἀρραιον, οἷον ἄφενδον, οὐ μητρόμενον, οὐ οὐδὲ αἰκαταγώνον." —

ιχυρὸς, η δυσκίνητον. Φεύγειον, οὐτὲ θρῶν. οὐδὲ οὐ μέτων βάσιον, οὐ δεσμόν. βάσις, η ἄρραιον πλεονασμῷ θρῶν. Credo, Phrynicum in integra Περιπατητικῇ Σοφιστικῇ, quae periiit, de hac voce plenius disputasse. In ejus quidem Epitome MS. haec tantum reperiuntur: Ἀρραιον, τὸ ιχυρὸν κατ' αὐτήν φασί τὸ φαιζανόν, οἷον αἰδιάφθορον. Timaei glossam Suidas descripsit, Platonis etiam nomine adjecto. Quo minus probanda est conjectura Jo. Alberti Micsell. Crit. in Suid. p. 273. ἄρραιον in ἄρραιον mutantis.

81. "Ἄγλη." Phrynicus Περιπατητικόν. Σοφιστ. MS. Ἄγλη, ἄγλια. Αἰγαφοσίτης τινα οἱ Αθηναῖοι φέρεται, τὸ μὲν σημαίνειν λέγοντες οὐ τὰ παρελληλούσα τινάπτοντες τῷ εἰσετείν τὸ οὐδέτιον τὸ εἰσετείν. "Ἐλασθε δὲ αὐτὸς οὐτε καὶ τὸν εἰαρτιαν ἀγαφοσίτην οὐαζειν οἱ αἰχθαῖοι, τὸ μὲν αἴτητεπὶ τὸ εἰεσετείν τοιτέρητες, τὸ οὐδέτιον επὶ τὸ παρελληλούσατο. Ταῦτα δὲ εἰσενάντο οὐσι, επὶ μέτωντο, καρόντα τὸ αἴγλητον οὐδὲ οὐκ εὔρονται. Vide eundem de Dict. Attic. p. 8. & J. G. Graev. ad Lucian. Sollicit. p. 553. Plato Hipparch.

Ἀσκωλίζοντες⁸² ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἐφαλόμενος,
ἢ⁸³ σεργμένος τῷ κατὰ φύσιν.

Ἀσπα-

parch. p. 2. E. εὐαντίος λέγων οἱ ἄρχοι ἀμολογήσαμεν. Menon. p. 15. H. ὅτι ἡμῖν ἄρχη δειθέντω σὲ μὴ καταγνῶναι. Ib. p. 16. B. ὅτι ἵγαντοι ἄξετι ἀπεκενάμενοι. p. 17. B. p. 18. F. p. 20 C. Alcibiad. I. p. 28. A. Alcib. II. p. 41. C. Theaet. p. 14. B. Ἀρέτη, ἡ πάλαι ἐξ ἀγρέων; ubi vide Scholia. Criton. p. 369. F. Ἀρέτη δὲ ἡ πάλαι, ἡ πάλαι; & saepe alibi. Cum Futuro (quod se Phrynicus reperisse negat) constructur Charmid. p. 243. F. ἐτι βέλτιον συεψόμεθα εἰ ἄξετι καὶ ἡμῖν ὁντι τοτέπτον ὄν.

82. Ἀσκωλίζοντες.] Sympos. p. 322. E. ὡς ἐφ' ἑνὸς πορεύοντος τοῖς σκίλαις ἀσκωλιάζοντες. ubi vide Scholia. Sto-phaeus p. 618. in hoc loco legit ἀσκωλίζοντες, ut Timaeus noster: quanquam hujus descriptor, Suidas dedit ἀσκωλιάζοντες. Forma ἀσκωλίζεν proriū damnata est a viris doctissimis ad Hesych. T. I. p. 574. Sed bene judicat Jungerman. ad Polluc. II. 194. utramque usitatam suis- se. Idque plane con- firmatur a Phrynicis MS.

Ἀσκωλιάζειν καὶ Ἀσκωλίζειν σημαίνει τὸ ἀσπεργόν τοῦ σκάλας πεπληγμένον ἐφ' ἐν σκέλῳ ἀλεσθ. Plutarch. Sympos. I. 40. p. 621. E. ἀερεσκόποντες ἀδειν ψελοῖς, ἢ πτενίζεας φαλακροῖς, ἢ ἀσκωλιάζειν χωλοῖς. Aelian. H. A. Lib. III. cap 13. de gruibus: καὶ ὕστερον τῷ μὴ καταπομίζει τὸν φυλακὴν ἐσῆσθε μὲν ἀσκωλιάζεις. Alciphrōn. Lib. III. Ep. 51. p. 392. οἷς γὰρ καὶ εὐεργεῖν ἐπιχειρεῖται, ἀταγκάζοντες ἀσκωλιάζοντες πίνειν. Scholia. Arioph. ad Plut. 1110. Apud Hesychium est: Ἀγκωλιάζειν, ἀλλόμενῳ τῷ ἐτέρῳ ποδί. quod frustra in vulgarem formam mutatur a viris eruditis. Est enim ex Cretensium dialecto. Lexicon Sangerm. MS. Ἀγκωλιάδδειν. ἀλεσθεῖν. Κεητᾶς. ex quo Creticam formam ἀγκωλιάδδων Hesychio redde. Figuram saltantium supra utres oleo lixiviave undos ex anaglypho prodidit Fr. Ant. Gorius Inscript. Antiqui. Part. II. p. 104. ubi plura de ἀσκωλιασμῷ in Notis afferuntur.

83. Ἡ σεργμένος] Apud Suidam scribitur: ὑστρέψε-

- Ασπαλιεύς^{84.} ἀλιεύς, ἀπὸ ἐποσπάν τὴν ἄγραν.
 Ατάρ^{85.} σύνδεσμός αὐτὶ τῇ δῆ.
 Ατεχνῶς^{86.} αὐτὶ τῇ ἀληθῶς οὐ χωρίς πανεργίας, οὐ
 οἷον ἀπλάσιας.
 Ατενής^{87.} οὐ ὁ τῷ θέδι εύθυς οὐ καλινής, οὐ δικληρός:
 καὶ ἀνύπεικής τοῖς οὐ χρή ὑπειέται.

ΑΤ-

84. τῷ κ. φ. quod aequum re-
 stum est, atque alterum.
 Ep. ad Rom. III. 23. E-
 gregie *Euphronius* apud
Etymol. M. p. 155. 35.
 Ασκωλιάζειν ἔστι, τὸ ισχοθεαῖσφ'
 εἰδὸς ποδὸς ἐφαλόμενον, η̄ σερ-
 μενον τῷ κατὰ φύσιν· εἴρητο παρα-
 τὸ σκῶλον, οἱ εἰς σκόλοπα, τῷ
 εὗνι ποδὶ ἄλεσθαι· ἀπὸ τῷ πατέ-
 τῶν σκόλοπα οὐ χωλευόντων· ὅπερ
 Ἐπίχαρης^{88.} εὐ τοῖς Πέργαις
 σκωλεωτίζειν φησί. Σκωλιά-
 ζειν γν. κ. λ.

84. *Ασπαλιεύς.*] *Sophist.*
 p. 149. F. 150. F. G. ubi
 nunc legitur *ἀσπαλιεύς*,
 quod & ipsum Atticum
 est. Vide *Moeridem* p. 42.
 Pro ἀποσπάν τὴν ἄγραν *Suidas*
 habet σπᾶν τ. ἄγ. *Etymol.* M. p. 156. 36. ut
Timaeus, παρατὸ ἀποσπᾶν τὰς
 ἵκθυς εὐ τὸ θαλάσσης. In utro-
 que malim *ἀνασπᾶν*.

85. *Ατάρ.*] *Alcibiad.* I.
 p. 33. G. μᾶλλον μὲν πάλις
 ἀνθεωποι, ἀτάρ νώ γε οὐ μάλα
 εφόδηρ. *Minoë* p. 46. F.
 θελαχῆ οὐ ἄλεσθι θηλοῖ, ἀτάρ

οὐ σιταῖθαι. *Phileb.* p. 94.
 H. ἀτάρ κιδουνέν οὐ ὁ ἡμίτερος
 λόγος. *Hippia Maj.* p. 95.
 E. ἀτάρ, οὐ Ιππία, οὐ πόλε-
 τὸ αἴτιον. *Ibid.* p. 96. B.
 98. A. 101. H. *Theaet.*
 p. 114. C. ubi vide *Scholia*
Protag. p. 203. G.
Euthyd. p. 228. D. & ceteri
 alibi. *Eustath.* ad *Il.*
 X. p. 1272. 20.

85. *Ατεχνῶς.*] *Euthyphr.*
 p. 48. C. *ατεχνῶς* γάρ μοι δο-
 κεῖ ἀφ' εἰσιας ἀρχεαδ κακεργεῖται
 τὴν πόλιν. ubi vide *Scholias*
sten. *Ione* p. 144. D. ἀτ-
 ατεχνῶς τυσάζω. *Euthydem.*
 p. 215. A. πάντοφοι ἀτεχνῶς.
Charmid. p. 235. E. ἀτεχνῶς
 γὰρ λευκὴ σάθυρ εἰμί. *Lachet.*
 p. 249. C. οὐ ἀτεχνῶς τὸ λε-
 γόμενον κατὰ τὴν παρομίαν οὐδὲ
 συμβαίνει. *Theaetet.* p. 118.
 B. 122. C. 130. B. *Protag.* p. 200. A. 210. E.
Clitoph. p. 256. C. *Cra-*
tyl. p. 262. D. & ceteri.
 Vide *Ammon.* in v. & ibi
laudatos.

87. *Ατενής.*] *Propriam*

VO

vocis vim declarat Euripides apud Hesych. in v. "Ηκω δὲ ἀτενὸς ἀπ' οἴκων contento gradu ex aedibus venio. Sic qui oculos acriter intendit οὐ defigit, dicitus ἀτενὲς βλέπειν, vel ἀτενίζειν. Sic qui intento animo aliquid considerat, καταμάθει ἀτενὶς, apud Epicharmum Diog. Laërt. III. 16. quo respexit Suidas v. Ἀτενίς. nisi forte ob oculos habuerit alterum ejusdem poëtae locum apud Athen. VII. p. 277. F. προσὶ μὲν γ' ἀτενὲς ἀπ' ἄλλης ἀφύπας ἀποπνεῖσθαι μεγάλας. Hinc eleganter transfertur ad hominem rigidum, οὐ propositi tenacem, quem, ut ille ait, nihil mente quatiat solida. Plato Polit. VIII. p. 493. B. ἀτενίτη κακτυρίνη ἀπλᾶς τε καὶ ἀτενὲς τὰς τοιότερας ἀνδράς. Euripides apud Stob. p. 249. Καλόν γ' ἀλκῆς καὶ ἀτενὸς παρήποτα. Plutarch. Coriolan. p. 220. E. ἀπὸ ἀπλᾶς τις ἦν ἀτενὸς, καὶ τὸ μητρὸν καὶ προτεῖν ἀπάντων, πάντως ἀνδρεῖας ἔργον ἡγέρμανθ. Maxim. Tyr. Diff. XI. p. 117. ἀτενίτοις τὸ δεῖον, καὶ ἀτενὲς, καὶ ἀπαράτητοι. Longus Pastoral. L. IV. p. 168. ὡς δὲ ἀτενὸς οὐ κατὰ πάντων ἀρνεῖ δεῖν. Saepe in malam partem usurpatur de homine per vicaci οὐ intrattabili. Phrynicus ineditus; Ἀτε-

νὸς καὶ ἀτεργάτων ἀνθεωπός. Ταῦτὸν τὸ ἀτενὸς τῷ ἀτεργάτῳ τὸ μέντοι ἀτεργάτων κυρίως ἐπὶ τῷ δυσεψήτων στατέλαι τιθέαται. quae referenda sunt ad Aristophanis Vesp. v. 729. Μνῦ ἀτενὸς ἄγαν γ', ἀτεργάτων τὸ ἀνέ. ubi adeundi veteres Critici. Plutarch. Catone p. 339. A. ἀτενὲς ἄγαν οὐδεὶς ἵγε τιθέμει, ηδὲ μηδὲν ἀνθεωπός τῷ τοιότερος εἰομένες ποιῶντας τὸ χρεῖας πλέον ἔπειρος. Sic legendum esse docuit F. M. Gesnerus ad Plin. VIII. Epist. 16. quod confirmare potuisset ex Thom. Mag. v. Ἀτενὲς ἄγαν. Vulgo editur ἀγενῆς pro ἀτενὲς. quarum vocum altera alterius locum saepe occupavit, v. c. apud Maxim. Tyrium Diff. XXXVII. p. 441. Τέτο ἄγαν δῆν ἐλέγειο ἄγειν, εἰκασίαις τὸ ἀγενῆς οὐ τὸ κηλαρχίνων τρόπεος ἀψύχοις σώμασιν. Quis non potius scribat: τὸ ἀτενὲς οὐ τὸ κηλ. τρ. Themist. Orat. XXVIII. p. 342. B. ἐπίσαμας γὰρ ἀπειλῶς αὐτῶν τὴν φύσιν, ὅτι σκληρός, αὐθεντός, καὶ ἀτενός. Psephisma Laconicum de Timotheo ex recensione Edm. Chishulli Antiqu. Asiat. p. 128. ἀτενὸς καὶ ποικίλας ἀντ' ἀπλόσῃ καὶ τεταμένῃς ἀμφιέννυ) τὸν μῶν. ubi vir Graecarum literarum exquisita scientia praeditus, Joannes Luzacius, bene

*Ατιμώρη^τΘ^η^τ. αἴσοιθη^τΘ^η, ἡ Θαυματός· ἐσὶ δὲ ὅτε
καὶ ὁ κακός.

*Ατύφ^ω μοίρα^ς^τ. τὸ αἴλαβης ὑπὸ τύφ^ω, καὶ μὴ
τεθυμμένης.

*ΑΤΥ-

corrigit, ἀγενῆ καὶ ποικιλλα. Plutarchus αἰτεῖς de corporalibus etiam rebus usurpavit. Sympos. II. 6. p. 640. E. ἡ γὰρ (γῆ) αἰτεῖς καὶ συλλεφὴ δυσμετάσλη^τΘ. Themistocl. p. 119. C. δὲ (κῦμα) τὸς μὲν Ἐληνικὰς σὺν ἔθλαπλε ναῦς, αἰτεῖς ἔτας καὶ ταπεινοτέρες. quo in loco Henr. Stephan. Thes. Gr. L. Tom. III. p. 1284. αἰτεῖς minus bene exponit demissiores. Sunt enim firmiter compactae. Vide P. Wesselingum ad Herodot. VIII. 60.

88. *Ατιμώρη^τΘ^η.] Legg. V. p. 605. F. ὁδὸς σὸν ἀν ποτε ἀτιμώρη^τΘ^η πάθος ὁ τυχάνων ἐπαύει. VI. p. 618. A. πολαζέδω τε πληγαῖς τὸν Φοντυγχάνον^τΘ^η, καὶ ἐθίλον^τΘ^η κολάζειν, ἀτιμώρητας. XII. p. 693. B. ζῶν γὰρ ἕδε βοσκεῖν πάντας τὰς αρετάκουλας, ὁ πως ὅτι δικαιότατ^τΘ^η ἀν τὴν ὄτιώτατ^τΘ^η τὸν ζῶν, καὶ τελευτής, ἀτιμώρη^τΘ^η ἀν κακῶν ἀμειρτημάτων ἴγιγνετο τὸ κατὰ τὸν πάθεα βιον. Thomas M. p.

856. ἀτιμώρη^τΘ^η, ἡ ἀκόλαστ^τΘ^η, καὶ ἡ ἀσοιθη^τΘ^η. Pro ἀτιμώρη^τΘ^η est ἀτιμ^τΘ^η Gorg. p. 306. E. & Legg. IX. p. 652. F. ubi vide Scholasten. Saepe ea notione occurrit apud Tragicos. Vocem Θαυματὸς, et si nihil variat Suidas, mendosam esse, perspicuum est. Ambreschius Auctar. Dilucid. Thucyd. p. 312. legit Θαυματομ^τΘ^η. quod nihil est.

89. *Ατύφ^ω μοίρα^ς.] Phaedr. p. 338. A. Εἴτε τε θηρίον ἡ τυγχάνων, Τυφᾶν^τΘ^η πολυπλοκάτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτεθυμένον, εἴτε ἡμεράτερόν τε καὶ ἀπλάτερον ζῶν, θείας τιὸς καὶ ἀτύφ^ω μοίρας φύσις μετέχον. quem locum laudavit Plutarch. adv. Colot. p. 1119. B. & imitati sunt haud pauci. Themist. Orat. I. p. 3. B. ἀλλ' ἐπὶ τὸ πάντας εὐκολάτατόν τε, καὶ ἡμεράταλον, θείας τε ὄντως δὲ τιν^τΘ^η, καὶ ἀτύφ^ω μοίρας φύσις μετέχον, ζῶν ζεφύτων. Synes de Regn. p. 20. A. τὸ θείας μετειληγός μοίρας, ἀξιοῖ πάλιν ἀτυφος εἶναι. Eodem allu-

Ατυχῆς^{90.} μὴ τυχεῖν.

Αῦην καὶ ξηρά⁹¹ αθλητήλως εἶπεν. ἐτί τὸ ταῦτον.

Αὐτίκα^{92.} ἄμα καὶ τότε εὐθέως.

⁹⁰ ΑΧα-

allusit Philostrat. V. A Lib. VI. cap. 3. p. 237. ἀλλὰ δὲ τὸ ἀγραικοτέρας τε καὶ ἀτέγκλις μοίσεος. In Oenomaos apud Euseb. P. E. V. 21. p. 213. pro παρεμφανδ μὲν τὴν ἔκπυφον μέσαν, Collatio MS. in schedis Vossianis habet, παρεμφανδ μὲν τὴν ἔκπυφον μοίσεον. quam lectio- nem eruditii considerent. De aliis, quae hoc perti- neant, pulcherrime di- spusat Hemsterhusius ad Hesych. Tom. I. p. 491. Partem hujus glossae re- perias etiam apud Suidam. Pro τεθυμμένης MS. prave τεθυμμένης. Conf. v. τε- θυμμένης, & quaē ibi dice- mus.

90. [Ατυχῆς.] Theac- tet. p. 133. A. Οὐ τὸ ἀλη- θεῖας τῆς ἀτυχῆς, ποτὲ τέττας ἐπισήμων ἔσαι; Gorg. p. 287. A. ἔπειτα σὺ ἔνταῦθα τέττας μό- νον ἀτυχῆς. Phaedr. p. 338. D. αὖτις τὸ μὴ φέρει τέττοντος της ἀτυχῆς ὡς δίομα. Legg. VII. p. 635. B. ἐδόθη τε τὸ γάνθια ὅτις ἀτυχῆς τὸ αφο- θητόν. IX. p. 660. F. ἢ αὐτῇ τυχέσθη μὲν βιωτὸν, α- τυχησάσθη τὸ τετταύτιον. X.

p. 672. E. ταύτης τὸ δί- κης ὅτε σὺ μήποτε, γάτε εἰ ἀλλο- ατυχῆς γενόμενον ἵπευξην] αθε- τήσας θεῶν. Axioch. p. 729. A. Ἀλλὰ τὸν ατυχῆς μηδὲν τὸ μετείσι. Arrian. de Exped. Alex. III. 5. ἐπὶ ἐτινού ὄντινα ἀτυχήσονται ὡν ἰδεῖτο ἀπίπεμψε. Da- mascius apud Phot. p. 1069. καίτοι ἀρχὴν ἀτυχῆσον εὐαγγεγίας φιλοσόφου. Lexi- con. Sangerm MS. Ατυ- χῆς. τὸ μὴ τυγχάνειν τινός, ἀλη- λὰ άλιμαστράνειν. Εὔποδος Δύ- μοις. Λέγε ὅτις πιθυμεῖς. τὸ γὰρ ἀτυχῆς ἐμός. Eudemus Eu- polidis versum. sic laudat Priscianus XVIII. p. 1175. Λέγε τὸ ἐπιθυμεῖς, καὶ δέδειν ἀτυ- χῆς ἐμός. Etymol. M. p. 168. 17. Ατυχεῖν, αὐτὸν τὸ δύοτυχεῖν Πλάτων λαμβάνει. Ti- maei glossulam descripsit Suidas.

91. [Αῦην καὶ ξηρά.] Legg. VI. p. 517. E. ὑλην παρεπι- θέντας αῦην καὶ ξηράν αἴθοντα. Pro παρεμφανδ MS. παρεμ- φανδισις.

92. [Αὐτίκα.] Corrigē- dum fortasse: Αὐτίκα μάλα. καὶ τότε εὐθέως. nisi quid ex- cidebitur. Gorg. p. 283. A.

Ἀχαριστὸν^{93.} μὴ χαρίζεσθε.

Ἄσοξος

ὅτι τοι αὐτίκα ἐπι παρεστῶν οἱ
δημιουργοὶ τέτων. Ib. p. 286.
B. αὐτίκα ἐπισκεψόμενα. p.
290. C. κατεπεγών ἔτη αὐτί-
κα μάλα. Quae verbi no-
tio apud Platonem, alios-
que toties occurrit, ut
nullis confirmari debeat
testimoniis. Frequens e-
tiam, sed vulgo minus
intellecta, illa vis est,
qua, initio sententiae, in
probandis argumentis, pro
exempli gratia, verbi
caussa, accipitur. Alcib. II.
p. 38. E. ἀσπερ ὁ Οἰδίπο-
αὐτίκα φασίν εὐξεῖς. Ib. p.
39. B. Αὐτίκα, οὐ σῶν οὐλ-
κειλῶν εἰ τινες τυγχάνειν εὐφο-
ρες ὄντες. Ib. p. 41. A. εἴ τοι
αὐτίκα μάλα παρεστῶν. &
paullo post: Οὐκέτι οἱ φύτοις
αὐτίκα, κ. λ. Minoë p. 44.
G. ἵπει αὐτίκα ιμπίν μὲν εὐ-
μόριον αὐθέαπτος θύειν. The-
aet. p. 124. D. αὐτίκαιον γὰρ,
δοκεῖ τινά τοις συγχωρίσεις; Protag. p. 196. G. ἀλλ'
ἀσπερ εἰ εἰ αὐτίκα ματαστάλων
τινά ἐπικυριανά ιππονογέντος κ. λ
Lachet. p. 252. F. ἵπει
αὐτίκαια τοῖς νόσοις ἔχει οἱ ia-
negοὶ τῷ δεινῷ ἵπταιντο; Gorg.
p. 291. D. αὐτίκαια πρῶτον
αεὶ γεννήσαλόν τοι, οὐδὲν

οἶον τε εἶναι; Ib. p. 295. G.
Phaedr. p. 340. C. Legg.
V. p. 604. B. p. 607. H.
Callimach. H. in Jov. v.
76. Αὐτίκαια χαλκῆς μὲν οὐδέπο-
μεν Ἡφαιστοῦ. Et sic centies
alii scriptores, Attici prae-
fertim. Veram vocis po-
testatem non primus Tan.
Faber ad *Lucretium*, ut
credit Toupius ad *Longin.*
p. 196. sed jam olim
Devarius de Partic. p.
51. & Casaubonus ad *A-*
then. VIII. 9. p. 604. nu-
per viri Graecarum Lat-
inarumque elegantiarum
peritissimi, Jo. Augustus
Ernestus ad *Xenophon.*
Memorab. IV. p. 202.
& Jer. Marklandus ad
Lysiae Orat. XIX. p.
581. praecclare demonstra-
runt. Pro αὐτίκαια eodem
sensu etiam εὐθὺς vel εὐθέας
dici, quod Casaubonus l. c.
rarissimum putabat, exem-
plis planum fecerunt Raphelius ad *Arrian.* de Exp.
Alex. VI. 11. & Koenius ad
Gregor. de Dialect. p.
194. Latini, continuo, ne
longe abeam, Galli, d'a-
bord.

93. Ἀχαριστόν.] Glossa

*^{τοῦ} οὐδένεν Θ. 94. ὁ μῆχαν σὺ τοῖς πολίταις οἰκίαν ιδίαν.

B.

Βάδην^{τ.} ἐπειγομένη πορεία.

βαδ-

Suida etiam descripta, referenda est ad Sympoſ p. 320. G. τοῖς μὲν ἀγαθοῖς ικάστη Ε. στίματος καὶ οὐγενεῖς καλὸν κατέστησε, καὶ δεῖ, — τοῖς δὲ κακοῖς καὶ νοσώδεσσιν αἰχθέοντες, καὶ δεῖ ἀκατεστῶν. Anaphorū apud Stob. p. 281. οὐτε οἱ μεταμόλιθοι κατεταμένων, ἀλλὰ ἀκατεστήσαντι. quem locum laudat Harpoeration in v. ubi videndus Mausacus. Lexicon Rhetor. MS. Ἀκατεστῶν τέταντο μὲν αἰς ἐπὶ τὸ πλεῖστον τοῦτος τοῖς εὖ παθόντες, οἵταν μὴ βελτιώντο κατέντειν τοῖς εὖ πεποικότιν. Καὶ δέ οὔτε δὲ καὶ ἐπὶ τὸ κατέστησε μὴ θελόντων κατέστησε τῷ ἀκατεστῶν. Vide Lennepium ad Phalarid. p. 13, 89.

94. Ἀσόζενος.] Cum Glossographo nostro prope ad verbum congruit Hesychius. v. Ἀσύζενος. Varias Grammaticorum de hac voce opiniones accurate exposuit Pollux III. 60. Ἀσόζενος κατὰ μὲν τινας, ἐπειδὴ τὸ ίδιον εἶναι κατὰ δὲ ἄλλας, ὁ γένις μὲν ζένος, τιμῆς δὲ

ἀσός. οὗτοι δὲ δοκεῖ, ὃ φύσις μὲν ἀσός, δόξῃ δὲ ζένος, οἷς Διονάδης Ἀργείοις, δότος Ιἴσιος τὸν Ἀργείας ἔχων τὸ γένος. Aelii Dionysii & Pausaniae sententiam retulit Eustath. ad II. Γ. p. 405. Adde Hesych. v. Ασόζενος, Suidam v. Ιδιόζενος, & Moschopul. τοῦτο καθόδων p. 119. Quod apud Hesychium legitur: Αὐτοζενέν. εὐτοστοῦ Προζενέν. ipsius errore natum videtur ex Ασόζενος. Glossae sedem frusta in Platone quaesivimus.

[βαδην.] Addenda negotatio, τοῦτο ἐπειγομένη πορεία. Glossa huc, nisi fallor, ex Herodoteis irrepsit. Lib. IX. 57. ἀναλαβόντες δὲ λόχον ὥπλα οὐγένη βάδην τοῦτο τὸ ἄλλο σιφός. Homerus. Il. N. 516. Τοῦτο δὲ βάδην ἀποτέλεσθαι κακότις δεῖ φανεῖσθαι Aeschyl. Pers. v. 19. — Μέσαν, οἱ μὲν ἐφ' ἵππων, οἱ δὲ ἐπίγυνοι, πεζοὶ τε βάδην. Aristoph. Lysistr. v. 254b χωρέοντας; οὐγένη βάδην. Sosipater apud Athen. L. IX. p. 378.

H

F3

Βαθεῖαν αὐλακα? ὅπερ ἐσὶ χιτῶς γῆς ὑπὸ ἀρότρων
μεταφορικῶς δὲ τάχτης βαθείας φρένας καὶ κε-
κρυμμένας σημαίνει.

βάλλ.

F. Πότε δει πυκνότερον ἐπαγγεῖλαι,
καὶ πότε βάδην. Philo-
strat. de Vit. Sophist. L.
II. p. 589 καὶ δρόμῳ ἔχαρεν
τὸ Ἀθηναῖον, ὄρμης μεσοί, καὶ
τὰς βάδην πορευομένης κακίζοιτε.
Eunap. Jamblich. p. 25.
βάδην καὶ χολαίνις περιόδεις.
Proaeres. p. 142. οἱ δὲ μό-
δις μὲν καὶ βάδην συνήγενεν. Sed
notior haec forma est,
quam ut exemplis illustran-
da sit.

2. Βαθεῖαν αὐλακα.] In his mutuam sibi operam
praestant Timaeus & Sui-
das. Primum in Suida
restitue ex Timaeo, ὅπερ
ἐσὶ χιτῶς γῆς pro ὅπερ ἐσὶ σί-
χως γῆς. Unisi in utroque
Grammatico utramque le-
ctionem conjungere ma-
llis: ὅπερ ἐσὶ σίχως χιτῶς γῆς.
ut ordines sulcorum signi-
fificantur. Tum in Timaeo
legendum ex Suida, δὲ τάχ-
της βαθείας φρένας καὶ κεκρυ-
μένας σημαίνει. Vitoise Co-
dex MS. δὲ τὴν βαθείας φρέ-
νας καὶ κεκρυμμένας σημαίνει. Al-
terutrum horum Gramma-
ticorum descripsit Etymol.
M. p. 185. 31. cuius le-
ctio & ipsa mendosa est:

Βαθεῖαν αὐλακα. ὅπερ ἐσὶ τοχής
γῆς τῶν ἀρότρων· οὐ μεταφορῇ δὲ τὴν
τὴν βαθείας φρένας καὶ κεκρυμμέ-
νας. Quae ab eruditissimo
Sylburgio non satis intel-
lecta, ad eam normam,
quam in Timaeo dedimus,
refingenda sunt. Pertinet
vero glossa ad Polit. II.
p. 423. D. τὸ δὲ τὴν Αἰχύλην
πολὺ τὴν ἀρχὴν δρόπτερον λίγειν κα-
τὰ τὴν ἀδίκην. τῷ ὕπερ γὰρ φίσει
τὸ ἀδίκον, ἀπε τὸ πεπτηδεύοντα περγυ-
ραὶ ἀληθεῖας ἔχομενον, καὶ τὸ περ-
δόξαν ζῶντα, τὸ δοκεῖν ἀδίκον, αὐτὸ-
ντας ἐθέλειν, βαθεῖαν αὐλακα Δῆ-
φρενὸς καρπάμενον, Ἐξ ḥις τὰ
κεδνὰ βλαστάρει βαλεύματα. Ae-
schyli locus est Sept. contr.
Theb. v. 599. ubi vide
Schol. & Stankej. Eos-
dem Jambos laudavit Plu-
tarach. Aristid. p. 320. C.
& T. II. p. 88. B. 186.
B. expressit Damascius a-
pud Phot. p. 1031. τὸ δο-
κεῖν δὲ δίκαιον, ἀλλ' εἴτε ἐθελεῖ,
βαθεῖαν τῷ ὕπερ καὶ αὐτὸς αὐλακα
Δῆφρενὸν καρπάμενον. & p.
1055. καὶ εἰς ὃν ἐγενέψει δηλοῦ-
τον ἡ βαθεῖαν αὐλακα τὸν κεκρυμμένον
καρπάμενον, εἰς ὃν τὰ σοφὰ
βλαστάρει καρπαζεῖ τὸ τὸ ὕπερ φί-
σεως attigerunt Is. Casaub.

ad

Βάλλ' εἰς μακαρίαν^{3.} ἀντὶ τοῦ, βάλλ' εἰς ἄδειον^{4.} ὅθεν
τὰς δύο θανόντας μακαρίας^{5.} ἔθος καλεῖν· ἡ
ὅτι η Μακαρία^{5.} Θυγάτηρ όστα τοῦ Ήρακλέου,
ἐκεῖσα ως τῷ τοῦ Ήρακλειδῶν γένεσι απέθανεν.

βά-

ad Sueton. Vitell. cap. 13.
& H. Vales. ad Excerpt.
Peiresc. p. 23. denique
bene explanavit Bern.
Martin. Var. Lect. II. 4.

3. Βάλλ' εἰς μακαρίαν.] Hipp.
Maj. p. 100. Εἴ τι τέτοιο,
βάλλ' εἰς μακαρίαν; τοῦ ἀνθεώπου;
οὐδὲ τοῦ φημα παντὸι γε τοῦ ἐρωτή-
ματος. ubi vide Scholia. Alciphron Lib. I. Epist.
9. p. 32. Lib. III. Epist.
32. p. 343. & ibi Steph.
Bergler. Julian. Caesar.
p. 333. A. Scholiast. Ari-
stoph. ad Equit. v. 1148.
Eustath. ad Od. A. p.
1405. ut alios mittam.
Singulare & rarum est,
quod Photius Lexico MS.
e Comico quodam affert:
Εἰς ὀλοῖνυν, αἷς εἰς μακαρίαν, τὸ
αἷς ἄδειον. ubi scribe, οὐ εἰς
ἄδειον.

4. Μακαρίας] Euphemis-
mus magis usitatus scri-
ptoribus Christianis, quam
veteribus Graecis. Aes-
chylos apud Stob. p. 609.
Πᾶς γάρ λέγει τοις, οἱ μακαρί-
ας οἵχει). Alciphron III.
37. ἐπει γάρ τοι μακαρίαν ἀπ-

έσαλος Φαιδείαν Artemi-
dor. IV. 74 οἱ πλευραὶ^{6.}
εἰς τὸ σφραγίδαν ἀναβαίνειν εἰδότες· καὶ
τῇ ἐπιέζει ὄντας ἵστερεινό τοις
αὐτῷ τὸ ὄντερον, καὶ ἐφη μακάρους
ἔσεσθαι αὐτόν. i. e. moriturum.
Photius Lexico MS. Μα-
καρίας, τὰς τεθηκότας. ςτας
Μένανδρος. Eosdem a Dorib.
Ζαμερίτας, tanquam
melioris sortis participes
factos, appellatos esse,
tradit idem Photius; & ex
eo Suidas v. Μακαρίας.
Beati & Felices diceban-
tur a Latinis. Lapis a-
pud Reines. Inscript. Class.
XVII. n. 55. Vale felicis-
sima anima. Plura Lam-
binus ad Horat. I. Serm.
9. 28. & Huetius in Anthol.
p. 5. Bene monet
R. Bentlejus Diff. de Pha-
laride p. 9. Graecos nun-
quam nomine μακαρίας,
nisi de nuper mortuis,
uti.

5. Μακαρία.] De Ma-
caria vide quos laudat
Ti. Hemsterhus. ad Ari-
stoph. Plut. p. 113. Paul-
lo post MS. in ιδίᾳ τῷ τοῦ

Βάρεχθρον⁶. ὅρυγμα Φρέαλη ὄμοιος, ἐνθα οἱ καταδίκαιοι
θέντες ἔβαλλοντο.

Βδελυρός⁷. αἰχροποιός.

Βέβηλος⁸. ἀμύητος

Βλάξ⁹. ὁ ἀλή τωθείαν αιμαρτηκώς.

ΒΛΑΞ

6. Βάρεχθρον.] Gorg. p. 309. H. Μιλτιάδην ἢ τὸν
Μαρρωτῶν εἰς τὸ βάρεχθρον ἴμβα-
λεῖν ἐψήφισαν. Creberrima
apud Aristophanem, alios-
que scriptores Atticos βα-
ρεχθεῖς mentio. Vide Har-
pocrat. in v. & Lexicon
Rheticum Bibl. Coislin.
p. 491.

7. Βδελυρός.] Polit. I. p. 414. D. Βδελυρός γὰρ εἴ, ἔφη,
οἱ Σάκρεις. Theopompus a-
pud Athen. L. IV. p. 167.
B. οὐ λάταυρος, οὐ βδελυρός,
οὐ θεροῦς τὴν πεπον. Dio Chry-
soft. Orat. LV. p. 561.
C. ὅποτε ἡ ἀναγκήνος καὶ βδελυ-
ρός, τοῖς ἀναδείκνυσι καὶ βδελυρίας.
Sed exemplorum pleni-
sunt scriptores veteres.
Vide Schol. Aristoph. ad
Nub. v. 445. Iſ. Casaub.
ad Theophrast. τοῖς βδελυ-
ρίας p. 241. & Des. Her-
rald. in Tertull. Apol. p.
32. Glossa etiam est apud
Suidam.

8. Βέβηλος.] Sympos. p.
334. C. οἱ δὲ οἰκέται, καὶ εἴ τις
ἔθη^{το} ισι βέσηλος τοις καὶ ἀγροῖς-

καὶ, πύλας πάντα μεγάλας τοῖς
ωσὶν ἐπιθέωτε. quibus verbis
expressit notissimum Or-
phei versum: Φθέγξομαι, δις
θέμις ἐστι. Θύεσις δὲ ἐπιθέωτος βέ-
ηλος. ad quem praeter
alios auctores, a Spanhe-
mio ad Callim. H. in A-
poll. v. 2. indicatos, al-
lusit etiam Aristid. Tom.
II. p. 129. τὸ δὲ βεβήλων δάλ-
γω^{το} οὐ λόγω^{το}. πάσιν δὲ τὸν
δεῖ πύλας αὐτὶς ἐπιθέωτος τοῖς
ωσὶν, ἀλλ᾽ ἐπικεντρῷ πάλμη. ubi
vide Scholia ist. Libanius
Ep. 475. τοῖς δὲ οὐ δέ βεβήλων
καιρός, καὶ δέ τις θύεσις διπ-
λεῖται. Mitto Gregor. Na-
zianz. Or. XXXIII. p. 532.
C. aliosque Patres Eccle-
siasticos.

9. Βλάξ.] Politic. p.
191. A. τὰ δὲ βαρύτερα καὶ
βραχύτερα, καὶ μικρακάτερα, δι-
λλα καὶ βλακεῖσα. ubi vide Scho-
lia Euthyd. p. 221. D.
ἰξήμαστες ἀλλὰ τὴν βλακείσαν.
Gorg. p. 298. A. πάντα με-
γάλα βλάκα εἶναι. ubi mirificam
vocis originem tra-
dit Olympiodorus in Com-
men-

mentario MS. βλάκα εἶναι, ἔπειτα δὲ, χαῖρον τῇ αὐθαιρεσίᾳ. Τὸ δὲ βλάξ ὄνομα γέγονεν δότος βραχαῖς. ἢν δὲ μάλαξ τις εἴτε εἰχει εἶναι μλάξ. Ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ μὲν μεῖζον τὸ λόγον συμπλέκεται, ἐπεάπτη εἰς τὸ βῆμα, καὶ γέγονε βλάξ. quibus gemina dederunt *Etymol. M.* in v. & *Schoialistes* ad h. l. *Polit.* IV. p. 450. D. ἡ μὲν βλακικόν γε ἡμῶν τὸ πάθος. ex quo loco emendandus est *Erotianus* v. *Βλακικέναι*, & *Etymol. M.* p. 199. 7. quod, ut leve, sine admonitione praeteriisse, nisi accuratissimum *Sylburgium* se felicitet. *Platonis* βλακικὸν πάθος in aliud sensum flexit *Julianus* Ep. 12. Ταῦτα κατειλύργει, παλὼν τι βλακιώδεις. *Legg.* I. p. 570. B. ἐπανεῖται μὲν πάντα ἐσὶ τὰ τοιαῦτα, ὅπε τινὲς ἔνεισι καρτερύεισι. ὅπε εἰς αἰεῖνον, βλακικώτερα. *Tetes* apud *Stob.* p. 847. ἀλλ' εἰ γε ἄνδειον, καὶ εἰ βλάκα. *Heraclitus* ap. *Plutarch.* T. II. p. 28. D. & p. 41. A. βλάξ ἄνθεωπος ἐπὶ παντὶ λόγῳ φιλεῖ ἐπτοῦντος. *Lucian.* *Toxar.* p. 22. βλάκα ἴριστὴν ἐκπυρᾶσθαι. Et sic idem alibi. *Pollux* I. 158. Sed ut βλάξ non solum fatuum ac stupidum significat, sed & imbellem & socordem, sic βλακικέναι dicitur de eo,

qui quid tarde & remisso agit. *Dio Chrysost.* Orat. XX. p. 263. D. διὸν βλακικέναι τις καὶ ἀχολέμενος ἀναλάβει καὶ πάντα πολὺν χρόνον. *Aelian.* H. A. Lib. IV. cap. 43. μηδὲ νίκλωρ βλακικέναι, μηδὲ ἐλιπόναι. *Idem* Lib. V. cap. 12. VI. 1. VII. 1. IX. 3. 8. *Epilog.* p. 971. *Philostrat.* V. A. Lib. VII. cap. 14. p. 292. εἰ δὲ περιδίων σφᾶς, ηδὲ βραδύνων, ηδὲ βλακικέναι πεῖς τὴν αἰτίαν. *Libanius* Opp. T. II. p. 170. C. ἐπειλαττήσαντις τις ὄμιληλῶν ἰσχλάκεναι; *Ibid.* p. 315. B. In primis voce βλάξ, & inde derivatis, βλακιώδης, βλακικός, βλακιέναι, βλακιέσθαι, delectata est *Xenophontis Musa Attica*, cuius loca viri docti ad *Thom. M.* v. βλάξ attulerunt. Atticista MS. in Bibl. Medicæa: βλάκας. τὰς ἀγροίνες. Scribe, βλάκας, τὰς ἀγράς. Lexicon MS. in Bibl. Regia: βλάξ. — οἱ λέγοντες βλάκα τὰ ἀλαζόνα, σφάλλει. Vide *Phrynic.* de Dict. Attic. p. 118. & *Gisb. Koenium* ad *Gregor. de Dialect.* p. 263. Ceterum *Timaei* glossa egregie confirmat cruditorum hominum in *Hesychio* emendationem. Nam ubi antea vitiosissime legebatur: βλάξ. οὐδὲν μετέπειτα ἀμαρτηκός εἴη τοῖς

Βλιμάζειν ^{ιο.} πειράζειν.

Βένδης ^{ii.} ἡ Ἀρτεμίς· Θρακεῖα Φωνή· καὶ Βενδίδια, Ἀρτέμιδος οὐρῆς ωδῆς Θραξίν.

ΒΛΙΤ-

αφδήλοις. certa conjectura restituerunt — ἀμαρτητὰς εἰς τοὺς αφδήλοις.

10. Βλιμάζειν.] Glossa insititia videtur. De ipso verbo nihil fere est, quod addam post eruditam diligentiam Interpretum ad Hesych. in v. & Jo. Taylori Lect. Lysiac. cap. IX p. 704. Fugit eos locus Philostrati Icon. II. 26. p. 851. καὶ τὸς, ὅσα πιοι εἰ νῦνται, χῆνας, ἐδὲν δὲ βλιμάζειν. Gregor. de Dialect. p. 265. τὸ ἐκθλίσειν, Βλιμάζειν. Lexicon Rhetor. MS. Βλιμάζειν, τὸ πειράζειν καὶ φυλαφᾶν ἐπεὶ οἱ αφσανιμενοὶ ταῖς γυναικὶ βλιμάζουσι, φυλαφῶσι τὰς τιτθές, καὶ τὰς πυγὰς, καὶ τὰ ἄλλα μέρη, ἔγειροτε τὰς ἐπιθυμίας. "Ἄλλοι δέ φασιν Κλιμάζειν, τὸ Διεισέφειν. Κλίμαξ δέ ἐστι σύδρομος ὁργάνων βατανισικῶν οἱ τῇ κλίμακῃ διαστέφοντες, τὰ μέλη σεριβλάμενοι. Similia sunt apud Etymol. M. p. 200. 37.

II. Βένδης.] Polit. I. p. 421. fin. Ταῦτα δὴ σοι, ὡς Σώκροτες, εἰσιάσθω εἰς τοὺς Βεν-

δίδειοι. ubi vide Scholasten, & Proclum p. 353. & in Tim. Lib. I. p. 9. & 27. Platonis hac de re testimonio utitur Strabo Lib. X. p. 722. Eundem locum respexit Origenes adv. Cels. VI. p. 277. ἀλλ' οἱ τοιαῦται ωδὲ οὐ πειράζειν καταβαίνεις εἰς Πειραιά, αφσανιμενοὶ οἵ θεοὶ τῆς Ἀρτέμιδος. καὶ ὄψομεν τὴν ιδαῖον ἐπιτελευμένην πανήγυρεν. ubi cum Judaeorum mentio ridicula sit, Hoe-schelius ιδαῖον conjicit; propius ad literarum vestigia ιδαῖον Kubnus ad Pausan. V. p. 392. intelligens certamen Olympicum, quod Daetyli Idaei primi celebrarunt. Sed e Platone perspicuum est, Origenem scripsisse: τὴν οὐ Βενδίδειν ἐπιτελευμένην πανήγυρεν. Haec Ti. Hemsterhusii emendatio est, qua nihil arbitror esse verius. Non tamen in ea acquievit Jo. Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 224. mire legens: τὴν οὐσίαν ιδαῖον ἐπιτελευμένην πανήγυρεν. quasi vero mulières, sine viris, Ben-di-

βλίπτειν ^{το}. ἀφαιρεῖν τὸ μέλι δύπο τὴν κηρίων.

Βράτ-

didia celebrassent, aut *Origenes* tam ineptus antiquitatis affectator fuisset, ut Atticas mulieres, & quidem Socratis aequales, *ἰάδας* vocaret. De ipsis Bendidiis satis copiose disputarunt viri docti, quos laudant *Drakenborch.* ad *Liv.* XXXVIII. 41. & *Albertus ad Hesych.* in v.

12. βλίπτειν.] *Polit.* VIII. p. 500. A. Πλεῖστον δὴ, οἵμα, τοῖς κηφήσι. μέλι καὶ εὔπορώπολος σύνενθεν βλίπτει). Πᾶσα γὰρ ἡν, ἔφη, παρέχει τοις συνηγόροις ἐχόντων της βλίστης; Sic ille locus levī manū sanandus videtur. Vulgatae Edd. βλύπτει, & mox, βλύστη. De verbo βλίπτει restituendo mihi convenit cum *H. Stephano.* Sed nescio, quare illē βλύπτει scripserit, sententia βλίπτει) postulante. Nostra emendatio cum Scholiaстae, tum Codicis Parisini auctoritate confirmatur. Quo minus ratio habenda est viri docti *Misc. Obs.* Vol. V. T. III. p. 81. βλύπτει pro βλύπτει accipientis. *Dio Chrysost.* Orat. XXXV. p. 434. D. καὶ τροφὴν ζῶντας βεδάκλοντες καὶ βλύπτεις. *Alciphron.* Lib. III.

Ep. 23. p. 328. ἔξαιρέτως ἢ ιθέλα βλίπτειν τὰ σμήνη. *Zotnas Anthol.* L. I. cap. 70. p. 125. — ὁ ἢ βλισηρίδης κηφεῖς Καπνιάζας. *Manetbo* V. 6. ex emendatione *Dorvillii ad Charit.* p. 713. βλίπτειν δάρησα μελισσῶν. Atticista MS. in *Bibl. Medicea:* Τὸ τὴν κηρίων τρύγημα βλίπτειν λέγεται. scil. Ἀπίκοι. *Platonis* locus obversatus videtur *Theophylacto*, Bulgariae Archiepiscopo, Epist. LI. p. 85. Ἄρα δυχεραίνεις τὴν πραγμάτων ὄχλος οἱ κηφήσιν ἐσμὲν, βλύπτειν τὰς τὸ μέλι τὴν εἰρηναῖας νῦν ἔχεισα. ubi, rejecto plebejo *Jo. Meursii* invento, κλεπτόνται τοις τὸ μέλι, repone exquisitius βλύπτειν τὰς τὸ μέλι. βλίπτειν quidem pro βλίπτει apud *Plutarchum* T. II. p. 98. F. Scholast. *Aristoph.* ad *Lysistr.* 476. occurrat. Sed ex librarium errore natum esse, clarum est. Venuste *Philostrat.* V. A. Lib. VI. cap. 36. p. 273. τὰς ἢ τοιότας δύποβλύπτεις (οἱ οἱ συκοφάνται), κέντρα ἐπ' αὐτέσσι ηὔρετοι τὴν γλώπτειν. Adde *Polluc.* I. 254. & ibi *Kuhn.* Schol. *Aristoph.* ad *Equit.* v.

Βράπτειν^{13.} ἀνακινέν, ὡσπερ εἰ τὸ σῖτον καθαίρονται
Βρενθύμεν^{Θ.}^{14.} γαυρόμεν^{Θ.} καὶ ὄγκυλόμεν^{Θ.} μετὰ
βάρχς.

Βαμολοχία^{15.} κακολογία, διπò τῷ λοχαγεῖν^{16.} εἴρη-
ται

791. &c ad Av. v. 498.
Cum Timaeo, praeter aliós Grammaticos, ad verbum congruunt Hesychius, Suidas, & Cyrillus Lexico MS.

13. Βερέπτειν.] Timaeus hoc verbum bene explicat. Est enim ei proprie tributa potestas *jactandi*, *quatiendi*, atque adeo *vanno* vel *cribro* *excutiendi*. Plato Sophist. p. 152. E. οἷον διηθεῖν τε λέγομεν, καὶ Διεργάται, καὶ Βερέπτειν, καὶ Διεκρίνειν. Addaeus in Anthol. inedita: Σοὶ πάντας ἐφ' ἄλλων^{Θ.}, ἐφ' ἄλλον ἔργα^{Θ.} οὐτοις Κελεῖν — Callimach. Fr. 232. Εἰκαίνην, τὸ δὲν ἀπέρρεαζε φαῦλον ἀλετεῖς. Etymol. M. p. 125. 43. Ἀποβερέπται. τὸ Διεργίαν πυρὸς η ἀλευρα. οὐδεν καὶ τὸ διπερισματία, σκυνθαλα πυρῶν. Vide Polluc. VII. 24. & Is. Casaub. ad Strabon. Lib. I. p. 84.

14. Βρενθύμεν^{Θ.}] Sympos. p. 335. E. ἐπειδὴ ἔμοι-γε ἰδόντες, ὡς Ἀρετόφαντες, τὸ σὸν δὲ τῷτο, καὶ σκῆν Διεπορεύεσθαι, στέκετε καὶ εἰπάτε, βρενθύμεν^{Θ.}

καὶ τῷ ὄφελμα παραβάλλων. Notissimus Aristophanis locus, quem Plato respicit, est Nub. v. 361. "Οὐ βερέπτειν τὸν παῖδα ὁδοῖς, καὶ τῷ ὄφελμα παραβάλλει. De hoc ipso autem loco, in primis que de verbo βενθύμεσθαι tanta tam exquisitae eruditiois copia disputavit Hemsterhusius, ὁ πάντα, ad Lucian. Dial. Mort. p. 368. seqq. ut nihil supra addi posse videatur. In transitu castigemus Hesychium, qui hanc vocem, foedissime corruptam, in Lexicon suum recepit p. 1737. Θερμηνεύει. ιστερφανεύει. Quae glossa quomodo ab aliis tentata sit, dicere nihil attinet. Mihi placet, βενθύνει. quod idem suo loco explicat, μεγαλοφρονεῖ, ιστερφανεύει, ἐπαίρει).

15. Βαμολοχία.] Polit. X. p. 515. E. ὁ γὰρ τῷ λόγῳ ἀντιτείχεις εὖ σανίδης, βελόμενος γελωτοποιεῖν, φοβέμεν^{Θ.} δόξαν βαμολοχίας, τὸτε αὖ ἀΐδης. ubi vide Scholia. Dio Chrysost. Orat. XXXII. p. 631. C.

ταὶ ἃ δύο τὸ τὰς βωμὰς λοχάντων, καὶ ὑπηρέτων τὰς θύσιας, ἵνα μεταβῶμεν.

Γ.

Τεῖσα^τ. λίθοις εἰς Θειγκία καὶ τοῖχων αφέσποδας παρεσκευασμένοις.

Γεν.

C. χρυσάταιν ἃ ἀεὶ μετόν ἐστιν καὶ θορύβους καὶ βωμολοχίας καὶ σκωμμάτων. Orat. XXXIII. p. 396. D. ἀγνερχίας, καὶ βωμμάτων, καὶ βωμολοχίας ἀναπίπλαντος τὴν πόλιν. Lucian. Ver. Hist. I. p. 72. διδάσκαλοι τὸ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ δὲ Ομήρος οὐδιστεῖ. Sed nihil opus est exemplis in re nota. Vid. Harpocrat. in v. & Maussac. Levis macula haeret in Scholiast. Aristoph. ad Nub. v. 907. Βωμολόχοι τοινῦν εἰς τοῖς βωμοῖς ἐρχόμενοι, καὶ ἀντὶ τῆς τὸ θεῖον εὐχαῖς ἐξιελεῖν, ποδοῖς τις λόγοις χερμένοι καὶ ματαλοί. Scribe, — εἰς τοῖς βωμοῖς ἐδόμενοι. εἰς hic idem valet, quod αὗται τοῖς β. Schol. ad Gregor. Nazianz. Stelit. II. p. 94. Βωμολόχες — τὰς πολὺ τὰς βωμὰς λοχάντας καὶ αφεσκαθεδομένας αὔτων. Adde Schol. Comici ad Ran. v. 360. & ad Equit. v. 897.

i6. κάκολογία, δύο δὲ λαζαγέν.] Scribendum, καὶ Σαλία, δύο δὲ λοχάν. Vide Harpocration. v. Κοβαλεία.

I. Γεν.^τ.] Carum vox est, quam Graeci potestate paulum inflexa celebrarunt. Stephan. Byz. v. Μονόγιασα. Γίοσα τῇ Καρᾶν φωνῇ λιθῷ ἐρμηνεύεται. τὸν δὲ τὰς πλακάδεις καὶ μαλακάδεις λίθους Γίοσα λέγομεν. Ex usitata Graecis notione Phrynicibus MS. Γεν.^τ. ἀπαίδη πλέοντα τὰς τοιχαν. item Lexicon Rheticum. MS. cuius locum dedimus in Auctar. Emend. in Hesychium h. v. Polybius ap. Athen. L. V. p. 205. E. οἴκῳ ιωάντειο Βασικίδης τρισκαιδεκάκλιτος, πεντάπλειος, ἐπίκειται ἔχων τὸ γεῖτον. Theaeetus Anthol. L. I. cap. 56. p. 113. Καὶ φιλόπατες οὐδὲ γεῖσα δόμες τεῦχασσεις κελιδάν. Dio Chrysost. Orat. XXXIX. p. 488. D. οὐδὲ

Γελοῖον^{2.} ἐφ' ᾧ τις ἀν γελάστει, ἵγεν καταγέλασον.

Γενηῆλαι^{3.} οἱ τὰς Φατείας γεννᾶντες. Φατεία δέ ἐστι φυλῆς μέρος τετράτον, ὡπερ ἡ Τελίν λέγεται.

ΓΕΥ-

Ὥς: τῷ κιὸντι ἔμελεν αὐτοῖς τῷ ισαμένων, ὃδε τῇ γεισῶν, τῷ τῷ οἰκοδομερένων ἔργαστηίαν. Liban. Opp. T. II. p. 171. καὶ τοι τὴν τῶν αὐτῶν τῷ γεισα τῷ στερῆθεντες. Alia de hac voce notarunt viri summi, P. Wesselingius ad Diodor. Sicul. L. V. 12. & L. C. Valckenarius ad Euripid. Phoeniss. 1165. In Platonis libris nullum ejus reperimus vestigium. Mox περιποδας legitimus pro περιποδας.

2. Γελοῖον.] Theag. p. 8. C. κάπτειν πόρρω πε τὸ συνστίας, αἰσθάμενα γελοῖοις ὄντες. Euthyphr. p. 48. G. Γελοῖον, ὡς Σάκροτες, ὅτι οὐδὲ τι θλιψέρειν. Parmenid. p. 55. C. γελοῖοις συμβαίνει πάχειν τῷ λόγῳ, καὶ σύνεσται αὐτῷ. Phileb. p. 75. F. ἴσως δὴ γελοῖον τὸ ἐπειδή λόγος θλίδοχον. — γελοῖοτερον δὲ οἵματι πολὺ τὸ μηδέτερον ἡμῶν δύναται. Hipp. Maj. p. 100. G. Theact. p. 116. D. &c. Graeci magistri distinguunt inter γέλοις & γελοῖς. quorum pugnantes inter se sententias si tanti putas cognosse, adi-

Nunnes. in Phrynicb. p. 97. 3. Γενηῆλαι.] Critone p. 373. F. ὅτι τε γενηῆλαις εἰς οὐκέτι τὸ περιθετικόν. Legg. IX. p. 662. D. τὰς γεννῆλας καὶ τὰς συγκεντεῖς, μέχεται ἀνεψιαν παῖδαν &c. Axioch. p. 731. G. Πῶς τοι εἰς σοὶ περάτω μέτισι τοι μῆτρας ὥντι γεννήτη τοι θεῶν; quibus locis vide Scholiasten. De γενηῆλαις multa multi, quos laudat Taylorus ad Demosth. in Neaer. p. 618. Glossae in Hippocratis Ius- jur. Γενηῆλαι. γενεῦλαι, καὶ συγκενεῦλαι. Ὅτας Ἀπίκως λέγοντο. ὃς καὶ Φολίμων σὺν Κόλασι Φυζίου. Ἀλλ' ὃδε γενηῆλη δύναμας εὑρεῖται τοτέταν, καὶ ἀπείλειμμα μόνον. Καὶ Ρίθρος σὺν τοῖς περιθετικοῖς συντθείας φυζίου. Οἱ μὲν τοι εἰς τὸ αὐτῆς φυλῆς, φυλεῖς λέγοντο. οἱ δὲ εἰς τὸ αὐτῆς φρεγτείας, φρεγτορες. οἱ δὲ εἰς τὸ αὐτῆς γένες, γενῆ). Philemonis jambos sic restituit Luzzacius noster: Ἀλλ' εἰς γενηῆλη δύναμας εὑρεῖται τοτέταν, οὐτων τοτέταν, καὶ ἀπείλειμμα μόνον. Pro Ρίθρος lege Εἰρηναῖος. Quam emendationem probavimus doctissimo Koenio praef. ad Gregor. de Dialect. p. 18.

4. ΓΕΥ-

Γενναῖος^{4.} ὁ εὖ γεγονώς.

Γεωμήρος^{5.} οἱ κληροχοί.

Γεω-

4. Γενναῖος.] Hipparch. p. 3. B. ἐρῶντο τινὸς τῷ νέων τε καὶ γενναῖον καὶ καλῶν. Theag. p. 10. F. τῷ νέων τὰς γενναιότατάς τε καὶ πλεοντάτας. Menon. p. 12. E. Alcib. I. p. 26. E. ἦν τε, γενναῖος, ἡ ἀγενής. p. 32. C. Hipp. Maj. p. 104. B. Trita Platoni formula, ἀλλ᾽ ὡς γενναῖος. Alcib. I. p. 28. C. p. 38. D. Euthyphr. p. 50. D. Hipp. Maj. p. 102. G. Dicitur etiam de re qualibet eximia & praestanti, sive corporali, sive incorporali. Lysid. p. 106. E. ὡς γενναῖον καὶ νεανικὸν τύπον τὸ ἔρωτα πανταχῇ ἀνεῦρες, p. 108. D. ὅτε δὲ σώματος, οὐτα γεννητίς ὄντος. Polit. II. p. 428. E. γενναῖς συνέλασθος. quod a Platone summis Julian. Or. II. p. 87. A. In vulgaribus libris Legg. III. p. 586. C. legitur: χεδὴν τὸ ταύτη δικαιότατα ἡθη γεγονοῖσιν. Sed MS. Parisinus, & aliis apud H. Stephanum habent γενναῖτα & ἡθη. Hipp. Maj. p. 99. F. ὕεν δέ τοις αὐτῶν γενναῖς ποιήσειν. Legg. VIII. p. 649 B. ὃς δέ τοις αὐτῶν γενναῖον νῦν λεγομένην ταφουλῆτος η τὰ γενναῖα σύκα ἐπονομα-

ζόμενα ὅπωσίζειν βέλη). quo loco usus est Athenaeus XV. p. 653. C. D. expiatus ab Eustath. ad Il. E. p. 545. Indidem γενναῖαν σαφελῶν habet Julianus Or. III. p. 113. A. Forsitan aliquis suspicetur, a Timaeo scriptum esse: Γεννάδας. γενναῖος, ὁ εὖ γεγονώς, quae vox Atticis propria est. Phaedro p. 343. D. εἰ γὰρ ἀκέων τις τύχοις ἡμῶν γεννάδας καὶ πεῖθος τὸ ἡθός. Sed, quoniam Suidas vulgaratum agnoscit, nihil mutare melius est.

5. Γεωμήροι.] Γεωμήροι ex nominis vi sunt οἱ μοῖσχοι σιληχότες τῷ γῆς, ut Hesychius v. Γεωμήροι exponit. Plato Legg. V. p. 608. G. πετάκης μὲν κιδίοις ἵσταται καὶ τετταράκοντα γεωμήροι τε καὶ ἀμυντῆλοι τῇ νομῇ. VIII. p. 648. E. μηδεὶς γὰρ ἐκὼν κινέτω γῆς ὄχεια γειτόνων· ὃς δέ ἂν κινήτη, μηδέτω μὲν ὁ βελόμενος τοῖς γεωμήροις, οἱ δὲ εἰς τὸ δικαστήριον ἀγόντων. XI. p. 677. G. γεωμήροι ὅτοις τῷ τετταράκοντα καὶ πετάκηδιλων ἐσιῶν εἰσὶ, μῆτε καὶ πηλοῖς ἐκὼν μηδὲ ἄκων μηδεὶς γεγενέθει. ubi vide Scholia. Deinde sic dicuntur lati-
I 2 fun-

Γεωπεῖναι^{6.} οἱ μικρὸν καὶ λυπρὰν⁷ γῆν ἔχοντες.

Γῆν

fundiorum possessores, homines copiosi, & ea de causa ad rem publicam gerendam admissi. *Hesychius:*
Γαμήροι. οἱ δέ ποτε ιγέιαν τημάτων τὰ κοινὰ διέποντες. ubi corrigendum, δέ ποτε ιγέιαν απτημάτων. ut apud Suidam:
Ἐγένεον κτῆσιν. τόλιον ἐπὶ γῆς.
De hoc γεωμόρῳ genere non poenitebit legiſle *Dukerum* ad *Thucyd.* VIII.
21. & *Valckenar.* ad *Herodot.* V. 77. VI. 22.

6. Γεωπεῖναι.] Manifeste patet, hanc glossam pertinere ad *Herodot.* Lib. II. 6. ὅτοι μὲν γὰρ γεωπεῖναι αἰσι ἀθρώπων, δεργυῖς μεμετρέψασι τὸν χάρην· ὅτοι δὲ ἡ σοσογεωπεῖναι, σαδίοις. Lib. VIII. III. λέγοντες αὐτὸν λόγου ἔσταν ἄρχει αἱ Ἀθηναὶ μεγάλαι τε καὶ εὐδαιμονες, καὶ θεῶν χρηστῶν ἕκοιτον εἰς. ἐπεὶ Ἀρδείες γε εἶναι γεωπεῖναι εἰς ταριχεύσα ἀνύκοντας. Vide *Glossas Herodoteas*, quas *Hesychius* & *Suidas* descripferunt. *Orus* apud *Etymol. M.* p. 223. 30. Γεωπεῖναι, παρέχει Ήροδότῳ οἱ ἀλιγηνοὶ γῆν ἔχοντες, οἰοντες πεντάτην γῆν. Aliunde vocem derivat *Eustath.* ad II. B. p. 222. Priorem *Herodoti* locum laudavit *Maxim. Tyrius* Diff. XXXIX. p.

459. pro γεωπεῖναι substituens γεωργοῖ. Quod memoriae lapsum credere malim, quam cum doctissimis viris, *Davifio* & *Marklando*, aliena comminisci. *Aristides Panathen.* p. 191. ἀλλ' εἰς ἀρδεὸς δόξης ιξαρτώμενοι, (εἰς Φθιῶ), καὶ Πύλιοι, καὶ Ἰθακήτοι, ὥσπερ τινες γεωπεῖναι, δι εἰς τὸ πλαστιαν εἰσετὰς ποιέμενοι.

7. Λυπρὸν γῆν] Sic Codex MS. Sed λυπρὸν receperimus ex *Suida*, qui Grammatico nostro glossam, ut solet, sublegit. Λυργὸς & λυπρὸς in veteribus libris saepe permutantur. *Orpheus de Lapid.* v. 19. p. 212. Λυργὸν, ὑπτερηχὺν, στεφάρον, μελαίσχον, πυκνόν. Scribe: Λυπρὸν, ὑπτερηχὺν, κ. λ. Γῆ λυπρὸς dicitur *arida* & *infecunda*. *Zonae E-* pigr. editum a *Kufiero* ad *Suid.* T. II. p. 474. Κληεῖον εὐ λυπρῇ τῆς γεωλοφίῃ. *Philo* T. II. p. 249. ἡ ἀριτάσα πεδίας, καὶ ἀφορῆται ποτε, τὸ λυπρόγειω φύγει καξπὸς φέρει πλεύσα. *Athen.* L. I. p. 7. F. *Synes.* Ep. 51. *Hesych.* v. Λυπρὸν γῆν, & *Thom. Reines.* Defens. Variar. Lect. p. 103.

8. Γῆν

Γῆν ἴλλομένην⁸. συγκεκλεισμένην καὶ αθειαλημένην.
· Ἰλλάδες γάρ οἱ δεσμοί.

Γνω-

8. Γῆν ἴλλομένην,] Tim. p. 530. E. Γῆν ἥ, τροφὸν μὲν ὑμετέρου, εἰλημένην ἥ πᾶσὶ τῷ Δῆλῳ παῖδες πόλου τεταμένου, φύλακας ἡ δημιεργὸν νυκτὸς τε καὶ ὑμέρας ἐργαζαντίστο, πράτην καὶ πρεσβυτάτην σωμάτων ὅσα εἰπὼς ὕστερον. Qui locus ab ipsis antiquis Philosophis & Criticis saepe multumque jactatus est, nuper etiam, ut alios recentiores taceam, ab Eduardo Corsino Diff. I. ad Plutarch. de Plac. philos. cap. 13. Controversiae historiam Proclus ad h. l. p. 281. tam luculente enarravit, ut ejus verba, et si complūcula, hic subjicienda existimarim, praesertim cum liber in paucorum manibus versetur: Ἰλλομένην ἥ, τὰς σφιχθομένην δῆλοι καὶ συνεχομένην. Ἐ γὰρ, οἷς Ἀεριστοέλης οἴει], τὰς κινημένην. Διαφερόντως γὰρ ὁ Πλάτων, ἀνίηλος Φυλάττις τὰς γῆν, καὶ τὰς αἰτίαν περιστίβεις, σὺ τῷ Φαιδρῷ, δι' ἣν ἀκίνητον ἰδεῖν], λέγει· Ἰσόρροπον γὰρ πρᾶγμα ὅμοιος τιὸς σὲ μέσω τεῖν, ἔχει εὖκαλπον τὸν δέ τοῦτον ἀδαιρότερον κλιθῆναι. Πρὸς τὸ καὶ δὲπο τὸν Ἐπινοεῖς χρήσεως μαρτυρεῖσθαι τὸ λόγον, ὅτι τὸ ἴλλομένην, τὸ συναγομένην δη-

λοῖ, καὶ ἔχει τὸ κινημένην, ἴλλαδες καλέσθησαν τὰς δεσμούς. ἵπεται ἃ αὐτὸς Τίμαιος σὺ τοῖς ἐπομένοις, ἵπεται τὰς τοίχους ἐπὶ τηλε κεφαλὴν ὑιώμενας καὶ συστειρωμένας εἰς τὸ δέρματον. Ὅτι εἶναι καὶ τέτων δῆλον, ὅπως ἴλλεσθαι καὶ σὺ τέτοις εἶπε τὰς γῆν. & paucis interiectis: Εἰ ἢ δὴ καὶ σφές τὸ Πυθαγόρειον Τίμαιον διστολέψαμεν, ἔτι μᾶλλον σοκὸν ἢν τιστολάσσομεν κινεῖσθαι τὰς γῆν. Λέγει γὰρ κακέντον, τὰν γὰρ σὺ μέσω τῆς μηδὲν ιδευμέναν. Πλὴν ἢ εὐλογούν ἡμᾶς ἴλλομένην ἀκόσοντες εἰλημένην, καὶ τρεφομένην αὐτῶν ποτεῖν, ὡς Πλάτωνι ἀρέσκον λέγοντες; Ἡρακλεῖδης μὲν τὸν ὁ Ποτικὸς, τὸν (leg. ὁ) Πλάτωνος ἢν ἀκεστὸς, ταῦτην ἔχεται τὰς δόξαν, κινῶν κύκλῳ τὰς γῆν, Πλάτων ἥ ἀκίνητον αὐτῶν ισηγεῖ. Primus omnium Aristoteles Lib. II. de Coelo cap. 13. ἴλλομένην sive εἰλημένην in hoc Platonis loco accepit volvendi & vertendi sensu: ad cuius se auctoritatem contulit Diogenes Laërt. III. 75. p. 211. Sed Aristotelem calumniae reum agit Simplicius f. 125. b. 126. a. 129. b. hanc in rem etiam laudatus a Turneho Advers. XVI. 18. & ἴλλομένην capit

ea potestate, qua *Proclus*, qua *Plutarch.* Quaest. Platon. p. 1006. C. qua *Timaeus* denique nosfer, & ex eo *Suidas.* Εἰλομένην hoc in loco legit *Galenus* ad *Hippocr.* Epidem. III. p. 423. nec tamen *volvendi*, sed *adstringendi* cibribuens notionem. Εἰλομένην *volvendi* potestate legisse *Philonem*, ex ejus imitatione colligas T. I. p. 673. ἥλιος δὲ καὶ σελήνην ἀεὶ τοῖς αὐτὸν εἰλομένης ἐπασοι διεξέρχεται τῷ ζωδίῳ. quamvis ibi de anno motu agatur. Eorum, qui terram movent, sententiam attingit *Cicero Acad.* II. 39. ubi videntur *Jo. Davisius.* Ipse ita vertit in *Timaeo* suo: *Sam vero terram, altricem nostram, quae traje-
cto axe sustinetur, diei
noctisque effectricem, &c.* de *Orat.* III. 45. terraque ut media sit, eaque sua vi nutuque teneatur. *Chalcidius* vero p. 41. in hunc modum: *Terram vero ma-
trem & altricem omnium terrenorum animantium,
constrictam limitibus per
omnia vadentis & cuncta
continentis poli, &c.* Ultraque versio rem ambiguam relinquunt, ut *Chal-
cidius* quidem *Comment.*

p. 214. in utramque partem explicando fatis declarat. Igitur si quaeras, utra *Platonii* sententia tribuenda sit, judicium suffineo. Nam si reputem, terram vocari φύλακα καὶ δημιουργὸν νυκτός τε καὶ ημέρας, paene verius videtur, illam circa axem summa celeritate converti: quippe continua rotatione circum axem dici noctisque vices efficit. At vero pro altera sententia, quae terram circa axem protensus alligat & constringit, acriter pugnant *Proclus* & *Simplicius*, dupli argumento usi, tum quod *Plato* aliis in libris terram immobilem statuerit, tum quod hic per omnia sere sit Pythagoreorum opinionem secutus. Quibus rationibus ut magnam vim tribuo, sic eam, quam *Proclus* a *Codd. lectione*, linguacque ratione ducit, non magni ponderis arbitrari esse. Nam primum, quis, quid a *Platonis* manu profectum sit, pro certo dixerit, aliis libris ιδιομένην praebentibus, aliis εἰλομένην, vel εἰλομένη? Est penes me vetus Codex *Timaei Platonici*, in quo οὐλομένη legitur. Ex quo aliquis suspicetur, librarium

rium scribere voluisse ἄλσ-
μένην, id est, *clavo fixam.*
Hesychius: Γπλαζμένες. (pro
ἄλσμένες) συνελημμένες. Dein-
de ἴλσμένη, an εἰλσμένη ele-
geris, nihil admodum pro-
ficies, propterea quod in-
ter ἴλσην & εἰλένη nullum si-
gnificandi discriben est:
ut vana sit veterum
Grammaticorum, haec
anxie distinguentium, di-
lignantia. Nefas esset,
quae hac de re mecum
communicavit Literato-
rum princeps, *Ti. Hem-
sterhusius*, vel premere,
vel ad privatos usus reser-
vare. Ita igitur ille: „Pa-
rum interest, utro mo-
do apud *Platonem* scri-
batur: utrumque dupli-
cem veterum interpre-
tationem admittit. E-
quidem existimo ἔλειν,
εἴλειν, ἔλαιν, εὐλεῖν, γλειν,
ἴλαιν nihil inter se discre-
pare, si primam signifi-
candi radicem species,
quae sita est in *volve-
ndo*: ipsum illud Latino-
rum verbum ex hoc
fonte manavit. Hinc
aliae notationum pro-
pagines enascuntur *ver-
tendi*, *stringendi*, *tor-
quendi*, ex quibus fere
quicquid inde fluit, quod
valde multiplex est, ex-
pediri potest. Hae for-

„, mae tam simplices quam
compositae crebro com-
mutantur. "Ατρογπον ἴλ-
λαν in *Nicandri Ther.*
v. 478. Codd. praefe-
runt ἴλλαν & εἰλῶν. *He-
sych.* in "Ελλαν. *Plutarch.*
T. II. p. 728. E. *Athen.*
VII. p. 308. E. Quod
editur in *Sophocl.* An-
tig. 346. εἰλσμένων, in a-
liis est, notante Schol.
ἴλσμένων, in C. Reg. παλ-
λομένων. Apud *Phrynicb.*
p. 8. Ανείλλειν βιβλίον, idem
atque ἀνελίθειν (εἰλίθειν iti-
dem auctum ex ἔλαιν)
quod probat, & ἀνελέν,
quod rejicit. 'Απίλλειν
Harpocr. ex *Lys.* p.
117. v. 37. ἀπέλλειν *He-
sych.* *Suid.* &c. Ἐνείλον-
τες & ἐνείλοντες *Thucyd.*
II. p. 148. v. 80. Ἐξέλ-
λειν, ἐξείλλειν, ἐξειλέν, ut
Latinis evolvere bonis:
unde ἐξέλλης δίκη, pari ra-
tione, qua γλώσσα, cri-
spus, κατελάς νῦξ, cuncta
tenebris involvens, &
κατειλάς in *Hesych.* Κατ-
ιλλαγή φωναὶ vulgantur
in *Hippocr.* Epid. III.
p. 1083. H. pro quibus
olim κατειλλαγή. Vid.
Foës. p. 1085. Οὐεγό^ς
ιλλαγή vel ἐνειλέν· quod
corrupte legitur in *A-
then.* XV. p. 701. B.
sumtumque est ex Eu-
rip.

Γνωματεύονται. Διακείνονται καὶ Διαγνώσκονται.

Τόμος

„ rip. Oedipode, ut E-
 „ rotiani in ἡπεῖαι fide
 „ monuit magnus Enarra-
 „ tor, ceteroquin non pa-
 „ rum aberrans: de Sphin-
 „ ge dictum liquet ex
 „ Aelian. de Anim. XII.
 „ 7. Meministi, — cau-
 „ damque remulcens Subje-
 „ cit pavitatem utero. —
 „ τοὶ εἰ τικαὶ σόμα So-
 „ phocl. Antig. v. 515.
 „ quod explicandum vi-
 „ detur, tibi autem subjic-
 „ ciunt, subvolvunt qua-
 „ si, atque adeo obnoxium
 „ habent os dicendique li-
 „ bertatem. Accedat Xe-
 „ nophonis locus e Cy-
 „ neg. p. 575. v. 16. οὐκε-
 „ λέγει τὰ ἵχη· unus Cod.
 „ οὐκελάνυλεγει pro οὐκελάνυλεγει,
 „ ut videtur, alter οὐκελά-
 „ λεγει. Centena facile sup-
 „ peditet solus Hesych. in
 „ his verbis exempla for-
 „ mae variatae. Hinc
 „ colligamus, utrumlibet
 „ in Platone legas, idem
 „ esse proprie verbum:
 „ non repugnare linguae
 „ genium, quin binas ex-
 „ plicationes capiat: vel,
 „ Terram, quae circum
 „ axem se summa celeri-
 „ tate convertit ἁ tor-

„ quet, ut verbis Cicero-
 „ nis utar Acad. II, 39.
 „ vel, quae circum axem
 „ protensum convoluta ἁ
 „ adstricta haeret. Vin-
 „ cula, quibus terram na-
 „ tura constrinxit, Ma-
 „ crobius habet ad Somn.
 „ Scip. I." Haec tenus
 vir clarissimus. Eandem
 διπλογεφαῖαι in aliis Platonis
 locis notavimus ad v. ἀ-
 γεῖαι, & v. Ειλομένων. A-
 ristid. Quintil. de Musica
 II. p. 92. τὸ τε φωνητικὸν
 συνίδιον ὄργανον. ubi MS. O-
 xon. συνέλον. Maximus
 Scholiis in Dionys. Areop.
 p. 237. Ειειλόμενοι, εὐ ἀλ-
 λοις, εὐθάρμενοι, τατέσιν, ἐπι-
 σερφόμενοι, ἐγκαλινδόμενοι. Vi-
 de Valckenarium ad Theocrit. Adoniaz. p. 247.

9. Γνωματεύονται.] Hoc e
 Suida reposui pro nihil
 verbo, γνωμονέύονται, quod
 Codex MS. habebat. Po-
 lit. VII. p. 481. D. Τὰς ἃ
 δὴ σκιὰς ἔκεινας πάλιν εἰ δέοι αὐ-
 τὸν γνωματεύονται, Διαμιλᾶσθαι
 τοῖς ἀεὶ δεομέδεις ἔκεινοις. ubi
 vide Scholia. Sextus Empir.
 VII. adv. Logicos
 p. 435. εἰ τοῖς συμφάνταις οὐδὲ
 τις διπλανομένος καὶ γνωμα-
 τεύει. Synes. de Insomn.

Γόνης^{ιο}. οἱ ἀπατεῶνες.

Γυμνοπαιδία^{ιι}. χοροὶ ἐν Σπάρτῃ τὸ λακωνικῆς εἰς θεάς
ὑμνοῦσι ἀδονίτες, εἰς τιμὴν τῷ ἐν Θυρεστῶν δόποθα-
νόντων. Σπαρτιαῖῶν.

Δεῖγμα.

p. 143. D. γυμναστέν^{ται} εἰς ἄν-
δρα καὶ δαιμονίαν φύτιν εἰς ἡττισμόν
τάξι. Praeter ceteros hoc
verbum trivit Themistius
Or. II. p. 36. B. πάχει καὶ
μέτρῳ γυμναστεύοντες τὰς ἀρετὰς.
XV. p. 188. D. XX. p.
235. A. cui Dionys. Pe-
tavius Or. XXVI. p. 312.
B. idem reddere tentabat;
minus feliciter, ut puto.
Adde Etymol. M. p. 236.
46.

ΙΟ. Γόνης.] Menon. p.
16. D. εἰ γὰρ ξένος εἰς ἄλλην
πόλιν τοιαῦτα ποιεῖς, τάχις ἀντί-
γόνος ἀπαχθεῖς. ubi vide
Scholia Sophist. p. 155. G.
Ἄλλοι δὲ ἐν τῷ σοφιστῷ τέττα μοι λέ-
γε, πότερον ἡδη τέττα συφεῖς, ὅτι
τῇ γοντων ἔστι τίς. Ib. p. 156.
A. p. 158. D. Politic. p.
184. B. τὸν πάνταν τῷ σοφιστῷ
μέγιστον γόνη, καὶ ταύτης τῷ τέχ-
νης ἐμπειρότατον. Ib. p. 189.
C. Hipp. Min. p. 232. H.
ὅς ἂν ἔτι γόνος καὶ ἐπίτεστας αὖτε
τὰς ἀλαζονεῖαν. Sympos. p.
328. B. δεινὸς γόνος, καὶ φρε-
μακεὺς, καὶ σοφιστός. Polit. II.
p. 430. G. 431. H. X.
p. 512. C. Legg. I. p.

575. A. Phrynicus MS.
Γόνης Ἀθηναῖτερον τῷ μάγῳ· καὶ
γοντεῖα. Idem Phrynicus:
Γοντεύοντες, τὸ γυμναστικῶν κομμάτιον καὶ
συνεχέστερες ἡγεμονίας ἀριστού-
λάτοντες. Πλάτων. Sic enim
verisimile emendavit Pier-
sonus quondam meus ad
Moerid. p. 113. Menex.
p. 403. Κάλλιστα πᾶς τοῖς ἀ-
σώματοις ποικιλοτες, γοντεύοντες
ἵμων τὰς ψυχάς. Sophist. p.
155. F. Αἴγις τῷ ὥτων τοῖς λό-
γοις γοντεύειν. Menon. p.
16. C. Euthyd. p. 221.
E. Gorg. p. 296. C. Phae-
don. p. 386. B. Polit. III.
p. 447. A. B. Legg. X.
p. 674. C.

ΙΙ. Γυμνοπαιδία.] Haec
apud Suidam sunt cum ali-
qua varietate: Γυμνοποδία,
χοροὶ ἐν παιδῶν εἰς Σπάρτην &c.
ubi γυμνοποδία merito rejicit
Kusterus. Sed εἰς παιδῶν,
verisimile est, e Timaei
exemplari, quo utimur,
excidisse. Etymol. M. p.
212. 3. Γυμνοπαιδία. εօρθη Λα-
κεδαιμονίων· εἰς ἦ παιδεῖς ἡδον τῷ
Ἀπόλλωνι παιδανας γυμνοὶ εἰς τὰς
πολεῖς Πύλαις (lege, Θυρέας)

Δ.

Δεῖγμα. τόπῳ σὺ Πειραιῆ σὺ τῷ καλύμενῷ
ἐμπορείω.

ΔΕΙ-

τερός. Lexicon Rhetor.
MS. Γυμνοπαιδία. σὺ Σπάρτη παιδεῖς γυμνοὶ παιᾶντας ἀδοὺς εἰχόρενον Ἀπόλλαντι Καρνέα, τῷ τῶν αὐτῶν πανήγυρεν. Respiravit autem Timaeus Legg. I. p. 568. E. ἔτι δὲ καὶ ταῖς γυμνοπαιδίαις δεναὶ καρτερύσεις παρὸν ἡμῖν γίγνονται; τῇ δὲ πνίγεσσι μηδὲ μαχομέναν. ubi vide Scholia festi. Herodot. VI 67. Philostrat. V. A. VI. cap. 20. p. 258. Maxim. Tyr. Diff. VI. p. 59. ibique Jo. Davis. Classicus locus est Athenaei Lib. XV. p. 678. C. Quae praeterea de hoc certamine dici poterant, occuparunt viri eximii, J. G. Graev. & J. M. Gesner. ad Lucian. de Saltat. p. 274. 275. & qui ibi laudatur, ingenii doctrinaeque omnis princeps, Jos. Scaliger ad Euseb. Chronic. num. 1447. Mox in Timaeo pro Θυραιᾶς malim Θυραιᾶς. quae scribendi ratio Poëtarum auctoritate nititur, certissima in tali bus norma. Nec moveor

vi exemplorum, quae pro altera scriptura ex solitae orationis scriptoribus afferuntur. Stephan. Byzantinus: Θυρέα. τοῦτο οὐρέας καὶ λακεδαιμονίος ἐπολέμησαν — Δέγετο καὶ πληθυντικῶς κατὰ συναίρεσι Θύρη. quibus verbis pulsulum mendum inest, quod tamen Holstenio, Berkelio & Pinedo, tenebras ostendit. Rem facie expedies scribendo, Θύραι pro Θύρη. Duplici nomine appositus est locus Phrynicī Πρεσπαρασκ. Σφιτ. MS. Γυμνοπαιδία. σὺ λακεδαιμονίος κατὰ τῶν ἄγροσιν παιδεῖς γυμνοὶ παιᾶντας ἥδεν εἰς τιμὴν τοῦτο Θύραις διπλανότων. Sic bene castigavit & supplevit Cl. Sallierius; nisi quod Θύραι in Θυρέας mutet. MS. hoc modo exhibet: — κατὰ τῶν ἄγροσιν παιδεῖς γυμνοὶ παιᾶντας ἥδεν εἰς τιμὴν τοῦτο Θύραις.

I. Δεῖγμα.] Glossa aliunde hoc pedem intulisse videtur. Vide Grammaticos

Δείλης πρωτίας². τῇ τῷ αριστερᾷ ὄρῳ. Δείλης ὄψιας.
τῇ τῷ δεξιπνύ.

Δεκάδ³, ὁ κείτιν ἀνάγκευ^Θ ωδὴ δικαῖος Δεκάδ^{ζε},
ὁ κείτιν πιπεράζιων· ἐνθα Ἀδέκας^Θ, ὁ
μή πιπεράζιων καλεῖται.

Δευτοποιόν⁴. ἔμμονον καὶ δυσαπόπλυτον.

Δη-

cos ceteros, quos indica-
vit Jungerman. ad Polluc.
IX. 34.

2. Δείλης πρωτίας.] Epist.
VII. p. 722. A. τῇ δὲ με-
τὰ ταῦτην τὸν ἡρέμαν δείλης Εὐ-
ρύδ^Θ οὐ Θεοδότης περιηλθέτων
μοὶ σπεῦδε. Sed retulerim
potius glossam ad Herodot.
Lib. VIII. 6. ἐπει τε
δὲ οὐ τὰς Ἀφέτας τῷ δείλην
πρωτίν γενομένην ἀπίκαλο οἱ βάρ-
εαροι. Alterum δείλης ὄψιας
item fluxit ex Herodoto
Lib. VII. 167. οὐδὲς ἀρχά-
μενος μέχει δείλης ὄψις. Ly-
curg. in Leocrat. p. 167.
Aristid. T. I. p. 302.
349. T. II. p. 339. Aelian.
H. A. Lib. I. cap. 14.
VII. 7. Alcipbron Lib. I.
Ep. 17. p. 66. III. Ep 5.
p. 284. Mitto plurima
aliorum exempla. Nam
ut quisque veterum scri-
ptorum Απικάτα^Θ εἰτι,
ita
creberrime hoc modo lo-
cūtus reperitur. Vide
quos laudat Piersonus ad
Moerid. p. 133.

3. Δεκάδ^η.] Haec quo-
que glossa insititia videtur,
nisi forte ejus vestigia in
Platone oblitterata sint:
Lexicon Rhetor. MS. Δε-
κάδειν, τὸ Διάφθείρειν τὰς δικα-
στὰς η ἐκκλησίας τοῖς χειμαζε-
τῆς δάροις. ἐκλήθη ἢ τὸ περιγμα-
των, ἐπει καθὲ δέκα συναθροίσ-
μενοι ἐλάμβανον τὰ δάρα. Πιζῶ-
τ^Θ οὐδὲ δεκάδεκαται Μίλης,
τὰς εὐθύνας διδὺς τὸν Πύλα
σερτηγίας η πακᾶς ἐρεστήγη^Θ.
Eadem, sed minus inte-
gra, sunt apud Etymol. M.
p. 254. 28. ubi Meletem,
vel potius Melitum, per
errorem pro Anyto nomi-
nari, ostendit Dukerus ad
Petiti Legg. Atticas p. 427.
Vide Polluc. VIII. 42. &
Langbaen. ad Longin. p. 238.
4 Δευτοποιόν.] In MS.
est δυσαπόπλυτον. quod ex
Suida, Scholia Plato-
nis, aliisque Grammati-
cis in δυσαπόπλυτον mutavi-
mus. In Harpocratione
h. v. recte etiam ἀνέπλυτον
pro ἀνέκλυτον edidit Maus-
K a sa-

facus, quicquid dicat *Jac. Gronovius. Alexis apud Athen. I. III. p. 124. A.* Τὸ καλὸν τῷ δευτοποιῷ χρῶμαν. quo in loco magnus *Cassabonus* χρῶμα δευτοποιὸς pro nigro accipi monet, cum alibi proprie dicatur de colore, quem lana ita perbibit, ut nunquam elui possit. *Dio Chrysost. Orat. LXXVII. p. 651. A.* ὅποια εἰώθασιν εὐ τοῖς ἀγοραῖς αὐτῷ βάπτισαι ὡς ἔτυχεν, καὶ εἰ ζητεῖτε δευτοποιὰ καὶ ἀλεξανδρία. *Aelian. H. A. Lib. XVI. cap. 1.* εἰ μέλλει μένειν ἢ εἰ τὸ ζώε χρόνα δευτοποιὸς καὶ δυσκοπία. *Lucian. Imag. p. 475.* τὸν ἄχει τὸ ἐπιχρῶμα μένειν, ἀλλὰ ἐσ βαθὺ δευτοποιὸς τοῖτε φαρμάκος ἐσ κόρον κατασφεῖται. *Alciphron Lib. III. Ep. II. p. 305.* φύκε γάρ τοι ψιμενθίῳ καὶ παιδέρων δευτοποιῶνται τὰς παρειὰς ὑπὲρ τὰς δευτερεῖται ζωγράφων. *Gregor. Nazianzen. Orat. I. p. 6. B.* καὶ γάρ τοις ἔτε δευτοποιεῖ βαφῆς μεταλαμβάνει ῥαδίως ὑφασμάτα, ὡς φιλεῖ τάχισα τὸ περιστότερον κακίας ἀναπίπλακτον. ubi *Basilius, Scholia*tes ἀνεκδοθεῖσι inter Codd. Vossianos, haec annotavit: Δευτοποιῶν βαφῆς, τὸ μετατὰ σύψεως γινομένης καὶ μὴ ἐξετίλει, ἀλλὰ βαθίεις τε καὶ δυσεπιπλακτοῖς, σοιζόγης μέχει καὶ τελείας τετρῆς τὸ ὑφάσματον τὸ ἄλιθον. *Timaei glossa* per-

tinet ad locum *Platonis Polit. IV. p. 449. B.* Καὶ ἡ μὲν ἡνὶ τάτῃ τῷ τρίτῳ βαφῇ, δευτοποιὸν γίγνεται τὸ βερεῖν· καὶ ἡ ταλύζεις ἡτοῦ ἀνευ δυμάτων, γίγνεται μεταπάτων δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθρωπον ἀφαιρεῖσθαι. & paucis interiectis: καὶ μηδὲν οἷς ἄλλο μηχανᾶσθαι, οὐδὲν διαφένεις δέξιοι, ἀσπερ βαφήν. οὐδὲ δευτοποιὸς αὐτῶν οὐδὲν γίγνεται καὶ αὐτοὶ δενδροί καὶ τοῖς τοῖς ἄλλοις. Eundem locum laudant *Harpocration v. Δευτοποιὸς*, ubi male legitur, εὐ πέμπτη πολιτείας, & *Etymol. M. p. 348. 40.* & mira venustate expressit *Cicero in Hortensio apud Nonium p. 386. 521.* Uti, qui combibi purpuram volunt, sufficiunt prius lanam medicamentis quibusdam, sic literis talibusque doctrinis ante excoli animos, & ad sapientiam concipiendam imbui, & praeparari decet. & *de Finib. III. 2.* jam infici debet iis artibus, quas si, dum est tener, combiberit, ad majora veniet parator. Id ipsum *Plato* aliis verbis sic elocutus est *Polit. II. p. 430. B.* ἀλλ' ἡ ἡνὶ τηλικότερον λόγῳ εὐ τοῖς δόξαις, δυσεπιπλάται τε καὶ ἀμετάσατα φιλεῖ γίγνεσθαι. Ut autem *Cicero Platonem*, sic *Plato* ob oculos habuisse videtur praeclass-

claram illam *Lysidis epistolam*, quam conservavit *Jamblichus de V. P.* p. 63. καθάπερ οἱ βαφεῖς προσεκαθάριστες ἔτυψαν τὰ βάψιμα τῷ ἱματίῳν, ὅπως ἀνέκπλυντο τὰν βαφὴν ἀναπίαντε, καὶ μηδέποτε γενητομέναν ἐξίσαλον. ὃν τὸν τρόπον καὶ ὁ διαιρέσις ἀνὴρ παρεπενεῖται τὰς ψυχὰς τῷ τὸ φιλοσοφίας ἐρασθίντων, &c. ubi *Kusterus* attulit similem *Theonis Smyrnaei* locum, e *Platone* expressum, *Mathemat.* p. 17. Ceterum ut quisque politissimi ingenii scriptor est, ita frequentissime hanc similitudinem vel mutuam a *Platone* sumvit, vel suo modo effinxit. Nolim repetere, quae *Guil. Budaeus Comm. L. Gr.* p. 1058. & *Thom. Gataker. ad Antonin.* III. §. 4. de hac loquendi forma disputarunt. Alia ad manum sunt, a nemine, quod sciam, occupata. *Dinarchus in Aristogit.* p. 66. πονηρίαν ηὔρε ἀρχομένην μὲν καλύζει τάχα τις πολάζων δυνηθείν, ἐγκαταγεγυραντιν ἢ καὶ γεγενμένην τῇ θεισμένων τιμωρῶν, ἀδύνατον εἶναι λέγειν. εἰ μὲν δὲν ἐγενήσεται βέλεσθε δευτοποίον σὺ τῇ πόλει πονηρίαν, οὐχι φυλάπτειν οὐδὲν. Ita hunc locum felici conjectura restituit *Jungermannus ad Polluc.* I. 44. ex quo δευ-

σοποίον πονηρίαν *Suidas* in v. & *Etymol. M.* l. c. sine *Dinarchi* nomine, laudarunt. Eodem respexit *Lexicon Rector. MS.* Δευτοποίος πονηρία. ή ἔμμον^τ καὶ ἀνιάλ^τ πονηρία, δότο μεταφορᾶς τὸ (adde quod excidit, βαφῆς) τὸ ἔμμονον ἐχέτης τὸ χρέον, οὐδὲ τὸ ἀκελλέας καὶ κατόχως βεβάθυνται. *Hierax apud Stob.* p. 221. (ἢ κακία τὸ ἀδικεῖν οὐχιούμενον) λυραίνεται, καὶ τὸ εἰπόντος αὐτῆς ιῷ χρώμει δευτοποίᾳ τῇ βαφῇ. *Plutarchus cum alibi, tum de Fraternal. Amor.* p. 488. Β. πάλ^τ διπολαθῆραι, πεὶν ἐνδύσαν, ὥσπερ βαφὴν ή καλίδα, δευτοποίον γενέας καὶ δυσέκπλυτον. *Lucian.* Bis *Accus.* p. 800. ὄπόσαι μὲν ἐς κόρον ἐπιον τὸ βαφῆς — ὅσοι δὲ τὸ διπόλατρον μὴ εἰς βάθ^τ παρεδέξαντο ὄπόσαι δευτοποίον διφαρμάκια, τῷ σκληρῷ ἀμείνας &c. *Origenes c. Cels. I.* p. 40. ίνα μὴ καταλείψωσι διγματά δευτοποιήσαντε οἱ συνήθως ἐγένοντο πάσι. III. p. 151. ὥσπερει δευτοποιηθέντες δότο τὸ κακίας. *Synes. Epist.* 44. p. 183. ή ψυχὴ τὸ δίκην ἀθανάτον, ὅταν ἀμάρτῃ δευτοποίατε καὶ ἀναπόνηται. quem locum laudat *Thom. M.* p. 236. *Nicephorus Schol. in Synes. de Insomn.* p. 384. ὥσπερ ὁ σκίρρ^τ δυσέκπλυτος γίνεται καὶ δευτοποίος καὶ δυσταπόντιτος. ὕτως καὶ η περιπάθεια τὸ ὑπότης K 3 &c.

Δημο^{δέ}^{5.} δημοκοπέν, παίζειν, εὐφραίνεσθαι.

Δημ^{Θ.}^{6.} εἰς ἐκ τοῦ δήμου ηγή ιδιώτης, ηγή η πόλις σὺν τῇ βραλῇ.

Δη-

&c. Ē Platonis fonte etiam hortulos suos irrigarunt Themist. Or. XXXII. p. 359. B. C. & Basilius de leg. Graecor. libris p. 5. Vide Casaubonum ad Persii Sat. II. p. 223. Tinetο βαφῆ δευτοποιῶ Plato eadem metaphora opponit ἐπικεχεωσμένον, leviter tintatum, per summa tantum coloratum, Epist. VII. p. 718. F. οἱ δὲ ὄντες μὲν μὴ φιλόσοφοι, δόξας δὲ ἐπικεχεωσμένοι, κατάπειροι οἱ τὰ σάρκα τῶν τοῦ ήλιος ἐπικεκαυμένου. qui locus, nescio, an obversatus sit Ciceroni de Orat. II. 14. haec scribenti: ut, cum in sole ambulem, etiamsi aliam obcaussam ambulem, fieri natura tamen, ut colorer: sic, cum istos libros — studiosius legerim, sentio orationem meam illorum iactu quasi colorari.

5. Δημ^{δέ}.] Hoc verbum, rarissimum in libris, qui ad nos pervenerunt, eodem modo explicant Hesychius, Suidas, Moe-

ris, Thom. M. & Scholia^{tes} Platonis. Idem Platonis auctoritate confirmant Aelius Dionys. apud Eustath. ad Il. M. p. 901. & Etymol. M. p. 265. 36. Est in Theaetet. p. 122. E. καὶ ταῦτα πᾶς μὴ φῶμεν δημάρτινον λέγειν τὸ Πενταγόραν; Hesychius: Δημάρτινος, ἀγαθόμενος. οἱ δὲ παιζαν. &, Δημάρτινος. παιγνια. ex Aristoph. Pac. v. 798. Par est potestas verbi δημίζειν apud Comic. Vesp. v. 697. In ejusdem Lyristr. v. 601. pro Μελιτεῖται ήγώ καὶ δὴ μάζω, Scholasticus scriptum reperit, — δημάζω, a δημάζω, ut ait, ἀντὶ τοῦ παιζω. παρ' οὐ καὶ τὸ δημάζω. Sed ipse merito respuit putidam lectionem.

6. Δημ^{Θ.}.] Legg. III. 590. B. ὅπερ δῆμος τε καὶ πληθυ^{Θ.} πόλεως ἐσίν. V. p. 612. E. θεού φατείας καὶ δῆμος καὶ πόλις. VI. p. 614. C. καὶ φυλῆς καὶ δῆμος ἐπόπειν αὐτούς (μοτεύν). Vide Eustath. ad Il. B. p. 201.

7. Δη-

Δημοποιῆσθαι^{7.} ὁ παρέγειφθαι.

Δήπτεν^{8.} ἐκ τινθαι τόπου, ἢ ἀντὶ οὗ δηλουότι, ἵστη
τῷ Φανερόν.

Διανεγεύκαμεν^{9.} ἐπερχιώθημεν.

Δια-

7. Δημοποιῆσθαι.] *Pollux*
III. 56. *Harpocrat.* in v.
Hemsterh. ad *Aristoph.*
Plut. p. 368. Frequens
apud Oratores Atticos,
nusquam, si bene memini,
legitur apud *Platonem.*

8. Δήπτεν.] *Phileb.* p
93. D. τί δὲ γέ; τὰς γε ἀ-
ναγκαῖας δήπτεν. *Ion.* p. 145.
C. λέγεται γὰς δήπτεν ἡφε-
ῖμᾶς οἱ ποιηταί. *Epist.* VII.
p. 714. G. γέτε ἄκανθαν δή-
πτεν ὅθεν, γέτε ἀδελφῶν. *A-
ristoph.* Plut. v. 140.
Iсаeus de Ciron. hered.
p. 518, 519. *Dio Chry-
soft.* Orat. VII. p. 106. C
117. D. *Moeris* p 130.

9. Διανεγεύκαμεν.] *Glos-
sam exscripsit Suidas;* cu-
eius Edizio Kusteriana cum
peſſime recepiſſet ἐπερχιώ-
μεν, bene *Jac. Gronovius*
Emendat. in *Suid.* p. 107.
e Codice Leidenſi, prioribusque Edd. revocavit
ἐπερχιώθημεν. Quae quin ſin-
cera lectio fit, nemo du-

bitare potest. *Parmenid.*
p. 58. G. πᾶς καὶ τηλικόνδε
ὄντας Διγνεῦται τοῖστά τε καὶ τοτέ-
τον πέλαγος λόγων. Sic opti-
me corrigunt *Jan. Corna-
rius* in *Elogis*, & *Henr.
Stephanus*: quod imitatione
ſua conſirmat *Philo* T. II.
p. 300. ἢ με καταδακτεῖν εἰς
μέντα πέλαγος φροντίδων, σὺ ὦ
Φορέμενθαι ὃς τὸν ἀνανίξας δύνα-
μεν. *Clemens Alex. Strom.*
V p. 732. eadem figura:
τῷ οἴᾳ τε ἔντι Διγνήχειδης τὰ εἰν αὐ-
τοῖς κύματα. *Rufius Plato*
Phaedr. p. 352. A. δῆπτενθῆς
ἔξι τοταῖς ἀνάπταλιν Διγνεῖν ἐπι-
χειρεῖ τὸ λόγον. ubi *Stephanus*
malit Διγνένειν. At vulga-
tum agnoscit Scholiaſtes
ad h. l. διαγένειν, Διγκολυμ-
βάν, Διγπεράν. *Timaeus* ve-
ro noſter respexit *Polit.*
IV. p. 454. A. Ταῦτα μὲν
ἄρτα μόγις Διγνεύκαμεν. quod in
uifus tuos convertit
Themist. Orat. XXIII. p.
297. B. τὸ μὲν δὴ ἔμμιθον σο-
φιστὴν μόδις πας ἄρτα Διγνεύκα-
μεν. Vide virum maximum
ad *Lucian. Dial. Marin.*
VII. p. 306.

IO. Δια-

Διαλαγχάνειν^{10.} Διεμείζεσθ, Διεκληρώσθ.

Διαπᾶν.¹¹ σύθειν.

Διαμιτερές^{12.} δι' ὅλς δῆκον.

Δια-

10. Διαλαγχάνειν.] Critia p. 559. E. Τοι οὐδὲ ἄπαξ γῦν ποτε καὶ τὸς τόπους διελαγχανον. qui locus, monente Tb. Galeo, obversabatur Iamblichus de Myster. Sect. V. cap. 25. p. 140. Lexicon Rhetor. MS. Διειληχώσ. τέτω εἰ ρύτορες ἐπὶ Φ μεμεῖσθαι ποιῶν χερμάζει ἔχεσταν. Timaei & Harpocratianis glossas in unam confudit Suidas.

11. Διαπᾶν.] Sophist. p. 152. E. οἷον διπθεῖν τε λέγομεν καὶ Διεπᾶν, καὶ βερπᾶν, καὶ Διεχείνειν. Leviter depravatum est in Cratyl. p. 265. B. Τὸ γὰρ Διεπόμενον καὶ τὸ θέρμενον, πηγῆς ἀπέκαστον εἴσιν. εἰς δὲ τέτων ἀμφοτέρων τὸ ὄνομά ταν ἡ Τηθὺς τὸ ὄνομα σύγκειτο. Ficinus reddit scaturiens, Serranus prosiliens, quasi esset a Διέπω. Sed legendum esse, τὸ γὰρ Διεπάμενον, e Proclo in Tim. V. p. 294. perspicuum est. Graviorem labem contraxit in Timaeo p. 544. F. γῆν Διεπέσθαι καθαρὸν καὶ λείχη, ἀνεφύρας καὶ ἔδευτης μυελᾶς. ubi Codices Parisinus & meus verissimam lectionem Διεπ-

τῆσθαι conservarunt. Eodem vitio laborat Hesychius: Διαεῖλαν. Διεστείν. Scribendum: Διαπᾶν. Διεσθεῖν. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Il. I. p. 749. Διαπᾶν Ἀπίκοι λέγεται τὸ σύθειν, καὶ διπθημένον, τὸ σεσπημένον. Pollux VI. 91. VII. 22. & Grammatici reliqui. Hinc διαπάν, cribrum, aepud Hesych. quod alio nomine ἀλευρόπτης vocatur. Lexicon Sangerm. MS. Ἀλευρόπτης. φ τὸ ἀλευρα Διεπτῶσι. οἱ δὲ Τιλίαι αὐτὸν καλοῦσι. οἵ δὲ Σηλίαι ὄνομάζουσι, καὶ Κόσκινον. Idem: Ἀλευροπάνης. ἀγέλεον εἰς ἀλευρα. A Timaeo glosculam sumpsit Suidas.

12. Διαμιτερές.] Phaedon. p. 399. G. ἄλλως τε μέγιστον τυγχάνει δὲ, καὶ Διαμιτερές τετερμένον δι' ὅλης τῆς γῆς. Polit. X. p. 5 9. F. ὕπερος ἂν εἰ σὺ εὐ μεγάλω σφιδύλῳ κοίλῳ καὶ ἐξαγαλυμένῳ Διαμιτερές ἄλλῳ τοιστῷ εἰλάπιων ἐγκέισθο. Ibid. ἐκείνην δὲ Διά μέσης Φ ὄγδοος Διαμιτερές ἐλπλάσθ. Suidas in Timaeo legibile videtur: Διαμιτερέως. Διαμιτερές, διόλε διηκον.

13. Δια-

Διατεθυμέν^{13.} Διεκεκλασμέν^{13.}

Διαγείρειν^{14.} Διεξένειν, ἀπαλείφειν, περιπλάναν.

Διε-

13. Διατεθυμέν^{13.}] Hanc lectionem et si *Suidas* confirmat, credo tamen, a *Timaeo* scriptum esse: Διατεθυμένως. Διεκεκλασμένος si quidem respexit Legg. XI. p. 679. A. ἀνοίτως γὰρ δὴ καὶ Διατεθυμένως τινὰ τρόπου ἔχομεν οἱ πλεῖστοι, ὅταν οὐδὲ μέντοι ἡγάμενα τελευτῶν. ubi de eo dicitur, qui metu fractus & debilitatus jacet. Quae vocis potestas tam rara est, quam frequens altera de homine deliciis fracto perditique. Conf. sup. v. Ἀποτιθεμένοι.

14. Διαγείρειν^{14.}] Quid audio? An unquam Διαγείρειν significavit Διεξένειν aut ἀπαλείφειν? Sed *Suidam*, qui *Timaeum* compilare solet, adeamus, si forte is integriorem conservarilectionem? Quid igitur ille? Διασπίειν. Διεξένειν, ἀπαλείφειν, περιπλάνει, quod non minus mendoza altero. *Kusterus*, vir doctissimus, negat se videare, quomodo interpretatio περιπλάνης voci Διασπίειν convenire possit. Sed hoc

codem jure de binis reliquis, Διεξένειν & ἀπαλείφειν, dicere potuisset. Ne multa: utroque loco corrigerendum puto: Διαγέρειν. Διεξένειν, ἀπαλείφειν, περιπλάνει. Ex quo tandem errore διαγείρειν & διασπίειν natum sit, quaerere non laboro. Vere me emendasse, his rationibus vincam. Διαγέρειν proprio est *inducta* litura scriptum delere, expungere. *Hesychius*: Διαγέρειν. Διεξένειν, ἀπαλείφειν, ἀκυρών. Lexicon Rhetor.

MS. Διαγέρειν τὸ Διεξένειν, λέγειν, δέποτε. Νῦν δὲ ἐπιγέρειν ταῦτα ποδὸς εἴχει αὐτως. ἐγίγνετο δὲ τὰτα δέποτε αἰσιγέρειν καὶ αἰσιαρμένων. *Aristid.* Tom. II. p. 368. ἐπειδὴ γύνας ἦν στα ἐπειδὴ ἐμανῆς ψέγω. ἀλλὰ γὰρ Διαγέρειν ηγέταποιοῖ, πᾶσι οἷς μετά ταῦτα ἔχειν; *Pollux* VI. 14. Inde frequentissime accipitur pro rejicere, abolerere, ut *Polit.* III. p. 432. D. quo glossa pertinet: Ταῦτα ηγέτα τοιαῦτα πάντα πάρα αιτησόμεθα "Ομηρόν τε καὶ τὰς ἄλλας ποιησίας μὴ χαλεπαίνειν, τὸ Διαγέρειν quem locum

respexit Aristid. Tom. II. p. 326. & laudavit Moeris p. 120. Axioch. p. 729. G. ὡς ἔγειρε μὲν παρὸν ἀκαρῆ διέγειρε τὸ βλοῦ. Euripides Elec. v. 1072. Γυνὴ δὲ Δάστιχος ἀνδρὸς οἵτις σὺ δόμαν Εἰς κακῶν ἀποκεῖ, Διέγειρεν ὡς φύσην πατέν. Aristoph. Lysistr. 677. "Ην δὲ εἰς ἵππην τρέψατο", Διέγειρεν τὰς ἴωπιας. ubi vide Schol. Aristid. Tom. I. p. 176. οὐκ ἂν φένοις Διέγειρθων πάτερες ἀρχάς τε καὶ δυνάμεις ἀπλῶς. Tom. II. p. 63. τι καλοῦς καὶ τὰς νέμεις αὐτὸν ἀπαντάς τοῖς αὐτεῖς τέτοις Διέγειρθεν. p. 205. οὐ Διέγειρθοι τὸν δὲ Ποταμὸν ἀρχὴν δεύτερην τὸ πάνταν ἔκβαν. & sic p. 292. 367. 370. Philostrat. de Vit. Sophist. I. II. cap. 29. p. 621. ἀλλ᾽ οὐτινὸν καὶ διέγειρθεν οὐκ δέρθεις εἰρημένα. Heroic. cap. 19. p. 735. ἐπαινεῖ μὲν ὡς ποιητὰ, Διέγειρεν δὲ ὡς κεκαρισμένα. Synes. Epist. 103. p. 242. ἀλλὰ τὸν δέρθη καὶ γενναῖαν (ρήτορεικήν) ἢν καὶ Πλάτων, εἶπεν, Διέγειρθεν πειρᾶς. Imperite Interpres vertit: quam neque ipse, opinor, Plato describere conatus est. Idem Epist. 105. p. 249. Διέγειρθεν ιηκός δὲ καρπὸς τὸν ιερὸν. Epist. 153. p. 292. Serm. ad Paeon. p. 309. A. Gregor. Nazianz. Orat. XXXV. p. 566. D. ὥρα τοις ποτὶ

Διέγειρθεν τὸντας, ἀ μὴ κατεῖ ληφας, καὶ τοέ γε πάντας τὸ θεῖον αὐτόν. ubi Scholiaest ineditus, Basilius, haec annotavit: Διέγειρθεν ἄντι δὲ ἀβετεῖν, εἰσάλειν, δὲ δὲ παταγείρθειν καὶ παταχαρέσθειν τὰ ιθετημένα τὸ συνταγμάτων, ἔτε δὲ καὶ τὸ συμβολαῖν τὰ διπρόπτεμενά τε οὐκ ἐκβαλόμενα, αἱ φευδῆ καὶ γάδε, καὶ ὑπὲν γινόμενα. Haec, ni fallor, satis fuerint ad vindicandam electionem Plutarchi de Is. & Osir. p. 58. τὰς νομιζόμενας θεῖς πάντας δημαλῶς Διέγειρθων εἰς ὄνοματα σεματηγάν καὶ ναυάρχους καὶ βασιλέων. ubi Marklandus, & ante cum Boubierius ad Cicer. p. 54. Διέγειρθων legere tentabant, inducti altero loco p. 155. εἰς πνεύματα διαγέρθεις τὰ θεῖα καὶ διαλύσθεις. At ibi quoque ex Cod. Petav. διέγειρθων legendum, ut in Amator. p. 757. B. ἀντὶ εἰς πάθη καὶ δυνάμεις καὶ ἀρετὰς διέγειρθωμεν ἐπασον τὸ θεῖον. Eit autem θεῖς διέγειρθεν εἰς ὄνοματα βασιλέων cum efficacia quadam dictum pro Deos ita tollere, ut eos e regum nominibus fictos dicas. Eadem vis est verbi διέγειρθεν. Polemo Ponticus Anthol. VII. p. 615. "Η τὸ φιλεῖν αἰτίηραθνον. ἔρως, ὄλον, καὶ τὸ φιλεῖδες Πρόδοθες. Quod minus Atticum dicit Atticista MS. in Bibl. Medicina:

Διακορής^{15.} μεμετωμέν^{Θ.}.

Διασφάξ^{16.} Διατομὴ ὄργη.

Διδαξάμεν^{Θ.}^{17.} τελέσας τι ὑπὲρ ἔτερα διδασκάλω.

Διη-

cea: Διάγραφι, μὲν ἀθίγαφι. Graecorum imitatione Latinos sic usos esse verbo *circumscribere*, docet Ernestus Clav. Cicer. h. v. Sed legitimus in primis & proprius Oratoribus Atticis loquendi modus est, διαγράφειν τὸν δίκαιον, litem expungere, διαγράψας τὸν κατηγοριαν, ab instituta accusatione desistere. *Lysias* de publ. pecun. p. 315. πίπερι μὲν γὰρ διάγραψάν με τὰς δίκας. ubi vide *Marklandum. Liban. Opp. Tom. I.* p. 644. C. αὐτὸς δὲ τοιχίνεμεν^{Θ.} διαγράψας τὸν γραφῖν. Sed de hac notione plena manu H. Vales. in *Harpocr. v. Διαγράψας*, & Ti. *Hemsterhus.* in *Thom. M. v. Διαγράφειν.*

15. **Διακορής.**] Legg. I. p. 566. H. Ταῦτα γὰρ ἀκήκουάς πει τοὺς τὰ ποιῶματα. ὅδε μὲν γάρ, οἵματι, διακορῆς αὐτῶν ἐστι. VII. p. 636. F. τὰς ὁρθῶς παιδευομένες τῷ νέῳ τρέφειν καὶ διακορῆς τοιεῖν. Aristid. Tom. I. p. 480. ἀλλ' ὅμως τὰς μὲν ἐξέσαλεν, οὐκίκ' αὐτῶν ἡν διακορῆς. Dio Cass. Fragm.

Ursin. p. 60. σὸν τὸν θιάτρῳ διακορῆς οἶνε λέπο δεῖλης καθήμενοι. Aelian. V. H. Lib. IX. cap. 8. Pollux V.

15. **Phrynicus** ineditus: Κατακορῆς οἶνε, καὶ Διακορῆς, πελτικώτερι. Suidas exhibit in plurali, Διακορῆς. μεμετωμένοις.

16. **Διασφάξ.**] Ex Herodoto Lib. II. 158. ἐπειδότειντὸς εἰς διασφάγμα φέρεται ἀπὸ τοῦ οὐρώπου τὰς μεταμορφεῖται καὶ νέτον ἀνεμον. Lib. III. 117.

Lib. VII. 199. ubi vide *Glossas. Aristed. Tom. I.* p. 272. τὸν διασφάγμα ποιήσας τῷ Τεμπλῷ ἔνεκα τῷ Πηγαῖ.

Aelian. H. A. Lib. I. cap. 23. πίτερα τε καὶ σύραγης, ἔχεσσας μέλοι διασφάγματα μικράς καὶ τὰς διασάλεις. Alia forma & obseceno sensu Hippo-

nax apud Schol. *Apoll. Rhod. IV.* 322. dixit τὸ Σιδικὸν διάσφαγμα. quo respexit *Hesychius v.* Σιδικὸν διάσφ. Plura Spanhem. ad *Callim. H. in Del.* 105. *Valckenar. ad Euripid.* Schol. in *Phoeniss. 26.* & *Albertus ad Hesych. in v.*

17. **Διδαξάμεν^{Θ.}.**] Hanc lectionem ex *Suida* revo-
L 2
ca-

Διηθέν¹⁸. διυλίζειν.

Διθύραμβο¹⁹. ὑμνοῦ εἰς Διόνυσον.

Δίκη-

cavimus. MStus dupli-
mendo: Διαδαχάμενος. τε.
λέξας τι ωτὴ επέρε πιδάσκαλος.
Infra: Ἐδιδαχεῖται. ἐπαιδεύεται αὐ-
τὸς δι' εἰωνῶν. Ἐδιδαχάμενον. ἐπαι-
δεύσαρην δι' εἰτέρης, αὐτὸς ἐπι-
μεληθεῖς τέττα. quae & ipsa
transcripsit Suidas. Opti-
me Ammonius: Ἐδιδαχεῖ μὲν
ὁ καθηγητής. Ἐδιδαχάσθω εἰς
πατέρης συντάκτων. ubi vide
Valckenarii Animadver-
siones p. 70. Filii ἐπιμε-
ληθῆναι, καὶ κεντρικαὶ τελείας τι-
κὴ τῷ σοφιστῶν, item, filium
praeceptoris συντάκτων, & fi-
lium διδάξασθω, in Theage
p. 8. B. E. F. permuntan-
tur. Menon. p. 22. A.
ἢ τὸν ἀκίνοντα ὅτι Θερμιστοῦ
Κλεψύδαν τὸν οὐδὲν ισπίκα μὲν ἐδι-
δάξασθω ἄγαθον; quae etiam
in Aeschinis Socratici Dia-
log. I. §. 5. ad verbum
leguntur, inde excitata
ab Hemsterhus. ad Arg.
Plut. Aristoph. p. 4. Pro-
tag. p. 199. D. οἱ ἀγαθοὶ²⁰
ἄνδρες οἱ τὰ μὲν ἀκάλα διδάσκονται
τὰς νικὰς. Ibid. πΟΧ: ταῦτα
εἰς ἄρα ως διδάσκονται, τοιοῦτα
πᾶσαν ἐπιμελείαν. De
usu Attico verborum δι-
δάξασθω, παιδεύσασθω qui ege-
rint, plures indicantur ad

Hesych. T. I. p. 1306.
quibus adde Valckenarium
ad Xenophont. Memorab.
IV. p. 250.

18. Διηθέν.] Sophist. p.
152. E. εἷν διηθέν τε λέγομεν
καὶ διαπῖπτον. Cratyl. p. 265.
B. τὸ γὰρ διεπιώμενον καὶ τὸ η-
θέμενον, πηγῆς ἀπεικασμένης
ad quem locum conferen-
dus est Proclus in Tim.
Lib. V. p. 294. Tim. p.
532. F. τὸ τοιότο δὲ μόνον αὐ-
τὸν καθαρὸν διηθέν. p. 538. E.
χεντὸς οὐθηρέων οὐδὲ πίτερας ἐπά-
γην. ubi Ficinus ridicule
reddit, florescens, cogi-
tans, credo, nihil vo-
cem οὐθηρέων. Rectius
cepit ibid. G. ξύμπτων μὲν
τὸ γένος, οὐδὲ τὸ σὺν φύσει
οὐθηρέων, κυμοὶ λεγόμενοι. p.
539. A. 548. D. συνδιηθέσθω
occurrit ibid. p. 541. G.
Glosulam habet quoque
Suidas.

19. Διθύραμβο¹⁹.] Legg.
III. p. 594. F. καὶ ἄλλο, Διε-
νύσεων νέρεται, οἶμαι, διθύραμβο¹⁹.
λεγόμενος. Hipp. Maj. p.
100. D. Ion. p. 145. D.
Hipp. Min. p. 231. H.
Gorg. p. 303. F. G.
Phaedr. p. 341. D. 342.
F. Apolog. p. 360. F.
Polit.

Δίκηλα²⁰. μιμήματα, εἰκάσματα.

Δίκη. ὅτε μὲν τὸ ἔγκλημα²¹, ὅτε Ἰ ή κόλατος²²,
ὅτε Ἰ ο τρόπον²³ καὶ ή ὄμοιότης²⁴.

Δικαιέμεν²⁵. κολαζόμεν²⁶.

Δι-

Polit. III. p. 435. E. ubi
vide Scholia. Neque hanc
glossam *Suidas* neglexit.

20. Δίκηλα.] Sic etiam
ex *Glossographo* nostro
Suidas, ut nihil opus sit
cum *Kuster*o scribere Δί-
κηλα, Erudite vocem ex-
ponit *Ezymol. M.* p. 260.
28. ubi quod laudat, Δί-
κηλα πεῖσμα, sumptum
est ex *Apollon. Rhod.* IV.
1672. Suspicor glossam
huc aliunde irrepsisse,
praesertim cum damnata
sit a *Polluce* I. 7. ubi adi
Interpp. *Villoisonus*, V.C.
ad *Longum* III. p. 179.
qui *Timaei Codicem* post
J. Capperonnerium tra-
ctavit, ait, e regione vo-
cis Δίκηλα in margine scri-
tas esse voces, ὄμοιώματα,
δοκήματα.

21. "Εγκλημα.] Legg. VI.
p. 620. B. Ι ὁ φρων τῶν
τοιαύτων δίκην. VIII. p. 648.
E. διπλαῖς δίκαιαις ἕνοχοι²⁷ οἵτω.
&c.

22. κόλατος.] Alcibiad.
II. p. 39. C. πάλαι δίκην δε-
δωκίσαι. Euthyphr. p. 50.

E. οὐς ζ δικην διδόναις ἐπεῖνος,
οὐς οὐς ἀδίκως τιὰ διπλεῖνη.
Hipp. Maj. p. 100. C.
Theaet. p. 129. A. & cen-
ties alibi.

23. ὄμοιότης.] Theaet.
p. 123. F. ἀλεκτρυόν²⁸ ἀγε-
νῆς δίκην. Phaedr. p. 340.
B. Δική οὐς ἀκοῦς πεπληρῶθαι
με, δίκην ἀγείσ. p. 346. B.
ὄρνιθ²⁹ δίκην βλέπων ἄγω.

24. Δικαιέμεν²⁵.] Pollux
VIII. 25. δικαιωτήσια, τὰ
βασανιστήσια, οὐς Πλάτων. ο
αὐτὸς η δικαιέμενον, τὰ κολαζό-
μενον. Prius extat in
Phaedr. p. 345. G. αἱ μὲν
εἰς τὰ ωτὸν γῆς δικαιωτήσια ἐλ-
θεῖσαι, δίκην ἐκτίνειν. Poste-
rius Legg. XI. p. 683. G.
αὐτὸν τε η τὰς ιδόντες αὐτὸν
δικαιέμενον. Exemplorum
quantum satis est, conges-
serunt J. Camerarius ad
Aristotel. Nicomach. V.
7. p. 233. & P. Leopar-
dus Emend. V. 9. Verbo
δικαιῶν hac puniendo notio-
ne respondet θειάσια, Cre-
tensis usitatum, de quo
Hemsterh. ad Hesych. v.
Θειάσια.

Διπλόνον²⁵. ὅπερ σιδήρα εἴρη), ὅτι ἀν δύστε τιν^Θ ενώσεως ἀπόλυσίς τις ἡ εἰς ωρθόθε^{τιν} μᾶλλον ἡ ἔνωσιν· ὅπερ ἡ ἕθες τροπικῶς τὸ μὴ ύγιες δῆλοι.

Δια-

25. Διπλόνος. — Sophist. p. 169. C. Τὸν δοξομηρῆν σκοπάμενα, ὡσπερ σιδήρου, ἐπει γένις, εἴτε διπλόνη ἔχων τινὰ ἔστιν εὐ ιανῆ. Ex hoc loco medicina facienda est. Plutarcho Pericle p. 158. B. οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς διπλοκή τις ὑπάλ^Θ, ὡσπερ εὐ σιδήρῳ, διαφορῇ ὑποτηραίνεται δημοτικῆς καὶ ἀεισορθατικῆς αφαιρέσεως. ubi, cum nemo dubitare possit, quin Platonem more suo effinxerit, omnino scribendum: οὐ μὲν γὰρ ἐξ ἀρχῆς διπλόνη τις ὑπάλ^Θ, &c. Levius idem laborat T. II. p. 715. F. καὶ τὸ ὑπάλον, ὡσπερ τινὰς διπλές, ἀναστίναται τὸ ψυχῆς. Loge, διπλόνες. p. 441. D. οὐ διπλός οὐδῶν, οὐδὲ ἀληθῶν, ἔπαστος ἐστι καὶ σύνθετο. τιλλεται γὰρ ἐπέραν διπλόνη τὸ κατεῖδον. p. 802. B. διπλόνες εὐ σιδήρῳ μαλάσσων καὶ καταλειώνων. Scholiafies Luciani ad Phalar. prior. p. 188. ex meliore, quam ipse est, Grammatico haec descripsit: Αὐθέκαστο λαμβάνεται ητοι τὸ ἀληθετικὸν τὸ τρόπον, καὶ μὴ τινα διπλόνη ἔχοντο. Mich. Syncellus in

Dionys. Arcop. p. 370. ἀπλῆς μὲν, τῇ ὁρθότητι, καὶ ἀληθείᾳ, πάσης ὑπαλετη^{τιν} καὶ διπλόνης ἀπηλαγμένο. A Platone vocem διπλόνη etiam sumserunt Themist. Or. XXI. p. 258. C. & Synes. Ep. 147. p. 288. Eadem metaphora Polit. III. p. 496. H. ὅτι ἐκ ἐστι διπλές ἀνὴ παρ' οὐδενί, οὐδὲ πολαπλές, ex quo loco πολαπλές, tanquam Platoni proprium, Pollux IV. 47. laudat. Polit. VIII. p. 496. A. ὡς ἄρα οὐ εἰν ἀστοῖς^Θ οἱ τεῖθτοι εὐ έκυτοι οὐδὲ εἰς, ἀλλὰ διπλές τις. Euripid. Rhēt. 395. Φιλῶ λέγειν Τάληθες αἰτεῖ, οὐ διπλές πέφυκεν ἀνή. Dionys. Halic. Rhetor. p. 66. "Εἶπον Θεοπάλος, διπλές καὶ πονκίλ^Θ. Hesychius: Διπλές ἀνδρας. παλιμφόλες. Contrarium est ἀπλῆς. Legg. V. p. 609. C. ὅπως μήτε αὐτὸς κισσόντα ποτὲ φανεῖ^{τι} ὀταφῆ, ἀπλῆς οὐ καὶ ἀληθῆς ἄει. Polit. VIII. p. 493. C. Latinis simplex tritissimum est eadem potestate. Platonicum πολαπλές expressit Cicero ad Att. VI. 2. est magnum

Διωκάθειν²⁶. διώκειν ἐγκαλένται καὶ τρέχονται.

Δρυό-

magnum illud quidem, veruntamen multiplex pueri ingenium, in quo ego regendo habeo negotii satis. Graecorum etiam imitatione duplēcēt Ulyssēm feliciter dixit Horatius l. Carm. 6. 7. Nec cursus duplēcis per mare Ulyssēi. quod Bentlejus recte quidem post alios explicuit, sed mox novandi studio ablatus, in reducīs Ulys-sis commutavit: quo, ad meum sensum, nihil potest esse frigidius. Glossae Isidori: Artificem, duplēcem, dolosum. Ad hanc vocis vim allusit Ovidius Amor. I. 12. 27. Ergo ego vos rebus duplices pro nomine sensi? quod recte cepit vir doctus Miseell. Observ. Vol. II. T. I. p. 25. Vide Maussac. ad Harpocrat. v. Ἀρχαιῶς, & Herald. ad Arnob. II. p. 95. Paene mihi exciderat monere, me in Timaeo scripsisse, Διώκειν τις ή, & οὐγίεις δηλοῖ. In MS. vitiose, Διώκειν τις ή, & οὐγίεις δηλοῖ.

26. Διωκάθειν.] Rarior verborum forma in αθα, & ab Atticis in paucis tantum recepta, velut,

διωκάθω, εἰργάθω, ἀμυνάθω, εἰκάθω, ἴωεικάθω. His κιάλει adjicit Etymolog. M. p. 8-18. — ἐπειδὴ τὰ εἰς αἱ λήγοντα ῥίματα βεβρύτεσσα, εἰ μὲν μακρῷ παραλίγοντα, άλλα τὸ αὐτὸ ποιεῖται τὸν παραλίγυγον· αἴσιον κιάλη, κιάλω· εἴκω, εἰκάθω· εἴργω, εἰργάθω, ἀμύνω, ἀμυνάθω &c. quod idem ex parte repetit p. 231. 53. Ejus tamen regulae obstat κιάλει a κιάλη, cuius penultima semper corripitur. Vix ausim in hanc classem referre ἄγμάθω, quamvis bis occurrat apud Euripidem Med. v. 189. & Androm. v. 859. propterea quod non desunt homines acuti, qui utrumque locum in vitii suspicionem vocent. Plato Euthyphr. p. 3. G. ιωὴρ ἀνδρὸς θεῖος αὐθέα πρετέρην πετέρα διωκάθειν φέρε. Gorg. p. 295. G. πάλλετο καὶ νόμον αἰχνειον λέγονται, σὺ τὸ νόμον ἰδιώνατες. quod, quoniam vulgo minus notum erat, Olympiodorus Commentario in hunc Dialogum MSto, & Scholiaestes per ἑδίαντες explicandum putarunt. Aliquando hanc formam, pro temeritate sua, librarii oblit-

Δρυόχοι²⁷. δρυόχες ἐν Τιμαιώ καλεῖ τὰ σηρίγματα
τὸ πηγνυμένης νῆσος.

Διωλύγιον²⁸. ἐπὶ πολὺ διῆκον· ἐπὶ Φαύλῳ ἢ αὐτῷ
κέχρῃ]. πολὺ καὶ ἀμετρον.

Διω-

terarunt, v. c. Polit. II. p. 428. F. ἐλαφρὲς τὰς τὸ αἰδανό-
μενος διώκειν, ubi Stobaeus p. 445. Codex Paris. & Scho-
liaastes antiquum διωκάθειν conservarunt. Idem Phile-
moni apud Athen. L. VII.
p. 288. E. restituit Is.
Casaubonus. Euripides a-
pud Stob. p. 26. Αἰχεὶς
ἐρωτεῖς δημοσῶν διωκάθειν. Ari-
stoph. Nub. v. 1484.
Vesp. v. 1198. & Schol.
Moeris p. 118. & ibi Pier-
sonus. Eadem manus in-
epta, quae διωκάθειν ex Pla-
tonē expulerat, ὕστερά
etiam in ὕστεροι mutavit
Apolog. p. 365. B. Sed
ex scriptis libris revoca-
runt H. Stephanus ad h. l.
& A. M. Salvinius Misc.
Obs. Vol. II. T. II. p.
272. Platonis imitator,
Julianus Or. VII. p. 229.
B. ἐπέκτειν ἡμῖν εἰκένεις τι-
κάθειν αὐταῖς.

27. Δρυόχοι.] Tim. p.
547. H. νέα μὲν ὅν ξύσασις ἐ^τ
πανήσις ζώσ, καὶ τὰ τείγανα
οῖον εἰς δρυόχαν ἔτι ἔχεις τὸ γε-
ρῶν, οἰχογεῖς μὲν τὸν ξύγκλεισι

αὐτῶν τοῖς ἀλητα κέπτη]. qui
locus manifesto vitio la-
borat, cui sic mederi ten-
tabat H. Stephanus: ἐν
δρυόχων ἔτι ἔχεις, τὸ μερᾶν
οἰχογεῖς μὲν τὸν ξύγκλεισι τ. λ.
Sed recte hanc conjectu-
ram repudiat Dukerus
Misc. Obs. Vol. II. T.
III. p. 417. Nec melior
est Salmastiana de ann.
climact. p. 763. εἰος εἰς δρυό-
χων ἔτι ἔχεις νεαρῶν. Codex
meus tenet vulgatum τὸ γε-
ρῶν. alius, cuius variantes
in iisdem Misc. l.c. produc-
tur, habet τὸ γερῶν. Parisi-
nus & Tubing. τὸ γερῶν. un-
de doctiores, quid Plato
scripserit, extundant. De
voce δρύοχος vide Gram-
maticos ceteros, quos
laudant Brodaeus ad An-
thol. III. p. 358. & Al-
bertus ad Hesych. in v.
Cum Timaeo congruit
Scholiaastes Platonis l. c.
28. Διωλύγιον.] Theaet.
p. 122. E. τὸ γάρ εἰποκοπεῖν
ἡ ἐπιχειρεῖν ἐλέγχειν τὰς ἀλη-
τῶν φαντασίας τοὺς δόξας ὄρθας
εκάστας εῖσας, & φανερού μὲν τῷ

διω-

Διωμοσία²⁹. ὅρκεις οἱ τὸν τὸ δικαιομένων γινόμενος,
Ἐ μὲν ὄμνυ^θ, ἔτι παθῶν ἐγκαλεῖ, Φῆ, ὅτι ἐκ
ἐποίησεν.

Δρόμοι³⁰. ἡ αἰπάλ^θ.

Δυ-

διωλύγι^θ φλυαρεῖς quod Julian. Orat. II. 101. & p. 189. & Damascius apud Suidam in v. hinc mutuum sumserunt. Legg. X. p. 666. F. μίκη αὐτὴν κατηγορεῖ διωλύγια. ubi vide Scholia. Platonis auctoritate Zenobius III. 34. V. 55. Harpocration & Suidas in v. hoc vocabulum confirmant. Callimach. Fr. 111. Εὗτ' ἀνέρεων μεγάλων πνεῦμα διωλύγιον. Incertus Anthol. IV. p. 520. Διπεσίδη πνεῦμα διωλύγιον. Sed in primis Platonis imitatores hac voce delectati videntur. Philo T. I. p. 247. τὰς τὴν ἐπιθυμιῶν μακρής ηδὶ διωλυγίας ἱκτάσεις. p. 680. ὁ δὲ βαθὺς ηδὶ διωλύγιον ὑπ^θ. cui Th. Mangejus eandem bis feliciter restituit T. I. p. 258. & p. 295. Phrynicus apud Phot. p. 326. διωλύγιον τὰς ηδὶ μακρὰν φεύγειν. Themist. Or XIII. p. 167. B. μεγάλη οἰκοδομηράτων ἐπασχῆ διωλύγια. Julian. apud Suid. V. Χεῦμα· τὸ μίγαν ηδὶ διωλύγιον Ταῦρος. Liban. Opp.

T. I. p. 312. C. ἀπεσόντας ἢ διωλύγιον. Damascius apud Phot. p. 1074. ἐν σκότῳ διωλυγίᾳ πολὺ φᾶς ἀπάψας. Basil. de Vita Theclae I. p. 60. μίγα τι ηδὶ διωλύγιον ἐπωχήτας. Sed modis sit exempliorum. Cyrillus Lexico MS. Διωλύγιον. Θρησκευτικῶς ἔχει (lege, ἥκη) εἰπολύ. ηδὶ μεγάλως φωνῇ. quo Hesychii lectio firmatur. Plura, qui volet, petat a Dorvillio ad Chariton. p. 278.

29. Διωμοσία.] Vide sup.
V. Αὐτωμοσία.

30. Δρόμοι.] Δρόμοι sunt loca cursibus destinata, si-
ve ambulacra publica. Theaet. p. 115. B. ἀξε-
γηὲ εἰπολύ εἰπεν δρόμοφ οὐλαίφοιο.
ubi Scholia: Τόποι τινες
ησαν, οἱ μὲν ἐκδεις ἀστ^θ, οἱ δὲ
cittas, διπλὶ τὸ εἰπολύ αὐτοῖς τελεκτίσαν
τὸν τὸ γενιαν, Δρόμοι καλέμενοι.
Cratyl. p. 269. F. ἐγένετο
ἐπιτηκόπεις με ἀσπερεῖς δρόμοι
φορόμενοι, ἐπειδὴν λεία ἐπιλό-
βωματ. quod proverbii for-
mam habet, & simile est
notissimo, exira oleas va-

M

26.

Δυσωπεῖος^{31.} ὑφορεῖται, καὶ ὑπόπτως ἔχειν.

A.W.

gari. Phaedro p. 336. E. Καὶ τὰς ὁδὸς κοινωναὶ τὰς τῶν πάτρων. Φησὶ γέρες ἀποκατέρρει; τὸν εἰς τοὺς δεσμούς ἵπαν ubi Scholiastes, & Hermias Scholiis MSS. Δερόμοι ἕσταν τόποι τινὲς ὅπερ ἄπεγγον οἱ νεοι. Pro ambulatione Euthyd. p. 215. D. σιναλόντις ἢ αὐτοκατείτην εἰς τῷ πατριών γέροντος· καὶ εἴ τινα δὲ τοὺς δεσμούς αὐτειληλυθότας· quo in loco Jac. Sirmundus ad Apollin. Sidon. II. Ep. 2. p. 28. κατάτετον δέροντος recte interpretatur τεῖλαν porticum, hypodromum. Vide Jo. Toupium addend. ad Theocrit. Eidyll. XVIII. 39.

31. Δυσωπεῖος.] Politic. p. 181. E. μὴ διατὸν εἶναι δυσωπέμενον πανέοδον. Legg. XI. p. 683. D. ταῖς ἢ ψυχαῖς τὸ ἀνθρώπων δυσωπείας τοῦτος ἀλλάξει τὰ τοιαῦτα εἰς ἄλλα επιχειρεῖν πείθειν. ubi vide Scholiasten. Phaedr. p. 343. B. καὶ πᾶς ἐδυσωπέμενον. κατ' Ιευκον, μή τι παρῇ θεοῖς ἀμπλακῶν, τιμᾶν τοῦτον ἀνθρώπων ἀρετὴν. quem locum laudant Moeris & Thom. Mag. in v. Aureolam Ibyci sententiam rationi suae sic accommodavit Xenophon Memorab. I. 3. καὶ τὸν ἀλλαγὴν ἢ μωρίαν κατηγόρει, οἷς τι-

νες παρῇ τὰ παρῇ τῷ θεῖον τημενόμενον ποιεῖσθαι, φυλατόμενοι τὸν παρῇ τοῖς ἀνθρώποις ἀδοξίᾳν. Eandem e Platonē repetierunt Plutarchus Sympos. IX. 15. p. 748. C. Synesius Ep. 105. p. 247. Marinus in Vita Procli cap. 1. & Damascius apud Suid. v. Ἱεύκειον, ubi vide Kusterum. Hermias Scholiis in Phaedrum MSS. Platonis locum ita interpretatur: Τὸν ἢ ἐδυσωπέμενον κατ' Ιευκον, τοιαύτου ἐστιν ἡ βέλομα ταρσηρῆσα τοῖς θεοῖς ηγέρας ἀμαρτεῖν παρ' αὐτοῖς, οὐδὲ τὸν παρῇ τοῖς ἀνθρώποις τεμανὸν ἢ εὐδοκίμησιν. ἐδυσωπέμενον, ἀντὶ Γ, πολλαδέμενον. Quam Hermiae annotationem commemorat quoque P. J. Nunnerius ad Phrynicich. p. 81. his usus verbis: Plato in Phaedro τὸ ἐδυσωπέμενον ex Ibyco poëta pro πολλαδέμενον aperie adbibet, ut observat eo loco Hermias. Nempe festinantius inspexit Codicem suum. Nam ἐδυσωπέμενον Platonis est, non Ibyci; neque inde petitum dixit Hermias. Zonaras Lexico MS. Δυσωπέμενον, ἀντὶ Γ, φοβερόμα. ὕπατος Δημοσθένης εἰς Φιλιαπικοῖς, καὶ Ξενοφῶν εἰς Ἀπε-

μενον

Δωροδόκεις³², καὶ οἱ διδόκεις δῶρα, καὶ οἱ λαμβάνοντες.

μημονέμεναις. καὶ Δυσπεῖδῃ, ἀττὶ Φ., υφορθῆσῃ καὶ φοῖσσῃ, καὶ μετ' ὑπονοίας σκυθεσπάζειν. οἱ γὰρ ταλαιποὶ ἐπὶ Φ. ποιεῖν καὶ ἔλεγχειν τὰ λίξιν λαμβάνειν. Δυσπεῖν γὰρ εἴρηται, παρ' ὅσου οἱ κατακεχερεύοντες κακᾶς ἔχειταις ἄπταις. Ὅτας εὐφοροῦσι λίξιν εἰς τὸ φυτοσκόν λεξικόν, καὶ εἰς τὰ ἀντφώνητα Ἡραδιαιτῶν. ἕνος δὲ ἀττὶ Φ., αἰδεῖδῃ, εἰ καὶ μὴ τὸ Ἀττικῶν. οὐδὲ συνίθεα καὶ ἐπὶ Φ. ικετεύειν. ex quo corrigere Etymol. M. p. 292. 51. eadem fere habentem. De hoc verbo est erudita disputatiuncula Hemsterhusii ad finem T. H. Raphelii in N. T. Timaei glossam Suidas descripsit.

32. Δωροδόκοι.] Alcibiad. II. p. 43. C. οἱ δὲ, ἀττὶ δωροδόκοι ὄντες, καταφεύγεις ἀπόλιτων τετων, ubi vide Scholia. Polit. III. p. 434. Α. καὶ μὲν δὲ δωροδόκος γε ἱετέον εἰναι τὰς ἄνδρας, καὶ φιλοχειριάτες. IX. p. 503. G. οἵτι δέ.

ὅτε συκεφατῆται, ἵτα δυτικοὶ ὁσιλέγειν, καὶ ψευδομαστυρεῖται, καὶ δωροδοκεῖται. Ibid. p. 509. F. καὶ πολὺ ἐπὶ δεινοτέρῳ ἐλεύθερῳ χειρὶ δωροδοκεῖται, οὐδὲ Βερβόλη, ἐπὶ τῇ Φ. ἄνδρες ψυχῆς τὸ σέμονος λιξαμέναι. Plerique omnes Grammatici in eo consentiunt, δωροδόκοι etiam pro largitorre, δωροδόκειν pro dona dare, dici. Cujus notionis non nisi duo exempla reperi, alterum apud Demosthenem Phil. III. p. 30. quod etiam Scholiares Platonis l.c. laudat, alterum apud Aretaeum Cappad. de Causs. morbi. II. p. 67. ἀπλοῖ, εὐθυμοί, δωροδόκοι, καὶ εἰς τὰ διαιταὶς ἀνέρει. Simili ratione Grammatici voci ἀδωρότατοι apud Thucydia. II. 65. duplē vim tribuerunt. Hesychius: Ἀδωρότατοι. οὐκονδὲ ὄλως μεταδιδόται τι, οὐδὲ δωροδόκητοι. ubi vide Hemsterhusium.

E.

Ἐαυτῷ¹. ἐπὶ τείχις περισάπε. οἱ Ἀθηναὶ ὃ ἐπὶ δευτέρῃ κέχρην²).

Ἐγκύρτια. τὰ ἐν τοῖς κύροις ἐνυφάσματα. χρῆ³) ὃ ἐν Τιμαίῳ² ἐπὶ τὸ Φάρυγγι τῇ λέξῃ
Ἐδίω⁴σαν τὰς γῆν³. ἀντὶ δὲ, ἐδενδροπόμησαν.

Ἐδί-

1. Ἐαυτῷ.] Erast. p. 6
F. ποτέρῳ ἀν μᾶλλον ἐπιτρέπεται αὐτὸν τε καὶ τὰ σεαυτὴν; Lysid p. 108 E. ἀλλ' οὐδὲ ιμέρας ἡγήσει⁵ σι βέλτιον αὐτές φρονεῖν, ταῦτη ἐπιτρέψει σοι καὶ αὐτὸν καὶ τὰ αὐτές. Phaedon. p. 377.
D. οὐδὲ δεῖ δη̄ εἰσιτὸν εἰπεῖν ταῦ-
της λύσιν, ἔσθ' ἀποδιδούσκειν.
Ibi. p. 384. F. οὐκέτι τοιόν-
δι τι δεῖ ιμῆς ἀνερέας εἰσιτέοις;
p. 390. F. ὅπερι μὴ ἐγώ τῶν
περιθυμίας ἄμα εἰσιτὸν τε καὶ οὐκας
ἐξαπατήσας οἰχήσομαι. Sed pleni sunt exemplorum Attici scriptores; & saepe hunc usum attigerunt viri eruditi, ut Salmas. ad Inscript. p. 14. & Dörvill. ad Chariton. p. 159. & 328. Suidis hanc glos-
sam pro more exscripsit.

2. Τιμαίῳ] Pag. 546. F.
πλέγμα ἐξ ἀέρων καὶ πυρὸς, οἷοι
κύροι, ξυνυφαγμένοι, διπλαὶ
πετρὰ τὰς εἰσεδον ἐγκύρτια ἔχον-

τες. Ως θάτερον πάλιν διέπλεξε δι-
κριτικό, καὶ διπλὰ ἐγκύρτια δια-
τείνατο οἶος χοίνις κύκλῳ Διός πεν-
τοῖς πεφτεῖ τὰ ἔσχατα τὸ πλέγματο,
&c. Sunt enim plurimata.
Glossam etiam reperies apud Suidam sine ulla va-
rietate.

3. Ἐδίω⁴σαν τὰς γῆν.] Ex Herodoto, ut opinor, V. 89. Αἰγαῖον⁵ δι ἐδήσαν τὸν Ἀθη-
ναῖς τὰ παραβαλλόμενα. VI.
135. VII. 133. VIII. 32. Verbum tritum cum ab aliis, tum a Thucydide, cuius vide Indicem. Cor-
ruptus in hoc verbo est Athenaeus VI. p. 234. A. λιγόμενα τὰς ἀποτελεῖσαν οὐδε-
καντέοις. ubi scribendum pu-
to: οὐ δη̄στε, quod etiam Valckenario in mentem
venit. Hesychius: Ἐπέ-
θεν κατέσκαπτο, ἐδίωκον. Pro
idiōkōn lege ιδίας.

4. Ἐδί-

Ἐδίδαξα^{4.} ἐπαιδευσά αὐτὸς δι' ἑαυτός. Ἐδίδαξάμην,
ἐπαιδευσάμην δι' ἑτέρου, αὐτὸς ἐπιμεληθεῖς τύττω.
Ἐδό^{5.} τὸ ἄγαλμα. καὶ ὁ τόπος ἡνὶ ὡς ἴδρυ^{6.}).
Ἐνθεάται^{6.} ὑποκινεῖν, ταραχῆν.

Eis

4. Ἐδίδαξα.] Vide sup.
V. Διδαχάμεν^{6.}

5. Ἐδό^{5.}] Dubito, an vox in nostris *Platonis exemplaribus extet: non reperi certe. Aeschylus Pers. 404. ἐλευθερώτε ἢ παῖδες, γυναικας, θεῶν τε πατρῶν ἕη. Sophocles Oed. Tyr. 886. εὖ δαιμόνων ἕη σίσσων. Lycurg. in Leocrat. p. 157. κεῖνα αρεδαῖσι αἴτει καὶ τὰς νεώς, καὶ τὰ ἕη, καὶ τὰ τεμένη. Philo T. II. p. 314. ἐπιφοῖται εἰδὺ σύνταγτεῖσσι τοῖς ἰδεῖσι. ubi non imiter Mangejum, iepoīs addentem. Herodes Atticus Inscript. I. vñ. 19. "Οσκε Σεῖν ἕδεσσιν ἀλιτρούννη ἀναβεῖν. Vide Photium Bibl. p. 1069. Latinos etiam sedes pro Deorum templis dicere, exemplis ostendunt Drakenborch. ad Sil. Ital. XII. 48. & Burmann. ad Ovid. Met. X. 229 Non minus frequenter ἔδο^{5.} pro statua vel simulacro ponitur. Callimach. Fr. 105 καὶ γὰρ Ἀθήνας Ἐν Λίνδῃ Δαρεῖος λιτὸν ἔθηκεν ἔδο^{5.} Dionys.*

Hal. A. R. I. p. 38 παραλαβῶν καὶ τὸ πατέρα, καὶ τὰ ἕη τὸ θιάν. Herodes Atticus Inscript. II. 2. Ῥηγίανς ἔδο^{5.} ἀμφὶ θυσιῶν ισαὶ Φέρε^{6.} Καί. Appianus Mithridat. p. 717. τὸ ἢ τὸ Ἀθηνᾶς ἔδο^{5.}, ἐπαλάδιοι καλεῖ^{6.} Eriotian. & Thom. M. in v. Fungern. ad Polluc. I. 7. & Toupius Cur. noviss. in Suid. p. 61. Apud Hesychium legitur: Ἐδοξοῦ^{6.} ἀγαλματοποιί. Sed certa cīnēndatione scribendum: Ἐδοξοῖ. ἀγαλματοποιεῖ. Pro τρόπο^{5.}, quod Glossographi nostri Codex habebat, ex Suida τόπο^{5.} recepi.

6. Ἐνθεάται^{6.}] Tim. p. 547. D. σὸν ἄλλην ἐπεμβάλλοντες ἐντάχεις κίνησι. ubi Timaeum ἐνθεάται legisse, manifestum est. Contracta enim forma Atticis placuit, monente etiam Moe ride p. 186. Phrynicibus MS. Θεότη^{6.}, σὸν ταραχῆ^{6.}, καὶ τὰ συντροχὴν καὶ τρόπον (lege, συγκεπὴν καὶ τροπὴν) γεγινημένον. Parmenide p. 56. B. ἥδη μάλιστι ποτέ με καὶ ἔθετε
M 3

με

Εἰς^{7.} συγκατάθεσις μὲν τὸ σιρημένων, συναφὴ ἐπειδὴ τὰ μέλλοντα.

Εἰλομένων^{8.} συνεσαλμένων, συγκεκλαισμένων.

Ei-

μόνον τοῦτον τὸν πάτερα ταῦθι. Theaet. p. 133. E. Θερζίπης μὲν ταῦτα τε καὶ ἄλλοι δὲ πολλάκις. quo respexit Timaeus infra: Θερζίπης. ταρθίπης, κατα. Phaedr. p. 343. B. ἵμερος ἔργον μέν τι καὶ πάλαι λέγοντα τὸ λόγον. ubi vide Scholasten. Phaedon. p. 288. E. τί δέ τὸ εἰ αὐτὸν θεάτης, ἀττικὸς περέχει. Platonis exemplo, Sophistae hanc formam celebrarunt, tanquam Aristides T. I. p. 514. Themist. Or. II. p. 33. D. Liban. Ep. 1285. Julian. Or. VI. p. 192. A. Synes. Ep. 121. p. 257. Marinus in Proclo p. 84. Basil. de Vita Theclae I. p. 68. Lexicon Sangerm. MS. Ἀθερζίπης ἀττικὸς καὶ τὸ συνεχύσης, Ἐθερζίκης Σοφοκλῆς λέγεται. Vide Hemsterbus. ad Hesych. v. Ἀττικίσ. Semel etiam hac forma usus est Pindarus Isthm. VII. 55.

7. Eūr.^{9.} Alcibiad. I. p. 26. B. Eūr. οἱ δὲ διὰ ὀτιμάλια ταῦτα Διονύσιου. Minoë p. 45. F. Ἐπίσαιος γάρ. Eūr. τίνων δὲ τὰς οὐδὲ πόλεως δικαιότας &c. Euthyphron.

p. 52. G. Eūr. ἀλλὰ τίς δὲ διεῖσθαι διεργατεῖσθαι ἢ οὐσίοτες; Parthenid. p. 59. A. 69. B. Philib. p. 74. B. p. 78. B. 79. B. Hipp. Maj. p. 98. D. E. G. Sed haec concedendi & ad alia transiundi formula singulis paginis occurrit. Vide Moeridem p. 138. Lambinum ad Horat. I. Ep. 16. 56. Interpretes ad Maxim. Tyr. Diff. II. p. 50^f. XXVII. p. 70ⁱ. Suidas Timaei glossam duabus vocibus suuctiorem exhibet: Eūr. ἡγεδή συγκατάθεσις &c. Et sic Scholiares ad Platonis Politic. p. 169. E.

8. Εἰλομένων.] Nihil a Timaeo discrepat Suidas. Forte tamen scribendum: Εἰλόμενον. συνεσαλμένον, συγκεκλαισμένον. Certe respicitur Tim. p. 545. G. οὐδὲ δὲ βεβαῖται ἀπαθέμενον ωστὸν τὸ οὐδεστῶτον ἐξαίτειαν πινεύματος πάλιν εἴλος ωστὸν τὸ δέρμα εἰδόμενον κατεργίζετο, ubi eadem lectio nis varietas, quae supra v. Γῆς ιδομένην. Proclus in Tim. IV. p. 281. sequitur scripturam ιδομένην. At Galenus ad Hippocrat. Epidem.

Εἰνάζω^{9.} εἰσίμεν^{Θ.}, ἢ ὁμοῖων.
Ἐλη^{10.} ἡλίς αἰλαία ἢ αὐγή.

Ei-

dem. III. Tom. V. p. 423. praeſert αἴδεμεν, ea-
dem tamen, qua Proclus,
conſtrigendi & concluden-
di potestate. αἴδεμεν Tit-
maeus in Codice ſuo repe-
rit, quod etiam legitur in
meo. αἴδεμεν denique
vulgatae Edd. quas vidi,
omnes. Quamcunque ve-
ro lectionem ſequare, ad
rem ipsam nihil intereffit.
Vide notata ad v. Γῆνια πομένην.

9. Εἰνάζω.] Alcib. I. p. 25. F. ἔτι μὲν δὲ ταῦτα τὰ
ἱλπίδες ἔχει, τὸν εἶδα, καὶ τὸν
εἰκάζω. Phileb. p. 90. F. Τό γε μετὰ ταῦτα εἰκάζειν λε-
πτεῖται. Ionc p. 144. Οὐ
χαλεπὸν τέτο γε εἰκάζειν. Cratyl. p. 270. C. ἔτι δὲ εἰ-
δότις τὸ ἀλυθεῖα τὰ τὸ ἀτέργατα
δύοματα τοῖς αὐτῶν εἰνάζομεν.
Phaedon. p. 294. D. ιτως
μὲν δὲ, οἷς εἰκάζω, τεθόν ταῦτα
εἰς τοὺς. & ſic aliis locis.
Nec minus frequentatur
affimulandi, & comparandi
dignificatio. Politic. p.
171. C. ἡ βέλη, καβάλης εἰ-
κάζομεν τὸν δῆν, καὶ τύπους παρε-
κάστωμεν; Cratyl. p. 277. A.
εὖτε τὸ παρέπαν δῆν πάντα δι-
δεῖται, οἷς ἐστιν δε εἰκάζει, εἰ μετ-
αξιαν εἶμεν. p. 279. G.

Sympoſ. p. 333. E. ἡλίδ
ἡ εἰδὴ ἀκάταλης δὲ, ὅμοιος τοις
οἰς θεοῖς εἴκαζε αὐτὸν. Phaeδρ.
p. 345. D. ἡ μὲν (Ψυχὴ)
εἴκεται θεῶν ἐπομένη τῇ εἰκαστι-
μ. p. 346. C. Polit. II.
p. 429. G. VI. p. 470.
F. ubi vide Scholia.
Hoc verbum Daviſius
bene restituit Maximo
Tyrio Diff. VII. p. 518.
At Mangejus ad Philon.
T. II. p. 35. idem a MSS.
oblatum temere ſprevit.
Formam ἡκάζει, quam
Moeris p. 182. Atticis
tribuit, Platonis librarii
in notiorem εἴκαζε viden-
tur mutasse. Vix opera e
ſt monere, glosiam a
Suida esse deſcriptam.

10. Θελη.] Haec glosſa
ſic reficienda e Suida: Θε-
λη. ἡλίς ἀλέα, ἡ αὔγη. niſi ἔτι,
ab antiquo ἔλω, splendeo,
retinere malis. Nam Eu-
ſtath. ad Od. H. p. 1573.
e Lexicis Rhetoriciſ do-
ceſt, utrumque, εἴλη & ε-
λη, veteribus uſitatum
ſuisse. Alciphron III. 42.
η τὸ εἰς τὸ εἴλης θέρεψῃ. Sic
in Codice Regio reperi-
non εἴλης, ut Berglerus
corrigit ex l. 12. Hesy-
chius:

Εἰληγίς^{11.} ἔκκαυγίς.

Ei-

ebius: "Ελε. ήλιος οὐρανός, καῦμα. Nec dubium est, quin vetusta lingua ήλιος pro ἥλιῳ usurparit, unde ἥλιος, sol. Aeoles, praefixo digammate suo, ζέλαι dixisse, ex Hesychio v. Γέλαι intelligimus. Vide Salmasium Exercit. Plin. p. 224. Βέλαι Lacedaemoniorum est, eodem Hesychio auctore. Quae observatio proderit emendandae alteri glossae, insigniter depravatae: Κύλλη. φίγων, αὐγή, φῶς, πάχη, ιρίχλη. ubi primum & ex dialeto praefixum, solemini errore in & abiit. Tnm, ut sit, transpositae sunt literae & . Vera igitur lectio est: Βέλη. φίγων, αὐγή, &c. Explicationem πάχην ad Siculum γέλαι vel βέλαι, Latinum gelu, pertinere, ostendit Lennep. ad Phalarid. Ep. 106. p. 308. Denique, quoniam de vocis origine disputamus, addendum est, pro ἥλιῳ ex dialeto dicilum esse σέλην, unde σελήνη, luna. In libris tamen nostris frequentior est forma ήλη,

quam ήλη. Aristophanes apud Etymol. M. p. 298. 54. Καὶ τὸς εἶλην ιχθίους ὀπλισθέντας. Aelian. H. A. Lib. IV. cap. 46. Καὶ οπλισθέντας τὸν θεόν, ἀλλὰ τοὺς τὴν εἶλην τὴν Γηλίαν. Lib. V. cap. 3. Θηραθέντας δὲ λαπτεῖντας, τῷ τοὺς τὴν εἶλην κρεμάσας τελεκούντα ηὔπερθν. XIV. 26. & XV. 12 τὰ μόδα τοὺς τὴν εἶλην ισταλεσθέντας τῇ επικύρωσι τοιούτων. XVII. 31. Philostrat. Lib. II. Icon. cap. 33. p. 858. Καὶ φονιτὸν τὸν κόρην μετείσας τῇ εἶλῃ. Sic eleganter emendavit Adr. Heringa Observat. cap. XXXI. p. 285. Glossae nostrae sedem quaerant, quibus otium est.

II. Εἰληγίς] Polit. II. p. 431. Α. ηχίσα ἀλλοιώτεροι τε τῇ κίνει]. οἷον, σάμα τὸν σιτιών τε τῇ πόλει, τῇ πόλων, τῇ πάντων φύλον, τὸν εἰλήστερον τε τῇ ἀλέρμαν, τῇ τοιεύτων παθημάτων. ubi vide Scholia. III. p. 439. Ε. τῇ πολέας μετασολάς τὸν ταῖς σφραγίαις μετασόλαχίτες ιδάτων τε τῇ τῇ ἄλλων σιτιών, τῇ εἰλήστεων, τῇ χαρμάσιν. Sed non est praetereundus insignis locus Legg. V. p. 613. A. οἱ μὲν γέ τοι πινάκας παντοῖον τῇ διελά-

Εἰλυφόω^{τιν}¹². εἰλεῖ, συνάγειν.

Εἰ-

τεις ἀλόχοοι τε εἰσὶ καὶ ἀπαίσιοι αὐτῶν, οἱ δὲ, δι' ὑδάτων. *Ficinus* διειλύ^{ται} pro turbine accepit, quem sequitur *H. Stephan.* Thes. Gr. L. Tom. I. p. 1126. Nos primum scripturae varietatem excutiamus; tum, quid nobis videatur, paucis exponamus. *Phrynicus* MS. cuius glossam dedimus sup. ad v. Ἀλόχοοι, ita legit: οἱ μὲν γέ Δῆμοι πνεύματα γε καὶ διειλύ^{ται} ἀλόχοοτοι εἰσὶ, καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Τὸ γὰρ, ἐναίσιοι αὐτῶν, δηλοὶ οἶοι, οἱ γενόμενοι εὖ αἴσιοι καὶ μοίραι τινι. Aliquanto deterior est lectio *Stobaei Ecl. Phys.* p. 88. οἱ μὲν γέ περ Δῆμοι πνεύματα παντοῖα καὶ Διειλύ^{ται}, ἀλόχοοι τέ εἰσι καὶ ἐναίσιοι αὐτῶν. Alio denique modo locum exhibet *Galenus* Tom. I. p. 349. Ed. *Basil.* οἱ μὲν περ γέ Δῆμοι πνεύματα παντοῖα καὶ εἰλύ^{ται}, ἀλόχοοι τε εἰσὶ, καὶ ἀνείσιοι εἰστῶν, qui locus in edit. *Charterii* Tom. V. p. 456. F. misere corruptus est. Nam pro καὶ εἰλύ^{ται} editur καὶ εἰ ἡλία^{ται}, & mox pro εἰλύ^{ται}, ἡλία^{ται}. Cujusmodi errores prope infinitos *Charterius*, emendandi specie, in *Galenum* invexit. Nobis autem in *Platone* le-

gendum videtur: οἱ μέν γέ περ Δῆμοι πνεύματα παντοῖα καὶ δι' εἰλύ^{ται} ἀλόχοοι τε εἰσὶ καὶ ἀπαίσιοι αὐτῶν. Εἰλύ^{ται} hic quoque intellige folis calorem, aestum, τὰς ἐξ ἡλίας θερμότητας, ut bene explanat *Galenus* l. c. Nec de emendatione nos dubitare finit imitatio *Plotini Ennead.* I. Lib. VIII. p. 81. ἀρδίας ἔχει τὸ τε πνευμάτων, τὸ τε εἰλύσαν τὴν φθοράν. *Plutarch.* Sympos. L. VI. 2. p. 688. Α. εὐχόμενοι τὸ δέον διδόντες δέο^{ται} μαλακές καὶ εἰλύ^{ται} σὺ πνεύματα μετεῖσιν. *Eustath.* ad Od. H. p. 1573. εἰλεῖν, τὸ εὖ ἡλίῳ ἐπεργίεν. Pro voce ἀραισιοι, vel ἐναίσιοι, quam *Phrynicus* l. c. nimis argute explicat, olim ἀπαίσιοι scripsimus. Nunc magis placet ἀραισιοι. Ac forte hoc pertinet glossa *Timaei*, Ἀνάστα, p. 30. Glossam haud praeteriit *Suidas*.

12. Εἰλυφόω^{τιν}.] *Kusteriana Suidae Editio tantum* habet: Εἰλυφ. συνάγει. Sed εἰλεῖ ex Codice Leidensi revocavit *Jac. Gronov.* Mutilat. *Suid.* p. 47. Vid. *Eustath.* ad Il. γ. p. 1218. Nullum glossae in *Platone* vestigium superest.

Εἰξαὶ τῷ Εἴναι¹³ λέγει ἀντὶ τοῦ ἐσίκαζεν.
 Ἐπαγγελία¹⁴. παθ' ὡς μή εἰσι πολάρεις ὁμοίωνες
 κατὰ τὰς πειρένες ἥδη νόμος.
 Ἐμαλακίδη¹⁵. ἐνέδωκε, καὶ αὐτενῶς διετέθη ὑπὸ δειλίας.
 Ἐμ-

13. Εἰξαὶ τῷ Εἴναι.] Sophist. p. 153. H. ὡς εἰξαὶ τινὲς αὖ λόγοι ταῦταις δύοις ἴγνωσι. Politic. p. 184. A. πολαῖς μὲν γὰρ λέγει τοῦ ἀρδεῶν εἰξαὶ τῇ κενταύρῳ. Ibid. p. 190. C. Euripid. Iphig. Aul. v. 848. Aristoph. Nub. v. 342. Av. v. 96. & Schol. Eubulus apud Athen. L. XIII. p. 558. A. Plato Comicus ap. Eustath. ad Il. Σ. p. 1161. Numenius apud Euseb. P.E. XIV. p. 728. εἰξαὶ τὸν οἱ πεῖσται δλογαρχικωτέρους. ubi Fr. Vigerus dubitatione sua ostendit, formam Atticam sibi minus cognitam fuisse. Notior fuit Jano Cornario in Eclogis p. 193. Ex Boeotorum, οὐ in τῷ mutare solitorum, dialecto, hanc formam ab Atticis receptam esse, tradit Etymol. M. p. 297. 15. Neque hanc glossam Suidas praetermisit.

14. Ἐπαγγελία.] Suidas hanc glossam cum ipso errore in Lexicon suum recepit. Kusterus suppleti vultι λέγει τὰ δημοσιαν

ἀδικημάτων. quod tamen facile ex re ipsa intelligitur. Rectius probat Aem. Porti emendationem ὁμοίων pro ὁμοίων. Glossa pertinet ad Polit. VIII. p. 500. C. Εἰταγγελία δὴ τῇ πεῖσται τῇ ἴγνωσις τοῦ ἀπόλλων γίγνοται. ubi vide Scholiasten. Putares, Timaeum hic legisse ἐπαγγελία. Ego vero culpam potius in Timaei librarium conferam, qui ἐπαγγελία scripsiterit, ubi εἰταγγελία scribere debebat. Neque enim tam doctus Grammaticus disserim, quod inter has delationes est, ignorare poterat. Ἐπαγγελία est delatio criminis publici cujuscunque, cuius lege efflet judicium: εἰταγγελία, delatio criminis innominati. Vide Pollucem VIII. 51. & Harpo- crat. v. Εἰταγγελία, cum nota Valeſi, & v. Ἐπαγγελία. Petitus tamen ad Legg. Attic. p. 347. utramque confudit.

15. Ἐμαλακίδη.] Alcibiad. I. p. 33. G. εἰς δη-

⁷Ἐμβραχυ¹⁶. συντόμως, καὶ οἷον ἐν βραχεῖ.

⁸Ἐμπαιρία¹⁷. τελῆ ἐκ πείρας.

⁹Ἐμπολέμια¹⁸. τὰ εἰς πόλεμον ἐπιτήδεια καὶ εὐχρηστοῦ.

Eudox.

κυντέον, ὃδε μαλθακιστός, ὡς ἐ-
ταιρε. Phileb. p. 76. F.

Μήπω τούν μαλθακιζόμενα.

Sophist. p. 158. D. ὅταν
δύναται πόμενα νῦν μαλακισθέντες.

Ibid. p. 169. A. Sympoſ.
p. 318. A. ὅτι μαλθακίζεται
ἔδοκε, ἀτεί ἀν κιθαρόδος. Po-

lit. V. p. 459. G. Epist.
III. p. 709. A. Epist. VII.

p. 713. G. εἴ τι καταπαλ-
θακιθεῖς καὶ δύναται λιῶν αἰχώντις
μετέχον κακοῖς.

16. "Ἐμβραχυ." Theage
p. 10. E. καὶ τὰ ἐμὰ ὡς
οἶν τε οἰκεῖτατα παρέχειν, ὅταν
ἀν δεῖ ἐμβραχυ. Hipp. Min.

p. 230. F. ἀλλ' ἵρατα ἐμβραχυ
ὅ, τι βέλι. Gorg. p. 285.

B. ὡς πιθανώτεροι εἴναι εἰ-
τοῖς πλήθεσιν ἐμβραχυ τοῖς ὅτα-
ν βέλῃ). ubi Olympiodorus

Scholiis MSS. vocem eodem modo exponit. Dio
Chrysost. Orat. XXXVI.

p. 446. C. Aristid. Tom. II.

p. 287. Ex Longini praecepto Art. Rhetor. p.

714. scriptor, exquisitus loqui cupiens, dicet τὸ ἀ-
πλάτις ἐμβραχυ. Sic vulga-

tum εἰ βραχεῖ corrigendum. Vide Hesychium in v. in-

primis Scholiaſtem ad

Gorg. l. c. Totidem ver-
bis glossam descripsit Suidas.

17. "Ἐμπαιρία." Phileb.

p. 90. F. καὶ τὰς αἰδηίας
καταπειλεῖται ἐμπαιρία καὶ τὰς

τελῆ. Gorg. p. 281. E. πολλαὶ τέχναι εἰναι ἐνθρώποις εἰσὶν
εἰς τὴν ἐμπαιρίαν ἐμπαιρίων εὐρημέ-

ναι. Phaedr. p. 354. D. εἰ μέλαις μὴ τελῆ μόνον καὶ ἐμ-

παιρία, ἀλλὰ τέχνη, τῷ μὲν

φάρμακῳ καὶ τροφῇ πεσοφέρων
ιγίναια καὶ ράμνῳ ἐμποιεῖσθαι. Po-

lit. III. p. 451. E. ἐπισή-
μη, σὸν ἐμπαιρίαν οἰκεῖα πεχετ-

μένον. IV. p. 446. C. V. p.
463. D. &c. Vide Valkenar. ad Euripid. Phoe-

niss. 552.

18. "Ἐμπολέμια." Legg.
VI. p. 615. C. τείτοις δὲ

ἐφεξῆς τέτοις πᾶν ὅσου ἐμπολέ-
μιον. & paulo post: Ψιλῶν
ἢ, ἢ τοξοῖῶν, ἢ τινῶν ἀλλὰ τὴν
ἐμπολέμιαν ἥγεμονας. Legg.

XII. p. 636. E. δικάζειν τὰς
συρτεύσαντας εἰδάσσει, καρεῖς

ὑπλίτας τε καὶ ιωπίας, καὶ τὰς
ἐμπολέμιαν ἕκαστα ἀστάτως. Sic
ille locus corrigendus. In

vulgatis libris male legi-
tur, εἰς πολεμία. Pollux

IV. 85. Hesychius: Ἐμ-

N 2

"Ἐραγχό^{19.} ἐν τῷ ἔγινε παρελθόντι χρόνῳ.
"Ἐναυλό^{20.} λόγο^{21.} ἐνηχό.

*Evd-

πόλεμοι. (sic recte emendatur) τὰ εἰς πόλεμον εἴθει. Glossam etiam habet Suidas.

19. "Ἐναγχό.] Hipp. Maj. p. 96. B. ἀτὰς τὰ τελευταῖα ἐναγχό ἀφικόμενοι δημοσίᾳ ἐπ Κέω. Ibid. p. 97. F. G. Theaet. p. 116. E. οἷος καὶ αὐτοῖς ὡρῶν ἐναγχό εἰσηλθε οὐδελεγομένοις. Charmid. p. 236. C. "Ἐναγχός τι ἔφε βαρύνθει τι τὸν κεφαλήν. Lachet. p. 246. E. καὶ γὰρ αὐτῷ μοι ἐναγχό ἀνδρεα πρέπει τῷ νιῇ διδάσκαλον μεσικῆς. Clitoph. p. 255. init. Gorg. p. 289. C. Sympoī. p. 315. B. Phaedr. p. 349. C. Vide Valckenarium ad Euripid. Phoeniss. 204. Suidas habet paullo auctius, ex alio fortasse Glossario: "Ἐναγχό, ἀφεδίγης, ἐν τῷ ἔγινε &c.

20. "Ἐναυλό λόγο.] "Ἐναυλό exquisite dicitur tam de sermone, quo adhuc aures personant, quam de re qualibet, cuius adhuc recens est memoria. Lexicon Rhetor. MS. "Ἐναυλοι. ἐνηχον. αὐλὸς γὰρ πᾶν τὸ σενόν καὶ ἐπίμηκες. ὁ δὲ πόρος τοιαῦται. ex quo πό-

ρο pro τὸν redde Etymologo M. p. 337. 57. Plato Menex. p. 403. C. ἔτας ἐναυλός ὁ λόγος τι καὶ φθίνει παρεῖ πλέοντι εἰδούς τις τὰ ὄτα, ὡς μόνις τετάρτη ἡ πέμπτη ἡμέρα ἀναμεμνήσκομεν ἐμαντίζει. quem locum sic expressit disertissimus Sophista, qui se totum ad Platonis imitationem comparaverat, Themistius Orat. VI. p. 81. A. καὶ ταῦτα ἐναυλοι εἰς τὰ ὄτα ἐνδεδυκότα περιφίραν ἔτι τὸ λόγον. Rursus Plato Legg. III. p. 585. G. Ἐκ γὰρ τοῦ ὑψηλῶν εἰς τὰ πεδία καταβαῖνει, εἶπεν, πᾶσι φοῖς ἐναυλός ἐγεγόνει. Aeschines in Ctesiphont. p. 439 C. ἐναυλοι γὰρ οὐτε τότε πᾶσιν, οὔτε τητηκαῦτα ὁ δημος κατελίθη. Dionys. Halicarn. A. R. IX. p. 564. οὐτε γὰρ αὐτοῖς ἐναυλα καὶ περιμάταν οὐ. Philo T. I. p. 255. οὐτε τέρψεις ἐναυλοι τε ἀσταν, καὶ σφιδέα ἐκόλυνται παχύτας. Hermogenes de Inv. III. p. 129. οὐτε τὸ μήνυτον ὄντος ἐναύλου τοῦ κατὰ τὸν ἐπαγγελιαν. Maxim. Tyr. Diff. VII. p. 71. καὶ τὰ ὄτα ἐναυλός οὐδὲ θρυμματικός πλέοντι μετεῖδεις αὐτός αὐτόν. Plutarch.

¹Ἐναγίζειν²¹. Θύειν.

²Ἐνδίκως²². δίκαιος, ηγὸν κατὰ δίκην.

³Ἐνδέναι²³. προδέναι, ωφελέναι, ἡ καὶ εἰχεῖαι.

⁴Ἐνεός.

March. Sympoſ. L. II. 5. p. 639. B. Aristid. Tom. I. p. 338. 357. Themist. Orat. XI. p. 145. B. Eustath. ad Il. Φ. p. 1236. Od. Ψ. p. 1950. P. Victorius Var. Lect. I. 20. T. H. ad Lucian. Somn. p. 8. Ad hujus translatae locutionis exemplum audacter quidem, sed venuſte, contrarium dixit Synes. de Regn. p. 32. B. & de Insomn. p. 150. C. εἰ μὴ θυραυλίσθε²⁴ οἱ λόγοι αφείτε ἀτα.

21. ¹Ἐναγίζειν.] Ex Herodoto, ut opinor. Lib. I. 167. καὶ γὰρ ἐναγίζει σφι μεγάλας. Lib. II. 44. καὶ τῷ μὲν αἰσθαντῷ, ὅλυμπιῳ ἢ ἐπανυψίᾳ, θύει· τῷ δὲ ἐπέρρῃ, αἰς ἄριστῃ, ἐναγίζει. Hoc verbum eti si aliquando cum θέαν permutatur, proprietamen significat mortuis heroicos honores deferre, vel parentare: de qua notio ne Casaubon. ad Sueton. Caes. 88. & Valckenar. ad Schol. Euripid. Phoeniss. 281. Καταγίζειν est apud Platonem Crit. p. 564. A.

22. ²Ἐνδίκως.] Phileb. p. 72. F. σὺν ἀνόητῳ φαινοῦσσι ἐνδίκως. Tim. p. 549. Ε. νόσημα ἢ ιερᾶς ὁ φύτεως, ἐνδικάτατα ιερὸν λέγεται. Epinom. p. 699. A. πολίτης τε καὶ ἀρχαντικής ἡ ἀρχόμενος ἐνδίκως ἔσται πόλεως. Epist. III. p. 709. E. Epist. VII. p. 716. D.

23. ³Ἐνδέναι.] Gorg. p. 302. F. ἐνθυμέμενος ὅτι κανονιζεῖν τις σοι ἐνδέναι ὅτισι, τοτες ἀπομενονται έχει. Phaedr. p. 342. E. ἀισθητῶν εἴη ἐνδέναι εἰνῆς, ἀπίστω, δισκόλω, φθονερώ. Polit. X. p. 515. C. εἰσθε ὅτε καίρουμεν τε, καὶ ἐνδόντες ἡμᾶς αὐτὸς, ἐπομένω. Legg. X. p. 665. E. καὶ ἔδαμη τασθίνη ἐνδόντων αἰς σὺν εἰσι θεοί. Alii scriptores pro ἐνδέναι plenius dicunt καὶ μαλακὸν ἐνδέναι, ut Aristophanes Pluto 488. ubi crudita Kusteri annotatio videnda. Hacc locutio restituenda est Dioni Chrys. Or. VIII. p. 133. B. κανονίζειν ματηγάμενος καρτερεῖν, ηγόν τεμόμενον, καταθητον, καὶ μηδὲν μάλλον ἐνδέδοιται. Scribe: καὶ μηδὲν μαλακὸν ἐνδέδοιται. Dionys. Hal. A R. V. p. 334. μηδὲν μαλακὸν ἐνδένονται τοῖς ἀπειθεῖσιν.

^{24.} Ἐνεός. ὁ ἐσερημένος Φωνῆς.

^{25.} Εγκολον. ἔχθρον, συδικάθετον.

"Eph

Damascius apud Suid. v.
Δουμῆνος. οἷς ἡ νέος ἡ, εἰδήσεις τοις μαθηταῖς.

24. ^{24.} Ενεός.] Theaet. p. 141. E. ὁ μὴ ἐνεός η καφὸς ἀπ' ἀρχῆς. Cratyl. p. 273. C. εἱ φωνὴν μὴ εἴχομεν, μηδὲ γλῶτταν, ἐσθλόμεθα ἢ δηλῶν ἀλλήλοις τὰ πρόγυμψα, αὐτὸν ὥσπερ τὸν οἱ ἐνεόι, ἐπεκεράψεν ἀν σημαίνειν ταῖς καρέσι. Pro stupido & insulso eit in Alcib. II. p. 39. F. οἱ μὲν, μεγαλοψύχες, οἱ δὲ, εὐήθεις. ἔτεροι δὲ, ἀνάκτοι, η ἀπειρότες, καὶ ἐνεός. ubi vide Scholia. Quod apud Hesychium legitur, Νενός. εὐήθεις. non cum Sopingio ex βλεννῷ, sed ex Ενεός depravatum existimo; nisi quid praefidii sit in voce Callimachia νενίλος. Pollux V. 100. τάπτοιο εἰ ἀν ὁ εὐήθεις καὶ ἐπὶ τὸ ἀνοίτε, δις ἀν λεχθείν η μαρός, ἔμπληκτος, διπλακτός, ἐνεός. Joannes Siceliota Commentario MS. in Hermogenem: Ενεός, ὁ ἀπορητός κατά τι, καὶ γεγονός ἀρχαῖς, η ὁ εἰς ἑαυτὸν ἐσερημένος, οἷον ὁ εἰς ἑαυτὸν ἀν, καὶ μὴ εἰς ἄλλον λαλᾶν. Vide Jo Albertum ad Glossar. N. T. p. 70. Ab ἐνεός duplex verbum formatum est,

ἐνεάξω & ἐνέω. Lexicon Rhetor. MS. Ενεός. ὁ ἀριθμεῖαν λιθαιρός καὶ ἀμυνόμαν. αφ' εἰς τῇ Ενεάξει λέγομεν τὰς θεῖας μαρεῖαν πειθαλέποντας. quam gloissam, ut alias multas, ex hoc Lexico descripsit Etymol. M. p. 340. 48. Απενέω, Alexandrinis proprium, Suidas e Daniele IV. 16. laudat: Απηνέωθη. ὠμὸς ἐγεγόνει. Toupius Emend. in Suid. I. p. 50. ridet inficitiam hominis, qui hoc verbum ab ἀπηνής derivavit. At ego Suidam scripsisse suspicor: Απηνέωθη. ταῦθες ἐγεγόνει. Est enim ταῦθες idem, qui ἐνεός, αττονίτος, obstupefactus. Ipse Suidas & Scholiaestes Platonis l. c. Ενεός. ταῦθες, ταχεῖτος, &c. Hesychius: Νενός. ἐνεός, καφὸς, μὴ λαλᾶν. In transitu moneo, in Suida l. c. post δίοις ποιεῖν excidisse Ενέπειτε, quod est caput glossae, ad quod subiectum exemplum refertur. Verba autem, σημαίνεις καὶ ὄνομα κύριον, post μετέωρος ponenda videntur.

25. ^{25.} Εγκολον.] Non Platonica vox est, sed Herodotea. III. 59. ταῦτα δὲ εἰ ποιηταὶ τούχοιον ἔχοντες Σαμιοῖς

Ai-

* Ενη καὶ νέα²⁶. ἡ τετακτὸς καλχμένη· Ἔνον τὸ παλαιόν,
καὶ Νέον τὸ νέον.

* Εντελεῖς²⁷. οἱ ἀρχοῦσες, καὶ οἱ ἄρχαντες.

* Εγ-

Alcyon). ubi vide Wessel-
lingium. Glossa quoque
est apud Suidam.

26. "Ενη καὶ νέα."] Codex
MS. ἡ τετακτὸς καλ. quod in
ἡ τετακτὸς καλ. mutavi, au-
ctore Suida, in cuius vul-
gatis exemplaribus sic le-
gitur: ἔνον γὰρ τὸ παλαιόν. οὐ
Ἐνον δὲ, καὶ νέον, ἡ ἔνη καὶ νέα.
At optimus ille Codex
Leidensis ne tantulum qui-
dem discrepat a Timaeo.
Nescio vero, an Timaeus
νέον per νέον explicans, in-
telligi voluerit, νέον hic
vulgari sensu novum signi-
ficare. Sic solent Gram-
matici. Hesychius: "Ηέκε-
ζει. ἐπονήθε, καὶ ἡέκεζεν. Idem:
"Υγίεια. ἀλφίλος οἴνῳ καὶ ἐλαΐῳ
πεφυγμένα. ἡ υγίεια. Utro-
que loco vide Albertum.
Sed melius est legere: καὶ
Νέον τὸ νῦν. Scholia festes ad
Leges loco mox laudan-
do: "Ἐνον τὸ παλαιόν φασι·
Νέον δὲ, τὸ νῦν ἐπιλαβόν Θεού εἰσε-
ληλυθότερον. Cratyl. p. 267.
F. Νέον δὲ περὶ καὶ ἔνον ἀεὶ ἐστι
αεὶ τῶν σελήνην τῆτο τὸ φᾶς,
εἶπερ ἀληθῆ οἱ Ἀναξαγόρειοι λέ-
γον. κύκλῳ γάρ περ ἀεὶ αὐτὴν
περιπλανάντες, οὔτε ἀεὶ ἐπιστάλλει: ἔνον

ἢ ἴωδεκά τὸ Σωτέρες μηνός.
Legg. VIII. p. 651. A. νό-
μος ἢ ἔτος, μηνὸς τῆς νέας, ὁ
δεῖ προθῆναι, τὸ μέρος τοῦ ἔτε-
νος ἐξάγειν τὰς ἐπιτρέπτες. Mu-
ltos, qui de hac mensura
computatione egerint, ad
Hesych. Tom. I. p. 1236.
enumeravit Cl. Editor.

27. * Εντελεῖς.] Neque τὰς
ἐντελεῖς, neque τὰς εὐ τέλει,
reperi in Platone. Glos-
sa, quam & Suidas tran-
scripsit, pertinet ad Her-
odot. Lib. III. 18. τὰς εὐ
τέλει ἐπάντες ἐόντας τῷ ἀτῶν. Lib.
IX. 106. ὁτὲς ταῦτα Πελοπον-
νησίου μὲν τοῖς εὐ τέλει ἐδόκει.
ubi vide Interpretates. Poly-
yaen. Strat. L. V. cap. 3.
p. 466. Ἀγαθοκλῆς πυθόμενος
τὰς εὐ τέλει Συρακουσίων νεαντεργί-
ζειν. ubi quidam MSS. te-
lite Maasvicio, τὰς ἐντελεῖς.
Quae forma cum sola
Grammaticorum, aut li-
brariorum auctoritate ni-
tatur, possit aliquis suspi-
cari, ubique εὐ τέλει scri-
bendum esse, ut apud
Hesychium: Ἐν τέλει. ἀρχο-
τας. Alia tamen Hesychii
glossa ἐντελεῖς confirmat:
Ἐντελεῖσαίοις. εὐτιμότατοι. Vide
Dukerum ad Thucyd. I. 58.
28. * Εγ-

Ἐγχείμπιδ²⁸. ἐγκυρεῖ, ἐνερέοδ, πλήνθ.

Ἐγω-

28. Ἐγχείμπιδ. Verba *χείω*, *χείνω*, *χειρώ*, *χείω*, *χείπτω*, *χείπτω*, *χείω*, *χείζω*, *χεινύω*, nec origine inter se differunt, nec primaria significandi potestate. Prima haud dubie vis est cutem vel *quamlibet* superficiem *radendi* *stringendi*: unde propagatae sunt reliquae notiones *pungendi*, *stimulandi*, *tangendi*, *leviter vulnerandi*; item *ungendi* & *illinendi*. Praeter quas si occurrant aliae, ad harum aliquam facile revocantur. Publica autem loquendi consuetudo his verbis, quamvis artissima cognatione inter se junctis, non aequa eandem potestate subjecit. Nam in *χείω*, *χείω*, *χείζω*, *χεινύω* sola *illinendi* vis refedit: in *χείω*, *χείνω* & *χείω* non illa tantum, sed & reliquae, quas diximus, *pungendi*, *stimulandi*. Sed, quoniam & nimis longum est, & ab instituto nostro alienum, singula verba persequi, de uno *χείω*, missa tamen *ungendi* notione, quam fieri poterit diligentissime differamus.

Nativa illa *stimulandi*, vel potius *radendi* virtus huic verbo tribuitur ab Aeschylo Prometh. Vincl. v. 676. — *κεράσις*, *αἱ ὀ-*
εράτ, *ἴξισινα* Μίωπι *κειθέ-*
α. quod pluribus ejusdem Tragici exemplis planum fecit H. Stephan. Thes. L. Gr. Tom. IV. p. 623. Plato Phaedro p. 346. G. quo Timaeus respexit: *ι δὲ εἰτὸς μετὰ* *Ε*
ιμέρης *ἀποκειλεισμένην*, *πηδᾶσα*
εῖν τὰ σφύζοντα, *τῇ διεξόδῳ* *ἐγ-*
χείδι *ἔκαστην* *τῇ καθ' αὐτῶν*. ubi Hermias Scholiis MSS. *ἐγχείδι*, *ἀντὶ* *Ε*, *κειτῆ* *καὶ* *ἐμπίπ-*
τι, *αἱ* *ιπτὶ* *τὸ φαλαγγῖαν*, *καὶ* *τὸ*
μυάπων, *καὶ* *τὸ* *μελισσῶν*. Idem alii Grammatici magno consensu docent. Hesychius: *Ἐγχείσα*. *ἐγκείστελ-*
σε. ubi vide Interpretes. Suidas: *Χείσιν*. *τύπλευ*. Scribendum: *Xείσιν*. Vide Foës. Oecon. Hippocr. v. *Ἐγχείμπιδην*. Plerique hunc verbi usum *scērpī* vel *vespae* *ictū* definiunt, ut Aelius Dionysius apud Eustath. ad Od. H. p. 1450. Ammonius v. *Ἐγχείσα*, & Hermias l. c. Quibus addatur *Phrynicbus* *προπα-*
ερτη. Σοφις. MS. *Κικείσα*

επορπίσ, ἀτὶ δ, πεπλῆθαν τὸν σκορπίον, καὶ σὺ τῇ αφθόνῃ Ἐγκειάδῃ, Διοφέρει τῇ γραφῇ δ Κεχειάδῃ τὸν ἐλαῖον. τὸ μὲν γὰρ τὸν ἐλαῖον, Διοφέρει τὸν ἐλαῖον τῷ σημαντοῦ τὸ πεπλῆθαν, Διοφέρει τὸ πανταχός. Rechte. Multis enim exemplis declaratur, hanc contractiorem verbi vim prae altera latiore esse frequentatam. Nicander Theriac. v. 336. Οἶσιν ἐνχείμψῃ βλοσυρὸν δάκτῳ. Sic in nonnullis exemplaribus reperit Scholiafestes. Nunc non minus recte legitur, Οἴσιν ἐνσκήψῃ &c. v. 445. ἢ μὲν ὅγ' αὐτῶν Ἐγκειάδας ἥλιγυνε, καὶ ἣν ἐκπαγλα χαλεφθῇ. & v. 718. τῇ καὶ ἐνχείμψαισι, ἀνετήτῳ ἵπελῳ κεάσι. Orpheus de Lapid. v. 79. p. 328. Οὐδὲ εἴ κεν σείχοισι ἐνχείμποιο πόδεσι. Aelian. H. A. Lib. I. cap. 54. Καὶ ἐπωοιδεῖ ἢ ἐπεργύνον τινῶν ἐγκειδέντες ίόν. quem locum non sollicitasset Gataker. Advers. Post. cap. IX. p. 490. si verbi indolem cognitam perspectamque habuisset. Idem Lib. III. cap. 22. τῇ ρίνδῃ τὸ ἄκρον ἀπαλὸν ὄν, καὶ ἐνχειστὸν τῇ ἡ ἀσπίδῃ τεόπον τινὲς ἐνκείμενον.

Lib. VI. cap. 20. Ἐγκείσας ἢ ἔκαστῳ αὐτῶν τὸ κέντρον.

Lib. XVI. cap. 27. Τὰ γάρ

τοι ζῶα τὰ δακτύλια, καὶ τὰ ἐγκείπτοντα πάμπολα ὄντα. eod. lib. cap. 41. τὸ κέντρον ἢ ἐγκείπτεν τοῖς Εὐρωπαῖοις παραπλησίων. Lib. XVII. cap. 35. ἐγκείμπτεσσιν ἢ ἄλλῃ αὐτοῖς τὰ κέντρα. Philostrat. V. A. Lib. VIII. cap. 19. p. 363. μαλιγματα ἐρπίλλιν, ἀ τοῖς κατιεῖσιν ἐγκείπη. Philostratus junior Icon. XVII. p. 889. Themistius Or. XV. p. 192. A. ἀσπερ τὸ δρεποντές φαῦλον σὺ ταῖς χεισίν πανὰ φάρμακα βιβεωκότας, ζητεῖν ὅτῳ ἀ ἐγκείψαισι τὸ δ οὐλέθες παρεργονεύν. Nihil igitur verius emendatione Kusteri ad Hesych. T. I. p. 1215. qua in Philostrato Seniore Lib. II. Icon. 12. p. 830. pro τὰ κίνητα ἀνέλκεισας δέδει ἐγκειρίμποιο ingeniose legit, τ. κ. ἀ. δέδει δ οὐλέθες παρεργονεύν. Ibi Cod. Parisinus habet, δέδει δ οὐλέθες παρεργονεύν, pro, δέδει δ οὐλέθες παρεργονεύν. Pollux VI. 125. σκορπίος ζητᾶς, ὅτῳ ἐγκείψει τὸ κέντρον. Sic Kubnus corredit vulgatam lectionem, τῷ κέντρῳ. Cui etsi MS. suffragatur, hanc tamen, quoniam rarior ejus usus est, tenemus. Apollon. Rhod. IV. 1512.— ὅτε μένον ἐνχείμψησι δόδεσσι. Pari construendi ratione Aristaeon. Lib. I. Ep. 1. ἐπιτοξεύειν ταῖς τῷ διμάτων βολαῖς. Pollux I. 210. τῷ ἀ-

Ο

θύμῳ

Ἐνωμοτία²⁹. τάγμα ποσόν. εἴρηται δέ ἀπὸ Σόμνου αὐτὲς μὴ λέγειν τὰ τάξιν.

Ἐξαμ-

θύμῳ ἴσπερ ἐμβαλλεῖν τὸ μύωπι. ubi nihil varietatis ex Codd. notatur. Hinc etiam T. H. defendi videtur posse lectio, quam Suidas v. Ἀδάμας οἱ Sophocli tribuit A.j. v. 452. ἐμβαλλεῖται λυσώ-
δι νίζει. Reliquum est, ut paucula de verbi *xeiō* for-
ma addamus. Antiquissi-
ma scribendi ratio est *xeiō*
& *xeiōtō*, cui posterior
aetas euphoniae gratia in-
seruit ρ̄, ut esset *xeiōtō*. Neque tamen haec muta-
tio ullum significandi dis-
crimen induxit, nisi quod in solo *xeiō* *ungendi* etiam
notio remanserit. Ab hu-
jus autem rei ignoratione
caussa repetenda est, cur
xeiō *pungendi* potestate
tam raro in veterum mo-
numentis, quae supersunt,
reperiatur. Scilicet nemo
nescit, librarios, quicquid
non assequerentur, pro ca-
ptu suo mutasse. Librarios
autem? Ipsi recentiores
Editores hanc formam aliquando obliterarunt; v. c.
is, qui plura Philostrato
vulnera inflixit, quam

fanavit, Gotfr. Olearius.
Etenim ad Philostir. Ju-
nioris Icon. XIII. p.
884. pro τὸ κέντρον ἀφυλάκτιο
ἰγκείσια, quasi verius,
in textum invexit, τ. z. ἡ.
ἰγκείμψασα. In Platonis
etiam loco, quem supra
attulimus, Timaeus ἰγκείμπ-
τι scriptum reperit pro
vetustiore & rariore forma
ἰγκείτι, quam jure servant
Hermias & vulgata exem-
plaria. Pari fere modo in
Apollon. Rhod. IV. 1679.
ubi nunc legitur — πετρέα
σόνχι *xeiōtō* σφυρόν, olim
extitisse credibile est —
π. 5. *xeiōtō* σφυρόν. Quo fa-
cilius intelligitur lapsus
Etymol. M. p. 728. 32.
suppresso poëtae nomine,
legentis: πετρέα σόνχι τείχος
σφυρόν. Apollonii locus la-
tuit Sylburgium.

29. Ἐνωμοτία.] Refer
glosiam ad Herodot. Lib.
I. 65. μετὰ δέ, τὰ ἐς πόλεμον
ἐχοντα, ἐνωμοτίας, καὶ τειχά-
δας, καὶ συστάτα. ubi Scho-
liafest: Ἐνωμοτία, vel, ut
in aliis libris est, Συνωμο-
τία. τάξις παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς.

Ex

Ἐξαμβλῆν³⁰. Διαφθείρειν τὸ κατὰ γαστρὸς διεφθο-
ρὸς, καὶ διπολένειν αὐτό.

Ἐπαμφοτερίζει³¹. εἰς ἀκριβολίαν ἀγαγεῖν τὸ λόγον.

*Εξάν-

Ex eo Suidas v. Συναρμοσία· παρῷ ἢ Ἀπίκοις Συναρμοσία, τάξις τις. Verum cum nullo modo adducar, ut Lacedaemonios & Athenien-ses a Grammaticis confusos credam, satius erit. in utroque corrigere: παρῷ τοῖς Τακτικοῖς. Praeter eos, qui ad Hesych. in v. laudantur, vide Maxim. Tyr. Diff. XXXIII. p. 399. & ibi Davis.

30. Ἐξαμβλῆν.] Theaet. p. 117. C. καὶ τίκτειν τε δὴ τὰς δυσοκύας, καὶ ἐαν νέον ὃν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκειν. quae laudat Pollux I. 7. IV. 208. Paulo post Philosophus: ἀπελθόντες ἢ, τὰ τε λοιπὰ ἐξήριστα λαχανά, Δῆμος ποιησεῖν συντοικίαν, καὶ τὰ νῦν ἐμποριεύειν κακῶς τερέφοιτες ἀπώλειαν. ex quibus profecerunt Maxim. Tyr. Diff. XVI. p. 179. & Syneſ. in Dione p. 56. Ἐξαμβλῆν, valde commendat Phrynicb. p. 88. & 128. ubi vide Interpp. & Foëſ. Oecon. Hippocr. v. Ἀμβλᾶζει. Ceterum labem, quam

Glossae interpretatio suscepit, hoc modo eluebat Hemsterhusius meus: „Forte: Ἐ. δ. τὸ κ. γ. καὶ φθοροῖς διπολένειν αὐτό. Πατηδοκτονίᾳ πολλὰ ἐθελεστιαν ἀμβλάστων Procop. Hist. Arc. „p. 46. Nisi praefestet, διπολένειν. hoc enim aliando abigere partum, ut ἀπώλειν, ἐξώθειν. Φθοραὶ sunt medicamenta abortiva, quibus σκλήρια junxit Plutarch. T. II. p. 134. F. Vide Clem. Al. p. 227. v. 36. ” Haec ille. Mihi tamen simplicior videtur emendatio Lennepii ad Phalar. Ep. 19. p. 98. τὸ κατὰ γαστρὸς βρέφει. Suidas: ἀμβλάσκειν. τὸ φθεῖρα βρέφει.

31. Ἐπαμφοτερίζει³²] Suidas, hanc glosam reperens, addit, ὡς καθ' ἐκάπερον ἐλέγχει, ex Timaei locupletiore exemplari, incertum, an ex alio Glosographo. Plato Euthyd. p. 226. F. quo glossa pertinet: ὁ ἀδελφός σου ἐξημφοτερίζει τὸ λόγον. non ἐπημφοτερίζει, ut Timaeus legit. Forte eodem

Ἐξάνη³². τὸν ἔγκαιον δι εὐσομίαν, ἀντὶ τοῦ, υγεῖαν
καὶ ἔξω ἄτης.

Ἐξε-

respxexit Hesych. v. Ἐξει.
Φοτερίζει. Polit. V. p. 468
E. Τοῖς σὺ τοῖς ἐσιάστειν ἐπαμ-
φοτερίζειν ἔσικε, καὶ τῷ τοῦ παι-
δαν αἰνίγματι τῷ τοῦ τοῦ εὐνό-
χε — καὶ γὰρ ταῦτα ἐπαμ-
φοτερίζειν, καὶ τοῦ εἶναι, ὅτε μὴ
εἴναι δύνεν αὐτῶν δυνατὸν παγίας
νοῆσαι, τοῦ ἀμφότερον, ὅτε δύ-
τερον. quae optime inter-
pretatus est Guil. Budaeus
Comm. L. Gr. p. 603.
Schol. Aristoph. ad Plut.
v. 635. παλίν γὰρ ἐπαμφο-
τερίζεις λίξεις ἔθηκε, i. e.
ambiguas, quae in utram-
que partem accipi possint.
Lucian. Deor. Dial. XVI.
p. 244. λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερί-
ζοντα τοῖς πολλοῖς κρέαν εἰώθασ.
Is quoque dicitur ἐπαμφοτε-
ρίζειν, qui modo huic, mo-
do illi parti favet, atque
adeo in neutram transit.
Phaedr. p. 349. C. ἡνα καὶ
οἱ ἐρετῆς ὁδὲ αὐτῶν μηκέτι ἐπαμ-
φοτερίζῃ, καθάπερ νῦν, ἀλλὰ
ἀπλεῖς τοῦς Ἐρωταὶ μετὰ φιλοσό-
φων λόγων τοῦ βίου ποιῶν. quod
Hermias Scholiis MSS. &
vetus Scholiafest sic ex-

plicant: οὐα μηκέτι τῷ Δυτίᾳ
περιχωρῇ, καὶ ἔποι τοῦ ἡμέρα,
ἀλλὰ μίαν γράψειν ἔχῃ. Thucydid. Lib. VIII. 85.
Φερέροις τῷ Πελοπονησίων τὰ
περιγματα μετὰ Ἀλκιβιάδες, καὶ
ἐπαμφοτερίζονται. Pherecra-
tes apud Schol. Comici ad
Pac. v. 476. Ἐπαμφοτερί-
ζετο ἵμποδῶν καθήμενοι. Philo
T. I. p. 100. Aristænet.
Lib. II. Epist. II. Phry-
nichus MS. Ἐπαμφοτερίζεται.
τὸ μὴ παγίας ἐν τι βελενεύει καὶ
περιπίειν, ἀλλὰ καὶ τόδε καὶ τόδε
Ἀγροεῖδε.

32. Ἐξάνη. ¶ Phaedr. p.
344. A. οὗτοι δὲ καθαροῦ τε
καὶ τελεῖων τυχεῖσα ἐξάνη ἐποίησε
τοῦ αὐτῶν ἔχοντες τοῦ τοῦ πα-
ρόντος καὶ τοῦ ἐπειδικοῦ κρέος. ubi
cum Timaeo, ut Suidat-
taceam, congruit Hermias
Scholiis MSS. Ἐξάνη ἐλέ-
γε, ἀντὶ τοῦ, καθαρὸν καὶ οὐκ ἐσα-
τιασ, ηδὲ δικεστο πάλαι ποιηλα-
τήμενο, ἀντὶ τοῦ, ιγνῆ καὶ ἔξω
ἄτης. τὸ δὲ νόοκαιον δι εὐσομίαν.
Eudemus Platonis locum
laudent Zenobius III. 96.
& Suidas in v. atque imi-
tatur Dio Chrysost. Orat.
IV. p. 73. D. οὐδὲ εἰώθα-
σαι ἔνοι τοῦ τοῦ τοῦ τελεῖσ τοῦ τοῦ

^{33.} Ἐξετασμός. αἴριθμοις.

^{34.} Ἐξηγηλάι. τρεῖς γίνονται πυθόχερησι, οἵς μέλις καθαίρειν τὰς ἄγρας τινὶ ἐνιχηθεῖται. καὶ οἱ ἐξηγήμενοι τὰ πάτρια.

Ἐξο.

καθόρσιαι; μῆνιν Ἐκάτης ίλασ-
χόμενοι τε καὶ ἐξάντη φάσκοις
ποιήσειν. *Aelian.* H. A.

Lib. I. cap. 57. ἀνερρώθη τε
ἐκεῖνος, καὶ πακῆ παῖδες ἐξάντης
τὸ σύτεῦθεν ἔτι. III. 5. IX.

16. 33. XI. 35. XIII. 7.
XVI. 28. Idem apud *Suid.*

v. Ἀεγκίλοχος. (Huic enim
ille locus, e libro de *Providentia* decerptus, tribuen-
dus videtur) καὶ τὸ μῆνιδος
τὸ εἰς τὸν ἐξάντην ἐγένετο. *Julian.*

Or. VI. p. 192. B. κατατῆται παντάπαται ἐξάντη τὸ
δειλίας. Ep. ad Atheniens.

p. 272. A. ex emendatione
Petavii: τὸς ἐμὲ μὲν οἱ θεοὶ
διὸς τὸ φιλοσοφίας καθαρὸν ἀπ-

εὐφρίνων καὶ ἐξάντην. *Synes.* Calv.
Encom. p. 75. D. ἄμα τὸ
ἐξάντης ἐσομένες τὸ νότος. de

Provid. p. 97. B. ἐξάντης
ἐτομακὴ δαμαφοίς μηνιαῖς. de
Insomn. p. 136. D. τὸ ὄστρος

ὑπὸ τοῦτος ἐξάντη τὸν νότον ἐ-
ποιητεῖ, ubi vide *Nicephorum*, & *Hesych.* in v. Ab

Etymol. M. p. 346. 42. & *Cyrillo Lexico MS.*
haec vox etiam exponi-
ται ἐξεντάσ, μανόμενος. Cu-

jus notionis exempla fru-
stra quaesivi.

33. Ἐξετασμός.] Vereor,
ne vox me scellerit in
Platonicis vocabulis ex-
cerpendis.

34. Ἐξηγηλάι.] Ἐξηγη-
λᾶς universē eit cuiuslibet
rei enarrator. Tum
is, qui hospites ad ea,
quae visenda sunt, dicit,
& unumquodque iis ostendit: qui & mystagogus vo-
catur, & monstrator a
Lucano IX. 979. ut jam
monuit *Ez. Spanhem.* de
U. & P. N. Tom. I. p.

6. *Pausanias* Lib. I. p.

98. Ἐγενέθεν ὁ τὸν ἐπικωεῖαν

ἥριν ἐξηγηλᾶς ἡγεῖτο εἰς χωρίον.
Sic idem commemorat Ar-
givorum, Messeniorum,
Sicyoniorum ἐξηγηλᾶς, qui
illarum gentium originem,
antiquitatem, aliaque scitu
digna peregrinantibus e-
narrarent. Qui, pluribus
saltem in locis, auctorita-
te publica constituti vi-
dentur. *Αεισαχθόν* ὁ τὸν
ολυμπίατον ἐξηγηλᾶς apud *Pau-
san.* Lib. V. p. 428. male
O 3 ab

ab interprete, quem *Kubnius* castigavit, intellec-tus, errandi ansam de-dit *J. Jonsio de Scriptor.* Hist. Phil. p. 344. Contra eum interprete errat *Kubnius* ad Lib. I. p. 84. Iophontem Gnosium, qui, quod ex re ipsa liquet, sa-crorum & oraculorum interpres fuit, pro mystago-go vel monstratore ac-cipiens. Vide *Strabon.* Lib. XVII. p. 1159. C. *Ari-stid.* Orat. Platon. II. p. 209. Patriorum institu-torum interpres, non monstraratores, sunt οἱ τὰ πάτερα ἡμῶν ἐπηγέμενοι apud *Artemidor.* Lib. II. p. 161. Ab his prorsus di-versi sunt Atheniensium ἐπηγέμοι, quorum erat, monstra & prodigia pro-curare, ritus in sa-cris observari solitos docere, expiare homi-cidas, aliosque piaculo obnoxios, dirimere deni-que lites, quae de rebus sacris incidenter. *Pollux* VIII. 124. Ἐπηγέμοι οἱ ἐπα-λεῖοι, οἱ τὰ τεῖχος διοσκυρίων, οἱ τὰ τὸ ἄλλων ιερῶν διδάσκοντες. ubi vide Interpp. Hoc munus olim Athenis pu-blicum fuit ex Thesei in-stituto; ad quod non nisi εὐπατερίδαι adspirare lice-bat. *Plutarch.* Thes. p.

II. C. Εὐπατερίδαι μὲν γενά-
ζειν τὰ θεῖα, καὶ παρέχειν ἔρ-
χοντας δύπλες, καὶ νόμους διδα-
σκάλες ἔνει, καὶ στοῖνος καὶ ιερῶν
ἐξηγήσεις. Postea, ut ex
Timaeo discimus, tres tan-
tum hac dignitate functi
sunt, Pythico oraculo de-signati. Plures vero pri-
vata auctoritate prodigia &
somnia interpretatos esse,
multis exemplis, si tam
necesse, quam facile es-
set, ostendi posset. Scho-
liaastes *Aristoph.* ad Nub.
v. 331. ὃν καὶ Λάρυπνον ἦν οἱ μάν-
τες, διεξηγήσθη ἐκάλατο. quocum
consentit vetus Gram-maticus MS. in Bibl.
Sangerm. Ἐξηγήσεις. Εὔπολις
χειρὶς γένει. Λάρυπνον ὀνέξηγήσεις.
Μάντος γὰρ ἦν καὶ χρηστὺς ἐξηγῆ-
το. Ἡρόδοτος. 3. Sic etiam
capiendus est "Ἄρεαν οἱ Καλ-
λίς ἐξηγήσεις apud Stephan.
Byzant. v. Βάτν. *Abro*,
Callice filius, sacrorum re-ligionumque interpres: cui
muneri convenit liber ab
eo scriptus οὐδὲν οὐδὲν
γνωστόν. Pessime *J. G. Vos-*
silius de Histor. Graec. III.
p. 314. & *Berkelius*: pau-lo melius *J. Meurs. Bibl.*
Attic. nisi quod com-men-tatorem vertat. Τερράτων καὶ
ἐπιπτών ἐξηγήσεις, *Pausan.*
Lib. V. p. 438. συμβόλων
ἐξηγήσεις, *Achill. Tat.* Lib.
V. p. 283. Vide *Wesse-*
lin-

lingium ad Diod. Sic. V.
 43. Illi autem interpretes cum saepe Apollinis interpretationem expeterent, ex eo *Plato Polit. IV.* p. 448. C ipsum Apollinem ἐξηγήσαντες cum saepe Appellavit: ἐδὲ χρησόμενος ἐξηγητῆ, ἀλλ' οὐ τὸ πάτερι. ἐπεὶ γὰρ δὴ περ ὁ θεὸς αὐτοὶ τὰ τοιαῦτα πᾶσαν ἀνθερώπους πάτερι ἐξηγητῆς, σὺ μέλαινος τὸ γῆς εἰπὲ Σομφαλῆ καθίμενος ἐξηγεῖ). quo loco *Oenomaus* usus est, Apollinis ἐξηγήσις titulum irridens, apud *Euseb. P. E. V.* p. 230. Ad Exegetarum Atticorum exemplum *Plato* quoque eos in rempublicam suam recepit. Legg. VI. p. 616. G. c. Δελφῶν ἢ χεὶς νόμους αὐτοῖς τὰ θεῖα κομισταμένης, η κατατύπωσις ἐπ' αὐτοῖς ἐξηγησίς, τέτοις κατηγορίαις. Ibid. p. 623. A. VIII. p. 642. C. 649. E. IX. p. 656. G. 659. C. 660. B. XI. p. 676. F. XII. p. 672. H. 695. C. *Interpretes religionum Latine* vertit Cicero de Legg. II. 27. Quod munus cum obirent, proprio & rituali vocabulo dicebantur ἐξηγεῖσαι. *Plato Theag.* p. 12. B. *Euripid. Phoeniss.* 1018. *Thucydid. Lib. VII.* p. 478. *Andocides de Myster. p. 230.* Sed satis de sacris Atheniensium Exe-

getis. Restat, ut videamus, an iidem forensibus etiam usi sint Exegetis, i. e. JCtis, qui consulentiis de jure responderent. Quibus cum propter legum ambiguos sensus, tum propter vulgi imperitiam, vix poterat carere civitas bene constituta. Quanti illorum opera olim Romae fuerit, inter omnes constat. Neque aliis gentibus ejusmodi Exegetae defuerunt. De Syracusanis *Diodor. Sicul. Lib. XIII.* 35. ἐδέτερον αὐτῶν ὁ νόμαστας νομοθέτης, οὐκ ἡ ἐξηγητῶν Σομφαλῶν, τὸ τες νόμους γεγραμμένης ἀρχαῖος Αἰγαλέων δοκεῖ εἶναι δυσκατανότες. Inauditus hucusque fuit τὸ Λυκυργεῖον ἐξηγῆσις. *Lycurgearum legum & institutorum interpres*, quem nuper ex Laconico marmore protulit egregius antiquitatis eruditae vindex, *Ed. Corsinus Dissert. V. post Not. Graec. p. XCIII.* De Atheniensium hujus generis JCtis satis diserte veteres Grammatici. *Suidas & Etymol. M.* p. 348. 19. Ἐξηγηταῖς. οἱ τες νόμους τεῖς ἀγνοεῖσαι νομοθετικούσι, οὐ διδάσκοντες αὐτοὺς ἀδικήματα, οὐτε ἔκαστος γεγράφει). *Lexicon Rhetor. MS.* Ἐξηγητής. οἱ τες νόμους ἐξηγόμε-

Grammaticus MS. qui Δι-
κῶν ὀνόματα collegit, in Bibl.
Sancterm. Εὐηγγελίον. εἰ τὰς
ῥόπτρας δεικνύεται τοῖς ἀγνοῦσιν πε-
πειθεῖσιν αδικίαις. Eoque sensu
Scholiaites etiam accepit
ἰεννυθῆν in *Platonis Euthyph.*
p. 49. A. Εὐηγγελίον. Τὸν τόπον
ῥόπτρας ιεννυσμένας. Nec aliter
sensit *Ti. Hemsterhusius*,
cum valde juvenis ad
Polluc. VIII. 124. com-
mentarios scribens, fo-
renses illos JCTos Atheni-
ensis vindicabat. Sed
idem vir maximus, nu-
per a me consultus, in-
genue fatebatur, se du-
dum sententiae ante de-
fensae patrocinium re-
pudiasse, & nunc alte-
ram, quae tales JCTos
Athenis fuisse negat,
haud paulo veriorem
existimare. Hanc igitur,
codem & auctore
& adjutore, quam poter-
ro brevissime confirmabo.
Ac primum parum valere
censenda est Grammati-
corum auctoritas, ubi
perpetuus Atticorum scri-
ptorum usus refragatur.
Atqui vere monuit *H. Va-*
lesius in not. *Mauffac.* in
Harpoecr. p. 277. ne se-
mel quidem ιεννυθῆν apud
Athenienses significare *le-*
gum jurisque civilis inter-

pretem, qui consulentibus
de jure responderit, sem-
per *interpretem religionum*.
Nam in *Platonis Euthy-*
phrone, quem modo lau-
davimus, & *Demosthen.*
Orat. in *Euerg.* p. 1062.
caussa caedis agitur: in
Iсаeo de Ciron. hered. p.
522. sepeliendi ritus; qua-
rum utraque ad religio-
nes sacrorumque ritus
pertinebat. Dilerte *Har-*
pocration in v. ἔτι δὲ νοήτω
τὰς κατοχοπέτες νομίζουσα
ιεννυθῆν τοῖς δρομίνοις. Sic le-
gendum censet *T. H.*
Deinde quid caussae est,
cur nusquam in tot, quae
superfunt, orationibus ιεν-
νυθῆ, qui de quaestione ci-
vili & jure forensi re-
sponderit, mentio repe-
riatur? *Phaedrus* quidem
IV. 4. 13. Atticum JCTum
cominemorat: *Athenas ru-*
moris implet. Mater sedu-
la *Juris peritos consulit.*
Sed quis fabularum scripto-
rem, cui quidlibet fingere
licet, in tali re testem citat?
praeferit cum rem *A-*
thenis gestam Romano mo-
re narret. Antiqua Dorum
lingua Exegetae dicti sunt
καταλαβίσαι. *Hesychius:* Κατα-
λαβίσαι. ιεννυται, η σιδεινιότες
τὰ δρυόσια. quam glossam pro
ingenii & doctrinae uber-
tate ita explicabat *Hemster-*
hu-

Ἐξομοργνίμεν^Θ 35. σκηνατόμεν^Θ, καὶ δύτυπά-
μεν^Θ.

Ἐξο-

busius: „Doribus vo-
„cem propriam forma
„demonstrat. ἵξητας hic
„intelligo prodigiorum,
„oraculorum, somnio-
rum &c. interpretes
veridicos: nosti va-
tes, qui futura pree-
nunciando non fallunt,
dici ἀληθεῖς. scriptum a
quibusdam in *Homer.*
Od. Δ. 83. Αἰγυπτίος ἐπ'
ἀληθεῖς, quia erant μάντι-
κοι. Tirefiam μάντιν ἀλά-
θεα πάντα λέγοντες habet
Theocrit. Eid. XXIV, 64.
parimodo ἀληθεῖς & ἀλη-
θεῖς *Xenoph.* K. A. V. p.
212. v. 17. *Philostr.* de
V. A. L. I. p. 4. v. 16.
Alciph. III, 59. p. 424.
Neque aliter ἀληθεῖς *He-
sych.* in *Pistaech*· praec-
dictorum eventus: Da-
mon apud *Schol. Ari-
stopb.* ad *Plut.* v. 1003.
ἢ ἀληθεῖς *Εὐποντίας Hero-
dot.* III. p. 134. v. 45.
hinc τοὺς ἀληθεῖςν *εἰσαίνειν*
apud *Diodor.* Hi ergo
jure merito *καταλαθισάμι*.
Alterum expono, qui
peregrinis adsunt pu-
blicorum operum rerum-
que antiquarum mon-

„stratores: est in ea ad-
pellatione ironia; fabu-
las enim plerumque nar-
rabant.” Hactenus il-
le. *Timaeum* more suo
compilavit *Suidas*, celato,
ut semper, ejus nomine.
Facile tamen pro sagacita-
te sua *Valesius* l. c. odo-
ratus est, glossam a pree-
stantiore Grammatico pro-
fectam esse. Eandem toti-
dem verbis descripsit *Pla-
tonis Scholia*tes ad Legg.
XI. p. 676. F.

35. [Ἐξομοργνίμεν^Θ.] *Gorg.*
p. 313. D. ἡ ἱκάσω οὐ πρᾶξις
αὐτὸς ἐξαριθέσας εἰς τὰ ψυχά.
Legg. VI. p. 623. C. εἰς
γὰς τὰς οὐ γενναμένας ψυχὰς οὐ
σώματα ἀναγκαῖος ἐξομοργνίμενος
σύντυχος καὶ τίκτειν πάντη φαν-
τότερα. ubi vide *Scholia*.
Platonem imitantur *The-
mist.* Or. XXI. p. 249. A. &
Synes. de Insom. p. 156. A.
Euripid. Bacch. 344. Μηδ'
ἐξομόρξην μαρτίαν τὰ σὸν ἔμοι.
Plutarch. Crasso p. 543. E.
βελόμεν^Θ ὅτι πλείσοις η ἀκρο-
τήτοις αφεσομόρξεις τὸ ἄγρο.
Ἐξόμορξις est in Tim. p.
547. F. Vide *Moerid.* p.
291. & ibi *Pierson.*

P

36. [Ἐξο-

*Εξοστρακισμός³⁶. Φυγὴ δεκαεῖν. Πῆγμα ἢ γίνεται τῇ τῇ ἀγορᾷ εἰσόδους ἔχον, δι' ᾧ εἰσιὰν πολίτης ἔκαστος στρατικον τίθηται επιγεγραμμένου· τέτων ἢ τὰς ἐξακιχίλια γενομένων, Φυγὴ δεκαεῖν καταψηφίζεται καὶ κελυφούμενος.

*Εξωμοσία³⁷. ἔνορκος τοῦ ψυχίτητος δι' εὐλογον αἰτίαν.

*Ἐπαγωγά³⁸. ἀγωγαὶ δαιμονοί φαύλα ἐπί τινα γενόμενα.

*ἘΠΕ-

36. *Εξοστρακισμός.] Post vocem ἐπιγεγραμμένον fortasse aliquid excidit, facile supplendum ex Schol. Aristoph. ad Equit. v. 851. quem ad verbum descripsit Philemon Lexico Technologico MS. Plato Gorg. p. 309. H. σὸν ἐξωτεράκιστον αὐτὸν γέτοι εἰς ἑθερπότευον, οὐα αὐτῷ δέκα ἑτῶν μὴ ἀκότεαν τὸ Φανῆς; Nihil hujus glossae exscripsit Suidas; sed omnia cum pulviseulo abstulit Etymol. M. in v.

37. *Εξωμοσία.] Vide sup. v. Αντωμοσία. PRO ἔνορκος MS. male ἐνόρκης.

38. *Ἐπαγωγά.] Genus quoddam θραγωγίας, vel ψυχαγωγίας est ἐπαγωγή, cum ψυχοτομούγοντες, ut eleganter dicuntur a Synesio de Insomn. p. 150. C. precibus, incantamentis & fallacium illiciorum susurrantis daemonas, in aliorum

perniciem, ab inferis evocant. Quod luculente describit Plato Polit. II. p. 424. C. ἀγύεται δὲ μάντις ἐπὶ πλαστινῶν θύρας ιότες, πειθαρίον, ὃς ἔτι παρθενοφίῃ δύσταρις εἰς δεῖπνον πορεύεται, θυτίας τε καὶ ἐπαδεῖς, εἴτε τι ἀδικημάτι τε γέγονεν αὐτῷ ἡ προγνώσις, ἀκεῖον μεθ' ἱδονταν τε καὶ ιοξεῖται. καὶ ιατρὸν ἐχθρὸν πημάνην ἐβέλη, μεθ' σμικρῶν δακτανῶν ὄμοιας δίκαιον ἀδίκην βλάψει. ἐπαγωγαῖς τοις καταδέσμοις τὰς θεὰς, ὡς Φανῆς, πειθοτές σφίζει τοντορεῖται. ad quem locum referenda sunt haec Phrynichi Προπαροτον. Σερφίτ. MS. Ἀκεῖον καὶ Ἐξακτῆς, καὶ ἐπὶ τῷ θεραπεύειν, καὶ ἐπὶ τῷ ἀπάγειν ἐπαγωγὰς εἰς γοντοῖς καὶ μαγιστεῖς ἐπηγρίνεις. Στοιχ. Πλάτων εἰς Πολιτεία. Legg. XI. p. 683. F. ἐπὶ τῷ καταδίσει τῇ ἐπαγωγαῖς, τῇ τιτινῇ ἐπαδεῖς, τῇ τοιότερῳ φαρμακεῖᾳ ἀντινενένδητη ὅραιος εἶναι βλάπτοι. ubi Corin-

Ἐπετίμα^{39.} ηύξει τῶν τιμήν.

Ἐπε-

Cornario in Eclogis p. 1010. post ἀντινομήν deesse videtur χρέωνται. H. Stephanus intelligit τοὺς εἰς πρae-ecedentibus. Neuter bene. Legē: ηὐπάδαις τὶς τὸν τοιόταν φαρμακίων ἀντινομήν. Comparanda etiam illa Platonis Legg. X. p. 674. C τὰς ἡ τεθεῖσας φάρμακοις ψυχηγωγεῖν, ηὐθίσις ὑποχρέωνται πείθειν αἱ θυσίαις τε ηὐχαῖς ηὐπάδαις γοντεύονται. Hac in re legitima verba sunt ἐπάγειν & ἐπαγωγή. Apollon. Rhod. Lib. IV. v. 1663. "Εὐθεία οὐ ξοιδῆς μειλισσέο· θέλγε δὲ καρπούς Θυμοβόρας, Αἴδης θοὰς κύρας, αἱ τοῦ πᾶτας "Ηερά διεύσταγη εἰπὶ ζωῆς (ηὐγον). Manetho IV. 364. Σκυλιμάς ιωνοφανεῖς, φαντάσματα τε, ηὐπαγωγάς. Lucian. de Merc. Conduct. p. 700. ιωάχιοντο ηὐχέρεις εἰπὶ τοῖς ἑρατικοῖς, ηὐπαγωγάς τοῖς ἔχθροῖς. Origenes c. Cels. VII. p. 378. ἀπειρ ποιεῖς οἱ διὶς ἐπαδάνη ηὐμαγάνται μεμαθηκότες καλεῖ, ηὐπάγεις δαιμονας. Liban. Opp. Tom I. p. 900. D. ηὐτοὶ τὰς τάφους καλιπόδημεν οὐ κακάθειν διλέπεις τοῖς βόσιν αὐτὸν ἀδικῆς εἰπάγων ἀνθεώποις, τεχρὲς σποχλῶν, ηὐψυχὰς σὸν εἴναι τοῖς αὐτῶν μένειν ηθεῖς. Scholia ad Euripid. ad Alcest. v. 1118. ψυχηγωγοί —

εἴτιες καθαρισμοῖς τοῖς ηὐγοντείαις τὰ εἴδωλα εἰπάγεις τε ηὐεξάγεις. Alio loco Phrynicbus MStus: Ἐπαγωγὴ έστιν παταδίσμοι, ηὐ τοιαῦται γοντεῖαι φαρμακῶν ηὐ ἐπασιδάνη, ηὐ δασμόνται αστροποταί. Hesychius: Ἐπαγωγὴ. τὸ οπαζεῖν κακῶς επαγόμενον. Idem: Ὁπωτήρε. Διὸς Φαρμάκων εἰσιθαῖς τινὲς ἐπάγειν τῶν Ἐκάτην ταῖς οικίαις. Eandem vim habent ἐπιπέμπειν & ἐπιπομπήν. Euripid. Phoeniss. 817. τὰν οὐ πατὰ κθονὸς "Αΐδης Καδμείος επιπίκυπτ. Vide Hemsterh. ad Lucian. Deor. Dial. III. p. 208. Ἐπαγωγὴ contraria est ἀπαγωγὴ. Phrynicbus MS. Ἀπαγωγὴ λέγεται ηὐ διπδιοπόμπης. De magica animarum evocatione multa collegerunt Elmenhorst. ad Arnob. Lib. I. p. 25. Herald. ad Tertull. Apolog. p. 105. & Jac. Gotthofred. ad Lib. IX. Cod. Tacodos. Tit. XVI. p. 1328
39. Ἐπετίμα.] Diphilus apud Athen., L. VI. p. 228. R. Τὸς ξενικὲς εἶναι ἐπιτιμητικοὶ πολύ. Philosirat. de V. A. Lib. VI. p. 230. ηὐ τὰ ἄντα αὐτοῖς ἐπιπικτώσεις καπνιλεύοντες. Appian. de B. C. V. 67. Ἐπετετίμησο δὲ πάτερ. Dic Cass. Li. p. 653. οὗτος τὰ κτήματα ἐπιτιμητοὶ

Ἐπιβολή^{40.} ἡ εἰσφορά.

Ἐπίβολος^{41.} οἱ ἐπιτυχῶς βάλλοντες· βάλλειν γὰρ τὸ τυχαῖν· ἡ οἱ ἐντυγχάνοντες.

"Επη-

Θηνα. Lexicon Rhetor.
MS. Ἐπιτετριμένον. τὸ τύμ-
πον ἡ ἐπίταξις σὺν τῇ τιμῇ λα-
βόν. Pollux I. 52. III.
125. Toupius Emend. in
Suid. I. 154. Locus Pla-
tonis, ex quo glossa sum-
ta est, diligentiam no-
stram fugit. Pro ἐπιτιμᾷ
etiam ἀντιμῷον dicitur. He-
rodot. IX. 33. μαθὼν τέτο,
ἀντίκα. ubi vide Valcke-
narium. item ἀντιμῷον. Sui-
das: Ἀπτιμᾶ. ἀπὸ δ', ἐπιτέ-
τραχίας, πῦξις κατὰ τιμὴν. Her-
sychius: Ἀπτιμα. τὰ ἐπιτε-
τραχίας τῇ τιμῇ. Scriben-
dum, ἐπιτετραχία σὺν τ. τ.
Pro πῦξις Suidas exhibit
ἐπηνέξει.

40. Ἐπιβολή.] Hoc no-
men multae significatione
creberimum esse apud
Oratores Atticos, Harpo-
cation in v. monet. Andocides de Myster. p. 208.
ἢ ἔξελας, ἡ γραφὴ, ἡ ἐπιβο-
λὴ ἄφλον. Aristoph. Vesp.
v. 766. Ταύτης ἐπιβολὴν φη-
μιν μίαν μόνην. ubi vide
Schol. Lexicon Rhetor.
MS. Ἐπιβολὴ οὐ Ἐπιβάλλειν
ζηταῖς ὄφεις, τὸ δὲ ἀρχοντεῖον
τὴν βελὺν κεράματα ὄσιζεν τῷ

ζητιανὸν δοκεῖν ἀδικεῖν τὰ δημό-
σια, ἡ ὄρφωνται, ἡ κατέχειν τὰ
ἄδοτεια, καὶ μὴ εἰς ἴμφαντες ἀ-
γειν. τὸ δὲ Ἐπιβάλλειν ἐπὶ Σ
ζητιδῆς τέτακται. Sed quic-
quid de ἐπιβολῇ dici pot-
terat, occupavit elegan-
tissimae vir doctrine, Jo. Taylor. ad Lys. Orat.
contr. Andocid. p. 113.
114. Hic tamen ea vox
potius de tributo, quam
de multa accipienda vide-
tur. De quo certius ju-
dicare possem, si Platonis
locum, ex quo sumta est,
in promtu haberem. Glos-
sulam a Timaeo habet
Suidas.

41. Ἐπίβολος.] Euthy-
dem. p. 222. A. οὐ τοιαύ-
της τῶν ἐπιτίμων ἐπιβόλων.
Legg. II. p. 581. D. ὅντως
γὰρ σὺν ἐπίβολοις γεγόνατε τὸ καλ-
λίστης φίδης. Sic ἐπίβολοι,
quod veteres Editiones
habent, bene correxit
Jan. Cornarius in Eclog.
p. 1006. qui emendatio-
nem suam confirmare po-
tuisset ex Eustath. ad Od.
B. p. 1448. & Etymol. M.
p. 357. 23. a quibus lo-
cus

*Ἐπηλυς^{42.} ὁ ἄλλοθεν ἐπεληλυθὼς, τυτέσιν, ὁ ἀλλοεθνής.

*Ἐπηλυγάζονται^{43.} ἐπικρύπτονται, ἐπισκιάζονται. Λύγη⁴⁴ γὰρ λέγεται ἡ σκιά.

*Ἐπά-

eus sine labe affertur. Legg. IV. p. 604. fin. πανδεῖας γίγνεσθαι δύναμις ἐπηρόλας. Sext. Empiric. Lib. VII. adv. Log. p. 433. ὅτι συνετάτεροι πολλάκις τὸ πρεσβυτέρων εἰσὶ νέοι, τὸ αὐτὸν τρόπον καὶ φιλοσοφίας εὐεπῆσθαι. τίτρου γεγονέναι παρὰ τὰς περιτούτας τὰς νέας. Aelian. H. A. Lib. II. cap. 52. ὅτα τε χῶν ἐστιν ἐπηρόλα. Heliodor. Lib. X. p. 487. ὅπως τὸ οὐταις ἐπηρόλῳ γιγνόμενος. Sed pleni sunt exemplorum scriptores veteres. Vide P. Wesseling. ad Diod. Sicul. I. 19. & J. Toupium ad Longin. sect. 8. In Codicis Timaei margine post οἱ ἐντυχάνοντες addi οἱ λαχόντες, ἐπιτυχόντες, testatur Cl. Villoisonus ad Longum p. 179.

42. *Ἐπηλυς.] Menex. p. 404. B. οὐ τὸ πεγγόνων γένεται, τὸν ἐπηλυς γέσα, οὐδὲ τὰς επιγόνες τύττεις δέποθηματένη μετοικεῖται οὐ τῇ κώρῃ, ἄλλοθεν τρφᾶς ηκότων, ἀλλ' αὐτόχθονας, &c. Dio Chrysost. Or.

XI. p. 163. C. ὅτι ξένοι ἀν καὶ ἐπηλυς ἔχει τὸ Ἀργεῖαν. Orat. LXI. p. 584. A. Aristid. Tom. I. p. 109. 232. 384. & Taylor. Lect. Lys. cap. III. p. 681.

43. *Ἐπηλυγάζονται.] Propria verbi potestas est obumbrandi, atque adeo occultandi. Lyside p. 107. F. τύττεις ἐπηλυγασάμενος, αφεσίνη ἡ μὴ ἔπειτα κατόψεως τὸ Αὔται. ubi vide Scholia. Eundem locum laudant Eustath. ad Il. K. p. 809. Etymol. M. p. 357. I. & Photius Lex. MS. in Notis ad Hesych. Tom. I. p. 1366. Aelian. H. A. Lib. I. cap. 41. ἀφεσίνη, καλύπτοντά τε αὐτές καὶ ἐπηλυγάζονται. Lib. III. cap. 16. εἶτα ἐπηλυγάσαντες ἴανθες ἀναθεν κάρρος. Lib. IV. cap. 7. ἐπηλυγαζεῖν ιματίοις οὐ τὸ τὸ τίν. ut Appulejus dixit Metam. IX. p. 185. dorsumque plagosum scissili centunculo magis inumbrauti, quam obiecti. Vide etiam Aelian. Lib. V. cap. P 3

cap. 47. IX. 57. Ἐπηλυγασάμενος τὸν κεφαλὴν εἰς εἰςδέμητραν αὐτοῦ τὸν κεφαλὴν εἰς εἰςδέμητραν οὐκ εἰςδέμητραν. Αἰλιανὸν apud Suid. v. Ἑξεκύλητον, pro quo apud eundem v. Φιλόμου posuit ἐπιλυγασάμενον. Plutarch. de Solert. animal. p. 971. C. βῶλόν τινα ἡ συρφίδης ἄνω περιχεῖλος θάμνοι, εἷς τοις ἐπηλυγασόμενος. Synes. Calv. encom. p. 85. C. ὁ μὲν γὰρ Φερεκύδης θορύβτιον ἐπηλυγασάμενον. Epist. 153. p. 292 πυκνὸν καὶ βαθὺ σκότον ἐπηλυγάστε. Damasc. apud Phot. p. 1030. Hoc verbum, unde vi dejectum est, restituamus in venusto, sed foedissime contaminato, Heliodori Fragmento, quod nobis Stobaeus p. 792. conservavit: Ὁς δὲ καπνεῖν περίληπτον λελυγασάμενος ὅστε Ἀρχάλη ὁδύτης. Conr. Gesnerus legere tentabat, κακαλυμμένος· paulo felicius Τσο. Scaliger apud Grot. Excerpt. p. 421. Ὁς δέ καὶ Κιμωεῖν περίληπτον λελυγασάμενος ὅστε Ἀρχάλη ὁδύτης. Illustrata verbi ἐπηλυγάσω nativa potestate, supereft, ut figuratas loquendi formulas, quae hinc manarint, perseguamur. Thucydid. Lib. VI. 36. οἱ γὰρ δεσμότες idia, βέ-

λοντοι τῶν πόλιν εἰς ἐπηλυγάσων καθισάντας, ὅπως τῷ κοινῷ φόρῳ τῷ σφέτερον ἐπηλυγάσων. ubi vide Interpretes. Hoc verbum, e Thucydide ductum, maxime frequentavit Dio Cass. Lib. LXVIII. p. 884. ἀλλα τῶν φιλίας τῶν τοῦτος αὐτὸν ἐπηλυγασάμενον. Lib. LIX. p. 929. ὡς τῷ τὸ συνεδρὸς σφῷ. Άλλα τούτοις ἐπηλυγασόμενον. & sic idem Lib. LXI. p. 992. & LXXVIII. p. 1323. Synes. Epist. 105. p. 219. δόγματα δὲ τοῦ ἐπηλυγασόμενος, τὸ δὲ ταυτότερον μοι τοῖς τῶν γλαζίην ἡ γνώμην. Photius Biblioth. p. 410. οὐ πεισθεῖσαν κύρον ἐμποιεῖσα συχνῶν. τὸ εἰς ταφίνειαν ἐπηλυγάσει φανέμενον. Verbum de vocis scriptura addamus, in qua tantopere variant libri veteres, ut ipsi interdum viri docti, quid eligendum sit, nescire videantur. Maxime trita forma est ἐπηλυγάσω. Sed Cod. unus in Dion. Cass. Lib. LXI. p. 992. præbet ἐπηλυγίσω. sicut Scholiastes in Platonicis loco laudato. In Plutarch. de Is. & Osir. p. 122. ante nuperum Editorem, Sam. Squirium, erat ἐπηλυγίσω. In Aristotel. Hist. Anim. Lib. VI. p. 639. ἐπηλυγάσω. quod prorsus damnat Pb. Jac. Mauffac. Nobis vero formarum, quas re-

*Ἐπάρδας^{45.} ἀναπείCas.

*Ἐπιβάδη^{46.} αἱ μετὰ τὰς εὐρῆς ἡμέρα, ἐν αἷς τοῖς
ἰστολαιφθεῖς σιτίοις καὶ ποτοῖς χρῶν·) Αἴθιναις.

*Ἐρρε.

censuimus, nulla temere rejicienda videtur. Nam a λύγῃ est λυγάξω, ἐπιλυγάξω, ἐπιλύγαι^{47.} ab antiquo λύξ, λυγός, λυγίζω, ἐπιλυγίζω, ἐπιλυγισμός. Vide Hesych. v. Ἐπιλύγαιοι, & Ἡλύγη. Ab ἡλύγῃ autem est ἡλυγάξω, ἐπηλυγάξω, ἐπηλυγίζω, &c. Hesych. v. Ἐπηλυγίζον), & Ἡλυγισμένοι, Schol. Aristophan. ad Acharn. v. 684. Moeris p. 163. & ibi Pieronius.

44. Λύγη.] Sic etiam Suidas, ubi Kusterus praeter necessitatem ex MSS. Parisinis recepit ἡλύγη. Vid. inf. v. Λύγη.

45. Ἐπάργεις.] Suidas: Ἐπάργεις. πείCas. Unde mutavi, quod MS. praebebat, ἀναπείCas. Hipp. Minor. p. 233. F. εὐ γάρ με ἐπάργεις ιαπία μεγάλεγεις. Polit. III. p. 444. E. οἵτις μήτε τὰς φύλακας αἱ ἀετίσεις ἔνειπαν^{48.} αὐτὲς, κακοργεῖτε μὴ ἐπάρη αἱ τὰς ἄλλας πολίτας. Herodot. Lib. I. 87. αἴτιοι τάταροι εγένετο· Ἐλλάνων δέος, ἐπάργεις ἐμὲ τραχεῖεις. Carci-

nus apud Harpocrat. v. Καρκίνοι. — τὰς γὰρ ἴμφυτας ὁρᾶς παγείCas μὲν φένεις Οὔδεις ἐπαΐης καρὸς ἐξαναγράνειν. Pherecrates apud Stobaeum p. 591. Εἰκῇ μὲν ἐπῆρες ὅρᾳ τελικεστοι, Πολλοῖς ἵεντοις ἐγκυκλῆCas περίγραψιν. Aeschines in Timarch. p. 81. πολλὰς ἀμαρτάνειν ἐπαρεῖ. Eandem verbi vim pluribus illustravit Kuster. ad Aristoph. Nub. v. 42. Ἐξαίρεις eadem significatione dixit Euripides Hippol. 332. ubi vide Valckenarium.

46. Ἐπιβάδη.] Sic. Cod. MS. Sed eximenda est litera α, ut sit ἐπιβάδη vel ἐπιβάδη. In accentu enim variatur. Grammatici ἐπιβάδη interpretantur dies illos, qui ferias proxime sequuntur, οἱ a plebe, tanguam festi, per lusum celebrantur. Ipsum vocabulum, quod Doriibus tribuit Eustath. ad Od. A. p. 1686. satis indicat, prioribus hos dies accessisse. Schol. Pindari ad Pyth.

Ἐρρε⁴⁷. Φθείρις, ἀπαλλάξις.

Ἐρυμ-

Pyth. Od. IV. v. 249. Ἐπί-
εδαι πνεύμας καλῶν), αἱ ἐπόμε-
ναι τῇ ἑορτῇ ἡμέρᾳ, αἱ μεθόξιοι,
ἐπιστάδες τινὲς ὄχη, οἷον ἐπα-
γόμεναι τῇ ἑορτῇ. Suidas &
Etymol. M. p. 357. 54.
Ἐπιστάμ. αἱ μεθόξιοι) ἡμέρα, Δι-
τὸ τὸ τεῖχος ἐπιστάδει ταῖς αργείοις
ἡμέραις γενέσθ, ἀλλὰς ἐπιστά-
δεις. in quibus extricandis
Kustero aqua haesit. At
Hemsterhusius sic rem pu-
tabat expediri posse: „Le-
„gendum, Διτὸ τὸ τεῖχος ἐπιδ.
„τ. πε. ιμ. ἐπιγενέσθ, pro-
„pterea quod ludendi cau-
„sa demonstrandaque pu-
„blice laetitiae prioribus
„accedant: ἐπιγενέσθ idem
„quod ἐπάργει in Schol.
„Pindari. Περὶ ἐπιστάδων
„fiunt, quae non occul-
„te, ut sacra & festorum
„solemnia, sed publice
„atque in omnium con-
„spectu aguntur. Μεθόξ-
„ιοι Aeolibus Πεδόγεια, ut
„in Hesych. egregie Sal-
„mas. Apud cundem pu-
„to legendum, Μετακον-
„χεῖ. ἡμέρα μεθόξιοι, τὸ
„ἑορτὴν ἐκ ἔτη. Hinc pro-
„verbium a Themistocle
„ortum, ἡ ὑσίης εἰδι τεῖχος
„τὸν ἑορτὴν, cuius meminit
„Plutarch. T. II. p. 320.

, E. nam ἡ ὑσίης vel ἡ
,, ὑσεργία hic idem quod
,, μεθόξιοι”. Praeclare
omnia: nisi quod durior
est explicatio vocis ἐπιστά-
δεις in Suida & Etymol. M.
Ego simplicissimum ar-
bitror corrigere, ἐπιστά-
δεις, accessionem, addi-
tamentum. Cratinus a-
pud Hephaest. p. 48. Χαῖρ
ὁ μέγας ἀγρεογίας ὅμιλος ταῖς
ἐπιστάδαις. Quartum τῇ Ἀπα-
τεῖσιν diem proprię ἐπιστάδων
appellatum esse, tradit
Hesych. v. Ἀπατέσσα. Por-
ro sic dicta Repotia, vel
primus post nuptias dies:
quod ex Glossis Vett. do-
cuit Jos. Scaliger ad Fest.
v. Repotia. Vide Is. Ca-
saubon. ad Athen. III. 15.
p. 182. Denique pro Ka-
lendis Januariis accepit
Aristides Tom. I. p. 352.
ἡ ἡταν μὲν ἐπιστάδαι, ἡ Φωμαῖοι
περάτην ἀγεῖται θέτεις. Haec
fere sunt, quae de ἐπι-
στάδαις in Veterum monu-
mentis reperiuntur. Quas
qui in Platone quaerere
velit, operam ludet.

47. [Ἐρρε.] Phileb. p. 77.
G. ἐρρε ταῦτα εἰν τοῖς
χώραις εἰν τοῖς. Legg. III.
p. 585. D. πάντας ἐρρειν ταῦτα
εἰν

*Ερυμνά^{48.} τὰ ἔχυτα καὶ τὰ δυσπρόσατα χωρία.

*Ερμαῖον^{49.} εύρεμα· διπλὸν ἐν ἔθει λεγομένης, Κοινὸς

*Ερμῆς.

*Ερυ-

εν τῷ τότε χρόνῳ φίτομεν. Ibid. F. ζώαν ἃ τὸ ἄλλων ἐρρόντων. Epist. III. p. 709. G. ὡς σὸν εἴσαι ἐγώ σε πόλεις Ἐλασίδας ἐρρέσθαις ὅποι βαρεσύραντο οἰκίζειν. Epist. VII. p. 722. E. ἦτι Δίων τὰ χείματα ἐρρή πατελῶσ. quod inde sumpsit Themist. Orat. XXXII. p. 358. D. Item Epist. VIII. p. 725. A. ἐρρέσθαι τότε ὅτε λόγῳ ωτὸν ἐλεπίς ἐλείπεται ἀν ἐδαμῆν ὁδημῶς. Alciphron Lib. I. Ep. 38. p. 180. ἐρρή τὰ παρὰ τὰς πόλεις μινυσίσματα. ubi vide Berglerum. Rarius occurunt composita ἀπερρέναι, εἰτεράναι, &c. Lexicon Sangerm. MS. *Ἀπερρήσθαις. ἀπελεύθη, ἀποφθαρῆ. Στασις Κρετῖνῶν Νόμοις. Οὐκ ἀπερρήσθαις σὺ θάττον δύοτιλῶς τημένος; "Ολας ἃ πλέον τις ἐποφθαρῆναι δηλοῖ τὸ ρῆμα. καὶ περ Ὀμήρῳ" "Ἐρρή εἰς τὸ θάττον. Vide Valckenar. ad Euripid. Hippol. 973.

48. *Ερυμνά.] Legg. III. p. 586. G. sunt τειχῶν ἐρύματα. Adjectivum ἐρυμνὸς in Platone legere non memini. Herm. Tollius, V. C. Excurs. X. in Apollon. p. 755. illud reponit in Phae-

done p. 400. C. ὃς (*Ἀγέρων) δι' ἐρύματων τόπων ἢ αλλαγῶν. ubi Editiones, δι' ἐρύματων τόπων, eoque Timaei gloffam refert. Vulgatam tamen lectionem servat Stobaeus Ecl. Phys. I. p. 139.

49. *Ερμαῖον.] Theag. p. 10. D. ὃς ἐγειρόμενος ἔθεται τότε μετίζον ἀν ἐρμαῖον ἡγησαίμενον. Euthyd. p. 215. G. πόλεις τότε τὸ ἐρμαῖον ειρέτην; Ibid. p. 224. D. Charmid. p. 237. C. *Ερμαῖον, ἡ Σάνχορτες, γεγονός ἀν εἴη ή τοις κεφαλῆς ἀθένεια τῷ νεαίσκῳ. quem locum, ab interprete male intellectum, rectius vertit Is. Casaubon. ad Theophr. Char. cap. 12. p. 251. Gorg. p. 297. D. οἷμα ἐγώ σοι σύτετυχηκάς, τοιέτῳ ἐρμαῖοι σύτετυχηκέναι. Ibid. p. 298. D. τάν τις ρήματα ἀμέλητη, ἐρμαῖοι τότε ποιεῖμεν. Sympos. p. 316. F. Phaedon. p. 397. H. ubi vide Scholia. Polit. II. p. 426. A. Legg. XI. p. 682. H. *Ερμαῖον & εὐτύχημα junxit Sympol. p. 333. F. ἡγέρματα ἃ αὐτὸν ἰσπεδακίνει ἐπὶ τῇ ἐμῇ ὥρᾳ,

Q

Ἐρυσίην^{50.} μιλτάδης δρόσοι. Πάχυν ἥ, δρόσοι
χιονώδης.

Ἐπεσφάλακεν^{51.} οἱ μὲν, ἐπεσπάθη· οἱ ἥ, ἐσάπη,
ἡ ωδὴ καιρὸν αὐτροφῆται ἐμαρεῖνθη.

Ἐταί-

Ἐξημαίον ἡγησάμην εἶνας καὶ εὐτύ-
χημα ἐκὸν θαυμασόν. Aristae-
net. Lib. I. Ep. 19. p.
132. ex hoc ipso Plato-
nis fonte, ut solet, hau-
riens: οἱ μὲν ἦν μήτης Ἐξημαίον
αὐτῆς καὶ εἰτύχημα λογίζεται τέ-
το. Praeter Paroemiogra-
phos vide Rittershus. ad
Isidor. Pelus. Lib. IV.
Ep. 22. Bergler. ad Al-
ciphr. Lib. III. Ep. 29
& Wesseling. ad Diod.
Sic. V. 26.

50. Ἐρυσίην.] Sympos.
p. 321. E. καὶ γὰρ πάχυν
καὶ κάλαζαν ἡ ἐρυσίην σὺ πλεο-
νέζιας οὐ ἀποσμίας τοῖς ἄλητα
τοιέτων γίγνεται ἐρωτικῶν. Po-
lit. X. p. 516. E. σίτω τε
ἐρυσίην, σπινδόντα τε ξύλοις.
ubi vide Scholia. Axioch. p. 730. E. κλαῖον
νυνὶ τὸν αὐχμὸν, νυνὶ δέ τὸν ἐπομ-
έοις, νυνὶ ἐπίκαιαντι, νυνὶ ἐρυ-
σίην. Eleganter rubigi-
nem describit Orpheus de
Lapid. 15. v. 91. p. 340.
καὶ αἰθερίνην ἐρυσίην, "Ητε κατ-
αργανόθεν πλανένη ποτὶ καρπὸν
ἐρυθρὴν, 'Αμφὶ τοῖς ταχύεστι
ταξισμένης καθηντι." Sic ille

locus scribendus. Quam
emendationem confirmat
Codex Regius, cuius Va-
riantes cum Gesnero com-
municavi, p. 416. Vulgo
editur: Ἀμφὶ τοῖς ταχύεστι
ταξισμένης καθηντι. Glossae
Philoxeni: Robigo, οὐς
πάχυν γίνεται, ην τινὲς ἐρυσίην
καλεῖται. Hesych. in v. &
Cl. Editor.

51. Ἐπεσφάλακεν.] Haec
cum pulvisculo abstulit
Suidas, ac praeterea, ut
hominis judicium agno-
scas, ex posterioribus
Glossographi nostri verbis
novam glossam confinxit:
Ἀτροφῆται ἐμαρεῖνθη. εἰς τοῦ
φίν. Timaei glossa gra-
vi mendo laborat. Nam
nihili verbum est ἐπεσφά-
λακεν, quod Kusterus, in
ἐπεσφάλακεν mutans, mul-
tum aberravit. Ipse ta-
men, cum explicationem
ab hoc verbo alienam vi-
deret, paene rediit in
viam, ἐπάπη referens ad
ἀπεσφαλέλιται. Velle, quod
ingressus erat iter, perse-
cutus esset. Nihil enim
cer-

Ἐταιρίσεις⁵². οἱ καλέμεναι τελεῖδες.

"ΕΤΥΓ

certius est, quam glossam
hoc modo corrigendam
esse: Ἀπεσφακέλιζεν οἱ μὲν,
ἐπισπάδη, &c. Ea per-
tinet ad Tim. 544. H. τὰ
οὗ αὖ τὸ δεῖνης φύγεως ἔξι —
Ἀλέπυρόν τὸ αὖ γυμομένην, καὶ
πάλιν ψυχομένην, σφακελίσα-
Cav. Ibid. p. 549. B. ὅταν
ἔσθι, οὐ πυκνότητα σαρκὸς,
ἀναπνοὴν μὴ λαμβάνον ικανήν,
τὸ εὐράτῳ δερματόμενον, σφα-
κελίζαν, μήτε τὰ τροφὴν κατα-
δέχῃ). Hic Timaeus ἐπισφα-
κελίσαCav, quo composito
Hippocrates apud Foësiū
Oecon. v. Σφακελῶ non
semel usus est, pro sim-
plice σφακελίσαCav in exem-
pto suo scriptum invenit.
Ex vulgata lectione,
quam Scholiares ad h. l.
secutus est, fluxit glossa
Hesychii: Σφακελίζαν. κακω-
θεῖν, θλυφθαρί. Pro ἐπισφα-
κελίζειν eodem sensu ἀπο-
σφακελίζειν dicitur. Herodot. IV. 28. ἵπποι μὲν εἰ
κρυμῷ ἴτεῖτες ἀποσφακελίζεται.
Hesychius: Ἀπεσφακέλιζεν.
ἐπάπτη. Λειτοφάνης Ολκάζει.
οἱ οὓς ιατροί, τὰ εἰκόνα τὸ σύψεως
μελανίαν. η ἀντὶ τοῦ περισπάδη.
η αἰφνίδιας ἀπέθανεν. Suidas:
Ἀπεσφακέλιζεν. οἱ μὲν γραμματικοί,
ἴσαπτη, ἀπεσφιδόνες.
σημαντὶς η τὸ ἀπεκάκην. ἔτι
τὸ ἔξαιφνης ἀπέθανεν. οἱ οὓς Αει-

σοφάντης ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάδη.
Etymol. M. p. 120. 13.
Ἀπεσφακέλιζε. περισπάδη, η
αἰφνίδιας ἀπέθανεν. οἱ οὓς ιατροί,
ἀντὶ τοῦ ἐσάπτη. Lexicon San-
germ. MS. Ἀπεσφακέλιζεν.
οἱ μὲν ιατροί, ἐσάπτη. λέγεται η
η ἀντὶ τοῦ ἀπεσφεδόνης έτι τὸ
ἔξαιφνης ἀπέθανεν. οἱ οὓς Αεισ-
φάντης η ἀντὶ τοῦ ἀπεσπάδη.
Lexicon Regium MS.
Ἀπεσφακέλιζεν. αἰφνίδιον ἀπέ-
θανεν. οἱ μὲν γραμματικοὶ ἐσάπτη
φατίν. Αεισφάντης ἀντὶ τοῦ ἀ-
κλαζεν. οἱ οὓς ιατροί τὰ εἰκόνα σύ-
ψεως μελανίαν λέγεται. Ex
his Grammaticis inter se
collatis intelligitur, in
Suida & Lexico Regio
pro γραμματικοὶ scribendum
esse ιατροί, in eodem Sui-
da & Lexico Sangerm.
pro ἀπεσπάδη ex Timaeo
ἐπισπάδη, in Etymologo
denique pro περισπάδη ex
Hesychio περισπάδη. Ari-
stophanis autem nomen
ita jaetatur, ut, quam
vim huic verbo tribuerit,
nescias. Lexicon Rhei-
tor. MS. Σφακελῶ. οἱ μὲν,
τὸ ἐπαεμόν. (lege, σπασ-
μόν) οἱ οὓς, τὸ ἀπεισπάδη. οἱ οὓς,
τὰ σύψειν. Praeter Foë-
siū l. c. vide Valckena-
rium Anim. ad Ammon.
p. 221.

52. Ἐταιρίσεις.] Sympos.

"Ετν^Θ. 53. ὄψον ἔξισπερχα.

Εὐερκής⁵⁴. εὖ τετεχισμένη.

Εὐη-

p. 323. B. ὅταν δὲ τὸ γυναικῶν γυναικὸς τυμῆμά εἰσιν, οὐ πάντα αὐταῖς τοῖς ἀνδρεῖς τὸν πατερίχειον, ἀλλὰ μᾶλλον αὗτας γυναικας τετραμερένη εἰσί. καὶ Αἱ ἘΤΑΙΡΙΣΤΡΙΑΙ εἰς τέττας τὸ γένες γύννον. quo loco *Hesychius*, lippiens, credo, vel somnians, ΔΙΕΤΑΙΡΙΣΤΡΙΑΙ legit. Ecce! ejus glossam: Διεταιρεῖσθαι. γυναικες αἱ τετραμερεύας τὰς ἐταίρες ἐπὶ συντεσίᾳ, αἱς οἱ ἀνδρες. οἷον τελεάδες. ubi ipsa *Platonis* verba retenta sunt, ut tanto minus dubites, quin glosfa ex fonte, quem indicavimus, manarit. *Lucian. Dialog. Meretr.* V. p. 289. εἰ μὴ τις ἐταιρεῖσθαι τυγχάνει δύσα· τοιαύτας γὰρ εὐ λέγει γυναικας, οὐδὲ ἀνδρῶν μὲν οὐκ ἐθελεῖταις αὐτὸς πάντειν, γυναικὶ δὲ αὐταῖς πλησιαζόμενος, ἀσπερ ἀνδρεῖς. Taies crissantes mulieres, quae aliis nominibus *Lesbiades*, tribades, frictrices, & subagitatrices vocantur, intelligit *Clemens Alex. Paedag.* II. p. 264. γυναικες ἀνδρεῖσον παρεῖ φύσιν. *Synes. de Provid.* p. 105. C. p. 112. C. *Moeris* p. 151. *Timaei* glossam in Lexica

sua receperunt Photius MS. & Suidas.

53. "Ετν^Θ.] Hipp. Maj. p. 99. E. ὅταν τις τὴν χύτρων, ην ἄρδη ἐλέγουσεν τὴν καλὴν, εἰψῆτης καλᾶς μετάν. ubi vide Scholia. *Basilius Scholiis ἀνεκδότοις in Gregor. Nazianz. Orat. XX.* p. 342. A. "Ετν^Θ, εἰδ^Θ ὄσπερχις. Οἱ μὲν, κύαρον· οἱ δὲ, τὸ καλέμενον πιοσδέλον· οἱ δὲ, ἐψημα ἀθηρώδες. τέτο γάρ διατυνόμενον σημαῖνεν· ἀφ' οὐδὲν Ἀθήνα καὶ Αθάρεψ. "Εὐθεν καὶ Ἐτνήρου Κις παρεῖ τῷ Αειτοφέρῳ. "Ετν^Θ τὸν φιστὸ τὸ ἐρεικθεῖν καὶ συγκυπτὲν καὶ ἐψημένον ὄσπερχον, διπλὸ τὸ ἐρείκω, τὸ χίλω. Οὔτω καὶ Διογενιανός. *Petavius ad Synes.* p. 7.

54. Εὐερκής.] Crit. p. 561. D. καὶ τὸ γύλοφον εὐ κατώκισμα, ποιῶν εὐερκῆ. Legg. VI. p. 617. C. ὅπως εὐερκής οὐ κάρη αὗτας τὰς πολεμίες ὅτε μάλιστα ἔσται. IX. p. 650 F. τοῖς Φεγροῖς ὑπερδοχῇ ὅτι μάλιστα εὐερκῆ. *Hesiod.* "Ἐργ. v. 730. εὐερκής αὐλή. Pindar. Ol. XIII. 156. εὐερκής ἀλ^Θ. Philo T. I. p. 407. ubi *Mangejus* male spernit MSS. lectionem, εὐερκέιν εἰκονίς. Substantivum εὐερκία bis reperitur Legg. VI. p. 624. D. G. *Timaei* glossam

Εὐηγίως⁵⁵. ἀφιλονέκτως.

Εὐθύνας⁵⁶. δίκαιη καὶ τὸ αρχαντίων κακῶς.

Εὐ-

sam exscripsit Photius
Lexico MS.

55. Εὐηγίως.] Respicit Timaeus Sophist. p. 149
B. Τῷ μὲν ἀλύπτῳ τε καὶ εὐ-
ηγίως περιστρέψασθαι τὸν θεόν
τὸν αὐτὸν. ex quo corri-
gendum Marinus Vita Pro-
cli cap. 22. 'Ex δὲ τῷ τοιαύ-
της ιδέας τῷ ἀρετῶν ἀλύπτῳ καὶ
εὐηγίως περιστρέψασθαι. ubi male διπο-
λυτας legitur. Proprie εὐή-
γίως de equis dicitur, qui
se habent facile regi pa-
triantur. Polit. V. p. 463.
C. καὶ διδαξαμένες ισπενεῖν ἐφ'
ἴωπτων, ἀπέστολον ἐπὶ τὴν Θέαν μὴ
θυμοειδῶν, μηδὲ μαχητικῶν, ἀλλ'
ὅτι ποδαρεστάτων καὶ εὐηγίωτάτων.
Phaedr. p. 345. A. τὰ μὲν
θεῶν ὀχήματα τοιαῦτας εὐηγί-
ώτε, προδίως πορεύεται. τὰ δὲ ἄλ-
λα πορεύοντα μόνις. quem lo-
cum, monente etiam Niceriboro, expressit Synes.
de Insomn. p. 143. A. ταχί-
στη καὶ τὰ χειρά μὴ ἀντιτείναντε
απεῖς τὴν εἰπέγειαν τὸ Φυχῆς,
ἄλλα εὐηγία καὶ καταπειθεῖν. αὐτά
τι ὁμαρτίσοισα &c. Philo
T. I. p. 311. Dio Chry-
soſt. Orat. XXXVI. p.
450. B. Philostrat. Lib.
II. Icon. XVI. p. 834.
Themist. Or. I. p. 13. C.

XI. p. 146. A. Transfer-
tur deinde ab equis ad ho-
mines mansuetos, mites,
& rationi obtemperantes.
Legg. IX. p. 663. A. καὶ
ἐπειδὴ μὲν τις τοιότοις παροφευσθεῖς
εὐπειθής γίγνεται, εὐήγιως ἀντὶ εἰη.
qui locus laudatur ab Har-
pocrat. v. Εὐηγίωτάτων, ubi
vide H. Vales. Idem
verbum ex Platone expu-
lit librariorum inscritia.
Legg V. p. 605. F. ὅστις ἀν-
τὶ μὴ νόμου, ἀλλ' ἔπαινος πα-
δεύων καὶ Φύγος εὑρίσκεται, εὐηγί-
κες μέλλοντες νόμοις ἀπεργάζεται.
Sic vulgata exemplaria,
quae quidem viderim,
habent omnia. Sed re-
vocanda est venustior
lectio ex Stobaeo p. 434.
quam Codicis Parisini au-
ctoritas confirmat: εὐηγίας
τοῖς τελεσταῖς μέλλοντες νόμοις ἀπ-
εργάζεται. Plutarch. T. II.
p. 453. C. εὐηγίας καὶ ἀπλόν, καὶ
τὰ λόγω πεῖσμα καὶ θεάσιον. Phi-
lostrat. Heroic. cap. XI. p.
718. καὶ φεύγεια αἵρετα εὐηγίαν τε
καὶ σῶφρον. Themist. Or. XIII.
p. 176. B. τὰς βαρβάρας σιδηρῶ
εὐηγίας ποιεῖν. Εὐηγία opponitur
εὐηγίως, εὐηγίως & ἀφηγίας.
56. Εὐθύνας.] Protag. p.
Q 3

Εὐθὺς λυκείς^{57.} ἐπ' εὐθέας εἰς λύκειον. Τόπος δέ
ἐστιν Ἀθήνης.

Εὐ-

200. A. καὶ ὄνομα τῇ κολάζῃ
ταῦτη καὶ παρ' ὑμῖν καὶ ἄλλοι
πολλαχός, ὡς εὐθυνάς τὸ δίκης,
εὐθύνας. Legg. VI. p. 622.
F. καὶ εὖ ταῖς εὐθύναις ἐγ ταῖς
λόγον ὑπερέτω πᾶς. IX. p.
693. F. εὖ εὐθύναις ἔστι τῷ κα-
τηγορημάτῳ τῷ μεγίστῳ εὖ τέτω
αὐτῷ. Lexicon Rhet. MS.
Εὐθύνας κυρίως, ἀς εἰσάγγελος
οἱ λογισταὶ τοὺς τὰς δόξαντας μὴ
οὐθῶς ἀρέσκει τὸ πόλεμος, οὐ πρεσ-
βεῖας κακῶς. καὶ τὰ δικαστή-
εια μὲν οἱ λογισταὶ κληροῦσιν.
κατηγορεῖ ὁ ὁ βασιλόμενος, καὶ
τοῖς δικασταῖς ἐφειδοῦται τιμῆσαι τοῖς
ἀθληταῖς, quod descripsit
Etymol. M. p. 391. 57. in
quo pro δικαστῇ ē Lexico
MS. Icge λογιστῇ, & con-
tra in Lexico ἀλλαζόντι
ἀθλητῇ ex Etymologo.
Plato Legg. XII. p. 687.
commemorat τὰς εὐθύνας
vel εὐθυνάς, exactores ra-
tionum reddendarum, qui
proprie εὐθύνειν, ἐξευθύνειν,
& κατευθύνειν dicebantur,
Latine, ad disquisitionem
populi vocare. Quam
formulam bene comparat
J. Casaubonus ad Sueton.
Caes. 15. Plato l. c. D. εἰ
ἢ μὴ, κατευθύνειν αὐτῷ τὴν εὐθύ-
ναν. quem locum laudat
Pollux VIII. 22. ubi vi-
de Jungermannum. Ibid.

F. τῷ δὴ τοιόταν εὐθυτῆς τῆς ι-
κανός; & τοιοῦ: πειρατέον εὐ-
θυνάς τινάς ἀνευρίσκειν θείας.
Ibid. F. διὸ δὴ διῖ πάντας τὰς
εὐθύνας θαυματάς πᾶσαν ἀρετὴν
εἶνα. quo loco usi sunt
Etymol. M. p. 391. 50.
& Photius Lexico MS.
cujus glossa haec est: Εὐ-
θυνάς. ὅρχη ἦν τις. ἐξ ἱκάνης
ἢ φυλῆς εἴτε κληροῦσιν, τέτω τὸ
δύο παρέδεσσι. Idem: Εὐθύνα.
οἱ διπλογιστοὶ τῷ ἀρέσκειν. καὶ
Εὐθυνοι, οἱ τέτους ἀνακείσοντες.
Νόμων εἰ. εἰ ἢ μὴ τέτους κατευ-
θύνειν αὐτὸς κατευθύνονται. οὐ μετ'
ὅλην. Διὸ ἢ δεῖ πάντας τὰς
Εὐθύνας θαυματάς πᾶσαν ἀρε-
τὴν εἶνα. Ἡμεῖς τέτους λε-
γισταὶ λέγομεν. Pollux VIII.
45. Scholia ad Platoni-
nis l. c. S. Petitus ad
Legg. Attic. p. 308. J.
Piersonus ad Moerid. p.
135. In transitu corriga-
mus Suidam: Διηθύνειν. ἐκά-
λυπτε. Levius mendum
est, quam ut Kusterus ad
h. l. & Albertus ad He-
sych. T. I. p. 992. in eo
haerere debuerint. Scri-
bendum, ἐκόλαπτε. Hanc
posteriorem annotationis
meae partem non legisse
videtur Toupius Emend.
in Suid. I. p. 100.

57. Εὐθὺς λυκείς.] Lysid.
p. 106.

Εύρως^{58.} ὑγρότης σεσηπυῖς.

*Εφέ^{59.} πεντήκοντά εἰς τοις ἔτοις οἱ δύο Δεκάνοι^{60.} αἵ
Φόνες δικάζοντες κελαί.

*Εφε-

p. 106. init. *Επορεύμενη μὲν ἐξ Ἀκαδημίας εὐθὺς Λυκείς τὸν ἔξω τείχος. MOX: *Ἐξ Ἀκαδημίας πορεύομεν εὐθὺς Λυκείς. Theag. p. II. D. σίχε^{61.} ἦννυ μετὰ Θερσύλλας συγτευσόμενο^{62.} εὐθὺς *Εφέ^{63.} καὶ *Ιωνίας. Gorg. p. 3:3. D. ἀτίμως ταύτην ἀπέπεμψεν εὐθὺς τὸ φεστᾶς. Sed hunc Atticorum usum multi multis illustrarunt. Vide, ne plures commemorem, Hemsterh. ad Lucian. Dial. Mort. XXVII. p. 437. Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 90. & Wesseling. ad Diod. Sic. II. 12. Alter capiendum est in Theage p. II. B. ινίκα δωθανέμενο^{64.} εἴτε τὸ δαιμονίς. quod Cornarius & Serranus recte vertunt, contra demonis mandatum. Qui formulae usus ob raritatem notandus. In Timaei textu εὐθὺς Λυκείου, quod MS. habebat, quamvis ita etiam legatur in Photio Lexico MS. hunc ipsum Platoni locum respiciente. Mutila ejus glossa haec est: Εἴτε Λυκείου. τὸ εἰς Λυ-

κεῖον. ὅδεν *Εραστοθένης καὶ Δῆμος τοτού ωσπερένδι τὸς Μεταλλεῖς. καὶ Εὐειπίδης σὸν δρθῶς. Τὴν εὐθὺς *Ἄργυρα καὶ *Επιδαυρίην ὁδόν. Euripidis locus est Hippol. v. 1197. Erasthenis mentio quo pertineat, ex Harpocrat. v. Μεταλλεῖς intelliges.

58. Εύρως.] Tim. p. 549. B. ὅταν δέδη, Δῆμος πυκνότητος σαρκὸς, ἀιχνοῦν μὲν λαμβάνοντες, τὸν εὐρώτ^{65.} θερμαινόμενον, σφικελίσαν, μῆτε τὸν τροφὴν καταδέχην^{66.} ubi vide Scholia. Glossa quoque est apud Suidam.

59. *Εφέ^{67.}] Insititia glosfa videtur. Nulla enim Ephetarum, si bene memini, apud Platonem est mentio. Grammaticus MS. qui Δικαῖον ὄνομα^{68.} collegit, in Bibl. Sangerm. *Εφέ^{69.} ἄνδρες ἀριστα βεβιωκέντες ἐπισάμενος, τὰς τὰ νέτη γεγονότες, οἵ τινες καὶ τὰ Φοικὰ ἐδίκαζον. Lexicon Rhetor. MS. *Εφέ^{70.} καὶ ἐπὶ Παλλαδίῳ. δικαστήσθεός ἐστιν γάτως καλλίμενον, καὶ οἱ εὖ αὐτῷ κορινθίες κοτίαι, *Εφέ^{71.} καλλῆν^{72.} Sed haec notissima sunt ex editis etiam Grammaticis.

60. *Εφε-

"Εφορει⁶⁰. πέντε μείζους, καὶ πέντε ἐλάτους.
Ἐχέγγυον⁶¹. τὸ Δέκα πίστεως αὔξιον γέτως καλεῖ.
Ἐχθροπόν⁶². ἐχθροποιόν.

Zet-

60. "Εφορει.] Alcibiad. I. p. 32. D. Legg. III. p. 591. C. IV. 599. D. Epist. VIII. p. 724. D. Novem Ephori fuisse dicuntur in Lexico Rhetorico MS. quod descripsit Ety-mol. M. p. 403. 55. "Εφορει. ἀεχούσες ἵκαιον ἄνδρες οἱ τοῦ Δικαιοδαίμονος, κληθέντες δὲ τὸ πάτριον ἐφορέαν. ἵκαιον δὲ οὐ μεγίστη ἀεχόντι. Sed facilis error in numeris. Multo magis mirandum est, quod Timaeus dicit de quinque Ephoris majoribus, & totidem minoribus. Cujus rei nullum, quod sciam, vestigium superest apud alios scriptores. Cl. Vil-loisonus ad Longum p. 179. ait, se in margine Codicis ad vocem "Εφορει adscriptum reperisse, τα-μιαγ, θεαροι, φύλακες.

61. 'Εχέγγυον.] In καλεῖ intellige πλάταν. Quo magis suspicor, hanc glossam hue non aliunde migrasse, sed in Platone corruptam latere. Vocis exempla sunt apud Jos. Wassium ad Thucyd. III. 46. & P. Wesselingum ad Hero-

dot. V. 71. Αἰέγγυος παῖς est Polit. V. p. 461. B. 62. 'Εχθροπόν.] Legg. VII. 636. Ε. κελεύσις γὰρ δῆ με, ως ἐμοὶ φαίνεται, τὸ αὐτῆς οὖτος ἐχθροπον γεγονίας πολλοῖς, οἷς οὐ σὸν ἴλαττον εἴτεροι πεστφιλες. ubi vide Scholia. In eo Platonis loco verbum, quod cum genitivo, τὸ αὐτῆς οὖτος &c. jungatur, deesse vedit H. Stephanus."Εχέξ supplet vir doctus Misc. Observ. Vol. VII. T. II. p. 307. quod satis placet. Vox ἐχθροπόν perantiqua est, nec facile alibi, quam in Poëtis, maxime Tragicis, reperiunda. Sophoclem Ajac. v. 950. & Philoct. v. 1132. jam alii laudarunt. Usus est eodem verbo, sed in choro, Aristophanes Acharn. v. 226. Plato Comicus apud Polluc. VI. 25. sortasse Tragicorum aliquem ludens: Ανακυκλιαστὴν ἐχθροπόν τι σκενάσω. Apollon. Rhod. Lib IV. v. 1670. ἐχθροποῖον "Ομρα-ζι καλεῖσθαι Τάλω ἐμέγηρεν ὅπωπάς. Timaei glossam habet etiam Suidas.

I. Zet-

Z.

Ζειρά¹. χιτῶνες ἀνακεκολλαμμένοι.
Ζώπυρε². ἐξ ζῆν ποιητικό.

Zuγε-

1. **Ζειρά.**] Glossa referenda est ad *Herodot.*

L. VII. 69. Αρχίσιοι δὲ ζειράς ὥστε σωμάτιον ἔχειν. Ibid. 75. Θερήκες δέ, ἐπὶ μὲν τῇζειράς κεφαλῆζειλαπτεῖναις ἔχοντες ἵστρος τεύοντο, ὡς δὲ τὸ σῶμα, κιθῶνας. ἐπὶ δὲ ζειράς πελτεῖσθησαντος ποιήσας. ubi vide *Glossas. Herodotum laudant Hesychius & Suidas in v. Ad priorem alia, si requiras, plena manu dedit amicissimus Albertus.* Sed detergenda labes est, quam glossae interpretatione suscepit. Scribe, ut apud *Etymol. M.* p. 410. 20. ἀνακεκολπωμένοι pro ἀνακεκολλαμμένοι. Qui magnam hujus *Glossarii* partem descripsérunt, *Photius Lexic. MS.* & *Suidas*, non minus vitiosc exhibent ἀνακεκολλαμμένοι. Χιτῶν ἀνακεκολπωμένοι est tunica in finum replicata, ἀνάκειλοι, ut ab iisdem Grammaticis recte exponitur. *Lexicon Rheticum MS.* Ζειρά. Ζώπυρη εἶδος, ἢ ἐνδυμάτιον, ἢ ἐπεν-

δύνοντο μετὰ τὰς χιτῶνας, ὡσπερ ἐφετεῖδα. ὅπερ εὐ μᾶλλον.

2. **Ζώπυρε.**] Legg. III. p. 585. C. Ως οἱ τότε αἰειφυγόντες τὴν φθορὴν, χειδὼν ὄφεις τινὲς ἀνείνεντος, εἰς καρυφαῖς πάς σμικρῷ ζώπυρε. Εἴ τοι ἀνθρώπων γένες Διαστοσωμάτια. cuius loci elegantiam, dici vix potest, quot scriptores quoties vel expreſſerint, vel adumbrarint. Non nullos indicavit vir summus, J. Fr. Gronovius Observ. Lib. IV. cap. 3. p. 42. *Plutarchus Laconic.* p. 240. A. πάνυ βραχέα τινὰ ζώπυρε Διατάξοντες τὸ Λυνέργυτον νομοθεσίας. *Lucian. Timon.* p. 106. ζώπυρόν τις ἐνθρωπίνος σπέρματος Διαφυλάττον εἰς ἐπιγονὴν κακίας μετίστητο. ubi vide *Solan.* & *Hemsterh.* *Julianus Ep. ad Atheniens.* p. 269. D. σώζει) διὰ τοῦτο εἴκεντος εἰς τὸν οὐρανὸν ἀρέσκειν ὡσπερ ἐμπύρευμά τι σμικρόν. & *Ep. 34.* p. 406. D. τῷ γάρ ὃντις παλαιῶν κόρματος, ἵμην οἰονες σπινθήσις τις ιερὸς ἀληθῆς καὶ γούρινης R

Συγομαχεῖν^{3.} εἰργεαδ̄ τὸ τιν̄.

H

παθεύσεως, τὸ σοι μόνῳ ζωπυρῷ). Liban. Opp. T. I. p. 769. C. θεῶν δῶρον ἡγέμονι τῷ παιδὶ· καὶ τὸ παιδὸς γένες ἐκεῖθεν ἀσπέρ τι δεδίδῃ μοι ζωπυροῦ. Themist. Orat. III. p. 43. A. οὐ τὸ πόλεως ἐκείνης ἀγαθὴ μοῖρα μόνη, τὸ γένες τὰ ζωπυρῷ διετώσατο Idem Orat. VI. p. 84. A. Orat. VII. p. 100. D. καλόν τι Διοστάσιαδ̄ τὰ ζωπυρῷ τὸ φιλοσοφίας. Orat. IX. p. 126. A. ἡς (τέχνης βασιλικῆς) τὸ τὸ σὴν μερίδα τὰ ζωπυρῷ Διοστάσιδ̄. Orat. XIII. p. 175. C. Synes. Calv. encom. p. 85. D. παλαιᾶς φιλοσοφίας, εὖ ταῖς μεγίσταις ἀνθετῶν φθοροῖς δόπλομένης, ἔγκατταλείμματα πεισταθέντα. de Provid. p. 142. D. μηδὲν ἐμπύρευμα τὸ σωτήρια αἱρέσσως εὖ τῇ πολιτείᾳ λανθάνειν πεισταθέντα. Quod Plato ζωπυροῦ, alii scriptores non solum ἐμπύρευμα, ἔναντιμα, σπινθῆρα, ἔλαιμα, sed etiam σπέρμα dixerunt, secuti Homerum, a quo tota haec iocundandi ratio fluxit, Od. E. 490. Σπέρμα πυρὸς τῶν ζωῶν, οὐ μή ποθεν ἀλλοθεν αὐτοι. Polybius VI. 3. ὅταν εὖ τὸ πεισταθέντα οἰοισι σπερμάτων αὐτοῖς αὐξηθῇ σὺν χερύῳ πλῆθῃ.

ἀνθετῶν. Philo T. H. p. 56. μηδὲν σπέρμα πολέμου — πεισταθέντα εἴσοιτε. ubi Mangejus σπέρμα imperite mutat in ζωπυροῦ vel ἐμπύρευμα. Utrumque, ζωπυροῦ & σπέρμα, eodem loco expresit Cicero de Fin. V. 7. quorum similia sunt prima in animis, quasi virtutum igniculi & semi-na. Cui loco simillimus est hic Maximi Tyrii Diff. II. p. 17. εὑρέψει δέ τι αὐτῷ ζωπυροῦ ἀφανὲς τεῖχος σωτηρίας, δὲ καλέσειν οἱ ἀνθρώποι νῦν. Timaei glossam Photius MS. & Suidas in Lexica sua retulerunt.

3. Συγομαχεῖν.] Hesychius & Cyrillus Lexic. MS. explicant τοῖς οἰκείαις Διοστάσιαδ̄, τικαρι cum familiaribus: quo sensu damnatur a Luciano Solocist. p. 568. ubi videndum J. G. Graevius. Certe apud elegantiores scriptores est cum inimicis contendere. Menander Fragm. p. 252. Πρέστι τὸ τύχην γὰρ Συγομαχεῖν & ἱστία. Liban. Opp. Tom. I. p. 353. C. τὸ δὲ Συγομαχεῖν σοι νῦν, ἢ κακόδαιμον, τὸ Διοστάσιαδ̄. Ibid.

H.

H γάρ¹; ἐχετως;
Ηκισα². ἐπάνυ.
Ηδύς³. εὐθης καὶ ἀφεως.

H.

Ibid. p. 756. D. εἰδος τέλον
πλάθον αὐτῷ τοῖς τέτων, εἰδος ἐξυ-
γομάχεν. Synes. de Insomn.
p. 157. C. πάσῃ ἀντίῳ τῷ πρεσβύτερος ἀνθεώπεις εἶδον εἰς θεά-
τρῳ ζυγομαχῆντας. Aristae-
net. Lib. II. Ep. 2. διπλε-
σθε τὴν τέλον, πανταχός ζυγομα-
χίας. Haec glossa aut a-
liunde hoc venit, aut in
Platone oblitterata est.

1. "H γάρ;] Theag. p.
8. H. Ιατρεψή γάρ αὐτῷ ε-
ἴσιν. ἡ γάρ; ΘΕ. Ναΐ. Me-
non. p. 23. C. Alcibiad.
I. p. 27. G. 28. G. 29. E.
& singulis fere paginis.
Sumpfit glossulam a Ti-
maeo Suidas.

2. "Ηκισα.] Negatio-
nem, quae exciderat, resti-
tui. Contrario vitio in-
fra scribitur: οὐχ ηκισα. ε-
πάνυ, & apud Hesychium:
οὐχ ηκισα. εἰμάλισα. Utro-
que loco & delendum. I-
dem mendum e Xenop-
hont. Cyrop. Lib. I. p.
4. E. sustulit M. A. Mu-
res. Var. Lect. XII. 3.

Alcibiad. I. p. 25. C. δο-
κεῖ δὲ μοι ἐπὶ τέτω ηκισα με-
γαλοφρονεῖν. Parmenid. p.
58. H. ηκισα γάρ αὐτὸν πολυ-
πραγμονή. Theaet. p. 115.
H. Ηκισα τὸ τοιότον ἀντίο
ἀγροκοπον. Ibid. p. 128. G.
ἀγνοεῖς γάρ Ζηρίαν ἀδίκιας, ε-
δεῖ ηκισα ἀγνοεῖν. Sophist. p.
149. F. 159. F. 161. F.
Euthyd. p. 215. B. 223.
G. 228. F. & centies a-
libi. Codex Timaei in mar-
gine adscriptum habet: φά-
λισα, ἀλλά γε ἀλλα. Vide
Villoisonum ad Longum
p. 179.

3. "Ηδύς.] Quicunque
Atticorum urbaniores di-
ci haberique volebant,
quem *stolidum* & *fa-
tuum* dicere verebantur,
leni blandoque nomi-
ne ἥδὺν, γλυκὺν, εὐήθη,
χερσὸν appellabant. Plato
Luthyd. p. 226. D. Σὺ δὲ
τέως σὸν οἴδε ὅρᾳ αἰτέ. οὐτως
ηδύς εἰ. Gorg. p. 299. E.
Ως ηδύς εἰ. τὰς ηλιθίες λίγας
τὰς σάφειας. ubi vide Scho-
R. 2

lia:

*Ηίθεος. ἀφθαρτός τοις γυναικας.

*Ημερά

lia. Polit I. p. 414. A. Ήδης γὰρ εῖ, ἔφη· ἀλλὰ τοις τῷ μαθεῖν, καὶ δύοτις οὐ μέγνεσσον. Ibid. p. 418. E. Εἰκός γ', ἀνδρεῖς. VII. p. 485. F. Hipp. Maj. p. 103. F. ΙΠ. Πολλὴ γὰρ ἡν μὲν ἔχει ἀπαιεῖσθαι καὶ τὸ τέταρτον φύσεως, καὶ τὸ παρόντων λέξεων λόγων. ΣΩΚ. Ήδέως γε, ὡς Ιωπία. Strabo I. p. 94. Lucian. Demosth. encom. p. 508. Suidas: Ήδής. εὐήθης. ἐπάλλυτος γέτων καὶ τὸς ψυμώνες. Platonis auctoritate hanc vocis notionem confirmat Etymol. M. p. 420. 42. Suavem hominem Graecorum imitatione dixit Terent. Phorm. II. 3. 64. Non minus commendationis habet γλυκὺς hac potestate. Hipp. Maj. p. 98. E. Ως γλυκὺς εῖ, φύλα, ὡς Σάκερες. Hesychius: Γλύκων. ὁ εὐήθης. ex Aristophanis Eccles. 977. ubi male pro nomine proprio habetur. In primis autem Plato vocem εὐήθης hac potestate frequentavit. Sophist. p. 169. C. ὁ μὲν γὰρ εὐήθης αὐτῶν ἐστιν, οἰόμενος εἰδίνει ταῦτα ἀδοξάζει. Euthyd. p. 218. B. γέτας ἔτι νέος τε καὶ εὐήθης ἐστι. Charmid. p. 239. B. ἐγένετο πω γέτω γι τῇ εὐήθης. Polit. I. p. 46. E. ὁ εὐήθης οὐ πάντας Σάκερες. Omitto pluraria. Vide Waff. & Ducker. ad Thucyd. Lib. III. 83. Denique & κεντός de simplice & fatuo usurpari solet. Plato Theaet. p. 124. C. Οὔτε δὲ ὁ Σάκερης ὁ κεντός. Phaedr. p. 352. B. Κεντός εῖ, ὅτι μὲν ἡγῆς ικανὸν εἶναι, τὰ ἐπέντε γέτων ἀκεράβως διδένει. Atticus apud Euseb. P. E. XV. p. 799. ικανὸς μὲν γὰρ καὶ πάντα κεντός εἰσι. Plura Des. Herald. ad Tertullian. Apolog. p. 34. Haec omnia primum per ironiam dicta, mox etiam extra ironiam, eam, quam diximus, significandivim retinuerunt. Sed haec vianos nimis longe duceret.

4. *Ηίθεος.] Legg. VIII. p. 647. E. οἱ κατὰ μεγάλας ἀντέλας γενέστελλες, μέχει μὲν παιδογενίας οἵτεοι καὶ ἀκηραῖοι; γάμων, τε ἄγνοι ζάζειν. XII. p. 688. D. πρώτες δὲ τοιςέντας τὰς οἵτες, τῶν πολεμικῶν σκευῶν σύδεδυκότας οἴκαστες. ubi vide Scholiaften. Simonides Anthol. L. III. p. 376. *Η η Τίμαιος γλυκερῆς αἰώνος ἀμέριγγας Ηίθεον, πελεύ ιδεῖν κατεδιαλογον. Eustath. ad Il. Σ. p.

Ημεδαπός^{5.} ἡμέτερος πολίτης.

Ηπίδα

p. 1166. & Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. 952. Cyrus Lexico MS. Ηι-θεῖ. ὁ ἀπειρός γάμος, ἢ νεώ-τερος ἕδητῶν. in quo ipsi parum convenit cum Ety- mol. M. p. 422. 40. Ηι-θεῖ. ὁ ἀπειρός γάμος νέος, δοτὸς ἕτων δεκατεωσάριος ἔως δεκαοιλίων. Sed & hi termini angustiores sunt, quam ut iis ηιθεῖς aetas definiri debeat; praesertim cum cae- libes etiam sic appellen- tur. Legg. IX. p. 662. A. ηιθεούς ἥ, ἢ οὐ γεγαμηκότων ἄπαιδα τελευτῆς. Dionys. Halic. A. R. Lib. II. p. 96. & Quinclilian. Inst. Orat. I. 6. p. 46. Cete- rum ex laudato Platonis loco, ubi ηιθεοὶ & γάμων ἄγροι junguntur, facile fue- rit, medelam afferre labo- ranti Hesychio: Αγνοδοχεῖς. οἱ ηιθεοὶ. vel, ut corruptius legitur in Lexico Sangerm. MS. Αγνοδοχεῖς. οἱ ηιθεοὶ. Scri- bendum: Αγνολεχεῖς, οἱ ηιθεοὶ. Idem simili ratione ἄφθοροι dicuntur: qua ipsa voce ad ηιθεῖς explicandum usus est Hesychius. Chrysippus apud Gellium XIV. 5. Παρθένος ὃ εἶναι λέγει κατὰ σύμβολον οὐ ἀδιάφθορος εἶναι. Artemidor. V. p. 269. μί-

κει ἄφθορος ἦν, λαμπεῖσθαι καὶ ἐπιφανεῖσθαι ἀθλήσει ἐχεῖταιο, κεντάριεν ὃ ἄφεσοδισίοις, ἀδό-ξως κατέλυσεν. Porphyrius de Abst. Anim. IV. p. 174. Θήλεια μὴ δεξαμένη εἰς εαυτὴν ἀνανυμίας (ν σπέρματος, ἄφθορος λέγει). Vetus lapis, editus a Reinesio In- script. Class. XI. 13. p. 613. & nuper repeti- tus a Donio Inscr. Class. IV. n. 58. Muratorio p. CMLIII. 8. & Maffeo Mus. Veronens. p. CCCXVI. 2. Φλά- σις. Τερπύρος κιθαριστὸς Αλεξαν- δρεὺς ἔταν καὶ ἄφθορος. Flavius Terpnus, citharoedus, Alexandrinus, annorum XXIII. investis. Sic mar- mor vertendum est. In- epte Muratorius reddit, Flavius Fucundus, &c. incorruptus: quanquam incorruptus, quod ille e diobolari Lexico arripuit, sic etiam dicitur a Cicero- ne Orat. 19. Glossae Phi- loxeni: Investis, ἄφθορος. Vide Is. Caſaubonum ad Appulej. Apolog. p. 179. Sed haec praeter institu- tum. Vix operae est mon- nere, Timaei glossam a Suida esse descriptam.

5. Ημεδαπός.] Theag.

‘Ηπίαλ^Θ. ὁ ριγοπίρει^Θ:

“Ηπγ. ἄραγε, μονονυχί, αὐτίκα μάλα.

”Ηχαλ-

p. 9. C. η ὁ ἡμέδαπὸς Ἀμφίλυτος. *Amphilytus nostras.*
Aristophan. Pace v. 219.
 ‘Ο γὰν χαρακτὴρ ἡμέδαπὸς τῷ ἐρ-
 μάτῳ. quod ab eo mutuatus
 est *Philostrat.* Icon. II. 32.
 p. 857. οὐτὶ ἡ φωνὴ σὸν δέποτε
 ἡμέδαπὸς τρόπος. *Callimach.*
Fragm. 152. Η δὲ Ασυείαν
 ἡμέδαπὴ τρατιή. *Lucian.* Pha-
 lar. prior. p. 198. ἀλλὰ Περιλαος
 η τις ἡμέδαπός. *Synes.* Dion.
 p. 48. C. Epist. 147. p.
 286. Ἡμέδαπὸς &c ἴνχάει^Θ
 junxit *Heliodor.* Lib. X.
 p. 472. Lexicon Rhetor.
MS. Ἡμέδαπή. η οἰκεῖα χάρη,
 η πατεῖσ, ὥσπερ Ἀλιδαπή, ζένη
 η ἀλιστεῖσ. Hanc vocem
Moeris p. 178. Atticis
 tribuit, & princeps Atti-
 cistarum, *Phrynicbus* p.
 162. exemplo suo con-
 firmat. Multo rarius ἡμε-
 δαπὸς occurrit. *Clemens*
Alex. Protr. p. 35. τὸ
 ἡμέδαπῆς ἀπωλεῖας ἔχόμενος.
Athenaeus IX. p. 366. Α.
 σχ. οὐς ἡμέδαπεῖ Ἀθηναῖοι. Ce-
 terum mirari subit, ἡμέδα-
 πὸς inter eas voces, ex
 quibus obscuritas nasca-
 tur, referri a *Theone Pro-*
gymn. cap. 13. p. 141. ὅταν
 καὶ οὐ, η σφόδρα παλαιόν, η ξέ-

νον η τὸ γεγραμμένον· οἷον, η
 ποδοκάκη, η ἡ ἡμέδαπή. Sed
 locus magnum mendum
 continet. Legendum: οἷον,
 η ποδοκάκη, καὶ η ἡμέδαπακή.
 Ut ποδοκάκην vetustum, sic
 δακάκη peregrinum voca-
 bulum est. *Hesychius*:
 Δακάκη. νομισμάτων τι βαρύσ-
 εικὸν, &c. Idem: Ἡμέδα-
 πακίου. νόμισμα ποίον. Notissi-
 sum est *Callimachi*
Fragm. 110. non ex He-
 cale, ut viri docti cre-
 dunt, sed ex *Aitios* du-
 ctum: ὅτε τέθησον εἴσεμεν ἀλ-
 λαξ. Ετοιμάσων νεάς Ἀχερον-
 τείας ἐπίσαθεν, Δακάκην. ubi
 vide Bentlejum.

6. ‘Ηπίαλ^Θ.] *Phryni-
 chus* *MS.* Ἡπίαλης. οἱ ἐπι-
 πίπλων η ἐφέρεπων τοῖς κοιμωμέ-
 νοις δαιμον. τὸ η Ἡπίαλ^Θ
 άλε. τὸ μικρᾶ, ἐτερόν τι ση-
 μαντ, τὸ καλύμμενον ριγοπίρελον.
Theognis v. 174. *Alci-
 phron* Lib. III. Epist. ult.
Brodaeus ad Anthol. L. I.
 p. 87. & qui indicantur
 ad *Hesych.* in v. In *Pla-*
 tone hanc vocem quaerant
 alii. *Glossulam transcri-
 pserunt Photius Lex. MS.
 & Suidas.*

7. ”Ηχαλ-

^{7.} Ἡχαλλον^{7.} ἐδυσχέραινον.

^{8.} Ἕτελον^{8.} τὸ δὲ ὑφάσμα^{9.} πλέγμα.

^{9.} Ἕργον^{9.} ὁ μεταξὺ ὄμφαλος τε καὶ αἰδοῖς τόπος,
ἐνθα μάλιστα

Γίνεται Ἀρης ἀλεγενὸς ὅιζυροις βροτοῖς.

Θαλ-

7. ["] Ἡχαλλον.^{7.} Ex Herodot. Lib. III. 152. ὁ Δαρεῖος τε ἡχαλλος, καὶ ἡ σερτὶ πᾶσα. Lib. IX. 117. καὶ ἡχαλλον οἱ Αθηναῖοι διὰ τὸ ἱωτῶν δύο πομπέοις. Euripid. Iphig. Aul. v. 920. Ἐπίσα^{9.} ἢ τοῖς κακοῖς Κι τὸ ἀχαλλάν, Μετείως τε κατέπει τοῖς^{10.} ἔξωγκαμένοις. Aristid. Tom. I. p. 286. ὅτι ἐν μειζόνως δύπεριν καὶ ἀχάλλαιν. Alciphron Lib. III. Ep. 19. Aristaenae. Lib. I. Ep. 15. p. 108. Multa praetermittimus, ne ipsa copia lectoribus molestissimus.

8. ["] Ἕτελον.^{8.} Phaedr. p. 353. F. ἀλλ' ᾧ δαιμόνις ἔσει καὶ τοῦ, εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διετηκός αὐτῶν τὸ ἡτελον, ἀπέρει ἐμοί. ubi Hermias Scholiis MStis: "Ἕτελον λέγεται τὸ εὐφύες (λ. εὐφύεσ) ιμάτιον καὶ ἀρσεῖον, ἄπειρο φαίνεται μὲν εὐφύες, (εὐφύεσ) τοῦ οὐ κατανοεῖν διετηκός εἶται καὶ ἀραιόν καὶ σὸν εὐπάγεις, ἀλλὰ ταχέως ἀφερρηγνύμενον. Mendosissime apud Hesychium scribitur: "Ὕτελον. οὐψιλός εἴλαφος. ubi scribendum: "Ὕτελον. οὐφος λεπτός. ut est

v. "Ἀτελον. Inde apud Hippocrat. ἐξηγείσειν, vinum per saccum, e tenui linato confectum, colare: de quo Adr. Heringa Observ. cap. 20. p. 168. Εὔτελον υφάσμα est Politic. p. 192. D. ubi vide Scholia. Quod inde excerpit Pollux VII. 35. Herodianus de vocibus Atticis needum editus: "Ἐτελον κιτών. ὁ λεπτὸς καὶ εὐφύτης. Lege: Εὔτελον. Strabo XV. p. 1016. Ἐκ τατές οὐ Νέαρχος φοιτής τὰς εὐτελίας εὐφύτεις σιδόνας. quem descripsit Eustath. ad Dionysii Perieg. 1107. Themistius Or. XX. p. 237. C. Κιτώνα ἡμφίεσο λεπτὸν καὶ εὐτελον. Pollux X. 42. σεωμὴ εὐτελον. Vide Eustath. ad II. T. p. 1182. Casaubon. ad Athen. III. 18. p. 188. Salmas. ad Simm. Rhod. Ov. p. 165. & Valckenar. ad Euripid. Phoeniss. 1727. ut alios taceam. 9. ["] Ἕργον^{9.} Hanc descriptionem Timaeus mutuatius est ab Homero Il. N. 567—569. Μηράνης οἴη ἀπιάν-

◎.

Θαλλός ^{1.} πᾶν τὸ Θάλλον. κυρίως ἡ ὁ τὸ ἐλαῖας
κλάδος.

Θέρμη.

τὰ μετασπόμενα βάλε δε εἰ. Αἰδοῖον τε μεσηγὺν καὶ ὄμφαλον, ἔνθα
μάλιστα &c. Glossa pertinet
ad Phaedon p. 402. fin.
ἢδη δὲ χρεόν τε αὐτῷ ἢ τὰ φεύ
τὸ ἥτεον ψυχόμενον. Lexicon
Rhetor. MS. Ἡτρον. τὸ ὑ-
πογάστεον ὅτας καλεῖται. μέμνηται
Δημοσθένης εἰς τὸν πατέρα Κάρανθο.
Locus est p. 690. Vide
Pollucem II. 170. Moeri-
dem p. 178. & reliquos
Grammaticos. Pro ἥτεον
saepe male scribitur ἥτρον,
ut apud Philonem T. I.
p. 45. 57.

I. Θαλλός.] Legg. XII.
p. 686. F. σέφουνος ἡ τὸ νηπ-
τίεον ἐκάστοις εἶναι θαλλός. Ibid
p. 688. A. σεφανάζει θαλ-
λῆ. Phaedr. p. 338. C.
σὺ μέντοι δοκεῖς μοι τὸ ἕμην ἐξεδε
τὸ φάρμακον εὐρηκέναν. ὀσπερ
γάρ οἱ τὰ πεινῶντα θεέμενα
θαλλὸν ἢ τινα καρπὸν περιστείοντες
ἄγγεις, σὺ ἔμοι λόγως εἴτα πε-
τένοις εἰς βιβλίοις, τὼν τε Ἀττι-
κὴν φαίνει πελάζειν ἄπαντας καὶ
ὅποι ἂν ἀδιστε βέλῃ. Sic pro
καρπὸν περιστείοντες ἄγγεις legen-

dum docuit Criticorum
princeps, I. Casaubonus
ad Athen. Lib. I. cap.
19. p. 59. Hac loquendi
formula cum nihil fingi
possit venustius, juvat,
quicquid Casaubonus in
ea explicanda reliquum
fecit, in medium proser-
re. Θαλλὸν περιστείον proprio
est viridem fruticem pecori
ostentare, & subinde qua-
tere, ut gregem ad sequen-
dum prolicias, &, quo-
cunque velis, ducas. Idem
aliis etiam modis effertur,
θαλλὸν περιφέρειν, περιδεκνύναι,
περιτείναι, θαλλῷ ἔλκειν, ἄγειν,
διπλὸν θαλλὸν πελάζειν. Dio
Chrysost. Orat. LXV. p.
604. D. ἀλλ' εἴνας διπλὸν θαλλὸν
πελάγοντας, ὀσπερ τὰ περιστεία.
Philostrat. Vit. Sophist.
L. II. cap. 10. p. 587. Τέ-
τω ἀμφορέα μήν τις οὖν περιστεί-
γων, ἢ ὄψις, ἢ ἐθῆται, ἢ ἀρ-
γίεον, εὔκεταχειείτω ἵχενταλο,
καθάπερ οἱ τὰ πεινῶντα θεέμε-
ναταν τὸν θαλλῷ ἄγοντες ubi
quis non miretur Olearii
in-

inicitiam cum pari negligentia conjunctam? Nam primum θαλῆς vertit *pedo*: quem ipsum errorem in *Athenaei* interprete castigarat *Casaubonus* l. c. Tum *Platonis* fontem, ex quo *Philostratum* hausisse perspicuum est, prorsus ignoravit. *Platonem* etiam imitatus est *Themist. Orat.* VII. p. 92. C. οὐδὲ ἔτι Καν. ταῦτα περὶ τοῦ θεοῦ, καὶ τὸν μετὰ τὸν ἀναιχίνητον περὶ θεοῦ θαλῆς, ἀφαιρέτη τὸν συνήθη τρεπόντα, &c. Diceretne, librarios ad hanc locutionem ex omnibus libris expellendam conjurasse? *Themistius* haud dubie scripsérat περὶ τοῦ θεοῦ. quanquam fateor, ne sic quidem locum perpurgatum esse. *Orat. XVI.* p. 210. A. περὶ τοῦ θεοῦ θαλῆς τὸν βασιλέως φιλανθρωπίαν, τὴν τιθεσκόντην καὶ χειρούσαν, μενοντὸν καὶ περὶ τοῦ θεοῦ εἰς τὸν θεόν. ubi *Dionys. Petavius* satis vertendo prodidit hujus formulae ignorationem. Eadem, quae *Themistio*, medicina adhibenda est *Libanio Opp. Tom. II. p. 549.* καὶ τοι τῷ Δῆμῳ γραμμάτων ἐκάλεν περὶ την θαλῆν τὸ Δῆμον τοῦ δικῶν κεντίου. Lege, & interpunge: καὶ τοι τῷ Δῆμῳ γραμμάτων ἐκάλεν, περὶ την θαλῆν, τὸ Δῆμον τοῦ δικῶν. Idem *Opp. Tom. I. p.*

642. A. οὗτος ὁ μιθὸς ἐπὶ πᾶν καεῖον εἶλκεν, ὥσπερ ὁ θαλῆς τὰ πεινῶντα περίβαλε. Epist. 212. Δοκεῖ δέ μοι, μηδὲν διέξαστο τὸ διοίκητον, εἰ μὴ τοτῷ εἴληπτο τῷ θαλῆᾳ. in quibus exponendis, non miramur, hominem Graeciae linguae mediocreiter peritum, Φ. C. Wolum, aberrasse. Aliquando Graeci simpliciter dicunt περὶ τοῦ, omissa voce θαλέων. quod nec ipsum doctissimi viri satis intellexisse videntur. *Aelian. H. A. Lib. I. cap. 29.* "Ηδὲ οὐτοὶ εἰς τὸν θεόν περὶ τοῦ θεοῦ τοῖς ὄρεσι περιεῖται μωκαμένην. Ita hic locus legendus est ex Cod. Medicco. Quod Abr. Gronovius nuper ex conjectura, ut videtur, recepit περὶ τοῦ, agnoscit Codex Augustanus, cuius excerpta inspeximus apud virum egregium, & in amicos summe officiosum, Francisc. Oudendorpium. Sed tamen, ut diximus, emendandum est περὶ τοῦ. Singularis & animadversione dignus est locus *Thucydidis Lib. VI. 86.* τὸ γὰρ περὶ τοῦ θεοῦ ἐπηγάγεσθε, τοῦ μὲν την περὶ τοῦ θεοῦ φύσεον, οὐ, εἰ περὶ τοῦ θεοῦ θεοῦ φύσεον, οὐτοὶ καὶ διδυνεῖσθε. οὐτοὶ καὶ διδυνεῖσθε. ubi dubitat *Dukerus, V. C.* utrum φύσεον περὶ τοῦ θεοῦ ab hac ratione, quam explicuimus,

mus, ductum sit, an ab iis, qui gladios hastasque vibrant. Prius verissimum esse, fatis ostendit ἵππας· γεθε. Ex quo clarum est, hanc locutionis vim esse: *objeto & ostentato metu, qui aliunde immineat, ad suas partes traducere.* Cum haec ita in chartam conjecta legisset admirabilis ille humaniorum literarum magister, *Ti. Hemsterhusius*, sic ea, pro suo erga me, meaque omnia studio, supplenda & exornanda duxit: „Com-
modum illud *Augustini*
Tract. XXVI. in *Job.*
Euang. Ramum viridem
ostendis ovi, & trabis
illam. Egregie *Casaub.*
quanquam *Athenaei* lo-
cus cum iisdem vitiis
descriptus est ab *Eu-*
saiib. ad Od. A. p. 1703.
v. 10. *Themistius* mini-
ma mutatione sic resfin-
gendus: οὐδὲ τὸ Κανταριῖνον
αγορεῖσθαι, καὶ τὸν οὐδὲ τὸ
ἀντίκειον. &c. Procopium
intelligit, qui, arrepto
imperio, Constantinum
se genere contingere
prae se ferebat, ejus-
que nominis illecebra
Constantinopolis cives
adlectatos ducebatur. Au-
daciōr quidem orationis
figura, sed quae tamen
Aeliano itidem corrupto

„non displicuit, Ep. XVI,
„σὺ δέ μοι καὶ αὐλητεῖον
„αφσίεις (editur αφσίης·
„uterque interpres, qua-
„fi ad αφσίην pertineret,
„hic, adhibebis, ille, ad-
„moves, Latine verte-
„runt) καὶ φόνος, ὡς κακα-
„γέλασσ. Ab eadem ra-
„tione factum, ut haec ma-
„cula novissimum etiam
„Clementis Alex. edito-
„rem refellerit Strom II.
„p. 487. v. 35. ταῦτας εἰ
„ἀπελαύνοντες τὰ θεέματα ταῦ-
„λας αφσίεις. Vere Med.
„C. in altero *Aelianī* lo-
„co αφσίεις· verborum,
„quae sequuntur, inte-
„gra sunt a doctis viris
„vexata; verum uetus
„praetervisum, quod e-
„quidem ita legendō fa-
„nari posse arbitror: αφ-
„σίδι μακαρίνη, καὶ ἄλλοι ἄλ-
„λην ιδεῖν αφσάπτη σείφεσσα,
„οὐφ' ἀν αἰρεῖν). καὶ παραμένειν
„εἰνεῖς πάντες ὅρνιθες, γηρυμένοι
„δέδη καὶ μάλα γε ισχυρῶν, εἴς ἄν
„εἰνεῖν μαρφάδη. δέ τοι intel-
„lige stuporem, ut sacpe
„alibi. Ceterum in ter-
„tio ejusdem Scriptoris
„loco de Anim. VII. 13.
„pro, τὰ δὲ τελευταῖα ισο-
„σείνην ἄρτιος τε καὶ μάλας,
„multo malim αφσίεις,
„vel, quod aptius stru-
„cturae congruit, αφ-
„σίεις, αφσίεις. Eadem
„labe liberatus est ab

Θέρμη^{2.}. ὁ πυρεῖος.

Θεύ-

, Aem. Porto; ceteroqui
,, Critico sane non acutis-
,, simo, Aelianus apud
,, Suid. in Γοργώ. Hac me-
,, dicina, fuit, quin opi-
,, narer indigere Lucia-
,, num Hermot. T. I. p.
,, 8 o. 82. Θεύη πεδεική
,, εἰνὶ ἀπολετεῖν ἄσπερ τὰ πε-
,, ταξεῖαι· magis proprium &
,, nitidius videbatur περοι-
,, θεύη· verum etsi rarer,
,, usus tamen idem obti-
,, net in πεδεικῇ. Basil.
,, Ep. I. p. 70. Β ἄσπερ
,, τὶ Θέρμη θεύη πεδεικήν
,, μένω ἐπόμενο. Hinc δὲ
,, λείσματα πεδεικήν apud
,, Themist. p. 271. C. &
,, tyranni, ut plebem la-
,, ἔτεν, initio consueve-
,, runt πεδεικήν χρέαν δισ-
,, κοπῆς &c. p. 95. C. quae
,, sunt a Platone ducta
,, prope finem Lib. VIII.
,, πολιτ." Haec tenus ille.
Toupius Emend. in Suid.
T. III. p. 123. hac mea
& Hemsterhusli disputa-
tionē adjutus, bene vi-
dit, in Aeliano H. A.
XVII. 22. legendum esse:
Θέλγων τὸν ἀπὸν ἕμιν τὴν γα-
μπά, προσένοντα Σειρῆνας. ut
IV. 16. Σειρῆνας εἰς τὸ ἐφολ-
κτὸν προτείνει τὸ ἄλας. At idem

ad Thocrit. Eid. X. 71.
p. 396. perperam hic
trahit Asclepiadis Epi-
gramma Anthol. VII. p.
587. Τῷ θεύῃ Διδύμη με συν-
ίηπασσεν· ἄμοι· ἵγαντες τὸ Τύκο-
μα, οἱ καρὸς πὰς πυθή, κάλ-
λας ὄρῶν. Lege: Τῷ φυλαρχῷ
Διδύμης με συνίηπασσεν. Cy-
nthia prima suis miserum
me cepit ocellis. Cum
Timaeo congruunt Sui-
das & Cyrus Lexic.
MS.

2. Θέρμη.] Timaeus, ut
opinor. Θέρμη scripsit: ut
est in Theaetet. p. 129.
E. οἷος Θέρμη· ἀρ' ὅταν τις
οὐκτῆται ιδίατης αὐτὸν πυρεῖον λή-
ψεις, καὶ ἔσται ταῦτη τὸ θεύη-
μότην. Neutrūn τὸ θεύη
ex Aristophane laudat
Pollux IV. 186. ex Men-
andro Lexicon Regium
MS. quod Phavorinus in
v. descripsit: Θέρμη καὶ Θέρ-
μη. Φερεκρούτης. Σκέψαι δέ
με τὸ μέτωπον, εἰ θέρμη ἔχει
τυγχάνω. καὶ Μένανδρος· Εβ-
εῖν ἐπίκειται τὸ γέροντες. Θέρμη το-
'Επιλαβέν αὐτόν. Οὐκ εὖ τούτο
οἱ λέγοντες, ὅτε Θέρμη μὲν ἡ
πυρεῖην, Θέρμη δὲ ἡ πόλις.
Menandi locum in uis
suos convertit Aelianus
Epist. 2. sed θέρμη notio-
S 2

Θαύματα^{3.} νευροσπάσματα.

Θεη-

re θέρεν commutans. Ex iis, quae diximus, satis intelligitur, falli Phryni-chum, perdoctum cetera Grammaticum, de Dict. Att. p. 146. sic scribentem: Θέρμα. ὅτως ὁ Μίναρδος Αἰγαῖος, ἀλλ' εἴτε Θεον-δίης, εἴθ' ἡ ἀρχαία καμαρία, εἴτε Πλάτων· θέρμη δέ. Re-ete ait, Thucydidem θέρμη dixisse II. 49. περῶν μὲν τὸ περιφαλῆς θέρμαν ἵχυροι ἐλάμβανον. quem imitatur scriptor incertus apud Suid. v. Ἰχυρός. At male negat, θέρμη apud veteres Co-micos & Platonem re-periri. Latini etiam calorem pro febre dicunt, ut Tibullus IV. 11. 2. ubi vide Heynium nostrum.

3. Θαύματα.] Sic ex conjectura emendavimus. Nam Codex MS. vitiōse praebebat: Θαύματα. νευροσπάσματα. Una litera emendatus Photius Lexic. MS. Timaeum nostrum pro more compilans, & Eymol. M. p. 454. 16. Θαύματα. νευροσπάσματα. Θαύ-ματα, quae Latini miracula vocant, sunt praestigiae circulatorum, imagunculas nervis moventium, ut im-

peritum populum stupore defigerent. Vide Is. Ca-saubonum ad Theophrast. Char. cap. 6. p. 181. Th. Gatakerum ad M. Antonin. VII. §. 3. p. 207. & Interpretes ad Diodor. Sic. Excerpt. p. 607. Plato Polit. VII p. 480. init. παρ' ἣν ἴδε τειχίον παραφοδομημένον, ὥσπερ τοῖς θαυματοποιοῖς αὐτῷ τὸ ἀνθερώπων περίεναι τὰ παραφοργυματα, ὥσπερ ἡ τὰ θαύματα δεικνύειν. Legg. I. p. 573. C. θαῦματα μὲν ἔκαστον ἡμέραν ἱγνοτάμετα τὸ ζώων θεῖον, εἴτε ὡς παιώνιον ἔκειναν, εἴτε ὡς σπεῦδῃ τινὶ ξυνετηκός. ἐν γὰρ δὲ τοτέ γε γινόσκομεν· τόδε γέ τοι ισ-μέν, ὅτι ταῦτα τὰ πάθη τὸν ἡμέραν νεῦσσε ἡ μήτερθοι τινες ἐνθαρρα, σπάζει τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλάταις ἀνθέλκειν, σκαντίας ἐζησει, ἐπί σκαντίας περίεναι. quem locum ob oculos habuit Philo T. II. p. 12. laudavit Eu-stath. ad Il. 4. p. 1333. & explanarunt Casaubon. ad Pers. Sat. V. p. 434. & Muretus Operum Tom. III. p. 534. Legg. II. p. 578. A. εἰς θαυματὸν ὃ, εἴτις καὶ θαύματα ἐπιδεικνύεις, μάλισ-την περὶ θαύματα. Juncus apud Stob. p. 873. καθάπτει ἐπὶ σκηνῆς, ἢ τυρῷ ἀγορᾶς, εἰς ἓ-

Θεηπολεῖν^{4.} Θεῶν εἰκόνας ἔχοντες πειπολεῖν, ἀργύρου εἰσπρασόμενον.

Θεσμο-

δαινύντων οἱ θαυματοποιοὶ τὰ θαύματα. Philo T. I. p. 28. ἂ δὲ πάντες, καθάπερ εὖ τοῖς θαύμασιν ωὐδὲ γῆγεμοντες νευροπατήσμενοι, τότε μὲν ἡρεμοῦ, τότε δὲ κινεῖται. Dio Chrys. Orat. VIII. p. 132. Αποδιλῶν δὲ θαυματοποιῶν, θαύματα εἴπειν κίνησί. Orat. XX. p. 264. Β. τὸ δὲ δεκάδμενον, τὸ δὲ θαῦμα διποδίδομενον. Maxim. Tyr. Diff. XXI. p. 247. "Ηδη δέ τις καὶ ἐπὶ γελοίς χρεῖται παρελεύτει", καὶ ὥστε ἐπὶ θαυμάτων. Diff. XXXV. p. 413. Saepe θαῦμα ad alias praestigias transfertur. Plato Sophist. p. 154. Β. τίποτ' οὐδὲ τὸ σοφίσικῆς δυνάμεως θαῦμα; Legg. VII. p. 634. Α. θαύματα δύνεις τοπολύ, συνεργὸς δὲ αληθείας ἀπλακιστέχοντες. Euripid. Bacch. v. 1061. & Aelian. H. A. Lib. V. cap. 2. Qui has ludicas artes exercebant, θαυματοποιοὶ dicebantur. Plato Sophist. p. 156. A. Ipso ars, θαυματοποια. Sophist. p. 151. F. 169. E. Polit. X. p. 514. A. θαυματεργία, Legg. II. p. 582. G. θαυματεργεῖν, Tim. p. 547. E. Sed ab his neurospastis omnino distinguendi sunt ii, qui αὐτηματα, aliaque opera me-

chanica conficiebant, θαυματοποιοὶ & ipsi appellati. De quibus Manetho IV. 438. Μηχανικὲς τεύχη τε ιηδοὺς οἰκονομούσος ἄδειος, Τεκτονικὲς τὸ ἀρχοῦτας, οἷς αὐτοδιδακτοὶ τέχηται θαύματα διδάσκοντες. Vide Hemsterh. ad Pollic. VII. 189. Hanc mirabilem machinarum construendarum rationem, quae olim Mechanices pars erat, elegantissime tradidit Hero Alexandrinus, cuius θαυματοποιητικὰ vel Αὐτοματοποιητικὰ extant inter Veteres Mathematicos Parif. 1693. fol. editos.

4. Θεηπολεῖν.] Verbum θεηπολεῖν, vel, ut in Editionibus vulgatis legitur, θεοπολεῖν, Platonis proprium est, nec ullum ejus exemplum apud alios scriptores reperitur. Legg. X. p. 674. D. ὁς ἐλάττω τε εἰς θεές αὐτῶν τὰς πόλεις ἔργῳ καὶ λόγῳ πλημμελεῖν ἀν ποιοι, καὶ δὴ καὶ ἀνοίτες γίγνεσθαι τοις, οἷς τὸ μὲν ἐξεῖναι θεοπολεῖν παρανόμον. Ex Timaei explicatione intelligitur, θεηπολεῖν fere idem esse, quod ἀγείρειν τῷ θεῷ, de quo ad v. Ἀγείρειν, p. 9. Ceterum in Timaeo verbum

Θεσμοθέτ⁵). νομοθέτ⁵) ἡ νομοφύλακες.

Θόλ⁶. οἴκ⁶ τελείφερης. εν ᾧ οἱ Πρυτάνεις συνέται
ζιῶντο. Πρυτανῶν ἡ ἀνόμασι, ἐπεὶ πυρᾶν
ἥν ταμεῖον.

Θολῶ⁷ται. θολερὸν ποιῆται.

Θράτ-

έχοντα, quod librariorum culpa exciderat, revocavimus, secuti Photium Lexico MS. Suidam, & Etymol. M. p. 444. 27. qui sic in suis Timaei exemplis scriptum repererunt. Photii etiam hacc glossa est: Θειπολεῖν. τὸ αὐτὸν δὲς άνατρέψεως.

5. Θειροθέτ⁵).] Tim. p. 531. D. Αἰθειροθετήταις ἢ πάνται αὐτοῖς ταῦται. Ipsum nomen Θειροθέτ⁵), culpa fortasse mea, non annotavi ex Platone. Glossam a Timaeo mutuatus est Suidas.

6. Θόλ⁶.] Apolog. p. 365. C. οἱ τελάκοντα αὐτὴν μεταπεμψάμενοι με πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν Θόλον. & mox: ἀλλ' ἐπειδὴ εἰς τὸ Θόλον εἰσήλθομεν. Frequens τὸ Θόλος mentio est apud veteres, tanquam Andocid. de Myster. p. 194. Socrat. Epit. p. 194. & alios, quos Meursius de Ceramico gem. cap. 7. indicavit. Lexicon Rhetor. MS. Θόλ⁶. τόπος τοις εἰς τοῖς ἀρχεῖοις κληθεῖς, άλλος τὸ τερόπον τὸ κατα-

σκευῆς. ἢν γὰρ θολοεῖδης. καὶ ὅρος φὰν εἶχε τελείφερην οἰκοδομὴν, ἥκι
ζυλίνην, ὡς τὰ ἄλλα οἰκοδομή-
ματα. λίγετ⁵ ἡ Θηλυκᾶς ἡ Θόλ⁶.
ex quo Etymologo M. p. 453. 30. qui illud descri-
pit, pro λιθοειδεῖς redde θο-
λοειδεῖς, ut Hemsterh. ad Polluc. VII. 174. correxit
ex Ulipiano ad Demosth.
de F. L. p. 254. Sext.
Empiric. adv. Gramm. I.
7. p. 248. ait, θίλ⁶ ab
aliis masculino genere, ab
aliis feminino efferri. Usi-
tatius tamen est ἡ Θόλ⁶,
in primis cum locus, ubi
Prytanes epulabantur, sig-
nificantur. Suidas in pau-
cis a nostro Timaei exem-
plari differt, hanc exhibe-
bens scripturam: εν ὦ Πρυ-
τάνεις εἰσιῶσι. Πρυτανῶν δὲ τι
ιδιας ἀνόμασι &c. Sed con-
venit Photius Lexic. MS.
nisi quod ibi πῦρ pro πυρᾶ-
male scribatur.

7. Θολῶ⁷ται.] Nescio,
quo glossa pertineat.
Legg. VII. p. 642. A. no-
men ἀναβόλα⁷ται occurrit: εὐ-
τοῖς

Θερίζει^{8.} ταξάντι, κινεῖ.

Θυηπολέ^{9.} τωέιπολέ^{10.}, Διὸς Θυσιῶν ὑπισχνόμενοι
θεός ἐξιλάσκεις.

Θυήμα^{11.} Θυμιόμα^{12.} ἄλφις δέ εῖται ταῦτα σῖνα
καὶ μέλις δεδευμένα.

Θυρ-

τοῖς ἄλλοις ἥ, ἔξεστα θυρεύειν,
καὶ χρωμένον ὅπαν ἀναθολά^{13.} μό-
νον. quae laudat Suidas v.
Ἀναθολά^{14.} Θολερὸς etiam
non semel in Platone re-
perias. Phaedon. p. 400.

D. σύτεῦθεν ἥ (ποταμὸς) χω-
ρᾶς κύκλῳ θολερὸς καὶ πηλούδης.
Tim. p. 538. C. ἀέρῳ τὸ
μὲν εὐαγέστερον, ἐπίκλητην αἰθῆνε
καλέμεν^{15.} ὁ ἥ θολερώτατός τοι,
οὐκίκλητη καὶ σκοτώτω. Ibid.

p. 552. F. εἰς ὕδατον θολερὸν
καὶ βαθεῖαν ἔωσιν ἀνάπνευσιν.

Hesychius: Θολερόφρον. μέ-
γα. Corrige: Θολερόχειν.

μέλαν. Pro θολὸς & θολερὸς
veteres etiam ὄλος & ὄλερὸς

dixerunt. Phrynicus MS.
Ἀναθολά^{16.} ἀνατασά^{17.} πελᾶ^{18.} πα-
εῖ^{19.} τὸ θολὸν τὸ σηπτίας, ὃν οἱ Ἀτ-

τινοὶ καὶ χωρὶς τὸ ὄλον λεγόντεις.
Vide Foëstium Oecon. Hippo-

ocr. v. "ολει." 8. Θερίζει.] Vide ad v.

"Εὐθερίαν, p. 93.

9. Θυηπολέ^{20.}] Praeposi-
tionem $\alpha\acute{g}\acute{o}$, quae ex Cod.

nostro elapsa erat, ex
Photio MS. & Suida re-

stituimus. Polit. II. p.
424. D. Βίσλαν ἥ ὄμαδον παρ-

ίχον^{21.} Μεταίς καὶ Ορφέως, —
καθ' ἣς Θυηπολέ^{22.}, πειθοῦσις ἡ
μόνον ἴδιωτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις
ὧς ἄστροι λύγεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀ-
δικημάτων, Διὸς Θυσιῶν καὶ πα-
δίᾶς ὑδονῶν, εἰσὶ μὲν ἔτι ζαΐς^{23.},
&c. Euripid. Troad. v.
330. Κατὰ σὸν εὖ διφριας
Ἀνάλεορον Θυηπολῶ. Dionys.
Halic. A. R. II. p. 127.
Θυηπολέ^{24.} τὰς τὴν τὰ ἄλλα θε-
τηνέ^{25.} κατὰ νόμον. Θυηπο-
λία εἴται sacrificium. Apol-
lon. Rhod. Lib. I. v. II 24.
ἄμφι ἥ φύλαοι Στεψάμενοι ὁρτί-
νται^{26.} Θυηπολίς ἐμέλοντο. Ge-
tuli Epigr. editum a Dan.
Heinsio Poëm. p. 149.
οοὶ τάδε πέμπων ψαλτία, καὶ λιτῆς
δᾶσσος Θυηπολίς. Myrini Epigr.
apud Kuster. ad Suid. v.
Κείντορες. Διξαμένης λαμπρῆς
δᾶσσος Θυηπολίς. Philippi
Epigr. apud eundem ad
Suid. T. II. p. 289. ἵπ-
ευτέρες βῆθι Θυηπολίς. Metro-
dori Epigr. apud Salmas.
Exerc. Plin. p. 745. Plu-
tarcb. Tom. II. p. 1102. A.

10. Θυήμα^{27.}] Θίημι,
θῦμι, θύωμα non, nisi for-
ma, differtur. Ut θῦμον
est

Θυρευλαῖν¹¹. ἔξω τὸ θυρῶν αὐλίζεσθαι καὶ ἀνασρέφεσθαι.
Θῶ-

est a θύω, sic θύμησε a θυέω, & θύμησε a θυός. Λ θύω etiam est θύη, θυλάω unde ejusdem vox potestatis θύλημα. In his omnibus mansit nativa vis verbī θύω, quae est adolendi, vel fiendi. Fio enim (unde suffio, suffimentum,) antiquissimi Latini dixere pro Aeolum φίω, quod ipsum est θύω, ut θύγειν, φίγειν, σκύθειν, σκύφειν, &c. Sed insolentiorem illam formam θύμησε, credibile est, saepe a librariis in vulgatiorem θύμησε esse mutatam. In Platone certe θύμησε decies legas, θύμησε ne semel quidem. Politic. p. 183. G. Polit. II. p. 429. H. Crit. p. 564. A. Legg. V. p. 610. D. VI. p. 626. A. VII. p. 631. G. VIII. p. 645. D. X. p. 665. G. 674. E. XII. p. 688. H. Si quis vero, antiquos Grammaticos fecutus, θύμησε & θύμησε ita distingue-re malit, ut prius sit ampliore significatione, quicquid immolatur, posterius contractiore suffimentum, vel farra melle vinoque imbuta; θύμησε, suspicari possit, restituendum esse

Legg. XII. p. 691. A. μὴ βράχια τοῦ θύματος τὰς ζευγλασίας ποιεύεται, καθάπερ ποιεῖται τὸ θύματα Νείλος. Hesychius: Θύμησε. τὰ ἐπιφέρομενα ἄλφιδα εἰς θυσίαν. Idem: Θύμησε. θυμάρισε. Vide Erotian. h. v. De voce θύλημα exquisite disputarunt Is. Casaub. ad Theophr. cap. II. p. 236. & L. Kuster. ad Aristoph. Plut. v. 600. Ea reddenda videtur Pherecrati apud Clement. Alex. Strom. VII. p. 847. Excerpt. Grotii p. 513. Εἰτ' ἀλλήλους αἰχνύνθετο, οὐλήματα κρύπτεται πολλοῖς. Lege: Θυλήματα κρ. π. id est, οὗτα multis libis contegitis. Idem Pherecrates θυλήματα alio loco θυμέλας vocavit. Phrynicus MS. Θυμέλη. τοῦ θυμέλην καλλίστει τὸ θυμέλην σκηνήν· καὶ ἔσκε παρθεῖ τὸ θύειν κεκληθὲ ὁ τόπος θυμέλης. Φερερρήτης ἡ τὰ θυλήματα, (θυλήματα leg. cum Sallierio) ἀπέιστι ἄλφιδα σίνη καὶ ἐλαῖω μεραγνύεται, ἀ τοποῖ (I. ἀσαιτῶς) καλεῖ θυμέλας Quod referenda est glossa Hesychii: Θυμέλη. τὰ ἄλφιδα τὰ ἐπιθυμόμενα.

I I. Θυρευλαῖν.] Hoc verbum propriè dicitur de perditæ amantibus, qui, a puel-

Θῶπες^{12.} οἱ μετὰ ψεύδες καὶ θαυμασμὸς τινὸς περιόντες ἐπὶ κολακείᾳ.

^{13.} Ιδίου:

pueillis exclusi, ante fores sub divo pernoctant, πα-
ρεκκλανούσθυρον cantantes: qua
de re *Iſ. Casaub. ad Pers. Sat. V.* p. 452. *Philo T. I.* p. 306. τοῖς δὲ τὰς ἑρωτι-
κὰς μιᾶς εἰπειγόμενοι, καράβῃσι
καὶ θυραντῆσι. *Plutarch. Ama-*
tator. p. 759. A. ἀλλὰ καὶ
παρόντες ἑρῷαι, καὶ διπλῖες ποθῦαι·
καὶ μεθ' ἡμέραν διώκεισι, καὶ νύκτας
θυραντῆσι. *Philostrat. Epist. 53.* p. 940. εἰς δὲ θητείαν
(Amoris) πανήκητα πινγίν,
καὶ ἔργα θυραντικά, (sic leg.
non θυρευλικά) καὶ καρα-
ποτικά, καὶ οἱ τοῖς θάλπῳ καὶ
καράβᾳ ἀντίταξις. *Aristae-*
net. Lib. II. Ep. 20. Νέοι
ἑρωτικὸς ἀνίνυτος περιπολεῖτερῶν καὶ
θυραντῶν, γυναικὶ μέμφεται δε-
νῶς ἀπειθέσῃ. Has δὲ δυτερά-
των θυραντίας. *Plato Sym-*
pos. p. 319. D. & ex eo
Aristaenet. l. c. καράβῃσι
ἐπὶ Σίρρας vocant. Longe
pulcherrimus est locus
Sympos. p. 328. B. (^{14.} E-
ρως) καραποτεῖς αὐτὸν, καὶ ἀ-
τρεψαντο, ἐπὶ Σίρρας καὶ τοῦ ὁδοῦ
παντούσιος καραβάρνων. quem
rursus *Aristaenet. l. c.* &
praeter hunc *Themist. O-*
rat. XIII. p. 162. D. suos in
usus converterunt: σκληρὸς

καὶ αὐχμηρὸς, καὶ θυραντῶν ἐπὶ^{15.}
θύραις, καὶ τοῦ ιππαίτηρος τὸ πολ-
λά. Sed ejusdem verbi vis-
tam late patet, ut de om-
nibus, qui quacunque de
caussa foris degunt, di-
catur. *Plato Politic.*
p. 176. A. γυμνοὶ δὲ καὶ ἄτρε-
τοι θυραντῆσις ταπεινῶς ἐνέργοντο.
Legg. III. p. 592. E. πομπέας
ἀπεργάζεσθαι μάλιστι ιχνοὺς, καὶ
δυνατέστατης θυραντῶν, καὶ ἀγρυ-
πνεῖν. *Dio Chrys. Orat. VI.*
p. 88. B. εὐεῖνοι μὲν ὄραντες
μνημόνη τὴν θυραντῆσιν, καὶ διψάντες
πολλάκις. *VIII. p. 131.* A.
τοῦ τοῦ Κρανίου θυραντῶν. *XXV.*
p. 281. ἔτι νῦν μαστιγεῖται Λα-
κεδαιμονίου, καὶ θυραντῆσι, καὶ
γυμνητεύεται. *LX. p. 580.*
A. *Themist. Orat. II. p.*
39. C. *VI. p. 81.* B. *VIII.*
p. 119. D. & alibi. *Sy-*
nēs. de Regn. p. 12. C.
15. C. *de Insom. p. 150.*
C. *Corrupte Hesychius:*
Θύραντος. ἀγρὸς τοις. Legen-
dum: Θύραντος. ἀγρώτους.
Vide *Stephan. Byzant. v.*
Αύλη, & *Casaubonum*
Exerc. II. in Baron. p.
173.

12. Θῶπες.] *Theaetetus.*
p. 128. E. ὅταν εἰς δελικὰ ἐμ-
πέλῃ Διέποντήματος οἶον, σφραγί-

τεῖ

I.

Ἴδιον^τ. ἴδιωτικόν.

"Idiem."

τόδεσμον μὴ ἐπιτάμενον συσκευ-
έσσας, μηδὲ ὅψον ἡδύνα, οὐ θῶ-
πας λόγυς. ubi vide Schol-
lia. Quam loquendi ra-
tionem, arbitror, Plato-
nem ab Euripte, deli-
ciis suis, sumpluisse. Sic
enim ille Styleo, in Ex-
cerpt. H. Grotii p. 429.
πρέσθιε γὰρ πάτω Γῆς ἀζεύ,
γῆ τὸν αἴσον εἰς αἴθρα, Πειρίξ
ἔμοις τοι θῶπ' ἀπαντῆσαι λόγου.
Sed eandem etiam duce-
re potuit ex Epicharmo,
cujus hoc fragmentum est
apud Polluc. IX. 82. ten-
tatum a Toupio Emend.
in Suid. T. III. p. 259.
Καὶ πάντα γιγάσκοντι τῷ τοι λό-
γῳ. Lege: Καὶ πάντα γιγά-
σκοντι θῶπι λόγῳ. Euripidea
laudavit Philo T. I. p.
127. T. II. p. 53. & imi-
tando expressit T. II. p.
52. τὸς θῶπας λόγυς ἐτέροις
χαταλιπών. p. 532. τὸς θῶ-
πας αὐτῷ λόγυς καὶ κακομψευ-
ρέες ἐπὶ Φενακισμῷ. p. 533.
λόγυς θῶπας καὶ μακροῖς ρήτορις
πεπλασμένων ἐγκωμίων συνείρων.
p. 569. παρεπικενασμένος μὲν
θῶπας λόγυς. p. 633. Μίλε-

τῆσαζε γὰρ θῶπας λόγυς. Da-
mascius apud Phot. p.
1069. ἔθεσάπεντε τὰ δίκαια, καὶ
φιλοσοφίᾳ πρέποντα, ἀλλ' οὐ τὸ
θῶπα τρόπον καὶ βάραντα. Vi-
de Wesselingum ad Herodot. III. 80. Variata lo-
quendi formula Plato
Legg. X. p. 673. B. di-
xit: πείθεται θωπεῖαις λόγων.
Suidas, Timaeum descri-
bens, in fine glossae adje-
cit λόγοις, εἰ Platonis con-
textu. At cum Timaeo
congruit Photius Lexico
MS. nisi quod τῷ pro ἵπι
vitiose scribatur.

I. *"Idiom."* Gorg. p. 290.
C. καὶ τὰ πλεῖα πάντα, καὶ τὰ
δημόσια, καὶ τὰ ιδιά. Phaedr.
p. 350. οὐ μόνοι εὖ δικαιού-
οις, καὶ οὐδεὶς ἄλλοι δημόσιαι σύλ-
λογοι, ἀλλὰ καὶ εὖ ιδιοις. Polit.
II. p. 425. C. οὐδεῖς πάπεις
οὐτὸν εὖ ποιεῖται, οὐτὸν εὖ ιδιοις λό-
γοις ἐπεξηλθεντικαῖς τῷ λόγῳ.
Legg. XII. p. 694. Α.
ηνέκαντο τὸ ἄλλων περφέζεντι ιδιῶν
τε καὶ κοινῶν καὶ μάλιστη τῆς φολῆς
παιδί. Sic centies ιδιά, pri-
vatim, opponitur δημοσίᾳ,
publice. Hipp. Maj. p.

**Ιδίειν* ^{2.} *ἰδέσθαι*.

**Ιεράτω* ^{3.} *κατὰ νόμον ὁργιαζέτω καὶ θυέτω Ὁργεῶνες γὰρ οἱ θύται*.

**Ιερο-*

95. E. 96. B. Gorg. p.
296. E. Vide Schol. Co-
mici ad Plut. v. 908. &
ad Ran. v. 462. & Har-
pocrat. in v. Hic igitur
vocis usus cum tam tri-
tus sit, jure mireris, *Man-
gejum* in *Philone* T. II.
p. 359. *εὐ πᾶς τε κω-
νεῖος ιδίοις τε καὶ δημοσίοις in
ιδιωτικοῖς τε καὶ δημοσίοις mu-
tasse. Transcripsit glossu-
lam Suidas.*

2. **Ιδίειν.*] Hoc quoque
verbum in Platone aboli-
tum est, glossa *ἀνιδέσθαι* in
ejus locum substituta.
Tim. p. 545. A. *Θέρης μὲν
ἀνιδέσθαι τὸν νοτιζομένην ξέωθεν,
Ψυχὴ κατὰ πᾶν τὸ σῶμα παρέ-
ζειν εἰπεῖν.* Sic editi libri.
Sed bonum factum, quod
veteres Codices veram
lectionem conservarunt.
Nam Tubingensis, *Timaeo*
consentiens, habet *ιδίειν*,
meus *ἐνιδίειν*, pro
ἀνιδίεσθαι, ut puto. **Ιδίειν*
vetus comoedia, id est,
Atticae linguae norma, te-
ste *Apollonio Lex. Homer.* p. 357. frequentis-
sime usurpavit. Ita *Ari-
stophan.* Ran. v. 239. *οἱ*

περικλῆς ιδίης πάλαι. Pace v.
84. *Πεὶν ἀν ιδίης.* ubi vide
Schol. Avib. v. 792. *οὐκ
ἀν ξειδίζειν* εἰς θοιμάτιον. Quo
magis miror, illud a *Lu-
ciano Lexiph.* p. 323. tan-
quam obsoletum ride-
ri. Ipse tamen, oblitus
sui, non semel eo u-
sus est, e. g. *De merc.*
conduct. p. 671. Pro-
laps. in sal. p. 725. *Li-
ban.* Opp. T. I. p. 330.
D. *ἔγω ἃ ιδίοις, ἐκαλυπτόμην,
ἴτελον τὰ κεφαλῆν.* Plura
Adr. *Heringa Observ.*
cap. 6. p. 45. *Ἀνιδίτη* est
Legg. IV. p. 601. G.

3. **Ιεράτω.*] Etsi nihil a
Glossographo nostro dis-
crepant *Photius Lex. MS.*
Suidas, & *Etymol. M.* p.
468. 42. malim tamen le-
gere *ἱεράθω*. Nam *Acti-
vum*, vereor, ut quis-
quam veterum scriptorum
usurparit. Qua de re,
reperto aliquando, ad
quem glossa pertineat, lo-
co, liquidius poterit ju-
dicari. Grammatici recte
tradunt, *ἱερᾶς* dici ea,
quae *Diis consecrantur:*
ἱερᾶς ii, qui *sacerdotio*
T 2 *fun-*

‘Ιερομηνία^{4.} μήν ἡνὶ ὡς ἴμέραι εἰσὶν ἑορτασιμαῖ.

‘Ιερομηνίμονες^{5.} οἱ εἰς Πύλον ὄχι περιπόμενοι γερμίνας τεῖς.

”Ιελαρ.

funguntur. Quod discri-
men non ipsi veteres
scriptores, sed interdum
eorum librarii, neglexe-
runt, ut in exemplis,
quae Fr. Sylburgius ad
Pausan. L. II. p. 186.
collegit. Herodot. II. 35.
ἰπᾶς νῦν μὲν δέρειν ὅτε ἔργειν
θεῖς, ὅτε θυλέν. Frequens
verbū est in marmori-
bus antiquis. Gruter. p.
457. I. Ποντίκος Ἀσκληπίε—
ἀστυομῆτας, ἵρασάμενος τῇ πα-
τελί &c. ubi Reinesius In-
scr. Clasf. I. 243. p. 225. scri-
bit ἵρατενσάμενος, addens,
ἵρασάμενος εἴτε ἀδόκιμον. Quod
tam docto viro excidisse
nolle. Lapis apud Chis-
bullum Ant. Asiat. p. 168.
& Muratori. Inscr. p. 643.
Σαλαμᾶν ὁ δῆμος ἵρασάμενος
Καλοφει σεβαστῶ. Alius apud
Massicum Mus. Veron. p.
42. Α πόλις Νεσταρ... Ἀλέξα-
ῖρασταρίνην ἀρεῖνος ἔρενεν Σεοῖς.
Vide Dukerum ad Thucyd.
V. I. & Taylorum ad
Marm. Sandvic. p. 17.

4. ‘Ιερομηνία.] Glossa in-
suffitia videtur, ut plures
in hac ipsa litera, De iero-

μην, vide, quos laudat
Hemsterbus. ad Hesych.
Tom. II. p. 26.

5. ‘Ιερομηνίμονες.] Horum
nulla in Platone mentio
est. Nec de iis disputare
attinet post Th. Reinesium
ad Inscr. Clasf. I. n. 241.
p. 223. & Anton. Dale-
num Diff. VI. de Antiqu.
& Marm. p. 450. Lexi-
con Rhetor. MS. & Pho-
tius Lex. MS. ‘Ιερομηνίμονες
οἱ συνέβολες εἰς τὸ συνέδεσον τῷ
Ἀμφικτυόνων ἐξ ἐκάστης πόλεως.
ἀνομάλητας δὲ γάρ τοι τὰς παραγόντας τὰ
μηνονούντας τῷ ιερῷ. ιερῷ δέ εἰς
τὰ Αμφικτυονικὰ δόγματα, καὶ
ιερὸν τὸ συνέδεσον τῷ τῷ Αμφικτυό-
νων. Quam glossam cum
Etymologus M. p. 468.
50. totidem verbis de-
scripsiterit, perspicuum est,
verba, quae mediae glos-
sae apud Etymol. intrusa
sunt, Ἀθηναῖοι εορτὴν Διὸς ἀγγε-
ῖον Ἡρας, ὅταν καλεῖται, ad
aliam glossam, Ιερὸς γάμος,
pertinere: quod sagacis-
sime vidit Hemsterbus. ad
Hesych. T. II. p. 28.
Glossa nostra etiam est
apud Photium Lex. MS.
&

- Ίκταρ⁶. ἐγύις. εἴρη⁷) ἡ ωδὴ τὸ ἐφικνεῖσθαι.
 Ἰμᾶν⁷. ἀνέλκειν, ἀναζπᾶν.
 Ἰπνοπλάθαι⁸. Φρενοπλάσιαι.

Iy-

& Suidam, quorum ille
pro πύλῳ exhibet πυλαίς,
hic πυλαῖν. Nec multum
discerpatur Hesychius.

6. Ίκταρ⁹.] Respicit Polit. IX. p. 503. G. Καὶ
ταῦτα δὲ πάλιν, τοὺς τύραννους
πενθήσας τε καὶ ἀθλιότητης πόλεως
παραβαλλόμενα, τὸ λεγόμενον,
ὅτι Ίκταρ βάλλει. ubi vide
Scholia. Eum locum laudant Zenobius V. 55. Moe-
ris p. 190. & Schol. Lu-
ciani ad Lexiph. p. 346.
Aelian. H. A. Lib. XV.
cap. 29. ὃδε Ίκταρ ἔλεγε βάλ-
λειν τοὺς τὸ αὐτῆς κάλα. "Ικ-
ταρ antiqua vox est, &
Tragicis propria, monente
Scholiast. Hesiod. ad
Θεογον. v. 691. quam no-
minatim Aeschylei auctori-
tate probat Erotianus in
v. Oritur vero haud du-
bie ab ίκτα, ut ίκτα, ίκτα ab
ικτι vel εἰκτι. Videndus Adr.
Heringa Observ. cap. 20.
p. 167. Timaei glossam
Lexicis suis inseruerunt
Photius MS. & Suidas.

7. Ιμᾶν¹⁰.] Vide sup. Ανι-
μᾶ. Glossam hinc habet
Suidas.

8. Ίπνοπλάθαι.] Glossa re-
ferenda est ad Theaetet.
p. 116. C. εἰ δύο φραγμίσθαι
αὐτῷ, πηλὸς ὁ τῇ χυτεῖσθαι, καὶ
πηλὸς ὁ τῇ κοροπλάθων, καὶ πη-
λὸς ὁ τῇ πλινθεγγῶν, τὸν ἀντίγε-
λοιος ἄμειν; Qui locus no-
tandus est ob insignem
scripturae varietatem. Ple-
rique libri lectionem,
quam posuimus, habent.
At in Editione Basil. se-
cunda pro κοροπλάθων legi-
tur ιπνοπλατῶν, in Codice
MS. quo Cornarius in
Eclogis p. 191. usus est,
ιπνοπλάθων. Eandem scriptu-
ram a Scholiaste in exem-
plio suo repartam esse,
haec ejus notula ostendit:
ιπνοπλάθων. γράφει κοροπλά-
θων. Jam cum Timaeus
hoc loco ιπνοπλάθει, & alio
κοροπλάθει in Lexicon suum
retulerit, id certissimo ar-
gumento est, se utramque
lectionem sic in Platone
suo conjunctam reperiisse:
πηλὸς ὁ τῇ χυτεῖσθαι, καὶ πηλὸς ὁ
τῇ ιπνοπλάθων, καὶ πηλὸς ὁ τῇ κο-
ροπλάθων, &c. Pro ιπνοπλά-
θαι: & κοροπλάθαι in deterio-
ribus Platonis libris scri-
bi-

^{9.} Ἰνδάλε^τ). Φαντάζε^τ).

^{10.} Ἰσπαγρέ^τ). τρεῖς δέ τοι ἐγένοντο ἀρχοντες ἐν Σπάρτη.

^{11.} Ισο-

bitur ἵπνοπλάσιαι & κοροπλάσιαι. Timaei Codex, ἵπνοπλάσιαι. Sed alteram formam, tanquam magis Atticam, commendant Moebris p. 234. & Thom. M. p. 552. ἵπνοπλάσιαι etiam est apud Polluc. VII. 163. & Harpocrat. v. Ἱπνός, ubi J. Gronovius nugasatur.

⁹ Ἰνδάλε^τ).] Theaetet. p. 134. E. τῷτο γάρ μοι ἴνδαλε^τ), Διονυσίου, τοι ἄλλο τε ἡ Διδλέγεσθ, αὐτὴ εἰνήν ἴνδαλε^τα. Polit. II. p. 431. D. ὡς ἄρα θεοὶ τινες πειθέχοντες, πύκτιαις, πολλαῖς ζένοις καὶ παντοδαποῖς ἴνδαλόμενοι. Legg. XII. p. 693. B. τὸ δὲ σῶμα ἴνδαλόμενον ἡμῶν ἱερόσιος ἔπειθ. Aristophan. Vesp. v. 188. & ibi Scholiast. Aretaeus Capp. de Cauſi. morb. diut. Lib. I. p. 32. καὶ τὰ μὴ φυσιώμενα ἄκαρα, κατ' ὅψιν ἴνδαλε^τ). Inprimis hoc verbum poëtis placuit, ut Homero Il. P. 20. Apollon Rhod. I. 1297.

^{10.} Ἰσπαγρέ^τ).] Hos equitum praelectos omnium optime describit Xenophon de Rep. Lacedaem. p.

679. D. αἱρετοῦ τοίνυν αὐτῶν οἱ Ἔφοροι εἰς τὸ ἀκμαζοῦνταν τρεῖς ἀνδρες. οὗτοι δὲ Ἰσπαγρέ^τ καλεῖνται. τέταρτος δὲ ἕπατος ἀνδρες εἰκαλού καταλέγοντες, Διεσπαρηνίζαντος ἐνεκα τὰς μὲν περιτιμᾶς, τὰς δὲ διπλοπειράς. Sed & Xenophonis, & aliorum scriptorum loca, in quibus eorum mentio fit, collegerunt Jo. Meursius Misc. Lacon. II. 4. p. 117. & Jo. Albertus ad Hesych. in v. Eosdem Ἰσπαγρέτας alio nomine παιδαγέτας dictos esse, ex Hesychio, sed castigato, intelligimus: Παιδαγέ^τ). ἀρχή τις, ἐπὶ Ἰσπίων. Vulgo scribitur, Παιδαγέ^τ). Nam Ἰππεις a Lacedaemoniis, sicut erant, ἐφίσιοι, κόροι, παιδες vocabantur: ut equites Romanos juvenes appellat Livius II. 20. ubi vide Drakenborch. Eustathius ad Il. Θ. p. 727. Λάκωνες ἐφίσιοι, Ἰππεις ἐκάλεσνται, καὶ τὰς πειθεῖτας αὐτῶν, Ἰσπαγρέτας. Κόρες vocant Archytas apud Stob. p. 440. cuius locus duplicate nomine appositus est: ὥσπερ καὶ εἰ τὰ Λακεδαμαντίαι μὲν γὰρ βασιλίσσες τὰς μοναχίας;

Ισοτελής^{11.} ὁ χωρὶς ζημίας ἐπιδημῶν ἵστα τοῖς πολίταις.

K.

Kai τάχθ ἴμεν^{1.} καὶ ταχέως πορευόμεθα.

κα-

χίας· τοὶ δὲ γέροντες, τὰς ἀρετοκρατίας· τοὶ δὲ ἔφοροι, τὰς ὀλυμπιαρχίας· ἱσπαγρέ¹²) δὲ καὶ κόροι, τὰς δαμοκρατίας. Ιππαγέτας nusquam a Platone commemorari, mihi videor liquido posse affirmare. Glossographum nostrum expilavit Photius Lexic. MS.

II. Ισοτελής.] Dignus est, qui totus hoc referatur, Synesi locus de Insomn. p. 146. B. ἐνύπνιον δὲ ὅπερ μὲν ὁ πεντακοσιομεδίμηνος, ὅπερ δὲ ὁ τετρακοσιομεδίμηνος. ἀλλὰ καὶ ὁ ζευγίτης ἐδὲν οὐτοις, ὁ τὸν ἑχτιτάνην ἀπεγνωζόμενος, ἀσε δοτέντη. ἀλλὰ καὶ ὁ αὔγουστος, καὶ ὁ θεὸς ὄμοιας, ὁ, τε Ισοτελής, καὶ ὁ τίτις τὸ μεροκέντιον. Phrynicus MS. & ex eo Suidas: Ισοτελῆς. οἱ ιτα τελεῖται. ιτα τοῖς ἀσοῖς, οἱ ιτι τοῖς πολίταις, τέλη διδόντες. quam glossam nescio cuius prae postera sedulitas in Moe ridis de Vocibus Atticis libellum intrusūt. Lexicon

Rhetor. MS. Ισοτελῆς μέγα σικος. τὰ μὲν ζευκτὰ τέλη μὴ τελεῖται, τὰ δὲ ιτα τοῖς ἀσοῖς τε λεῖται. De his accurate copioseque Ammonius in v. & Valckenarius Animadv. p. 112. Ισοτελῆς nomen in Platone, suspicor, esse deletum.

I. Kai τάχθ ἴμεν.] Photius Lexic. MS. sic legit: Kai τάχθ ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. At Suidas: Kai τάχα ἴμεν. κ. τ. πορευόμεθα. Verum &c in his, & in Timaeo scilicet bendum: Kai τάχα ἴμεν. καὶ ταχέας πορευόμεθα. Relipicitur enim Phaedr. p. 342. G. ἀλλὰ τελικεῖται, καὶ ταχέ ατεῖ τε εἰρηνικῶν αὐγολεξετέλει, τάχα ἐπειδαν δοτέντη ἴμεν. ubi τάχα pro statim capere licet, usū apud profæ orationis scriptores rario re. Notanda etiam glossa Photii Lexico MS. Τάχα. αὐτὴ δὲ ἔπειτα. οὗτος Ἀράχανδρείης.

2. κα-

Κάκη^{2.} ἡ κακία, ὡς πλάνη ηὴ Ζάλη.

Καραδοκέν^{3.} τὸ Φ πεάγματθο κεφάλαιον ἐπιζητεῖν, ηὴ ἐπισκοπεῖν ὅπῃ χωρίζει.

Κατῆρεν^{4.} κατέπλευσεν.

Κάτ-

2. **Κάκη.**] Phaedr. p. 345. B. βεΐδ γὰρ ὁ τὸ κάκης ιῶπθο μετέχων, ἐπὶ γῆς γέπων τε καὶ βαρύνων. quem locum, monente Nicephoro, sic expressit Synes. de Insomn. p. 140. C. ὥσε καὶ βεΐδον τὸν κάκης συγκαταπέπιπλον ἐφεῖσαν αὐτῷ βαρυθύνης Ψυχήν. Hippocrates qui dicitur Ep. 12. p. 329. οἱ δὲ κακοὶ φιλοδοξίν εἰς ἄπειρα ἀναχθίστες, βεΐδ κακίνες εἰς βούλης ἀπωλείας καταφέρονται. **Datascius** apud Suid. v. Αγαθοφεγγία. Δοκὶ τὸ κάτω βεΐδον πατεῖται κακίας. Alios imitatores perseguitur Wytenbachius noster Epist. Crit. p. 48. Phaedr. p. 355. F. ὁ δὲ σὸν ἔρει δὴ τὸν ἐποίησε κακήν. Menex. p. 407. G. μηδὲ εἰς τέπιζω ἀναχθεῖν, εἴνοις κάκη. Ita locum bene castigarunt Jan. Cornarius in Eclog. p. 553. & H. Stephanus Schediasm. I. 23. Vulgo legebatur, εἴνοις κάκη. Quam locutionem e Platone duxit Aelianus H. A. V. II. ἐδὲ μὴν κάκη εἰς ζει, χωρίζει δὲ ὁμόζει. Polit. V. p. 463.

G. οὐ λιπόντα τάξιν, οὐ ὅπλα διπέπαλόντα, οὐ τι τοιόταν ποιήσαντα Διὸς κάκην. Legg. V. p. 608. F. VIII. p. 647. E. IX. p. 653. A. 663. C. X. p. 674. B. XI. p. 676. F. 678. D. XII. p. 686. E. Euripid. Hippol. v. 1335. Androm. v. 967. Iphig. Taur. v. 676. Aristophan. Av. v. 542. Platonis auctoritate vocem confirmant Moeris p. 224. Photius Lexic. MS. in Not. ad Hesych. Tom. II. p. 112. Eustath. ad Il. N. p. 950. & Suid. in v. 3. **Καραδοκέν.**] ΛX Herodoto, ut puto, Lib. VII. 163. καραδοκήσαντα τὸν μάχην, οὐ πετεῖ. Ibid. 168. Rarius compositum Διγναραδοκέν Diphilo apud Suid. in v. restituit Toupius Emend. in Suid. II. p. 69.

4. **Κατῆρεν.**] Καταίρεν dicuntur cum qui mari navigant, tum qui terra iter faciunt. Hipp. Maj. p. 95. init. οὐ Διὸς ξείνον ἵμενον κατῆρες εἰς τὰς Ἀθήνας. Clearchus apud Athen. Lib. VI. p. 256. E. οἱ δὲ παρ' ἵμενον

τεθῆ

Κάταγμα^{5.} ἐρήσ σπάσμα καὶ μήρυμα.

Κατα-

ταῦτα Διδεξαμέναν σύπτεται
τῆς ἔξοιτος, κατηγορεῖ εἰ; Manc-
donian. Dio Chrysost. Orat.
XXXVII. p. 456. D. οὐ
γὰς ὡς ἔνε τὸ πολλόν καὶ κατ'
ἐνιαυτὸν καταπρότων εἰς Κενκρίας
ἐμπόρων. Vetus Grammati-
cus nondum editus, in Bibl.
Sangerm. Κατάγμα, ἀντὶ Φ,
ἔλθειν. Θεόπομπός. Καταρέν
contrarium est ἀπαίρειν. Pla-
to Phileb. p. 95. fin. οὐ γὰς
δύπτε σύγε ἀπαρεῖς αφέτερος οὐ-
καν. Criton. p. 375. D.
ἀλλ' εἰ μὲν τέτων τὸ πόλεων ἀπα-
ρεῖς, οὐδεὶς δὲ εἰς Θεπίαλαν. Sed
utriusque verbi vim tam
erudite declaravit Hem-
sterbusius ad Lucian. Jud.
Vocal. p. 83. omnis ut
opera nostra supervacana
esse videatur. A Ti-
maeo glossulam mutuatus
est Suidas.

5. Κάταγμα.] Cod. MS.
mendosissime: Κάταγμα, ιε-
ρὸν πλάσμα καὶ μήρυμα. Bene
& emendate Photius Lex.
MS. & Suidas, qui Ti-
maeum descripserunt: Κά-
ταγμα. ἐρήσ κατάσπασμα, οὐ
μήρυμα. nisi quod apud
Suidam levi vitio, quod
Portus & Kusterus sustule-
runt, κατάσπασμα scribatur.
Glossa fluxit ex Politic. p.

180. E. οὐκέτι ξαντικὴν ἔργων
μηκυνθέν τε καὶ χὸν πλάτῳ, λέ-
γομεν εἶναι κάταγμά τι. So-
phocles Trachin. 695. Τὰ
γὰς κάταγμα τυγχάνα μέταβολό
πως Τῆς οἷος, φῶτον, οὐ μείζον,
μείζην φλόγα. Apud Plato-
nem etiam est κατάγμα,
quod Latini deducere filum
dicunt. Sophist. p. 152.
E. Καὶ οὐδές γε τέτοιος ἔτι,
ξαίνειν, καὶ κατάγμα, καὶ κερ-
κίζειν, ηδὶ μυεῖν εἰς ταῖς τέχ-
ναις ἄλλα τουτῷ ἔνοτε ἐπισά-
μενα. Lexicon Sangerm.
MS. "Ανθός, τὸ κερώμα καὶ τὸ
βάριμα Φίλος. Φερενερίης Δια-
λοδιδασκάλω. τυχὸν τὸ ιερόν
καὶ τὸ ἀντίν τὸ παντοδαπῶν κατά-
γμα. ubi scribendum: τὸ
τραχὺ τὸ ιερόν. Pollux VII.
29. καὶ προκυδίζειν Φιλόλαιτος
εἶπε. Τὸ κάταγμα προκυδίζε-
ται αὐτὴν κατέλασσον. ὅπτε εἴσιν,
σκλέγεται τὸ τραχόν. Vide
Aristophan. Lystr. v. 583.
& Moeridem p. 215. Sim-
plex ἄγρα pro κάταγμα ve-
teribus usitatum fuisse, ex
Hesychio in v. & Euflath.
ad Od. A. p. 1399. intel-
ligitur. Sed de his ple-
nissime disputavit vir inte-
riorum literarum laude flo-
rentissimus, L. C. Valcke-
nar. Animadv. in Am-
mon. V

Καταβολή⁶. περισσική λῆψις πυρετός.

Κατόπιν⁷. μετὰ ταῦτα.

Κεκόμψεν⁸. πεπιθάνεν⁹.

Κερζ-

mon. p. 117. seqq. ad quem Graecae linguac studiosos ablegamus.

6. Καταβολή.] Hipp. Min. p. 233. E. τούτοις ἐν τῷ παρόντι μεταξὺ αὐτοῖς καταβολὴ περιελήλυθεν. ubi vide Scholia. Gorg. p. 310. G. ὅταν γένη ἔλθῃ καταβολὴ αὕτη τὸ ἀδενείας. Aristid. Tom. I. p. 335. ἐπεὶ δὲ οὐ τὸ καταβολῆς ἡμέρᾳ, καὶ οὐ πυρετὸς σοὶ ἐπεγένετο. Tom. II. p. 166. ἐρρίγωσε τὸ καταβολῆς ἐπειδή¹⁰. quo loco usus est Thom. M. in v. Synef. Catast. p. 301. A. καὶ γῆρας βαθὺ, καὶ νόσος καταβολὴ πολυχρόνῳ. Vide Harporat. V. Καταβολὴ, & Περιοδός, cum Valesii nota, & Valckenar. Animadv. in Ammon. p. 116. Haec loca si in promptu habuissest Mangejus ad Phision. T. I. p. 399. manum abstinuissest a sollicitandis eius verbis; καταβολὴ πυρετὸς εἰσιν. Ex Timaeo glossam in Lexica sua derivarunt Photius MS. & Suidas.

7. Κατόπιν.] Protag. p. 195. G. Κατόπιν δὲ ήμενον ἐπ-

εισῆλθος Ἀλκιβιάδης τε οὐ καλὸς, καὶ Κερτίας ἡ Κακαινίχειρ. Gorg. 281. init. Κατόπιν εἰσῆλθεν ἕκομεν, καὶ υἱερῷμενον. quem locum laudant Etymol. M. p. 497. 27. & Thom. M. in v. & scite expressit Phavōrinus apud Stob. p. 564. Ἀλκιβιάδην δὲ οὐ ζάντα ἐπιλεχόντες τὸ κάλλος, οὐ ποδὸς κατόπιν τὸ ἄρρεν ἀφιγμένου. &c. Moeris p. 240. & Thom. M. Κατόπιν, Ἀττικᾶς ὄπισθι, Ἐλληνικᾶς. Posteriore etiam usus est, ne alias memorem, Plato Tim. p. 537. H. πόλλῳ ἀντί τοι εἴη ἐμποδὼν τῷ κατόπινος λογισμῷ. Habent quoque glossulam Photius MS. & Suidas.

8. Κεκόμψεν.] Κομψεύεται vel Κομψεύεται, scite atque eleganter aliquid effingere, quod jactes, & in quo te efferas, plerumque dicitur de sermone arguto & ad animos capiendos apto. Cratyl. p. 264. C. εἰσεστε δὲ ψυχὴν κομψινόμινος λέγεται. Polit. IV. p. 452. A. οὐκτοις εἰς εἴτε μᾶλλον χαρεστιζοῖσι οὐ ταῦτα λέγων, κομψινόμινος.

IV.

Κερφμεικοὶ δύο^ο. ὁ μὲν ἔνδον τάχυς, ὁ δὲ ἔκτος,
ἔνθα τὸς εὐ πολέμω τελευτῶντος ἔθαπτον.

Κερφσόλον¹⁰. ἀτηκον, καὶ μὴ εἰκον παιδείᾳ, αἷλλ
ἀπηνὲς ὅν. εἴρηται δὲ ἐπὸ τὸ σπερμάτων, ἀτινα
κατὰ τὸ κερφτῶν βαλλόμενα ἀτηκά καὶ ἀνέψητα
μέντη.

Κη-

IV. p. 471. B. ἀλλ' ἡ τέτο
κομψευσάμεν^Θ ἐψεύσατο. ubi
vide Scholia. Lachet. p.
253. F. καὶ γὰρ περὶ σοφισῆ
τὰ τοιαῦτα μᾶλλον κομψεύειτο.
Timaeus vero respexit
Phaedr. p. 337. A. καὶ αὐ-
τὸ δὲ τέτο καὶ κεκόμψεν^γ).
qui locus fortasse obver-
fabatur *Libanio Epist.* 546.
καίτοι τέτο σὸν ὀρθῶς κεκόμ-
ψεν^γ). *Euripid.* *Iphig.* *Aul.*
V. 333. Ἐκκεκόμψεν^γ. Πο-
νηρὸν γλῶσσ^ο επιφθονον σοφή. ubi
legendum: Εὖ κεκόμψεν^γ.
ut *Bacch.* v. 475. Εὖ τέτ^τ
ἐκκεκόμψεν^γ, οὐ ἀκεκόμψεν^γ θέλω.
Aristid. Tom. I. p. 517.
Tom. II. p. 356. 382.
395. Aliquando etiam re-
bus, quae materia constant,
tribuitur. *Phileb.* p. 90.
G. καὶ τόρνω χεῖ), καὶ Αἰγαῖη,
καὶ εὐθυη, καὶ τηνι αεσαγωγίω^τ
(I. αεσαγωγίω) κεκόμψεν-
μένη. *Philostrat.* de V. A
Lib. II. p. 55. ταῦτα δὲ ὑλη
τὸς εἰσέρχεται, κεκόμψενται τοῖς Ιν-

δοῖς. Vide inf. v. Κομψός,
& Moeridem p. 237.

9. Κερφμεικοὶ δύο.] Par-
menid. p. 54. E. καταλύειν
ἢ αὐτὸς ἐφι παρεῖ τῷ Πυθοδάρῳ
ἔκτος τάχυς, εὐ Κερφμεικοῖ.
ubi vide Scholia sten. No-
tus est Joan. Meursii liber
de Ceramico gemino.

10. Κερφσόλον.] Stulta
veterum opinio fuit, se-
mina, quae inter seren-
dum in boum cornua in-
ciderint, fructus edere du-
ros & vix elixandos. So-
tion Gepon. L. II. cap.

19. Δεῖ δὲ τὸ σπέρμα παρεργυ-
λάτειν, οὐα μὴ ἐμπέτρη τῷ κέρατῃ
Ἐ βοδε τὰ σπέρματα. ταῦτα γὰρ
κερφσόλα καλεῖται τινες, καὶ ἄ-
φορρει καὶ ἀτελῆ τὰ τοιαῦτα φτη-
ται γίνεται, ὥσε μηδὲ ταῦτα τὸ
πυρὸς τίκεται δυνάμεως. Quod,
praeter hunc Geoponicum,
Clemens Alex. Paedag.
II. p. 225. *Pollux* I.
223. aliique Grammatic
serio narrant, id jure ri-
det

det *Theophrastus de Causs.* Plant. IV. 14. Ex vulgi opinione Plato elegantem metaphoram duxit, *intractabilem* & *durum hominem* κερασόλον & ἀτεργίμων appellans, Legg. IX. p. 652. A. μὴ τις ἐγγίγηντο πολιτῶν οἷον κερασόλον. ὃς ἀτεργίμων εἰς τοσῦτον φύεται γένεσις αὐτῷ, ὅσες μὴ τίκτεις καθάπερ σκεῦα τὰ σπέρματα πυεῖ. Ne quis inter nos existat civis aliquis, seminis, quod cornu tetigit, naturam imitans, qui adeo durus & praefractus evadat, ut emolliri nequeat, sicut nec semina illa igni. Ita hunc locum, a Ficino male versum, recte interpretatus est Kusterus ad Suid. v. *Κερασόλα.* Vide Scholasten ad Platonis l. c. Hac Platonica locutione excitatus Plutarchus, dignam rem judicavit Sympos. VII. 2. p. 700. de qua diligentius disputaret. Nec tamen, *Theophrastum auctorem* sequutus, librum, quem modo laudavimus, sed alium perditum, in quo aliter hac de re scripsérat, oculos videtur habuisse. Platonis auctoritate utuntur Pollux VI. 125. Eufrastus ad II. Σ. p. 1154. Suid. in v. *Etymol. M.*

p. 505. 19. ubi pro ἀπαθεῖς lege ἀμαθεῖς. A Platone vocem sumfit Simplicius in Epist. p. 222. ἐδὲν πολὺν διὰ τὸς κερασόλον τὸ ἀνθεώπων τὸς ἀποδείξεις αὐθαίρει. Adde Hejyb. in v. & ibi viros doctos. Par figuratae potestatis ratio est in ἀτεργίμων vel ἀτεργίμῳ, ut cum ex laudatis Platonis & Plutarchi locis, tum aliunde intelligitur. Scholast. *Aristoph.* ad Vesp. v. 729. Ἀτεργίμων ὄσπερχι φαμὲν, τὰ μὴ ἐνόμινα διὰ σκληρίτησθε. καὶ Πλάτων κέχεντο τῇ λεῖψῃ, κερασόλον καὶ ἀτεργίμων λέγουν τὸς σκληρὸς, διὰ τέταν. *Etymol. M.* p. 163. 20. Τέργημον γὰρ τὸ ἀπαλόν. λέγετο ἢ ἀτεργίμων καὶ τὰ μη ἐψήμινα ὄσπερχα. ἢ καὶ κερασόλα ὡφεγγορεύεται. Suidas: Τέργημον. ἀπαλόν, ἐψήμιον. καὶ Ἀτεργίμων, τὸ δυσέψιμον. ἔτει Πλάτων. *Pbrynicus* Περιπολεστικόν. Σοφίς. MS. Ἀτεργίμων ἀπεργαπτός, καὶ Πείνισθε, καὶ Στικῆς, καὶ Σφενδάμηνθε, ἐπὶ τὸ πάντα σκληρό. τὰ γὰρ ῥιζίων ἐψήμινα τὸ δοπερίων Τέργημον καλλίζεται οἱ Ἀτηναῖοι κατὰ σέρηντον γνῶνται Ἀτεργίμων. τὸ γένος Στικτῶν, τὸ πεπατημένον. στρογγάλεις καὶ ὁδός. καὶ τὸ Πείνισθε, δηλον. καὶ γὰρ καὶ πείνισθε πάντα σκληρόν. ὅμοιον καὶ τὸ Σφενδάμηνθε. τότεοις ὡφεγγοπλεντικόν Αριστοφάνης (Acharn. v. 180. ubi

κηφήνεσι ποθέροις^{τις}. τοῖς καθεζομένοις ἢ Φυλάπτεσ^{τις}
τὴν τὸ μελισσῶν ἔξοδον. Οὐροὶ γὰρ, οἱ Φυλάσσον-
τες· οὐκοῦ οἱ Θυρωροὶ, οἱ τὰς θύρας Φρεγρῆτες.

Κίσση-

v. Schol.) ἢ τὸ Μαργαρίτην
νόμαχον· ἢ σημαῖνον οἷον ἀν-
δρᾶτον, ἢ ἀνίμαχον, ἢ θυ-
μικὸς, οὐχὶ τὸ τέταρτον κατὰ τὸ
βαρεσσάρων νίκην. Alium ejus-
dem locum, huc perti-
nentem, sup. ad v. ἀτε-
νῆς dedimus. Vide Scho-
liaст. Theocrit. ad Eid. X.
7. & Fœsiūm Oecon.
Hippocr. Plato Legg. IX.
p. 663. C. ἀτεργάμονι χρωμέ-
νων τὸν φύσιν. ubi vide Scho-
lia. Inde vocem, quam
Pollux etiam VI. 125.
Platoni propriam dicit,
imitatores duxerunt. Phi-
lo T. II. p. 244. πᾶν ὅτοι
ἀτεργμονον οὐδὲ δυσκατέργασον.
Philostrat. V. A. Lib. III.
p. 131. ὅτε δὴ ἀτεργμονα οὐδὲ
ἄμειν δόξαν. Julian. Or. II.
p. 87. B. ἀτεργμονας, ψευδάρι-
θύμος ἐργάστε^{ται}) Aristaenet.
II. 20. οὐδὲ φιλότειν^{τον} ὑπάρ-
χεις οὐδὲ λίσταν γυνὴ, οὐδὲ ἀτεργίμων.
Damascius apud Phot. p.
1036. ἔδεις ἔτος οὐ τὸν Ψυ-
χὸν ἀτεργάμων οὐδὲ βάρον^{τον}.
Scholiaстes Homeri ab Hor-
nejo editus ad Il. I. 158.
Ἀδάματος. ἀτεργίμων, οὐ ἐιν-
ακαμπτός. Onomasticum ve-

tus: Capitones, ἀτέργαμοι.
Plato etiam duri ingenii
homines ἀτενῆς & ἀτέγμητος
vocat: de quibus voci-
bus, quantum satis est,
alio loco diximus. Huc
adde ἀντίτυπον. Theaet. p.
120. Λ. Καὶ μὲν δὴ ὁ Σά-
νχαλες, σκληρός γε λέγεται οὐ ἀν-
τιτύπος ἀτεργάτης. quo refe-
rendam esse Suidae glos-
sam: Ἀντιτύπος ἀτεργάτης.
σκληρός οὐ ἀνεδότης. bene vi-
dit Toupius Cur. noviss.
in Suid. p. 16. Plutarchus
I. c. Σὰρκος οὐ αντίτυπος,
καὶ δυσμετάσθλοις, οὐ ἀτέργαμοι.

II. Κηφήνεσι ποθέροις^{τις}] Po-
sterior glossae pars ita le-
gitur apud Suidam: Οὐροὶ^{γὰρ} οἱ φύλακες. ποθέροις οὐ, οἱ
τὰς θύρας φυλάσσοντες. Sed
θυρωροὶ bene revocavit
Kuslerus ex Photii Lexi-
co MS In Timaeo οἱ an-
te θυρωροὶ tollendum. Dixi-
rat Hesiodus Εργ. v. 300.
οἵ πεν ἀεργύδες Ζάρη, κηφήνεσι
ποθέροις ἴπελο^{τον} ὄργην, οἵ τε
μελισσῶν κάρπαλον τεύχειν ἀε-
ργοὶ Εθοῖτες. Hoc deinde,
ut plura ejusdem poëtae,
in proverbii consuetudi-
nem

Κίβδηλου^{12.} οιονεὶ κρύβδηλόν τι ὄν.

ΚΙΒ-

nem abiit, varieque cum a Platone, tum ab aliis expressum reperitur. Polit. VIII. p. 495. A. βέλδεν φῶμεν αὐτὸν, ἃς εἰς κηφῖα κηφῖνον ἐγγίνεται, σμόνες νότημα, ὅτων μὴ τοιούτον εἰς εἰκία κηφῖνον ἐγγίνεσθαι, ρόσημα πόλεωσ. — Οὐκέντας μὲν πληνὲς κηφῖνος πάντας, ἀκέντες ὁ θεὸς πεποίκη, τὰς δὲ πεζές τάττες, εὐίς μὲν αὐτῶν, ἀκέντες, εὐίς δὲ δεντὰς κηφῖνον ἔχοντας. ubi vide Scholia. Ibid. G. κηφηνᾶς επιβυρμίας εἰς αὐτῷ, οἱ δὲ τὰς ἀπαιδευσίαν, μὴ φῶμεν ἐγγίνεσθαι. Ibid. p. 496. D. πολὺν τὸν κηφῖνον καὶ πλαχὸν ἴμποιοῦσι τῇ πόλει. quod Plutiarch. Tom. II. p. 818. C. laudavit. Ibid. p. 497. G. 499. G. 500. A. C. 501. B. IX. p. 502. F. G. Legg. X. p. 670. H. τρυφῶν, καὶ ἀμελῆς ἀργός τε, διὸ ἡ ποιητὴς κηφῖνοι κοθύροις μάλιστα εἰκελον ἔφαγεν εἶναι, γίγνεται δὲ τοιοῦτον πᾶσιν ἡμῖν. Aristoph. Vesp. V. 1109. Ἀλλὰ γὰρ κηφῖνες ἡμῖν εἰσὶν ἐγκαθίμενοι, Οὐκ ἔχοντες κέντρον· οἱ μένοντες ἡμῶν τῷ φόρῳ Τὸν γόνον κατεδίσκου, ἢ ταλαιπωρήμενοι. Xenophon Cyrop. II. p. 50. Λαὶ μὲν τινες βλακεῖαι καὶ μάτημα μόνον κακοὶ ἦσαν, τάττοις

ἐγαὶ νομίζων, ὥσπερ κηφῖνος; δαπάνη μόνον ζημιῶν τὰς κοινωνίας Philo T. I. p. 461. Dia Chrysost. Orat. XLVIII. p. 535. D. Philostrat. V. A. Lib. II. p. 85. Maxim. Tyr. Diss. XXI. p. 249. Julian. Or. II. p. 84. D. Liban. Opp. T. II. p. 426. A. Themist. Or. XXIII. p. 285. D. & ibi Dionys. Petav. Synes. de Regn. p. 22. D. Sententiae Philosophorum MSS. in Bibl. Leidensi: Εοίκασιν οἱ κόλακες κηφῖνοι καὶ γὰρ ἀργοὶ, καὶ ἀκέντες, καὶ τὰς ἀλοτείας ἀναλίπολες καμάτας.

12. Κίβδηλον.] Polit. II. p. 425. A. ἣν ἐὰν μετ' εὐχημοσύνης κιβδῆλος πλησάμεθα. VI. p. 478. C. κίβδηλος δηποδίδεις τὸ λόγον τὸ τόκον. Legg. V. p. 605. A. τὰς οἵ αὖ τιμὰς δεῖ σκοπεῖν· καὶ τάττων τινες ἀληθεῖς, οὐδὲ οἵσαν κίβδηλοι. Ibid. p. 639. C. ὅπως μήτε αὐτὲς κιβδηλῷ ποτὲ φανεῖται ὀτωχταῖς, ἀπλεῖς δὲ καὶ ἀληθῆς οὐτεί. XI. p. 676. F. οὐδὲ ἀλλαπόμενῷ τούτῳ μέσημα ἀντὶ νομίσματος, — ἀκίβδηλον πᾶν διδότω καὶ δεχέσθω. — κιβδηλείαν δὲ καὶ πάντας Διονούσιας καὶ Φεῦδων καὶ ἀπάτην, &c. Ibid. G. πᾶς γὰρ τὸν κατ' ἀ-

γοργο-

Κινδυνεύει^{13.} ἐγγίζει.

Κλητῆρες^{14.} οἱ εἰς μαρτυρίαν κλητοί.

Kind

νοεῖν ὁ κινδυνεύων τι, θεύδει) καὶ
ἀκαλλα. Ibid. p. 677. A.
οἱ μὲν δέλφι φερέσθω τὸ κινδυ-
νεύειν καὶ οἱ μίτοις. quod Suidas V. Κινδύλλον laudavit.
Ibid. B. τὰ δὲ κινδυνεύματα τε
κακεργίας τῷ παλέθινῳ. Ibid.
p. 678. B. κινδύπερ ἔμπειρον
ἐπετάξαμεν τὸ κινδύλλια πίει.
quae excerptit Pollux III. 86. Vide Moeridem
p. 240. Vox κινδύλλια eximenda est Aristidi T. I.
p. 510. καὶ ὅσον μὲν, ᾧ γὰρ καὶ
θεοί, τὸ μέσον τὸ τε νῦν κινδύ-
λλια, &c. Lege: τὸ τε νῦν
κινδύλλια. Loquitur de co-
moedia veteri, cui pro-
pria erat κινδύλλια.

13. Κινδυνεύει.] Phileb. p.
82. G. λόγον μέντοι τιὰ κιν-
δυνεύομεν εἰς πάντα σμικρὸν ἐπεγεί-
ρειν. Lyfid. p. 112. B. κιν-
δυνεύομεν ὄντας πεπλατηκέναι.
Theaet. p. 137. D. ἀλλὰ
μέντοι ἀμφότεροι γε κινδυνεύειν οἱ
λόγοι σὸν ἐστειν. Gorg. p.
298. D. ὡς τοις κινδυνεύεις εἰς ἀ-
λλήλην λίγειν. ubi vide Scholias-
tent. Basilius Scholiis
ἀνεκδότοις in Gregorii Na-
zianz. Orat. XXXII. τὸ
δὲ Κινδυνεύειν, ἐλέγχεσθαι καὶ δει-
κνυσθαι τοῦ σημείου. Δημοδίου
κατὰ Μειδίαν ἀλλὰ κινδυνεύειν τὸ
διαν εἴτε χεὶς ἐνὶστι ἐπαγχθεῖς ποιεῖν.

Καὶ ἐπὶ ἀγαθῶν δὲ ἐληπτῷ), αἱ
Ἐρμογένεις καὶ τῇ τέχνῃ· εἰς κατά-
δύναμον τὸν καὶ δεινότητα· ἐπει γάρ
φυγεῖ κινδυνεύει τὰ πρᾶγμα φέ-
ρεις, ἀντὶ δὲ, περιτείνει), πε-
κένει). Quae descripta
sunt ex Grammatico MS.
de Syntaxi, in Bibl. San-
germ. Tzetzes Scholiis
MSS. in Hermogenem: τὸ
Κινδυνεύει λέξις μὲν Πλατωνικὴ
ιατάρει. τὸ δὲ ἀναγκαῖον ἔχειν
σημαῖνει ταῦτα, νοῦ. Re-
cte Platonicam locutionem
vocat, quae tam crebra
apud Platonem est, ut
singulis paginis reperi-
atur. Sed nec ipse, nec
alii Grammatici locutionis
rationem bene explicue-
runt. Optime Timaeus
ἴσγειται exponit. Nam ut La-
tini dicunt, periculum est,
ne hoc ita sit, pro, parum
abest, quin ita sit, sic
etiam Graeci κινδυνεύειν pro
ἴσγειται. Luzacius noster be-
ne comparabat Belgicum,
bykans. Nam κινδύνος Belg.
kans. Vide Valcker. ad
Herodot. IV. 105. Timaei
glossula etiam est apud Suid.

14. Κλητῆρες.] Legg. VIII.
p. 649. G. μυεῖα δὲ ταῦτα
ὄντας καὶ σμικροὺς νόμιμα, καθ' αὐ-
τοὺς τὰς τιμωνέας γίγνεσθαι, ληξάν-

Κνάφῳ^{15.} ὅργανόν τι ὁν, ἐν κύκλῳ κέντρῳ ἔχον; δι' ἣ τὲς βασανιζομένης μείνγιν. ὅμοιον δέ ἐτιν γναφικῶν μενι.

Κοάλεμῳ^{16.} ματαιόφρων. Κοῖν γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι.

KÓΛ-

τε πέτι δίκαιη καὶ αφεσκλήσεως καὶ πλητήρων, εἴτ' ἐπὶ δυοῖν, εἴτ' ἐφ ὄπιζων δεῖ καλεῖσθαι. Lexic.
c. Rhetor. MS. Κλητῆρες. οἱ εἰς δίκαιην καλεῖσθαις. καὶ Κλητεύοντες, μαρτυροῦντες τοῖς καλεῖσθαι αὐτὸν τοῖς δίκαιοις, Κλητεύοντες. Κλητῆρες ἢ ἡ θεοῦ αἰδεῖσθαι, δι' ἀνταρτὸς δίκαιας αφεσκλήσθαι) οἱ δικαιόμενοι. ἐδί γὰρ παρεῖναί τοις ἀσπεργεῖσι πρόστυρος τὸ αφεσκλήσεως, ἵνα μὴ ἀπεσκλήσοιτο αἱ δίκαια εἰς τὰ δικαιήσαντα σταύρων), μηδὲ ἀπληπη τῷ δίκαιῳ οἱ κατηγορούμενοι. cuius glossae partem Ety-
mol. M. p. 552. 19. descri-
psit. Harpocrat. in v. ibi-
que H. Valesius, Sam.
Petit ad Legg. Attic. p.
401. & Des. Herald. ad
Ius Att. & Rom. Lib. VI.
cap. 12. p. 473.

15. **Κνάφῳ.**] Suspica-
bar aliquando, glossam
manasse ex Polit. X. p.
519. D. ἢ ἡ Ἀρδιαῖον καὶ ἄλ-
λας συμποδίσαντες χεῖροις τοὺς
πόδες καὶ κεφαλὴν καταβαλόντες καὶ
εἰδείραντες, εἶλκον παρεῖσθαι ἰδοὺς
εἰδός ἐπ' ἀσπαλάσιον κνάμπιοντες.

quem locum in animo ha-
buit Synesius Ep. 44. p.
182. Nunc nihil dubito,
quin pertineat ad Herodot.
l. 92. ἐπει τε ἡ δόνιζη τὸ πα-
τρὸς εὐράτη τὸ ἀρχῆς ὁ Κροῖ-
ζη, τὸ ἄνθεωπον τὸ ἀντιπερί-
τοτα ἐπὶ καίφις Ἑλκων διέφερε. Sic enim pro ἐπὶ καίφις
verissime correxit, & di-
rum supplicii genus eadem
opera illustravit certissimus
literarum nostrarum inter-
pres, Ti. Hemsterhus. ad
Hesych. v. Ἐπὶ καίφις Ἑλ-
κων. Suidas δι', quod ex
sequenti ē natum videtur,
recte omisit.

16. **Κοάλεμῳ.**] In Cod.
MS. prave legebatur,
Κοάλεμῳ γὰρ τὸ αἰσθάνεσθαι. quod
ex Suida mutavimus. Vi-
de Salmas. in Epictet. &
Simplic. p. 235. Unde glos-
sa huc venerit, incertum
est. Nullum quidem ejus
in Platone vestigium, nul-
lum in Herodoto. Ari-
stophanes Equit. v. 198.
δρακοντα κοάλεμον, αἰματοπώ-
την. cui idem vocabulum

V. 6329

Κόλασοι^{17.} τὰ τὸ χρεῖδῶν ἐπιτόνια.

Κομψὸς λόγῳ^{18.} καὶ ὁ ἀγαθὸς ἔστι; καὶ ὁ πλανότητι
ιασθενόμενῷ τίνῳ ἀλιθεῖαν.

Ko-

v. 632. e Scholiis reddet
bat Valckenarius. Aeschi-
nes Socratus in dialogo
Aspasia apud Athen. V. p.
220. B. Hipponicum,
Calliae filium, ποάλεμον ap-
pellat. Cimonis avum δι-
τύνθειαν hoc nomen inveni-
se, narrat Plutarchus Ci-
mon. p. 480. E. Numenius
apud Euseb. P. E.
XIII. p. 651. A. τὸ Εὐθί-
φεον, ἐντελέχεια ἀλαζόνα ποὺ
κοάλεμον. quem locum mi-
hi T. H. suggessit. Prae-
ter Scholia fest Comici
l. c. vide Hesych. in v.
& Etymol. M. p. 524. 21.
Similis formae vox est
Ιάλεμῷ.

17. Κόλασοι.] Polit. VII.
p. 487. C. Σὺ μὲν τὸς χρε-
ῖς λίγεις, τὸς ταῖς χρεῖαις
πρέπει μάλιστα παρίχοντες, καὶ βασα-
νίζοντες, ἐπὶ τὸν κολόπων σρέ-
γλαζντες. ubi, cum Scho-
lia fest ποάλεμον habeat,
sicut textus Platoni, fa-
cile credo, Timaeum etiam
κόλασον scripsisse, sed libra-
rios πόλασοι, quod aetate
sua tritus erat, ejus loco
posuisse: quamvis nihil

discrepet Sudas. De κόλα-
σοι, nihil est, quod addam latae eruditaeque dis-
putationi Graecii & Hem-
mierhusii ad Lucian. Deor.
Dial. VII. p. 222. Gram-
maticus MS. in Bibl. San-
germ. Κόλασος, φασί, δεῖ
κυρίας λέγειν τὸς τὸ δεγάρων θε-
ταλέας κολάσεις, καὶ τὸς ἀδρεπ-
γίνεις. Εὔβελῷ Αντιόπῃ ἐπὶ τὸ
ἀδρεπγίνεις. De ἀδρεπγίνεις, si-
nive exoleto, κόλασον dicuntur
in Dioscoridis Epigr. Ana-
lect. Brunck. T. I. p.
493. quod explicat J. Tou-
pius ad Longin. p. 241.

18. Κομψὸς λόγῳ.] Κομ-
ψὸς dicitur quicquid scitum
est venustum est. Phaedr.
p. 338. B. πάλαι δὲ πομψό-
ταλον τὸ τὸ πόας. Hipp. Maj.
p. 98. F. καὶ πομψός, ἀλλὲ
συρφεῖος. Clitoph. p. 256.
F. δὲ δὴ πομψόταλον ἔδοξεν εἰ-
πεῖν. Polit. III. p. 439. E.
πομψότερος δέ τινες ἀσκήσεως δεῖ
τοῖς πολεμικοῖς ἀθλητεῖς. Ti-
maeus recipexit Cratyl. p.
276. A. πομψότερῷ μηδὲ λό-
γῳ οὐ κατ' ἐμέ. Plerisque
autem locis apud Platoni-
nem vox habet aliquid
X

Ko-

ironiae Socraticaæ, ut non tam de vera & naturali, quam de nimia & adscititia venustate capienda videatur. Sophistæ in primis, etiam cum ridentur, κομψοὶ appellantur. Euthyphr. p. 52. B. Phileb. p. 89. E. Lys. p. 111. B. Theaet. p. 120. A. 126. D. 139. G. Sophist. p. 156. E. 165. G. Politic. p. 181. D. Cratyl. p. 263. G. 265. B. 266. D. 274. E. Gorg. p. 312. A. Sympos. p. 336. A. Phaedr. p. 353. B. Phaedon. p. 397. A. Polit. VI. p. 473. F. 475. B. 477. F. VIII. p. 497. C. 501. D. IX. p. 502. E. Legg. I. p. 568. G. III. p. 590. C. Epist. III. p. 709. C. In quibusdam exemplis, quae indicavimus, κομψοὶ etiam licet cum Hesychio, aliisque Grammaticis exponere πανθεγον, ἀπατητιζόν. Pro splendidis nugis sumendum est Gorg. p. 297. C. ubi Euripidis ex Antiopa verba sua fecit Philosophus: ἄλλοις τὰ κομψά ταῦτ' ἀφεῖς, εἴτε ληρήσασθεν φάναι εἴησα, εἴτε φλυαρίας. Phaedon. p. 395. B. τὸς Ἰωνίας ταῦτα καὶ αφεῖται, καὶ τὰς ἄλλας τὰς τοιαύτας κομψεῖς εἴησαν ἀν χαλεπιν. Epist. X. p. 726. τὰς Ἰωνίας ταὶς

εἰς ἄλλα τεινότας σοφίας ταὶς δεινότητας, κομψότητας οἵματις αφεσανγορεύων ὅρθας ὄνομαζεν. Neque tamen defant loci, ubi simpliciter & sine ironia, ad laudem referatur. Gorg. p. 300. A. κομψὸς ἀνὴρ, Ἱερὸς Σικελός τις ἡ Ἰταλικός. ubi Scholia festes: Κομψὸν, ὃ τὸ πιθανὸν, ἀλλὰ τὸ τεχνικὸν, ἡ σπεδαῖον φυσικόν. Polit. II. p. 429. B. κομψόν γε φαίνεται τὸ πάθειαν τὸ φύγειν. ubi rursus Scholia festes: Κομψὸν, νῦν τὸ σπεδαῖον καὶ ἀγαθόν. III. p. 440. B. φύσας ταὶς κατάρρητος οὐσίας την ὄνομαζε τίθεται ἀναγκάζει τὰς κομψές Ἀσκληπιάδας. Ibid. p. 441. B. Πάντα κομψές λέγεται Ἀσκληπιός παιδίας, quo respexit Moeris p. 206. Κομψὲς Πλάτων ἐτὰς πανάργεις, ἀλλὰ τὰς βελτίστας κομψές γὰρ, Ἀσκληπιάδας ἐπαινῶν, λέγει Πολιτεῖαι γ. Item Grammaticus vetus ineditus: Κομψὸν ἐπὶ τῷ κομψευμένεις φασὶ δεῖν λέγεσθαι τὸ τεῖπι τῷ ἀθερέτῳ λέγοντες, ὅτι κομψότερον Δίκαιον, μέμφονται. "Αλλὰ Πλάτων Πολιτείας δ. (1. γ.) κομψές, ἐτὰς κεκομψευμένεις λέγει, ἀλλὰ τὰς ἀμείνοντας. Polit. IV. p. 460. E. Κλῆρος δὲ τινες ποιητέοι κομψοί. VII. p. 484. G. ὡς κομψόν ἐσι τῇ πολλαχῇ χρήσιμον ἥμιν. & sic Epist. XIII. p. 727. D. Adde Gataker.

Κομιδὴ^{19.} τελέως. εἴρηται ἡ δότα τῇ παρπάνῃ κομιδὴς, ὅτις γίνεται τελειωθέντων αὐτῶν.

Κορυβαντιᾶν^{20.} παρεμμαίνεσθαι καὶ σύθισιασικῶς πινεῖσθαι.

κο-

ad Antonin. Lib. III. §. 5. IV. §. 51. & sup. v. Κεχόμψεν]. Quod Grammaticus MS. ait, locutionem κομψότερου ἀρχεῖας, de aegrotis, qui meliusculi esse incipiunt, reprehendi, *Archilochus* ἀκομψεν pro aegrotante dixit. *Hesychius*: "Ακομψον, ἀπάνθερον, ἀπλῆν. Αρχίλοχον, εἰς εὖ ἀρκεψενον. Ac nescio, an ad eam notionem respexerit *Hesychius*, κομψότερον explicans ἐλαφρότερον.

19. Κομιδὴ.] Rectius ab aliis Grammaticis exponitur σὺν ἐπιμελείᾳ, cum cura, accurate. Frequentissimum est apud Platonem, κομιδὴ φένται, cum quid respondendo affirmatur. Alcib. I. p. 36. C. Parmen. p. 68. D. 71. B. Lyf. p. 113. D. Theaet. p. 119. F. 121. D. ἔταν ἡ κομιδὴ ἔτερον. Politic. p. 175. E. τὰ δὲ σώτεῦθεν ὥδη μαρτινόμενα κομιδὴ, τὸ πάμπται ἐξηφανίσθε. Ibid. p. 187. B. Κομιδὴ γε εἴρηται ἄτοκα. Euthydem. p. 215. A. τέττα γὰρ ἐστὸν κομιδὴ παρμάχω. Lachet. p. 249. H.

ἡ κομιδὴ μοι δοκεῖ μυστικὸς ἐτοιεῖται εἶναι. Sympos. p. 333. B. & ibi Scholia.

20. Κορυβαντιᾶν.] Ione p. 145. B. καὶ οἱ μελοποιοὶ οἱ ἀγαθοὶ ἀστιντας, ἀσπερ οἱ κορυβαντιᾶντες στὸν ἔμφροντος ὄντες ὁρχῆν]. Ibid. p. 146. B. Sympos. p. 333. C. πολὺ μοι μᾶλλον ἡ τὸ κορυβαντιῶντων ἡ παρδία πηδᾷ. ubi vide Scholia. Phaedr. p. 337. C. ἦδη ὅτε ἔξοι τὸ συγκορυβαντιᾶν. Critton. p. 375. fin. Ταῦτα — ἕγα δοκῶ ἀκέσιν, ἀσπερ οἱ κορυβαντιᾶντες τὸ αὐλῶν δακτύλιον ἀκέσιν. οὐδὲ σὺ ἔμοὶ αὕτη ἡ ἡχὴ τύττων τὸ λόγων βούμενη, καὶ ποιεῖ μὴ δύνασθαι τὸ ἄκλων ἀκέσιν. unde profecisse Maximum Tyr. Diff. XXXVIII. p. 447. monuit Dan. Heinsius. Eundem locum imitati sunt cum alii, laudati ab H. Valesio Emend. II. 4. p. 52. tum Lucian. Lexiph. p. 338. κορυβαντιᾶν. Σειν μοι δοκῶ, ἀστινομέθμενοι ὑφ' ἀνταποσκέδαζάς με ὀνομάτων. Horatius I. Ep. 1. 7. Est mihi purgatam crebro qui personet aurem. quem locum cum hoc Platonico

Κέρυδος^{21.} ὅμοιος ὁρτυξίν ὄρνιθες.

Κορυζᾶν^{22.} μύξας ρέγλας ἔχειν. Κόρυζα γὰρ ή μύξα.

Koro-

comparat Lambinus. Proprie verbum de aegrotis, qui tibiarum sonum sibi audire visi, quasi furii agitantur, & vexantur insomniis, usurpari solitum, egregie docuit Jos. Scaliger ad Caiuli. Carm. XXXVIII. & Animadv. in Euseb. p. 27. cuius sententiam pluribus confirmant Salmas. Exerc. Plin. p. 764 & P. Petitus ad Aret. Cappadoc. p. 174. Hanc κορυζάνων informiam veteres musica curasse, tradit Philosophus noster Legg. VII. p. 628. D. ὡς οὐκέπειτας αὐτὸς εἰδῆς φυσὶ καὶ ἐγνώκας τὸν κρέοτικον αἵτε τροφοῖς τὸ σμικρῶν, καὶ αἴσθεται τὰς τοῦ Κορυζανῶν ιδματὰς τελεῖς τα. οὐκία γὰρ αὐτὸν περιβαλλόμενος καταπορεύειν τὰ δυτυπούσης τὰ παιδίαν αἱ μητέρες, ἐχήσυχαν αὐτοῖς περιφέρεις, ἀλλὰ τεταγτίκια κίνησιν, εἰς ταῖς ἀγκάλαις αἱ σείσαις. καὶ εἰ σιγὴν, ἀλλὰ τινὰ μελωδίαν, καὶ ἀτεκχυντὸς οἷον καταυλάσσει τὸ παιδίων, καθάπτει αἱ τὸ ἐκφεύγουν βαρυγετῶν ιάσεις, ταύτη τῇ τὸ κακόσεως ἄμφες χορείᾳ καὶ μέσην χραμμένη.

21. Κέρυδος.] Eythydem,

p. 222. G. ἀλλὰ ημεν πάντι γελοῖος, ὥσπερ τὰ παιδία τὰ τὸς κορύδων διάκονοι. αἱσι ὠόμεθα ἐκάστην τὴν ἐπισημῶν αὐτίκα λύψεως, αἱσι οἱ αἱσι ωτεξίθυγον. ubi vide Scholia. Eudem locum laudat Scholia. Aristoph. ad Av. v. 475. & cum similibus comparat Gataker. ad Antonin. Lib. VI. §. 15. Dio Chrysost. Orat. IX. p. 141. D. οἱ δὲ κόρυδοι, πόστα τινὶ δάστοις ὑπὸ διέγερται τὸ σάδιον; Plutarch. Tom. II. p. 507. E. Sed plus, quam satis est, dedit Valckenarius Animadv. in Ammon. p. 128. De proverbio, εἰς ἀκείσοις νῦν κόρυδον φέρεις], vide Jo. Brodaeum ad Anthol. Lib. II. p. 220. & Steph. Bergler. ad Alciph. Lib. III. Epist. 48. Transcripsit Timaei glossam Suidas.

22. Κορυζᾶν.] Respicit mordax & protervum convicium, quod in Socratem jecit Thrasymachus, Polit. I. p. 416. D. εἰπέ μοι, ἦφη, ὁ Σάρικολες, τιδί τοι εἰσι; Τι δέ; οἱ οἱ ἐγώ, εἰκὸν διποκείσας καὶ μάλλον, οὐ τοιαῦτα ἐραλλέν; Οὐκ τοι σὲ, ἦφη, κορυ-

ζᾶν;

Κοροπλάθος^{23.} οἱ τὸς κόρες πλάτιοις κηρῷ ἡ γύψῳ.
Κερδή.

Ζῶντες τελεορᾶ, καὶ τὸν δύσμαντὸν δέομενον. ubi vide Scholia-
sten. Scilicet κόρυζα, μύ-
ξα, βλέννα, λέμφω, stuporis
habebatur indicium. Qua
comica locutione praeter
ceteros delectatus est Lucianus,
ut Dial. Mort. XX. p. 46. De histor.
conser. p. 42. Alexandr.
p. 227. & alibi. Platonis
loco simillimus est ille Na-
vig. p. 278. καὶ τοι ἔτις Σ
ἀναγκαιοτάτης περιθεῖ, ὃς πε-
θέτεντο σε παντὶ μαρτίοντε, τὸν
πολὺν ταῦτην κόρυζαν δύσμαντος.
Quae pluribus persecuti
sunt Thom. Gataker. ad
Antonin. Lib. X. §. 29.
& Ti. Hemsterh. ad Lu-
cian. Dial. Select. p. 25.
Ex Graecorum imitatione
fluxit illud Horatianum de
Lucilio, I. Serm. 4. 8.
Emunctae naris, durus
componere *versus.* cuius
receptam interpretationem
sequi malim, quam
argutias viri Latine do-
ctissimi, Jacobi Facciolati
Epist. Phil. post Oration.
p. 425. Sic βλεννὸς Graeci
pro fatuo dicunt. Gram-
maticus MS. in Bibl. San-
germ. βλεννὸν, τὸν αὐθῆ καὶ μαρόν.
Ζεύφεαν προμηθεῖ. Plautus

item Bacchid. V. 1. 2.
Stulti, stolidi, fatui, fun-
gi, bardi, blenni, bucco-
nes. Timaei Codex ha-
bet, κέρη γὰρ ἡ μύξα. Sed
e Scholiis κόρυζα rescripsi.

23. Κοροπλάθος.] Κόρες At-
tici dicunt *pupas ex ce-*
ra, argillave fictas, plan-
gunculas. Dio Chrysost.
Orat. XXXI. p. 356. D.
Τοιγαρέν δύοις δίδοται τὰς ἀν-
δρεύλας, ἀσπεροὶ οἱ τὰς κόρες
ταύτας ἀνέμενοι τοῖς παισί.
ubi Scholion margini ad-
iectum κόρες exponit τὰ
παρεῖ τὴν κοροπλάθων γύψῳ
πλαττόμενα ἀνδρεύλατάσια. He-
sychius: Κόρη. νύμφη, ἡ ταῖς
παρθένοις ἔπειπτον. Vide Pier-
sonum ad Moerid. p. 235.
Ea vox fortasse restituenda
est Dionysio Hal. A.
R. XI. p. 719. αἱ μὲν ἄνδη
καὶ τεφάνες βάλλουσαν κατὰ τὰ
κλίνη, αἱ δὲ ἀθύρματα κόρης παρ-
θενικὲ, καὶ πε ταῖς καὶ πλοκάμενων
δύποκεισθίμεναι βοστύχες. ubi
vocem vitiosam, κόρης,
tolli jubet Casaubonus
ad Sueton. Neron. 25.
Sed legendum: αἱ δὲ κό-
ρες, (pupas) ἀθύρματα παρ-
θενικά. vel certe: αἱ δὲ
ἀθύρματα κόρης παρθενικά.
Eas-

Κεράδη^{24.} κλαδός.

Κεραιπαλᾶν^{25.} ἔτι δέποτε μέθης βαρυνόμενον.

Κερ-

Easdem pupas Graci etiam νύμφας appellabant. Glossae veteres: *Puppae*, πλαγίων, αἵ τι παιδιῶν νύμφαι. Vide Casaubon. ad Pers. Sat. II. p. 220. & Toupium Emend. in Suid. T. III. p. 114. Recentiores Graeci κοροπάχαια. Grammaticus MS. in Bibl. Sangerm. Κοροκός μια κυρίως μὲν ἐστι τὰ ἐπὶ τηροῦσιν περιστατικά ξύλινα, ἀλλὰ οἱ Ἀττικοὶ Κέρας καλέσι· τετραπτήρι) ἢ ἐκεῖναν κατὶ τὰς κόσμους τὰ περιβάνω. "Ολας εἴ τις γένει τὰς λέξιν βάρεσσαρον. Tales νύμφας qui fingebant, ab Atticis κοροπάχαιοι, a ceteris Graecis κοροπάχαιαι dicebantur. Lexicon Rhetor. MS. Χόρη. ή παρθένος, ηγή τὸ μικρὸν ἀγαλμάτιον, τὸ γυνῆμα ηγή πήγιον· ἀφ' ἧς ηγή Κοροπάχαιος οἱ ταῦτα ποιῶν καλεῖται) cuius glossae partem descripsit Etymol. M. p. 530. 13. Timaei glos- sa ducta est e Theaetet. p. 116. C. ηγή πηλὸς ή τὸ κοροπάχαιον, ηγή πηλὸς οἱ τὰ πλιθεργάν. de quo loco plura diximus ad v. Ἰπποπάχαιοι, p. 149. Isocrates de Per- mut. p. 738. ἀπτερη ηγή τις

Φειδίκην τὸ τὸ Ἀθηνᾶς ἑδῶ ιε- γυατάμενον, τολμών καλεῖ κορο- πάχαιον. quem locum Har- pocrat. in v. laudat. Dio Chrysost. Orat. LX. p. 580. C. Achilles Tat. Lib. III. p. 191. Pollux VII. 163. X. 189. & ibi Hemsterh. Moeris p. 235. & Thom. M. in v. Pro- clus in Platonis Tim. L. II. p. 120. οἱ οἱ ἀδελαῖς τὰς ιδέας, τυποῖς κοροπάχαιοῖς ηφ' εαυτῶν ἔτις, ηγή ἔτις ηγή καμέ- νας ιτσάγων. Κοροπάχαιοπάχαια, fictores puparum, vel a- liorum ejusdem generis fri- volorum, e coralio, oc- currunt in marmore, quod post Dorvillii Sicula p. 569. edidit P. Burmannus Secundus. Timaei glossam Suidas in Lexicon suum restalit: in qua Kusterus sine causa corrigit, εἰ κα- πεῖ ηγή γυνῆς.

24. Κεράδη.] Haec vox aut frustra tribuitur Plato- ni, aut me effugit inter legendum.

25. Κεραιπαλᾶν.] Sym- pos. p. 316. G. ἄλλως τε ηγή κεραιπαλᾶν έτι εἰ τὰ περιπάταις. quod Is. Casaubon. contu- lit cum illo Persii Sat. III.

Κερνίον²⁶. ἐπει Κοεύθω γυμνάσιον.

Κραυ-

v. 59. Oscitat hesternum diffusis undique malis. Cum hujus verbi exempla frequentissima sint, iis missis, unum Athenaei locum I. p. 31. A. apponam, ut ex eis duas insignes maculas tollam: φητὶ δὲ τῷ φιλῖῳ· ὅτι παρέξω λίθους, Χῖον, Παπ. Θάσιον, Βιθύνιον, Μεγάλιον, ὡς μπέν κραιπαλᾶν. At quis tandem est iste *Philinus*? Cujus nominis Comicum ne fando quidem audivimus. *Athenaei* Epitome MS. quam in Bibliotheca Regia contulimus, pro φιλῖῳ, Φιλυαλλῷ, habet. Quod nomen si literis majusculis ΦΙΛΥΑΛΛΟΣ scribas, statim verum Comici nomen, ΦΙΛΥΑΛΛΙΟΣ, in oculos incurrit. *Pbillyllii* nomen etiam depravatum est in Grammatico MS. Bibl. Sangerm. Αναλφάσιῳ. Φιλύαλλῳ Αἰγαῖ. Lege: Φιλύαλλῳ Αἴγῃ. Illa ipsa glossa in *Suida*, partim bene, partim fecus, ita legitur: Ανάλφιον. Φιλύαλλῳ Αἴγαι. Αἴγῃ hanc fabulam satis constanter vocant Grammatici. Apud *Suidam* quidem

v. Φιλύαλλῳ, huic Comico Αἴγενς & Αἴγη tribuitur. Sed Αἴγενς e varian- te in textum irrepsit. In Stephan. Byz. v. Γαλεῶ scribitur Φιλύαλλῳ Αἴγαι. quod ad veram lectionem Αἴ- γη proxime accedit. Redeamus ad *Athenacum*. Pro mendo, quod *Pbillyllii* versibus infedit, in Epitome MS. clare & liquido legitur, Χῖον, σαπρὸν Θάσιον. quod etiam aliis Codex, teste *Casaubono*, per compendium dubie significabat. Οἶνον σαπρὸν Attice pro *vino vetusto* dici, erudite, ut omnia, docet *J. Piersonus* ad *Moerid.* p. 353. Nomen etiam κραιπάλη notius est, quam ut exemplis confirmari debeat. *Pbrynicbus* MS. Κραιπάλη. οὐ αφ' ἐσπέρας ἀχρεῖ εἰς ὄρθεον πόλεις, καὶ παρα- φορὰ τὸ Διγονίας, διπλὸν πάλλειν, ὅπερ εἰς Διγονίαν τὴν κεφαλήν.

26. Κερνίον.] Nulla quidem hujus Gymnasii apud *Platonem*, sed tanto crebrior apud alios scriptores est mentio, tanquam apud *Xenophont.* Hist. Graec. L. IV. p. 521. C. Plu-

Κεχυρότερον²⁷. ψαθυρότερον καὶ εὐθραυστότερον.

Κυαμεῦται²⁸. κυάμω ψηφοφορῆται, ἢ ἔχειν τὸ οὐλευτήριον:

Kotz

Plutarch. Alexandr. p. 671. D. *Athenaeum Lib.* XIII. p. 589. C. *Themist.* Or. II. p. 38. A. *Alciphron.* III. Ep. 60. ubi pro ὡς τὸ Κεράτον ἀλαρμένος, quod Berglerus edidit, in Codice Regio legitur, πε- εὶ τὸ Κεράτον εἰλαρμένος. ut III. Ep. 64. ὡς καραπιτπίας ει- λαρμένος. Multum in hoc Gymnasio versabatur Diogenes Cynicus. Vide *Dion. Chrysost.* Orat. IV. p. 61. A. VI. p. 87. C. VIII. p. 131. A. IX. p. 138. D. & *Hemsterhus.* ad *Lu- cian. Dial. Mort.* I. p. 329.

27. Κεαυρότερον.] Tim. p. 539. B. Τὸ δὲ τὸ πυρὸς πά- χες τὸ νοτερὸν πᾶν ἐκευπαθὲν, η̄ κεαυρότερον σκείνεις ξυστὰ, τῷ γέ- οδι κέραμον ἐπιτομάκαμεν, τῷτο γέγονεν. Ibid. p. 544. H. τῶν δὲ αὖτε δεῖντος φύσεως ἔξι- ινυτάμενος. Στόοντο κεαυροτέ- ραν εἶναι η̄ ἀκαμπτοτέραν. Dio Caff. Lib. XLI. p. 291. οὐτοί αὐτῶν σκείνην τὸν θεάτρῳ σκηνοῦσι, η̄ η̄ κεαυροτέραν πη- ποιεῖ. ubi hanc vocem ex

libris scriptis bene revoca- vit *H. S. Reimarus*, eje- cta glossa ξηροτέραν. Lib. XLVIII. p. 566. ὅτι τὸ μὲν πραῖτον αὐτῶν τὸτο μὲν Σ πυρὸς ομοφυῆς οἱ ὄντες ἐπιτείνεις τε τῇ θεατῇ). Contra eandem recte *Is. Casaub.* exe- mit Eubulo apud *Athen.* L. II. p. 63. D. Α κεαυ- ρός est verbum κεαυρόδιος, indurescere. *Philo* II. p. 174. ἐκεαυράθη γὰρ η̄ Φάρι- μος, η̄ η̄ σποράς αὐτῆς ἔτια, συμφυῆται ίνάθη. *Dio Caff.* Lib. LXVI. p. 1094. οὐτοὶ τῷ μέσῳ κεαυρομένου καὶ τε- φερμένω.

28. Κυαμεῦται.] Nescio, an glossa fluxerit ex *He- rodot.* Lib. VI. 109. η̄ γὰρ ἐνδέκατῳ Ψηφιδωφόρῳ οἱ τῷ κυά- μω λαχῶν Ἀθηναῖοι πολεμαρ- χέτειν. Ceterum de electio- ne per fabas omnia per- vulgata sunt. Vide *Da- vis.* ad *Max. Tyr.* Diff. XXII. p. 582. & quos laudat *Albertus* ad *He- sych.* In *Suida* male edi- tur Ψηφιφορῆται.

29. Kotz

Κοιλοιδίαιν^{29.} τὰ κοῖλα οἰδαίνειν. Κοῖλα ἢ τὰ ὅπερ
τὸς ταρχῆς τὸ ὄφθαλμῶν μυώδη σαρκία.

Κύρ-

29. Κοιλοιδίαιν.] Quae sint κῦλα in oculis, explicant Pollux II. 66. Rufus Ephes. de Partib. hom. p. 24. Eustath. ad Od. v. p. 1951. & alii Grammatici. Κῦλα & κυλοιδίαιν ubique scribendum esse, bene post alios docuit recti in his literis judicii vir, Adr. Heringa Observ. cap. 7. p. 59. & sic a Glossographe nostro scriptum esse, literarum series ostendit. Κυλοιδίαιν dicuntur, quibus oculi vel ex verberibus, vel ex insomnia, vel ex quacunque alia caussa tument. Aristophan. Lysistr. v. 473. ἔπει τὸ τέτο δέσις, κυλοιδίαιν ἀνάγκη. quo sensu fere idem est, quod ὕπωσιαθῆναι. Nicander Alexiph. v. 477. ἀμφὶ ἢ μῆλοις Ἀνθεῖ τε βρυόνται κυλοιδίαιν ἐφίσι. De iis, qui oculos nimis contente in virginē fixerant, venuste Theocritus Eid. I. 38. οἱ εἰς τὸ ἔρωτα Δηθὰ κυλοιδίαινες ἐτάσια μοχθίζονται. Quem locum viri docti comparare debuerant cum Oppiano Αλιευτ. IV. 19. & Paulo Aegineta III. 17. τοῖς ἐρᾶται ὄφθαλμοῖς κοι-

λες tribuentibus, non cum Suetonio Tiber. cap. 7. semel omnino ex occursum visam, adeo contentis & tumentibus oculis prosecutus est. Ibi enim tumentes oculos dici lacrymis obortis turgentes, Burm. & Oudendorp. docent. Theocriteae locutionis elegantia multos ad imitandum invitavit. Auctor epigrammati Anthol. L. VII. p. 616. Ἀρετᾶς τὸ ἔρωτα Μελισσίας, ἀλλὰ τὸ σῶμα Κέκρουγεν ὡς βελέων δεξιόφενον φαρίτεγεν. Καὶ βάσις ἀστέγασ, καὶ ἀσάτῳ ἀσθματῷ ὁρμή, Καὶ κοῖλα βλεφάρων ἰστυπεῖς βάσιες. ubi vide Brodaeum. Heliodor. Lib. IV. p. 172. ἐκ δέσις ὡς κυλοιδίαιν μὲν τὸς ὄφθαλμος, καὶ τὸ βλέμμα διέρρειν. Lib. VII. p. 332. καὶ ὡς ἡ βάλοιτο, αὐτὴν ἀχειώτατην καὶ κυλοιδίαιναν τῷς τὸ ἀγενπνίας ὄφθαλμοι τῷν νεανίσκοι. Non inscite κυλοιδίαινα descripsit Philostratus Junior Icon. XVII. p. 889. τῷ περισσώπῳ ξυννεφῆ ὄφεν ἐπὶ τῷ ὄφθαλμοι ἐφέλκων, κάτω πε, καὶ σὺ βάθη ὄλας, καὶ ἀμενηνὸν ἐρῶται. Tales oculos Nicander Alexiph. v. 430. κοιλωπίας αὐγῆς vocat.

Y

Κύρ^{βις}³⁰. τήλη τελίγων^Θ πυραμοειδῆς, νόμος ἔχος^{ζεῖ}
ωὲι θεῶν.

Κύρ^{θι}³¹. πᾶν πλέγμα τὸ εἰς ιχθύων σύρειν πεποιη-
μένον.

κω-

cat. *Hesychius*: Αὐλωπίας.
κοιλόφθαλμο^Θ. quod fortasse ex Κυλωπίας corruptit.
Glossae nostrae sedem aliis, qui majore vel ingenio, vel otio abundant, indagandam relinquo.

30. Κύρ^{βις}.] *Polit. p. 187. B.* νεφύνασ^τεις εὐ κύρ^{βις}. οἱ τοὶ καὶ σύλαις, τὰ δὲ καὶ ἄγραφα πάτερα θεμένες ἔθι. ubi vide Scholia. Libet hic apponere eruditam glossam *Etymologici MS. in Bibl. Regia*, ut ex ea *Etymol. M. p. 547. 45.* & emendetur, & suppleatur: Κύρ^{βις}, αἱ τὰς τὸ θεῶν ἐοῖς ἔχονται, οἵτοι δὲ τὸ κατασκευῆς· εἰσὶ γὰρ κυρίαις οἱ κεύ-
θεις· ἐπεὶ τὰ τὸ θεῶν διπλεύση-
μενα δὲ εἴναι. Ἀσκληπιάδης δὲ
εὐ τοῖς Ἀξόνων ἐξηγαπτικοῖς δέποι
Κύρ^{βεις}, τὸ τὰς ςτιας ὄρεσαν-
το^Θ, ᾧ φησι Φανίας ὁ Ἐφέ-
σιο^Θ. οἱ δὲ τὸ ταῦτα κυριώνας
τοῖς γεφύματαιν. Ἐρρεοθέντης
τὸ τελιγώνες φησὶν αὐτὰς εἴναι, τὸ
τετραγώνες. Φησὶν Ἀεισοφάνης
ὁμοίας εἴναι τοῖς Ἀξοῖς· πλὴν
ὅτι οἱ μὲν Ἀξόνες, νόμος, οἱ δὲ
Κύρ^{βεις}, ςτιας ἔχονται. ἀμφοτέ-
ραι δὲ τετραγώνων τὸ κατασκευ-

μένα, οἷον πλινθίου το μέγαν,
ἀιδρόμηκες, ιέρος μένεια ἔχον τὰ
τετραγώνας ζυλα, τὰς πλευράς
πλατείας ἔχονται, οὐ γεφύμα-
των πλήρεις. καὶ ἐκατέρωθεν το
κνάδακας, ὅπερες κνεῖας οὐ πε-
ειφίρεις τὰς τὸ ἀναγόνταν. *Etymo-
logi locum tractavit Salmasius de Modo Usu*
p. 98. ubi pro κυρίαις οὐ κύρ^{βεις} legit κυρίας οὐ κεύ-
θεις. Malim, κυρίας, a
κυρίας. Mox pro ςτιας
bis bene scribit Στοίας, &
pro Ἐφέσιο^Θ, Ἐφέσιο^Θ. Sed
nihil melius, quam quod
pro δίκας legendum vedit
κνάδακας, ut totidem literis
habet *Etymologic. MS.*
Denique e vitiosa lectio-
re τὸ γεφύρων^Θ, vel, ut in
MS. est, τὸ ἀναγόνταν, cor-
rigo, τὸ ἀναγυνωσκόνταν, ut
est apud *Suidam*.

31. Κύρ^{θι}.] *Sophist. p. 150. C.* Κύρ^{θι} δὲ καὶ δίκινα,
καὶ βρόχες, καὶ πόρκες, καὶ τὰ
τοιαῦτα, μᾶν ἄλλο τι πλὴν ἔργη
καὶ αετογορεύειν; quo loco
Etymol. M. p. 683. 19.
usus est. *Tim. p. 546. F.*
*G. 547. B. Legg. VII. p.
641. G.*

κω-

Κωμῳδεῖν^{32.} σκάπτειν.

Κωλαγρέ^{33.} οἱ ταμίαι Ἐ δικαστικῆ μιθῆ, καὶ τὰς εἰς θεὸς αὐτολομάτων.

Λαμ-

32. Κωμῳδεῖν.] Parmenid. p. 55. C. τὰς τὰς ἐπιχειρήσιας αὐτὸν κωμῳδεῖν. Polit. III. p. 436. B. κακηγορεῖντες τὰ καὶ κωμῳδεῖντες ἀλλήλους, καὶ αἰσχρολογεῖντες. V. p. 457. E. ἔξην τοῖς τότε ἀστοῖς, ταῦτα πάντα κωμῳδεῖν. Legg. VII. p. 639. A. τὰ ἃ — τῷ ἐπὶ τὰ Ἐ γέλωτο κωμῳδίασα τετραφυμένων, — καὶ τὰ τέταν πάντα κωμῳδίασα κεκωμῳδημένα, ἀνάγκη μὲν θεσμῶν. XI. p. 684. D. E. Sympos. p. 323. F. H. Gorg. p. 287. D. μὴ οἴταζε Διγκακωμῳδεῖν τὸ ιαυτὸν ἐπιτίθενται. Apolog. p. 365. A. ὃ δὴ καὶ εὐ τῇ γραφῇ ἐπικωμῳδῶν Μέλιτο ἐγράψατο. Lysias p. 203. ed. Tayl. & Fac. Perizon. ad Aelian. V. H. Lib. II. cap. 13. p. 104. Transcripsit glossam Suidas.

33. Κωλαγρέ^{34.}] Κωλαγρέ^{35.}, vel, ut alii scribunt, κωλαχρέ^{36.}, a Scholiaсте Aristoph. ad Vesp. v. 693. dici traduntur διὰ τὴν ἀγρεῖν τὰς κωλᾶς, quod victimae partes caperent: ut μαζαγρέτας dixit Arislaus apud Athen.

XV. p. 686. A. Glossographus noster bene iis tribuit & judicialis & sacrae pecuniae curam. Lexicon Rhetor. MS. Κωλαχρέ^{37.}. οἱ τὰς ἀργυρέιαν ταμίαι τῷ δικαστικὸν ἐταμιεύοντο τελώνειον, καὶ τὰ εἰς τὰς θεός ἀναλισκόμενα κεράματα. quocum consentit Schol. Comici l. c. nisi quod universe εἰς θεός scribat. Hesychius: Κωλαχρέ^{38.}. ἀργυρελαὶ ταμίαι, τοις τενεσ ὄντοι μόνις Ἐ δικαστικῆς φεταῖ. In iis Grammaticis, quos Hesychius significat, est etiam is, qui Δικαῖον ὑπόβαλε collegit, in Bibl. Sangerm. Κωλαχρέ^{39.}. οἱ κρατεῖντες δικαστικὴν ζημίαν. Qui Aristophanis, Grammatici, auctoritatem secutus videtur. Is enim statuerat, unius judiciae pecuniae, non publicae universae, curam ad κωλαχρέτας pertinuisse. Sed eum ex Androtione refellit Scholiaстes Comici ad Av. v. 1540. Κωλαχρέ^{40.} etiam, quantum quisque pecuniae ad publicas triremes conferret, descripsisse videntur.

A.

Λαμπτήρ. Φανός.

Ac-

tur. *Etymol. M.* p. 525. 14. Κολακεῖ. (lege, κωλακέ). οἱ τὸ ἀγνείαν ταμίαν, οἱ τὸ τειχοφρεγεῖν ἔταπλον. *Harpocration v.* Ἀποδέκτη ex Androtione narrat, διδίκης a Clithenc, multa in reipublicae Atticae forma novante, in κωλακέτων locuni esse surrogatos. Vide ibi *Maussac.* & *Valcissium* in *Maussac.* Notas p. 235. At *Pollux VIII.* 97. κωλακέτας post διπέδης memorat, quasi illi διδίκης successissent: Ταμίας τὸ θεῖ, κληροὶ μὲν εἰς πεντακοσιομεδίμνων ἡγαν. τὰ δὲ χειράς παρελάμβανον τὸ βελῆς παρεχόντης. ἐκαλέσθη δὲ οὗτοι κωλακέται. εἶχον δὲ ἐξοίσιαν τὴν ζημίαν ἀφελεῖν, εἰ ἀδίκας τὸ δὲ τὸ ἀρχότων ἐπιβληθεῖν. Ex his fatis superque intelligi arbitrator, quam juvenili levitate *Dan. Heinsius ad Sil. It. I.* 119. scripsit, nugari Graecos istos, qui κωλακέτας aerarios aut thesaurarios dicant. Post haec a nobis scripta editaque,

illustris *Caylusius Recueil d'Antiquités T. II. Tab.* 65. marmor Cyzicenum prodidit, in quo verbum a κωλακέτης formatum, & hucusque inauditum, κωλακέτης, legitur: οἱ δὲ ἐκωλακέτης ἐπ' ἵταιρῶν, Κοράγης Τιρέσθε, &c. Cum de scriptura lapidis, qui nunc Parisiis servatur, dubitari non possit, credit fortasse aliquis, verbum per colonos Athenis Cyzicum translatum, vulgi ore depravatum esse. Sed satius est, culpam in marmorarium conferre, qui, duabus literis temere transpositis, ἐκωλακέτης sculpsit pro ἐκωλακέτης. Ceterum glossam etiam habent *Photius Lexico MS.* & *Suidas.* Quam qui in *Platone* quaerere instituerit, operam perdet. Pro ταμίᾳ MS. ταμίῃ.

I. Λαμπτήρ.] *Phrynicus MS.* Λυχνάς, Λαμπτήρ, Φανός, Άγριφίς. Λυχνάς

43

Δαχεῖν δίκην^{2.} γερίψας.
Δάχθω^{3.} κλήρος.

Δέσις.

μὲν ἐτι σκεῦός τι, σὺ κύκλῳ ἔχον
κέρατα, ἕδον ἢ λύχνον ἡμέρενον,
ἄλλα τὸ κεράτων τὸ φῶς πέμποντε.
Λαμπτήρα, χαλκῆν, ἡσιδηρῖν, ἢ
ξύλινον λαμπτάδιον, ὅμοιον ἔχον
θεντικάδα. Φανὸς ἢ, φάνελ^{4.}
τινῶν συνδεδεσμένων, καὶ ἡμέρων,
οὐ καὶ Δῆλος πάντα. Sed hoc dis-
crimen saepe a veteribus
neglectum esse, multis
exemplis, quae hic pone-
re nihil attinet, intelligi-
tur. Vide *Casaubon. ad Sueton. Caes. cap. 31.* &
Valckenar. Anim. in Anton. p. 147. *Artemido-*
rus V. p. 256. "Ἐδοξέ τις τὸ
δεῖλον αὐτῷ, ὃν μάλιστα πιστὰ τὰς
ἄλλας ἐτίμα, Φανὸν γεγονέναι,
τἜτον ὃν περ λαμπτήρα παλᾶ^{5.}
ubi, tanquam Grammati-
ci glossema, contextu ejicienda sunt verba: τἜτον
ὅν περ λαμπτήρα παλᾶ^{5.} Vo-
cem λαμπτήρα non memini-
me legere in *Platone.*

2. Δαχεῖν δίκην.] Cod.
MS. corruptissime exhibebat: Δαχεῖν, δίκην. Sed
bene Cl. *Taylor. ad Lys.*
p. 316. emendat: Δαχεῖν
δίκην. quod in textum re-
cipere non dubitavimus.
Hesychius: Δαχεῖν δίκην. γερί-

ψας, δικάσας. idque ju-
re Atticis tribuunt *Moeris*
p. 243. & *Thom. M. Eu-*
thyphr. p. 49. C. εἰπενος
τῷ διδασκάλῳ λάχε δίκην πατέτε-
ρον οὐ ἐμοι. ubi vide Scho-
lia. Legg. VI. p. 617. G.
τέτων πέτε λαγχάνει μὲν σὺ
ταῖς κοινήις δίκαιος τὸ ἀδικημένον.
VIII. p. 674. D. δίκαιος ἀσ-
θείας τῷ ἑθέλοντι λαγχάνειν νο-
χέτω. XI. p. 681. E. ἔτι
δίκην λαχεῖν ἐπιτροπίας. ibid. p.
685. A. E. XII. p. 688. H.
Nihil hac forma frequen-
tius in Oratoribus Atticis.

3. Δάχθω.] Legg. V.
p. 612. B. καὶ δὴ τὸ μετὰ
τῆτο δώδεκα δεῖος δώδεκα κλήρος
θέντας, ἐπονομάζει καὶ καθειρῶνται
τὸ λαχεῖν μέρος ἐκάστῳ τῷ θεῷ.
Hic, aliquando suspicatus
sum, pro λαχεῖν legendum
esse λάχθω, abjecto μέρῳ,
quod ex glossemate irre-
pserit: ut factum est in *Sui-*
dae Codice Leidensi: πεῖ-
τον λάχθω μέρῳ σύστομα. Nec
ea ratio displicebat politissimo *Santenio.* Sed cum
Pollux etiam VIII. 91. τὰ
λαχεῖν pro re, quae alicui
sorte obtingit, dixerit, ni-
hil decernere audeo.

λεία^{4.} ἀρπαγὴ διπὸ τὸ πολέμων.

Λῆξεις^{5.} τὸ τετραπάδῳ καλυψμένης λῆξεώς τε ωὲι
δικῶν, καὶ πεσοκλήσεων, καὶ κλητήρων. Κλη-
τῆρες ἃ, οἱ μάρτυρες.

Αιθολόγοι^{6.} οἰκοδόμοι.

Λίσπαμ.

4. Λεία.] Nec hanc vo-
cem in Platone reperi.
Pro πολέμων lego πολεμίων.

5. Λῆξεις.] Hic aquam
mihi haerere, ingenue
fateor. Consultus Hem-
sterhusius meus ita respon-
debat: „Unde verba τὸ^{τετραπάδῳ} καλύψμένης huc
„fuerint invecta, expu-
„tare sanc nequeo: cer-
„te interpretatio est “Εμε^ς
„καὶ νέας· nam credibile
„non videtur fuisse scri-
„ptum Λῆξεις, τὸ τετρα-
„πάδον. ut quis λῆξιν dixe-
„rit a λήγω fine vel ulti-
„mum diem mensis, quem-
„admodum usurpari so-
„let λήγοντος Συνός, Σέτου,
„&c.”. Toupius Emend.
in Suid. T. III. p. 88.
cum tria in hac glossa
commemorata videret,
λῆξεις δικῶν, πεσοκλήσεις, κλη-
τῆρες, legendum conje-
cit: τὸ τετραπάδῳ καλυψμένης. At
quo pacto λῆξις, de qua una
Timaeus agit, τετρὰς ap-
pellari potuit? Nam ver-

ba, quae sequuntur, non
sunt Timaei, sed Platonis
Legg. VIII. p. 649. G.
καθ' ἡ δὲ τὰς τιμωσίας γίγνεται,
λῆξεών τε ωὲι δικῶν, καὶ πεσοκλή-
σεων, καὶ κλητήρων. Mihi glos-
sa mutila videtur, nec si-
ne melioribus libris resti-
tuenda. Polit. IV. p. 447.
E. καὶ δικῶν λῆξεις, καὶ δικαστῶν
καταστάζεις. Legg. XII. p.
688. H. 689. C. 692. C.
Pollux VIII. 29. Δίκης μὲν
λῆξις εἴη ἄν, ὁ νῦν καλύψμενος
τύπῳ· τὸ ἃ ἴδιωτικῶν, ἀρ-
φισθέντης. ἐπενεμόντος ἢ τὰς λῆ-
ξεις οἱ ἄρχοντες. Pro κλητήρων
in MS. erat κλητηρίων.

6. Αιθολόγοι.] Veteres
Grammatici dicunt, λέγειν,
ἀναλέγειν, διαλέγειν usitata
fuisse pro οἰκοδομεῖν, ἀνοικοδο-
μεῖν, & αιθολόγῳ pro οἰκο-
δόμῳ. Id tamen non de
architectis, sed de fabris
caementariis, qui lectos la-
pides componunt, intelli-
gendum esse, exquisitio-
ris eruditionis ubertate do-
cet Valckenarius Annot.
Crit.

Λίσπαγ[?]. οἱ δίχα πεπελσμένοι.

Λύγη.

Crit. in N. T. p. 379. Idem locis pluribus, quibus τέκλοις & λιθολόγοι tanquam diversi ponuntur, confirmatur. Legg. IX. p. 653. G. κατάπτερη λιθολόγοις, η παιγνιώτεροι ἀρχομένοις συσάσσωσ. ubi H. Stephanus, nescio, quo in Codice, glossam σικεδόμοις in textu invenit. Vide ibi Scholia. Legg. X. p. 671. F. ὅδε γὰρ ἄνευ σμικρῶν τοῖς μεγάλοις φασὶν οἱ λιθολόγοι λίθους εὖ κεῖσθ. quo Kubnus respexisse putabat Pausaniam Lib. II. p. 169. λιθία ἢ ἐνήργειας πάλαι, ἡς μάλιστα αὐτῶν ἔπασον ἀρχοντιαν τοῖς μεγάλοις λίθοις εἶναι. Themist. Orat. IV. p. 60. A. η ἐγγάζοντο ὑμῖν ταῦτα τὰ ἔργα οἱ καλκεῖς, η τέκλοις, η λιθολόγοι. Orat. X. p. 137. τεκλόντας ἢ ἄνευ η λιθολόγων ἀνέταγ τὸ ἐπιτείχισμα. Pollux I. 161. Lexicon Rhet. MS. Λιθολογήματα. τὰ νῦν λιθόσχημα. Sic Etymol. M. p. 535. I. Homericum καρταπέδον εκponit λιθόσχημον ἔδαφος, η ψηφολογηκόν. & Interpretes Alexandrini Tobiac XIII. 17. αἱ πλατέαι — εἰ λίθοι εἰς Σεφεὶς ψηφολογηθήσοισι. Cum Timaeo congruunt Photius MS. & Suidas.

7. Λίσπαγ.] Sympos. p. 323. F. ὅπως μὴ η αῦθις Αγχιστημένεθαι, η πελματικού ἔχοντος, ὥσπερ οἱ εἰ ταῖς σύλαις, κατεγραφήν (sic scribe) εἰπετεπιπαρένοι, Αγαπεπελσμένοικατὰ τὰς σύνας γεγονότες, ὥσπερ λίσπαγ. ubi vide Scholia. Λίσπας Ficinus, & Cornarius in Eclog. p. 334. de animalibus minutis & circa coxas attenuatis acceperunt, haud dubie secuti auctoritatem Callistrati apud Schol. Comici ad Ran. v. 848. Κακίσσειρος (Λίσπην φοι) θησέδιον λισπῶν σφόδρα. ἀφ' ἧς καὶ οἱ τὰς ἴζης λεπτοί, λίσπαι λέγονται. Sed toto coelo, quod ajunt, errant. Nam λίσπαι h. l. sunt tali in medio incisi, & usu detriti. Egregie Suidas: Λίσπαι. οἱ μέσον Αγαπεπελσμένοι ἀσφύγαλοι, η εἰπετεπιπαρένοι. vel, ut alii rectius, εἰπετεπιμένοι. quae, nescio, an ex integriore Timaei exemplari hauserit. Certe ἀσφύγαλοι ex Timaeo, suspicor, excidisse. Vide Hesych. v. Λίγδαι, & Λίσπαι, qui aliam quoque affert hujus vocis notionem: Λίσπαι. οἱ ἱκνωταπλασμένοι τὰ κάτω μέρη. Scilicet vetus

Λύγη^{8.} σκιά, δυπίρυψις.
Λυκαενητός^{9.} ὄφει τεχνός.

M.

Maróv^{1.} τὸ ἀραιόν. καὶ ὁ μανόμενος, ὁ μὴ ιχυ-
ρὸς ταῖς Φρεγίν.

Mē-

comoedia Atheniensis, tan-
quam λισπόπυγες, perstrin-
gebat, non quod illorum
nates sedendi assiduitas
graciliores reddidisset, sed
quod eas mutuac libidines
attrivissent. Phrynicus MS.
Λισπόπυγος. ὁ δυπτετελμένη
ἔχων τὰ πυγῆν. Λισπη γάρ
ἐστιν ἡ δυπτετελμένη ἀσεργά-
λος. Pollux II. 184. &
Erhard. ad Petron. cap.
81. Λισπόπυγες etiam ἀσ-
λισπες πυγὴν vocabant.
Phrynicus MS. alio lo-
co: ὑπόλισπος πυγὴ. ὁ δυ-
πτετελμένος τὰ πυγῆν, καὶ μι-
κρὸν ἔχων. ἡ μιταφορὴ δύο τοῦ
λισπῶν. Λισπη γάρ εἰσιν αἱ
δυπτετελμέναι ἀσεργάλοι. A-
ristophan. Equit. v. 1365.
Πολλοῖς γ' ἀσλισποῖς πυγιδίαι-
σιν ἵκαιοι. ubi vide Schol.
Eandem rem venuste ex-
tulit Antipater Theffalo-
nicensis Epigr. inedito:
τὰ ἐλάφες παιᾶς ἀπνυοτέρην.
In transitu castigandus

Hesychius: Ὅπολισπόν. ἀλιθη-
όν. Lege: Ὅπόλισφον. At-
ticos enim λίσφοι pro λίσ-
φοι dixisse, docent Moer-
ris p. 245. & Tzetzes ad
Hesiod. Eleg. v. 156. Ety-
mologicum MS. in Bibl.
Regia: Λισφοὶ τὰ ιχῖα, οἱ
Ἄσπικοι, παρὰ τὸ λιπεῖν αὐτὰ
σαρκῶν. δύνανται οἱ Λισφοὶ λεῖοι
εἶναι κατὰ τὰ δισφύν. Plura
de hac forma Piersonus
ad Moerid. l. c.

8. Λύγη.] Suidas: Λύγα:
σκοτεινά. Lege: σκοτία. Quod
I. Vossius ad Hesych. v.
Ἀλεάζειν profert ex Arca-
dio MS. Ἀλεγή. σκιά. de-
pravatum videtur ex Ἡλύ-
γη. σκιά. Vide Toupium
Emend. in Suid. II. p. 136.
Supra ex Platone ἐπηλυγά-
ζεις tractavimus: at λύγη
quaerendum.

9. Λυκαενητός.] Crit. p.
560. F. Eryx. p. 745. A.

I. Maróv.] Legendum
ex Suida: Μαρίν. τὸ ἀραιόν.

xvii

Μέλε^ς 2. ὁ τοῖς μέλεσι μάται^ς.

Μέρ-

καὶ Μανὸς, ὁ μανόμεν^ς, &c. Plato Tim. p. 535. G. τὰ μὲν πυκνὰ καὶ βαρέα, — τὰ δὲ μανὰ καὶ κέφα. p. 545. D. μανῶ μὲν δέω. p. 546. G. ὡς δέω τὸ σώματος μαῖς. p. 547. B. 549. E. Legg. V. p. 607. D. ἐλάπονα καὶ συκήτερον καὶ μανάτερες ἔχαν ἀμφότερα. Eandem vocem Jan. Cornarius Eclog. p. 776. reddidit Platonis Tim. p. 541. C. ὅσα μὲν γὰρ εἰσιν ἄλλα τὰ φλεβία, οἷον περιδοκίμια τὸ γλωττικόν, τεταρτένα ἐπὶ τῷ παρθένῳ, εἰς τὰ μανάτερα τὸ σαρκὸς καὶ ἀπαλλὰ ἵματιπλοῦτα, γῆνα μέρη κατατηκόμενα, ζυγάργη &c. Vulgo legitur, εἰς τὰ νοτεζὰ τὸ σαρκὸς, & τοιχ., γῆνα μέρη &c. Τὰ μανάτερα planissime confirmat Plutarch Symp. I. 6. p. 624. D. τὰ γὰρ φλεβῖα τὸ γλωττικόν, οἷς ὁ Πλάτων φησί, μαλακὰ, καὶ μανάτερα ὄντα. Alterum, γῆνα μέρη, Codex meus, & Stobaeus MS. Ocellus Lucan. cap. 2. p. 520. τὸ δὲ βαρὺ καὶ κέφα, καὶ πυκνὸν καὶ μανόν. Crebra vox apud Medicos, tanquam Aretaeum. Phrynicus MS. Μανόν. τὸ ἀραιόν στρας λέγεται. Ἀθηναῖος τὼ περιττὴν συλλαβὴν σύγτεινεται. E-

tymologicum MS. in Biblio Regia: Μανία. μανὸν ἔλεγον τὸ ἀραιόν, ὡς η Αἰχύλος· ἐμπανῶς σῆμοις πέπλοις, τετέσιν, ἀραιοῖς. Lege: εὑ μανοσήμοις πέπλοις. Ad eundem Aeschyli locum pertinet glossa Hesychii: Μανοσήμοις. ἀραιοσήμοις. Plato etiam nomine μανότης non semel usus est. Photius Lexico MS. Μανά. ἀραιά. ηγὶ Μανότης. ἀραιότης. στρας Πλάτων Tim. p. 544. B. πάγκη ἡ σπληνὸς καθαίρεται αὐτὴ δέχεται μανότης. p. 550. C. ιστὶ μανότητος ὄσταν. Leg. VII. p. 637. D. η δὴ καὶ πυκνότητα μανότητε, καὶ τάχθε βραδύτητη, καὶ δέξιτητε βαρύτητη, &c. de quo loco Histor. Acad. Inscript. T. II. p. 199. videnda. Dio Chrys. Or. XXXVI. p. 452. D. Alciphron Lib. III. ep. 41. Max. Tyr. Diss. VIII. p. 83. Μανὸν pro furioso nec apud Platonem legi, nec apud quinquam veterum scriptorum.

2. Μέλε^ς.] In MS. fol. lemmi errore scribitur Μέλαι^ς. Vide infra v. "α μέλεσσ.

Μέρμερος^{3.} ὁ Διὸς πανθρητῶν Φροντίδα τισὶν ἐμποιῶν.
Μεσεγγυθέν^{4.} ἐπὶ μεσοῖς δύποτεθέν, καὶ ἀμφισβητώ-
μενον.

Μεταλαγχάνειν^{5.} ἀφυπερεῖν, ἡ δύποτυγχάνειν κλήρος.

ΜΕΤΑ-

3. Μέρμερος.] Hipp. Maj. p. 99. F. Μέρμερος πάντα εί-
τιν, ἡ Ἰππία. ubi vide Scholia. Paulo ante di-
xerat: χέτλιός εστι, καὶ σύντινος
διώς δύποτεχόμενος. ex quo
vocis vis intelligitur. Ti-
mæus in ea explicanda ni-
mis originem pressit. Ego
potius sumam pro diffi-
cili, moroso, cui non fa-
cile satisfasias. Alii hac
voce utuntur pro gravi,
arduo, molesto. Homer.
Il. Θ. 453. πολέμοι τε μέρ-
μερος ἔργα. Plutarchus Gryl-
lo p. 988. A. Τελματίαν ἀ-
λαπίκα, μέρμερος χεῖρα. Pro-
verbiale μερμέρος κακόν,
ab aliis, ni fallor, Τερ-
μίειος κακόν dictum, quo
Euripides Rhefo v. 509.
& Themist. Or. XXI. p.
261. A. usi sunt, ridet
Lucianus Lexiph. p. 334.

4. Μεσεγγυθέν.] Reipicit Legg. XI. p. 675. F. εἰς
ἢ τὸ μεσεγγυθέν θρέμμα ἡ, τὸ
νικηθέντα αὐτῷ δίκη, τὸ
τροφὴν εὐλίγειν τοῖς ἄρχεσθαι. Hoc
verbum commendat Phry-
nich. p. 46. Vide Polluc.
VIII. 28. Harpocrat. V.

Μεσεγγύημα, & ibi Valeſ.
Lexicon Rhet. MS. Με-
σεγγύημα. ἀργύρελον εἰς παρε-
τινούς κείμενον εἰς ὅμολογον τῷ δό-
τῳ εἰπὲ τῷ ἑταῖνῳ Διάπεριζάμενον
λαβεῖν αὐτό. Cod. MS. una
litera vitiata Μεσεγγύημα.

5. Μεταλαγχάνειν.] Perti-
net glossa ad Gorg. p. 281.
init. Πολέμις καὶ μάχης φασὶ^{χεῖρας} ὅταν μεταλαγχάνειν. quem
locum ita παταφεάζῃ Olympiodorus Scholiis MSS. in
hunc Dialogum: ὅτι ὅτι
πολέμις καὶ μάχης ἐπικειμένης,
ἴδι σε ὑπερῆσθαι. Sed satius
fuerit, Hemsterhusianam ex-
planationem afferre. „Pla-
tonis locum interpre-
tor: Ita nimirum, ut
est in proverbio, decet
belli pugnaeque partici-
pem esse; bellum pug-
namque obire: quod di-
citur in eos, qui serius
post rem peractam de-
mum adveniunt. Re-
 sponsio Socratis mani-
festo sensum aperit: sic
μετὰ τὸ πόλεμον οὐ συμμα-
χία, μετὰ τὸ πόλεμον τὰς
μηχανὰς κομίζειν, de iis,
qui quocumque modo se-
rius,

Μέταποιεῖσθ. ἀντίποιεῖσθ.

Μετέρις ὡργασμέν^Θ. ἀντὶ Φ, μεμαλαγμέν^Θ, ἢ δεδευμέν^Θ.

Μορ-

„ rius, quam oportebat,
„ vel adjunt, vel aliquid
„ agunt, usurpatur. Qua-
„ re ἀφυσερέν non verbum
„ μεταλαγχάνει, sed men-
„ tem ipsius proverbii
„ declarat, sumtumque
„ est ex Platonis ιτερῆμεν.”
Vide Scholiasten ad h. l.
Polit. IV. p. 448. G. ᾧ
επεσύκ ταῦτης ἡ ἐπισήμης με-
ταλαγχάνει. Legg. IX. p.
660. B. μήτε αἰցιόν τινὸς
ἀπόρε καὶ ἀείς μεταλαχάν. Ti-
maeo glossam sublegerunt
Photius Lex. MS. & Sui-
das.

6. Μεταποιεῖσθ.] Cod. MS.
habet: Μεταποιεῖσθ. ἀντὶ Φ
ποιεῖσθ. Sed recepimus le-
ctionem Suidae, a quo
nominatim laudatur πλάτων
Πολιτικοῖς, vel potius Πολι-
τικῇ. Locus est p. 183. D.
ἢς ἀναμφιτοπήτητος δέλες ἔχομεν
εἰπεῖν, ἥκιστα βασιλικῆς μετα-
ποιείμενος τέχνης. & mox: μή
ποτε βασιλικῆς μεταποιείμενος
εὑρωμένον. Herodot. Lib. II.
178. ὅσας ἡ ἄλλα πόλις μετα-
ποιεῖν^τ), ἐδέν σφι μετεὸν μετα-
ποιεῖν^τ). Plutarch. T. II.
p. 57. F. ἡ ἡ καὶ λόγων τι-

νὸς ἐμπειρίας ὅπῃ μεταποιείμενος.
Philosirat. Heroic. cap.
III. p. 710. Themist. Or.
II. p. 24. A. Waffius in
Thucyd. Lib. II. 51.

7. Μετέρις ὡργασμέν^Θ.] In
Cod. MS. levi vitio scri-
bitur, σιργιασμέν^Θ. Sed in
hac ipsa glossa jam olim
peccatum est gravius. Nam
Photius Lexic. MS. sic
legit: Μετέρις ὡργασμένως.
ἀντὶ Φ, μεμαλαγμένως, ἢ δε-
δευμένως. Multo inquinatius
Suidas: Μετέρις ὡργισ-
μέν^Θ. ἀντὶ Φ, μεμαλαγμένως,
(Edd. prior. μεταλαγμέ-
νως) ἢ δεδευμένως. quod, mi-
rum est, a Kuflero con-
coqui potuisse. Infra Ti-
maeus: Ὁργάς. μαλάζας.
Et alio loco: Ὁργασμέν^Θ.
μεμαλαγμέν^Θ quorum u-
trumque Suidas etiam de-
scripsit. Glossa referenda
est ad Theact. p. 136. D.
ὅταν μὲν ἡ υπὸ Φ εὐ τῇ Ψυχῇ
βαθύς τε καὶ πολὺς καὶ λεῖ^Θ
καὶ μετέρις ὡργασμέν^Θ ἡ, τὰ
ιόντα Δῆλος τὸν αἰθίοπεων, εἰσημα-
νόμενα εἰς τέτο τὸ τὴν Ψυχῆς
κέντρον, &c. Ceterum quis non
miretur fatalem librariorum

Μορμολυκῆα⁸. τὰ φοβερὰ τοῖς παισὶ αφετωπᾶσι.

Μορ-

in hoc verbo errorem? Nam hic quoque ὄργασμένοι in ἔργασμάνοι commutarunt. Sed bonum factum, quod Suidas v. Ὅργασμάνοι Platonis locum emendatiorem laudavit: ex quo veram electionem restituendam esse, dudum est, quod monuerit Paul. Leopardus Emend. XVI. 16. Neque aliunde Pollux VII. 165. excerptiss. videtur κηρὸς δεγάζειν. Est vero δεγάζειν quamlibet materiam subigere, macerare, mollire. Sophocles Oed. Tyr. v. 343. ex T. H. emendatione: καὶ γὰρ ἀν πίτες Φίλοι σύ γ' δεγάστεις. Idem apud Etymol. M. p. 629. 35. Θέλομε πηλὸν δεγάζειν. Eximium est Scholion, quod ex Hippocratis MS. margine protulit Foësius Oecon. v. Ὅργασμός. Ὅργασμός, μαλαγμός, μέρμηντος λέξεως καὶ Σοφοχλῆς εἰς Πανδάρῳ λέγων. Καὶ πρῶτον ἄρχον πηλὸν δεγάζειν χεροῖν. καὶ Ἀττικοὶ βέδιας λέγειν Ὅργαζειν, τὸ τὰ υγεῖα τοῖς ξηροῖς μίζαν καὶ ἀναφυράζειν, καὶ οἰον πηλὸν ποιεῖν ubi pro εἰς πανδάρῳ lege εἰς Πανδάρῳ. In ipso Sophoclis versu olim conjiciebam: Καὶ πρῶτον ἄργεν πηλὸν

&c. quod Cl. Brunckius secutus est in Lexico Sophocleo. Nunc malim: Καὶ πρῶτον ἄρχεν πηλὸν &c. ut Aem. Portus Lex. Ion. v. Ὅργαζειν correxit. Phrynicus MS. Ὅργαζειν πηλὸν, τὸ ἀλεσσίχειν. οὗτος γὰρ τὸ υγεῖαν οἱ ἄρχαιοι λέγειν. καὶ Ὅργάδα, τῶν ιερῶν καὶ ἀνεργατῶν γῆν, ὅτι ἐλάθης καὶ ἔνογχος, qui, ut solet, respicit Aristophan. Av. v. 840. Χάλικας παραφόρδ, πηλὸν, διπλὸν, ὄργαζεν. ubi Scholaster ex Eupolidi Περισπαττίου haec attulit: Ἡ πηλὸν δεγάζειν τινά. Herodotus Lib I. 64. ταρκίας βόδις πλευρῆ, δένδρος τῆς κερσι. δεγαζας βέδιας αὐτῷ, αὐτε κειρόμακησον ἔκπιν). ubi quod Codd. & loßae præbent δεγιζας, natum videatur ex δεγνίας, ab δεγάσων quam formam agnoscit Hesych. v. Υποργυνθέα, & Ωργητόν. Nicander Theiac. v. 651. Καὶ τὰ μὲν δεγάζοιο, καὶ εἰν ἐν τεύχει μίζαν. Alexiph. v. 155. & Schol. Poëta incertus apud Athen. Lib. X. p. 455. Ε. Κειδῆς ἀφλοίς χυλὸν δεγάζειν ποίει. ubi vide Casaubonum. Hesych. in v. & Herodianus Atticista p. 468.

8. Μορμολυκῆα.] Proprie sunt larvae tragicae vel

Μορμορύτης καὶ μορμολύτης⁹. ἀντὶ τοῦ σκυφοβεῖν, αὐτότερον.

Μορυ-

comicae, ad terrorem incutendum compositae: quales videas, licet, in *Terrentio nuper Urbini edito.* Προσωπεῖα Δέρνεια & μορμολύκια *Iſidor.* *Pelus.* Lib. II. Ep. 257. junxit. *Nunneſ.* ad *Phrynicb.* p. 162. *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Dian.* v. 67. & *Hemſterb.* ad *Polluc.* X. 167. In fabulis Μορμολύκην Acherontis est nutrix; quod ex *Sophrone* tradit *Porphyrr.* apud *Stob.* Ecl. Phys. p. 129. Alias puerorum terribilias, Lamiam, Gorgonem, Gellonem, Maniam, recenset *Casaubonus* ad *Strabon.* I. p. 36. Sed μορμολύκειον a propria personae significatione transit ad latiorem, & usurpari coeptum est de rebus iis, quae inanem afferunt terrorēm. *Plato Phaedon* p. 384. E. ἀλλ' ίσως ἐν τίς καὶ εἰς ίμιν πάις, ὅσις τὰ τοιαῦτα φοβεῖται. τέτοιος δὲ πειράματα πειθεῖν μὴ δεδίεναι τὸ θάρατον, ἀσπεργεῖ τὰ μορμολύκεια. quod ab aliis etiam expressum docet *Gataker.* ad *Antonin.* L. XI. §. 23. *Seneca de Constant.* Sap. 4. ut non dolore tantum, sed doloris

opinione vexemur, more puerorum, quibus metus incurit umbra, & personarum deformitas, & depravata facies. Clem. *Alexandr.* Strom. L. VI. p. 780. οἱ πολοὶ ἔτι, καθάπτεις οἱ παιδεῖς τὰ μορμολύκια, γάτας δεδίαζε τὸ έπιπονικὸν φιλοσοφίαν. *Arnobius* VI. p. 210. ut ab actionibus improbi, tanquam parvuli pusiones, personarum monstruosissima torvitatem, γάτας etiam constringerentur, & *Manniis.* ubi pro γάτας, in quo MSS. variant, lege *Lamiis.* Julian. Or. VII. p. 238. A. σὺ δὲ ἔπις ίμιν μὴ τὸ Διογένην φεγγαλῶν, ἀσπεργεῖ τὰ μορμολύκεια, σκυφοβεῖται. *Theomist.* Orat. V. p. 67. Διγραμμικῷ ἀνθεώπινῳ δεδίσχεις, καὶ ἐπικήρυξ ἀνάγκας, καὶ ἀθεῖνη μορμολύκεια. *Heliodor.* VI. p. 265. ὥρας, ὅτη τις τοῦ ὄντος αὐτοῦ ή δύναμις, καὶ ὡς σύνεμοι μόνοι μορμολύκειον, ἀλλ' οὐδὲ καὶ Ναυσικλεῖ χίνει. *Theophylactus,* Bulgariae Episcopus, Epist. 73. τὰ δὲ φόβητα, καὶ ίμιν ἐπανατείνεσθε, μορμολύκια παιδῶν εἰσίν. Sed non necesse est, plura hujus generis cumulare.

9. Μορμορύτης.] Μορμολύτ-

τις est gestu quodam & pronuncianda voce Moēmū puerosterrere, ut bene explanat Gesnerus ad Claudian. Carm. XXXI. III. Gorg. p. 291. G. Moēmū λύπη αν, ἡ γεναιε Πάλε, καὶ ἐκ ἐλέγχεις. ubi Olympiodorus Scholiis MSS. Moēmūλύπη, ἀντὶ Σ, ὡς παιδίον φοβεῖς. Vide ibi etiam Scholia sten. Criton. p. 371. B. εδ' ἀν πλείω τὸ νῦν παρόντων ἡ τὸ πολλῷ δίναμος ἀσπερ παιδίας ἡμᾶς μοēmūλύπη), δεσμὸς η ἔνατος ἐπιπέμπτα. quem locum expressit Philo T. II. p. 468. τὸς ἡ τὸ πληγὰς η θάνατον ἐπανατεινόμενον, & μοēmūλύπημα με ταῦτα. Ariophan. Av. v. 1245. Ταῦτη λέγεται μοēmūλύπης δοκεῖς. Lucian. Deor Dial. XIX. p. 251. μοēmūλύπης γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν ίῶ αὐτή. Theocrit. Or. IX. p. 121. B. εδὲ μοēmūλύπης σε ἀντὶ σιδηρῆς φυγαζόμενος. Or. XXIX. p. 346. B. Gregor. Nazianzen. Or. XXXV. p. 563. C. καὶ σὺ μοēmūλύπη τὸς ἀπλατέρας. ubi Basilius Scholiis nondum editis: Moēmūλύπης ἐστι, τὸ ἐκφοβεῖν. καὶ Moēmūλυκεῖν, τεφταπεῖν εἰς φέντον παιδίαν ἀνοίγων, καὶ τύπῳ τις ἀλόχοοι φύγεωσι. εἴρη δὲ τὸ Moēmūς, τὸ καὶ Λαρνακα. Θεόκριτος σε Θεόμοφοειδέσσαις

(immo Ἀδωνιαζόσαις; ν. 40.) τιὰ γυναικα τῷς παιδίον λέγεται εἰτάγει, Moēmūλύπης. Karissime μοēmūλύπης accipitur pro formidare, timere. Plato, vel potius aliis scriptor Platone multo recentior, Axioch. p. 729. A. καίτοι γε τὸ τείχον καὶ οὐδὲν οὐδὲν τὸς μοēmūλύπης τὸ θάνατον. Eadem potestate Hesychius: Moēmūλύπης. φοβεῖται. Actium μοēmūλύπην, non, nisi apud Grammaticos, reperi. Acque insolens est forma μοēmūλύπην, quam Timaeus primo loco ponit. Hesychius tamen habet: Μοēmūλύπης. φοβεῖται. Inde μοēmūλύπην. Vide Valkenar. ad Theocrit. Adoniaz. p. 346. Alii scriptores pro μοēmūλύπης dicunt δεδίστας, ut Homerus Il. γ. 201. Πηλεῖδη, μὴ δέ μ' ἐπίστασί γε, γηπύτιον ἀσ, "Ελπίο δεδίστας. ex quo Platonis locum, quem paulo ante attulimus, ductum esse, pulcre vidit Piersonus ad Moerid. p. 119. Ex eodem Homeri loco fluxit glossa Hesychii, quae viros eruditos vehementer torsit: Δειδίστας. ἐκφοβεῖται τὸ παιδία διὸ φείσατο εἰς δέοντας. Scribendum: Δειδίστας. ἐκφοβεῖται τὸ παιδία, διὸ τέρατο εἰς δέοντας.

Μορυχαία^{io.}. οἰκία τις, διπό Μορύχη, σὺν ᾧ ἡ Ἀρτεμίσια Μορυχαία, διπό τῷ καθιδρύσαντῷ.

Μωνυχία ή καὶ **Ζέια**^{ii.}. λιμένες ἔτεροι τῷ Παιανιέως.

Mu-

10. **Μορυχαία.**] Respe-
xit Timaeus Phaedr. p.
337. init. Ἄτηρ Λυσίας ἦν,
αἱ τοικεν, σὺν ἄστρι. ΦΑΙ. Ναὶ,
παρ' Ἐπικρέτης σὺ τῆς τῇ πλη-
στον τῷ Ολυμπίας οἰκία τῇ Μο-
ρυχίᾳ. ubi Hermias Scho-
liis MSS. οὗ Μόρυχῳ γά-
ρ εἰς τὶς ἀνθεωπῷ, καὶ οὐ κωμω-
δία αὐτὸν ὡς γατέμπαργον Δι-
εῖλα. a quo nihil discre-
pat Scholiares Platonis.
Morychi gulam a Comicis
vexatam esse, his locis
intelligitur. **Plato** Comi-
cus apud Schol. Aristophan.
ad Nub. v. 109. Ω
δεῖς Μόρυχε, τέως γὰρ εὐδαι-
μων ἐφυς, Καὶ Γλαυκέτης, οὐ
ψῦπα, καὶ Λεωνόρχης. Οἱ ζῆτε
τερπνὸν, εὖλον σύνθυτον. Ari-
stophan. Acharn. v. 887.
Ηλθες ποθεινή μὲν τρυγωδικοῖς
χώροις, Φίλη ἡ Μορύχῳ. Vesp.
v. 504. Ζῆτος βίον γεννάτον, ὥσ-
περ Μόρυχῳ. Ibid. v. 1137.
Ἐοικένα μάλιστα Μορύχη σάγ-
μαλη. ad quae loca viden-
da sunt Scholia. Pac. v.
1008. Μορύχῳ, Τελέα, Γλαυ-
κέτη, ἄλλοις Τένθαις πολλοῖς.
quem locum afferens Sui-
das v. Μόρυχῳ, haec ex-

plicationis loco adjecit:
Ονόματα κύρια. ἔτοι ἐπὶ μαγ-
γανεῖα διεῖσθαι. Sed non
dubitandum est, quin vel
ipse scripserit, vel in Scho-
liis desperditis scriptum le-
gerit: ἔτοι ἐπὶ λαμπρογίᾳ δι-
εῖσθαι. Diana Morychia
ineptis librariis originem
debet. Quod erratum non
sefellit acumen Hemster-
busii: „Suspicio verba
„, σὺ ἡ καὶ Ἀρτεμίσια — καθ-
„, δεῦσαντο huc esse per
„, errorem translata ex se-
„, quenti articulo, & post-
„, ea emendatione prava
„, fuisse scriptum Μορυχία
„, pro Μωνυχίᾳ. notissima
„, certe haec Diana. Sic
„, ἡμῖν in νῦν δν., Glossa,
quae jam Photii tempore
interpolata fuit, sic in e-
jus Lexic. MS. contracta
reperitur: Μορυχαία. οἰκία
τις, διπό Μορύχῃ, (sic) σὺ
ἡ Ἀρτεμίσια. Α Μόρυχῳ νέρο
formatur Μορύχῃ, non Μο-
ρυχαίῃ. Illud igitur tenen-
dum.

11. **Μωνυχία** ή **Ζέια.**] Neu-
ter portus in Platone oc-
currit. Pro λιμένες ἔτερος
Piso-

*Μυδᾶν*¹². δίνυρον εἶναι, καὶ σῆπεσθ.

Nec-

Photius Lex. MS. legit, λιμήνες οἱ ποι. Sed Timaei lectio retinenda est, & sic exponenda: *portus alii diversi a Piraeo*. Cur enim magis οἱ ποι, quam Piraeus? Fuere scilicet, qui a Piraeo distinguerent. De *Munychia* locus insignis est *Ulpiani ad Demosthen.* pro Cor. p. 533. F. Vide *Meurs.* de Piraeo cap. 3. & 9. & quae communicaui cum *P. Burmanno Secundo ad Propert.* II. 2. 59. Latinos poëtas hunc portum modo *Munycium*, modo *Monychium* vocare, docet *Marklandus ad Stat. Silv.* V. 3. 107.

12. *Μυδᾶν*] Cod. MS. *Μυδᾶν*. Quae forma cum nullo usu recepta videatur, ex Photio MS. & *Suida μυδᾶν* reposuimus. *Μαδᾶν* (quod est ipsum Latinum *madere*) & *μυδᾶν* cognata verba sunt, nec differunt prima significandi notione. Usus tamen *μαδᾶν* in hanc partem flexit, ut semper de *pilorum defluvio* dicatur. *Μυδᾶν* patet latius, & tam in meliorem partem pro-

madefieri, quam in pejorem pro *putrefactio* & *foetore* usurpat. Vide *H. Stephan.* Ind. Thes. in utraque voce, & *Foëf. Ocean.* *Hippocr.* Ludunt in his verbis permutandis librarii. In *Aristophan.* *Plut.* v. 266. *vetus Criticus* jam olim διπλογεφφίαν notavit. *Apollon.* *Rhod.* III. 1041. Ηεὶ ἡ μυδάνας τόδε φάρμακον, ἥντ' ἀλοιφῇ Γυμνωτεῖς φαιδεύετεν δέμας. *Ibid.* v. 1246. Τόθεα ἡ Μυδάνη ωσθημασύνη¹³ Ινίζει φάρμακα μυδάνας. *Nicanter Theriac.* v. 308. Οι ἡ φόνω μυδώνεις ἀναπειστεύεται οὐδότες. Sed in primis, ut dixi, *μυδᾶν* de *putredine*, quae *foetorem* emittit, frequentari solet. *Sophocles Antig.* 1020. *Μυδᾶνα κακία μειῶται εἰπεῖσθαι.* *Dio Chrysost.* *Orat.* V. p. 86. Τὸν ἡ τεκχὸν εὑρεῖνας σαπεῖν ήδη τὴ μυδᾶνα. *Lucian. Dial. Mort.* XIV. p. 398. ὁρᾶντας τὸν τεκχὸν τὸ διεῖσ αἰλάδην κείμενον, μυδᾶνα ήδη καὶ εξαρδηκότα. Quem *Luciani* locum prae altero *Dial. Mort.* VII. p. 357. *Berglerus* compare debuerat cum *Alciphron.* *Lib.* III. ep. 22. κατατάσσεται ταῦτη ημέρας σκτάδην, πεχρὸς;

N.

Νεοθύης^{1.} ὁ νεωτὶς τεθνεώς.

Νεοτελής^{2.} ὁ νεωτὶς τετελεσμένος.

Νεφργόν^{3.} νεωτὶς εἰργασμένος.

N^ov

περὶ , ἦδη μυδῆς. Idem Lib. I. ep. 17. Longus L. III. p. 128. Vide eruditissimum Koenium ad Gregor. de Dialect. p. 264. Nec μυδᾶς, nec μαδᾶς a nobis in Platone reper-tum est.

1. **Νεοθύης.**] Legg. IX. p. 656. H. ὡς ὁ θανατωθεὶς ἢσσις βίσιως, καὶ ἐλευθέρῳ φρονή-μαντι βεβιωκαὶς, θυμόταχ τῷ δρά-στῃ νεοθύης ἄν. Cum Timaeo ad verbum congruunt Photius Lex. MS. & Suidas; nisi quod apud po-steriorem minus bene Νεο-θύης edatur.

2. **Νεοτελής.**] Phaedr. p. 346. E. ὁ μὲν ἐν μὴ νεοτε-λής, ἡ διεφθαρμένος, σῶν δὲών εὐλέγει εἰκῇ (εἴ φιε). &c. Ibid. ὁ δὲ ἀρτιτελής, ὁ τὸ τότε πολυ-θεάραν. & p. 345. E. ἀτε-λῆς τὸ δὲ φίλος. Θιας ἀπίκεχον). ubi bene Hermias Scho- liis MSS. τὸ δὲ ἀτελῆς, ἀτι-

ς, ἀτέλεσοι. Phaedo. p. 380. F. ὁ δὲ ἀμύνης τῷ ἀτέ-λεσος εἰς ἄδεις ἀφίκην). Pro-tetelēsménos Suidas exhibit tetelēsménos. ubi male ver-titur, quod glossae sedes ignorabatur.

3. **Νεφργόν.**] Polit. VI. p. 473. G. νεφργόν ιμάτιον ἔ-χοντο, ὡς γυμφίς παρεσκευασ-μένος. Plutarch. Sympos. L. IX. 10. p. 374. E. ἐδὲ τύλαιον, ἣν οὐ νεφργόν. Libar. Opp. T. II. p. 353. B. τὰ παλαιὰ μὲν ὡς νεφργὸν φρό-μενος. Themist. Or. II. p. 40. A. σφραγίδα πάνυ λαμ-πρόν τε, καὶ νεφργόν. Or. IV. p. 60. A. μετοικίζειν εἰς πα-λαιῖς σκήναις ἀκτεπηκότος εἰς ἀξ-τικαγές τε, καὶ νεφργόν. Pol-lix I. 25. IX. 18, Ra-riorem formam νεοφργὸν vel νεφργὸν habent Alcibron Lib. III. ep. 57. & Her-sysch. in v. Timaeum de-scripserunt Photius. Lex. MS. & Suidas.

A a

4. N^ov

Νῦν δή^{4.} πεφύσθαι χρόνος ήμῖν.

Νυνί^{5.} καὶ τῷ συνεισάτε χρόνῳ.

Νῷ^{6.} ήμεῖς.

Νῶιν^{7.} ήμῖν.

Ξ.

Ζεναγοί^{1.} οἱ τοῖς ζένοις ἡγεμένοι ὄδοι.

Σύλλα

4. Νῦν δή.] Parmenid. p. 55. G. ἦν τὸν δὴ τεγμὸν ξε-
ῖον. Theaet. p. 115. Εἰδέναι πως ἐπηγέρειν αὐτὸν σε τὸν δῆ.
Politic. p. 171. C. καθάπερ εἰκάζομεν τὸν δῆ. & ceni-
ties alibi. Cum Futuro
jungitur Sophist. p. 150.
F. Καὶ τὸν δῆ τετον ιδεῖσθαι θε-
σμούν. Légg. III. p. 588.
A. Οὐκέτι τὸν δῆ μᾶλλον βεβαιώ-
τοισθα τὸ τοιστον. Plura, ex
ipso etiam Platone, de
harum particularum vi no-
tavit F. G. Graevius ad
Lucian. Soloecist. p. 579.
In fine glossae dèle ημῖν;
quippe ex vicina voce
Νῶιν hoc inculcatum.

5. Νυνί.] Euthyphr. p.
51. C. οἷμα μέντοι ἔγωγε τέτο-
νοι καλῶς λέγεσθ. Phileb. p.
95. A. ἀπεξ νονί διεληλυθα.
Hipp. Maj. p. 97. G. 99.
H. & sexcenties alibi.

6. Νῷ.] Alcib. I. p. 33.
G. ἀταξ νῷ γε καὶ μάλα σφό-
δες. Phaedr. p. 350. A.

εἰ τὸν ιδοτεν καὶ νῷ, καθάπερ τὰς
πολλάς. Ibid. p. 357. G.
Vide Apollon. Dysc. Ex-
cerpt. p. 428. & Lucian.
Soloec. p. 467. ibique
Schol. & Graev.

7. Νῶιν.] Eraſt. p. 5. E.
δυοῖν ὄντοι νῶιν φει τῷ λόγῳ.
Phileb. p. 79. C. οὐς ἀκού-
τι νῶιν σκεπτίον. Theaet. p.
115. D. Sophist. p. 149.
E. Politic. p. 170. C. 174.
B. &c. Vide Valtke-
nar. ad Euripid. Phoen.
463. & Piersonum ad
Moerid. p. 266. Suidae
Cod. Leid. congruit cum
Timaeo. In edito ημῖν
deest.

1. Ζεναγοί.] Legendum:
ηγεμένοι ὄδοι, vel, οδοί. Utro-
que modo Hesychius. Glos-
sa autem pertinere vide-
tur ad Phaedr. p. 338. B.
οὐσε ἀερισα σοι ἐξενάγῃ, οὐ φε-
λε Φαιδρε. ΦΑΙΔΡ. Σὺ δὲ γε,
οὐ θαυμάζει, ἀτοπωτευτός τις
φαῖη· ἀτεκλῶς γάρ, οὐ λέγεις,

Σύλων ἐρεψίμων². σεγάσμια δέ εῖτι τὰ ἐρεψίμα, τὰ
εἰς τὰς οἰκιας κατατεταγμένα.

Συζ-

ξεναγημένῳ τοι καὶ σὸν ἐπιχωεῖν
ζεικας. quem locum contu-
lit Ti. Hemsterhus. cum
hoe Luciani Contempl.
p. 488. ξεναγήσεις γὰρ εὑ-
οῖδεν ὅτι με ξυμπερινοσῶν, καὶ
δεῖξεν ἔκαστα, ὡς ἀν εἰδὼς α-
παντα. Alciphron. Lib. I.
Ep. 26. ξεναγήσαις μὲ τι-
ς τὸν ἀστικὸν, ἐπὶ τὰς Μαρτίας
θύσεις ἀφικόμενην. Sic pro ξε-
ναγήσαις verissime legit
Steph. Berglerus. Sed
ponamus totum locum,
sicut integre & emendate
in Codice Regio scriptus
reperitur: ξεναγήσαίς μέ τι-
ς τὸν ἀστικὸν, ἐπὶ τὰς Βιβλίας
θύσεις ἀφικόμενην. εἴτα καταλαμ-
βάνει πρετερούτην, ὀφθῆναι ριχνόν,
μυεσπακότα τὰς ὄφεις, καρτι-
δία. ἀρχαῖα τινα, σαπρῷ δὲ θλι-
τὸν χρονον, τῶν κόρεων καὶ σητῶν
ἀμιθεωτα, οὐδὲ καρπὸς κατέχοντα.
ubi Arnaldus Obs. Misc.
Vol. IV. T. III. p. 453.
scripturam, καρτιδὺ σαπρῷ
& ἀμιθεωτα, conjecturā as-
fecutus est. ξεναγήσαις
etiam e scripto libro Dor-
vilius ad Charit. p. 447.
confirmat. Themist. Or.
IX. p. 123. B. ὅτι τὰς τὰς
Μέσας αὐτοὺς ξεναγεῖ. Or. XI.
p. 151. D. τὰς τὰς ξεναγημε-

νεῖς καὶ δημογετῶνται, αἱ μὲν ἔρθει,
αἱ δὲ ἔθει ξεναγασσοῦσαι, ξεναγῶι)
ἐπὶ τὸ Βόσπορον.

2. Σύλων ἐρεψίμων.] Critia
p. 560. E. Χρόνοι δὲ τὸ πάμπολος ὅτε δένδρων αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήν εἰς τὰς μεγίστας ἐρεψίμαν τρυπθεῖσαν σεγάσματ' ἐσὶν ὅτε
σῶα. cuius loci corruptelatam manifesta est, ut ne hebetiorem quidem, aut minus attentum fallere possit. H. Stephanus quae-
dam deesse putabat: at Valckenarius, σεγάσματα
abundare. Igitur de ejus
conjectura locus sic re-
fingendus: Χρόνοι δὲ τὸ πάμπολος, ὅτε δένδρων (αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήν τὰς μεγίστας ξύλων
ἐρεψίμων τρυπθεῖσαν) ἄστα ἢν ὅτε
σῶα. Sed vide, an minore
mutatione res sic expediri possit: Χρόνοι δὲ τὸ πάμπολος, ὅτε ξύλων, αὐτόθεν εἰς οἰκοδομήν τὰς μεγίστας ἐρεψίμων
τρυπθεῖσαν, σεγάσματ' οὐκέτι σῶα.
Δένδρων, an ξύλων legas, ni-
hil interest. Οἰκοδομήσεις
confirmat Codex Parisinus.
Pollux VI. 124. ex hoc
loco excerptis ἐρεψίμα ξύλα.
Euripides Iphig. Taur. v.
48 πᾶν δὲ ἐρεψίμων σέγος Βι-
οληρένον ὥστε θάσις ἐξ ἀνέρων
A a 2

Ξυσίδες³. ποδήρη ἐνδύματα. οἱ δὲ χλαμύδας καμιᾶς
καὶ Φαῖν, ὅτι δέποτε ἔξεστος καὶ εἰργάσας
ἐπιμελῶς.

Ο.

"Οα¹. ἀκροδρόμων εἰδότω, μῆλοις μικροῖς ἐμφερέσ.

Οίνα-

ταῦθαν. *Hesychius*: Ἐρέψι-
μον. σιγάσιμον. *Aristophan.*
Av. v. 1110. Τὰς γὰρ ὑμᾶν
σικίας ἐρέψομεν τοὺς αἰελὸν. *Li-
ban.* Opp. T. II. p. 337.
A. leviter correctus: τὰ
μὲν γὰρ ταῖς λιθοτομίαις ἵσησι
τῇ πόλᾳ τὰς τοίχους τὰ δὲ ταῖς
ὑλαῖς ἐρέψῃ. *Timaeo* glossam
sublegerunt *Photius Lex.*
MS. & *Suidas*; ut erret
*Joseph. Wassis ad Thucy-
did.* Lib. II. 14. *Suidam*
Interpretis *Thucydidei* in-
terpretem egisse, scribens.

3. Ξυσίδες.] *Polit.* IV. p.
445. D. ἐπισάμμια γὰρ καὶ
τὰς γεωργίας ξυσίδας ἀμφίσταν-
τες, καὶ χρυσὸν τοιχίνια, τοὺς
ἴδοντις ἐργάζεσθαι πελεύειν τὴν γῆν.
ubi vide Scholia. *Lexi-
con Rhetor.* MS. Ξυσίδες.
χιτῶν ποδήρης γυναικέτων. οἱ δὲ,
τρεπγυικὸν ἐνδύματα ἐσκευοποιημένον
καὶ ἔχον ἐπιπόρπημα. οἱ δὲ, τὸ
λιπτὸν, παρεῖ ποτὲ ξυνέστη. ιδίως δὲ
τὸ τρεπγυικὸν ἐνδύματα. *Scho-*

liaſtes MS. *Theocriti* in
Bibl. Genevensi ad Eid.
II. 74. Ξυσίδες, Ἀττικᾶς, ξυ-
σίδες δὲ, κοινᾶς, χιτῶν ποδήρης
γυναικέτων. οἱ δὲ, καὶ τρεπγυικὸν
ἐνδύματα. οἱ δὲ, χροκαῖον ιμάτιον ε-
δοι οἱ οὐραῖοι φέρεται. Plura de-
hoc vestimenti genere In-
terpretes ad *Aristoph.* Nub.
70. *Hemsterhus.* ad *Lu-
cian.* Nigrin. p. 50. &
Toupius ad *Longin.* p.
228. In *Timaeo* pro ξυνέστη
scribe ξυνέστη, ut est apud
ceteros Grammaticos, &
pro ὅτι, δηλούστω.

I. "Οα.] Hanc vocem
in exemplaribus *Platonis*,
quibus nunc utimur, fru-
stra quaeras. Atqui eam,
praeter *Timaeum*, olim
in *Platone* legit *Pollux*
VI. 80. μίσπιλα, ἀ καὶ οὐα-
καλεῖ). καὶ τέτο ταῦνοια ἴσι πα-
ρὰ *Πλάτωνι*, ὡς παρεῖ *Ἀρχιλόχῳ*
ἔκειτο. Quid igitur? Expe-
riamur, an, conjectura
duce,

duce, ad glossae cubilia perveniri possit. Totum si *Platonem* perlegeris, non nisi unum locum, cui *sorborum* mentio accomodata sit, reperies, *Sypos.* p. 322. E. Ταῦτα εἰπὼν (οὐ Ζεὺς) ἔτενε τὰς ἀνθερώπους δίχα, ὡσπερ οἱ τὰ ᾧ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταχικένειν, η ὡσπερ οἱ τὰ ᾧ ταῖς θερζίν. quem locum afferunt *Euseb.* P. E. XII. p. 585. D. & *Suidas* v. *Ταχικένειν*, ille ineptissime legens, τὰ ᾧ τα τέμνοντες, hic vulgatam lectionem servans. Equidem pulcre scio, ova *secta* in veterum mensis secundis apposita esse. *Alexis* apud *Athen.* II. p. 60. B. Ἱπέφανεν ὡς ἡμίτοπον τὰς ἀστέγας. ubi vide *Casaubon.* & XII. p. 517. E. Δίπυρος παρεθῆταις αὖτις ἐπιτημηνού. At ova avium secta sale esse condita, ut diutius conservarentur, ecquis fando audavit? *De piscium ovis*, praesertim mugilum, id docuit *Thom. Reines. Defens. Var. Lect.* p. 167. *Omnino in Platone* legendum: ὡσπερ οἱ τὰ οὐ τέμνοντες, καὶ μέλλοντες ταχικένειν, η ὡσπερ οἱ τὰ ᾧ ταῖς θερζίν. De qua emendatione tanto minus dubito, quod eadem in mentem venerat *L. C. Valckena-*

rio, singulari harum literarum ornamento, qui etiam loca quaedam, quibus confirmetur, humanissime mihi suggestit. *Platonis* ἥα a *Dioscoride Lib. I. cap. 174.* dicuntur τὸ τυπεῖσθαι τῷ ξηρογενεῖσθαι. *Galenus in Gloss. Hippocr.* Οὐ τὰ τέμνεται πολλῶν ἢ τὰ παλέματα. Idem de *Alim. Fac. T. VI.* p. 351. scribit, τὸ τεργίτερος συλλαβὴν ΦΤ τὸν ἐνόμισθαι, τὸν τὸ παλαιὸν Ἀθηναῖαν, Δῆμος μόνος Φ τὸ γεράμιματο γεράφεδα τε καὶ λέγεται. Vide *Foës. Oecon. Hippocr.* Eandem, quam in *Platone*, corruptelam ἢ τὰ fibierunt in *Phillyllio* apud *Athen. II. p. 52. B. & in *Antiphane ibid. p. 56. E.* Ex his locis quaedam occupavit *Bodaeus a Stapel ad Theophrast. Hist. Pl.* p. 204. A. *Casaubonus tametsi Platonis* locum in nullam vitii suspicionem vocavit, tamen ἢ τὰ praeclarę restituit *Dioni Chrysost. Or. VII. p. 113. D.* εἴς ἐτέρος σκηνῆς ἐκόμιζεν τὰ τετμημένα, καὶ μεστίλα, καὶ μῆλα χειμεριά. pro, ἐκόμιζεν τὸ τετμημένα. in eo minus laudandus, quod veram lectionem τετμημένα in τεττρημένα mutavit. *Hesychius*: Οιμηλα. οιμηλα, ἀκρόδενα. *Lege*: Οὐ. μῆλα, ἀκρό-*

Οἴναρχος.^{2.} τὰ δὲ ἀμπέλες Φύλλα.

Οἰστρᾶ^{3.} συντόνως τῷ μανικῶς κινεῖ^{το}).

Όκνεῖ^{4.} εὐλαβῆς ἔχει.

Όκριζες^{5.} πῆγμα τὸ ἐν τῷ Θεάτρῳ τιθέμενον, ἐφ
ἢ ἵσαν^{το}) οἱ τὰ δημόσια λέγοντες. Θυμέλη γαρ
εὔδε-

ἀπέδεικτο. Alterum οἰμίλα
μήτura sanandum. Platoni-
nis locum ob oculos ha-
buit Plutarchus Amator.
T. II. p. 770. B. εἰδει τὰς
παιδικὰς ἔρωτας ὡς ἀβεβαιότατα
ποιῶντα λέγεις, καὶ σκάπτεις λέ-
γοντες, ὡσπερ εἰς αὐτῶν τελεῖ
αιτεῖσθαι (lege, τεκχίδια φρεστά)
τὴν φιλίαν. ex quo Toupius
Emend. in Suid. T. III.
p. 188. in Platone scribi-
voletabat: ὡσπερ οἱ τὰ οὐα ταῖς
θελεῖν Διαφρεστές. Sed hac
correctione nihil opus est.
Nam τεμοντες semel positum
bis intelligendum. Vix o-
perae est monere, Timaei
glossam a Suida esse de-
scriptam.

2. Οἴναρχος.] Haec vox
non legitur in Platone.
Vide Valeken. Anim. in
Ammon. p. 175. Glossam
etiam habet Suidas.

3. Οἰστρᾶ.] Theaet. p.
130. B. αὐτοῖς — εἶδεν μᾶλ-
λον οὖν τε Διολεκθῆναι η τοῖς
οἰστρᾶις. Phaedr. p. 346.
H. ὡς τὰς κατεμένης κύκλῳ

η Ψυχὴ οἰστρᾶ, η οὐδυνᾶ^{το}). Polit.
IX. p. 503. A. τότε δὴ δο-
ρυφορεῖται τε ταῦτα μανίας, καὶ οἰ-
στρᾶς ἐτρούονται οἱ αεισάντες τὴν Ψυχὴν.
Ibid. C. Lennepius ad Phalarid. Ep. 7. p. 36. & Tou-
pius App. Notar. in Theocrit. p. 30. A Timaeo glossam
summis Photius Lex. MS.

4. Όκνεῖ.] Parmen. p.
54. D. καὶ δεομένων ἡμῶν διελ-
θεῖν τὰς λόγους, τὸ μὲν πρῶτον
ώκη. ἔπειτα μέντος διηγεῖτο.
Lys. p. 106. C. καὶ δικτᾶς
εἰπεῖν Σωκράτει τύπομα. Ib. p.
107. F. Theaet. p. 121.
A. Hipp. Min. p. 230.
B. Charm. p. 237. H.
Polit. III. p. 434. B. ubi
vide Scholia. Photius Lex.
MS. Όκνεῖν. τὸ φοβεῖσθαι δηλοῖ
παρὰ τοῖς παλαιοῖς. Idem est
διπλοῦν. Theaet. p. 124.
D. Sophist. p. 157. A.
Polit. p. 178. D. &c.
Neque tamen est, quare
cum Thom. M. magis At-
ticum putes, quam δικνέν.

5. Όκριζες.] Sympos.
p. 324. B. — si γὰς τὰς οἴ-

εδέτω τῷ. Ἀλέγη γάρ τις· λέγοντες πεπήσται
ἐσορεσμένη ξύλων, εἴτε ἐξης Ὀκείσας ἢ οὐ-
μάζε).

· Ομηίδαι. οἱ τὰς Ὀμήρας ἵππουεινόμενοι.
· Ομόσε. εἰς ταῦτα τὰ δὲ ἀντίσιαν εἰς μίχην Φε-
ρόμενοι.

Ομός

ἀνθεῖαν τῇ μεγαλόφρεσσύνῃ εὐθ-
είαιντι ἐπὶ τὸ ἀκείσαντες μήτε
ἢ ταπειστάν. ubi Scholia-
stes: Ὁκείσαντες τὸ λογίσιον,
ἴφετο οἱ τρεγυαδοὶ ἴγνωντο. τι-
νες δὲ κακίσαντες (I. κακίσαντες)
τελεκαλῆ Φασιν, οφετοντος τοις
ταπεισταῖς, τῇ τὰ εἰς μετεώρα
λέγοντο. quam glossam e
Diogeniano, quem saepe
laudat, ductam esse, ex
Hesychio colligeret licet;
Photius Lex. MS. Ὁκεί-
σαντες τὸ λογίσιον, οφετοντος οἱ τρε-
γυαδοὶ ἴγνωντο. καὶ Πλάτων ὁ
Φιλόσοφος Συμπόσιο κέχειν το
διδούσι. Pro rothurnis tra-
gicis hanc vocem accepit
Philostrat. V. A. Lib. V.
p. 195. ιφετοντες τὸ ἀκείσαντες
ετῶς υψηλοῖς Lib. VI. p.
245. ἀκείσαντες τὸ ταπεισταῖς
τοις ανθεῖσαντο, οἷς τοις εκείνοις
βάνοισεν. de Vit. Sophist.
L. I. 9. p. 492. de Ae-
schylō: ἰδούτι τοις τρεγυαδοῖς
κατασκευαῖς, τῇ ἀκείσαντες ο-
ψυλῆ. cum quō loco omni-
no comparandus est illē
Themist. Orat. XXVI. p.

316. D. Θέσπις τῷ φελογόνῳ
τῇ τῇ βούτῃ ἔχεινται. Αἰχύλῳ
τῷ τείτοι ταπειστάν καὶ ὀκείσα-
τες. Hesychius. Ὁκείσα-
τες, ἐμβάτας. Idem. Ὁκεί-
σαντες, οχῆμα τούτος. Suidas:
Ὁκείσας, οχῆμα τούτος. In u-
trisque scribendum: Ὁκεί-
σας. τὸ βούτα τούτος. In-
ter pictorum instrumenta
ἀκείσαντες recenset Pollix
VII. 129. X. 163. Verbis
λέγε γε τις, Timaeus ut-
terem Grammaticum lau-
dat, sententiae suae asti-
pulatorem. Aliter haec
interpungit Montfaucon.
Bibl. Coisl. p. 480. Ve-
reor, ut satis recte. Pro
δόγοις in Timaeo malim λο-
γεῖον.

6. Ομηίδαι.] Ion. p.
143. F. Phaedr. p. 347.
R. Polit. X. p. 512. G.
Glossa quoque est apud
Photium Lex. MS. & Sui-
dam.

7. Ομόσε.] Euthyphr.
p. 48. D. εἰτε οὐταν
κεῖται

Ομόγνυοι Θεοί⁸. ὅσοι συγγενῆς κοινῶς ὄργιαζούσι.

Ομο-

χεὶ φρεστίζειν, ἀλλ' ὄμοις οἶναι.
Tuscaet. p. 124. C. Καὶ ὄ-
μοῖς, οἷμα, χωρίτε), κατα-
φρονῶν ἐμῶν. Euthydem. p.
224. B. τὰ ἃ ἀνδρεύστατα ὄμοι-
ζε ἵπη τοῖς ἑρωτήμαζιν. Po-
lit. X. p. 517. B. Εὖ δέ γε
τις ὄμοις τῷ λόγῳ τολμᾶ οἶναι.
Haec loquendi ratio fluxit
ab Homero Il. N. 337. Ως
ἄρε τῷ ὄμοισ' ἥλθε μάχη, ubi
bene Eustath. p. 935;
Οὐος ὅτι σὺ Φ., ὄμοιζε ἥλθεν η
μάχη, λαβόντες ἀρχὴν Ἀπίκοι,
ἐπὶ παρασκευῆς πολεμικῆς, η καὶ
ἄλλης σπαρτιωματικῆς τὸ ὄμοιζε
τείαις, λέγοντες ὄμοιζε ἥλθεν ο
δεῖνα τῷ δεῖνι, τυτεῖνι, ἀντικα-
τεῖνι ἡς εἰς πόλεμον. Sanc. a-
pud Thucydidem, Xenophontem, Polybium, alias
que Historicos nihil hac
formula est frequentius.
Adde Harpocrat. v. Ομό-
γνοι οἶναι, & Petr. Victorium
Var. Lect. VIII. 19.

8. Ομόγνυοι Θεοί.] Etsi
Photius Lex. MS. in hanc
lectionem consentit, tam-
en pro ὅτοι legendum pu-
to, οἱ οἱ, quibus, ut co-
gnatorū præsidibus, co-
gnati communiter sacra fa-
ciunt, inde apud Polluc.
III. 5. dicti θεῶν ὄμογνιν
κοινοῖοι, τῇ αὐτοῖς οἰσιας με-

τοχοι. Eodem modo cor-
rexit Cl. Toupius Cur. no-
viss in Suid. p. 108. qui,
dum scribit, eam lectione-
rem me fefeller, ostendit,
se Addenda ad Timacum,
in quibus eam proposue-
ram, non inspexisse. Sed
talia commemorare piget.
Glossa pertinet ad Legg.
V. p. 605. D. ξυγένειας ἢ
η ὄμογνίαν θεῶν κοινωνίαν ἀπα-
σαν ταῦτα φύζιν αἴρεσθαι ἔχε-
σαν τεμῶν τις καὶ σερόμενον,
εὑντος ἀντενθίνεις (sic. leg. ex
Stob. p. 434.) θεὸς εἰς παί-
δας αὐτοῖς σποράν οὐχ κατὰ λό-
γον. quem locum imitatur
Julianus Or. II. p. 86. A.
& Fragm. p. 291, D. So-
phocles Oed. Col. v. 1228.
Πρὸς νῦν σὲ κενῶν, τοῖς θεῶν
ὄμογνίαν Λίτω πίθεος καὶ παρε-
κάλειν. Dionys. Halic. A.
R. Lib. VI. p. 357. τὰς
ἀμερτίας αὐτοῖς ἀξημίσει φίέντα
θεῶν ὄμογνίαν έισκα. Maxim.
Tyr. Diff. XXVI. p. 313.
Οὐτοὶ θεῶν γαμηλίων τε καὶ ὄμο-
γνιαν καὶ γενεθλίων θεσμὸς, ἐπὶ⁹
πάζη ζώων φύζι τεταγμένος.
Lapis apud Murator. In-
script. p. LXXXV. 7. Diis
Laribus Capeticorum gen-
tilitatis, &c. nisi potius
hic gentilitas pro ὄμοφυλοις

Ομοτέρμονες^{9.} οἱ ὁμᾶς τὰ τέλη ἔχοντες, οἵνιν οἱ γένετονες· ὁμᾶς γὰρ ἔχεται τὰ τέρματα.

Οργῆ^{10.} ἐπείγε^{11.} , ἐπιθυμεῖ.

¹⁰ Ορ-

capienda sit. Crebra int̄imis apud Veteres mentione est Διὸς ὄμογνις, gentilium, cognationes conglutinantis; quem Dio Chrysost. Or. I. p. 8. D. nimis argute sic dictum existimat οὐδὲ τὴν οὐ γένετον κοινωνίαν τοῖς Διοῖς τε καὶ ἀνθεράποις. Plato Legg. IX. p. 663. E. οὐ οὐδὲ μηδέ μόναν, ἀρπεῖ συνεχέσθω Διὸς ὄμογνις καὶ πατρών πατέρων. Euripid. Androm. v. 920. Αἰακὸν αὐτομαίσει, Δίας πατέρος ὄμογνον. Musonius apud Stob. p. 670. πῶς δέ οὐχὶ καὶ εἰς τὰς πατρώνας θεάς εἰσαμερτάνοιμεν ἀν., καὶ εἰς τὸ ἄνθρωπον Δία, ταῦτα προσθίοις; ἀσπερ γὰρ οὐ πολὺ ξένες ἀδικοῦ, εἰς τὸ ξένον ἀμερτάνει Δία, καὶ οὐ πολὺ φίλος, εἰς τὸ φίλον. οὐτως θεῖς εἰς τὸ ιανόλιθον γένοντο ἀδικοῦ, εἰς τὰς πατρώνας ἀμερτάνει θεάς, καὶ εἰς τὸ ὄμογνον Δία, τὸ ἐπόπτην τὸ ἀμερτημάτων τὸ πολὺ τὸ γένον. Synesius Ep. 94. p. 233. οὐ μὲν τὸ ὄμογνον τὸ ἐμόν τε καὶ σὸν, quod expressum est ex illo suavissimo Platonis Alcib. I. p. 27. F. Μὰ τὸ φίλον τὸ ἐμόν τε καὶ σὸν, οὐ ἐγὼ οὐκις ἀν ἐπιορκήσαιμεν. Plutarch. T. II. p. 679.

D. 758. D. Schol. Sophocl. ad Ajac. v. 492. Τονεμ ὄμογνον Euripid. apud Polluc. III. 5. συγβεβον vocat. Vide Jo. Gramm. Hist. Deor. ex Xenoph. p. 16.

9. Ομοτέρμονες.] Legg. VIII. p. 648. D. μὴ κινέτω γῆς οὔτε μηδεὶς, μήτε οἰκεῖς πολίτες γείτονες, μήτε ὄμοτέρμονες, ἐπ' ἴσχετιας κεκλημένοις ἄλλῳ ξένῳ γείτοναν. Dionys. Halic. A. R. Lib. I. p. 7. συνήραπτο οὐτε τὰς ὄμοτέρμονας πολέμου. Lib. V. p. 316. ἐλήσενον γὰρ οὐκ εἰς αὐτῶν τινες τὰς ὄμοτέρμονας ἀγρέσει. Lib. I. p. 21. XI. p. 686. Glossae partem tantum excerpit Suidas.

10. Οργῆ.] Οργῆ proprium est terrae, quae (ut Virgilii verbis utar Georg. II. 324.) vere tumet, οὐ genitalia semina poscit; vel plantarum, quae turgent, & ad maturitatem perverterunt. Herodot. Lib. IV. 199. πρῶτα μὲν γὰρ τὰ παραθαλάσσια τὸ καρέπων δεργᾶ ἀμαδαῖ τε καὶ τρυγαῖ. οἱ πολοὶ καὶ οἱ σὺν τῷ πατυκερτάῃ τῷ γῆς πεπανεῖσι τε καὶ οργᾶ. Εκ B b hoc

'Οργάνος^{11.} μυλοῦσας.

'Ορ-

hoc ipso loco glosso, quam explicamus, fluxisse videatur. *Philostrat.* Lib. II. Icon. 17. p. 837. & ex eo *Aristaenet.* Lib. I. ep. 3. p. 19. βότερος ἢ οἱ μὲν δεγγᾶς, οἱ δὲ πιεζόμενοι. *Poliux* I. 230. Ἐπὶ φυλῶν καὶ δίνδεων καρποφόρων ἵρεις, ἀκμάζειν, δεγγᾶν, σπαργᾶν, βενειν. Quam notionem docte explanavit *P. Victorius Var.* Lect. XVIII. 22. Deinde hoc verbum translatum est ad eos, qui *Veneris cupiditate turgent, subant, & vel ad faciendum, vel ad patiendum gestiunt.* *Aristophan.* *Lysistr.* v. 1115. εἰ λάβοι γέ τις Ὁργάνης, ἀλλάλων τε μὴ πειραμένεται. *Philo* T. II. p. 22. ωρές δχεῖας δεγγᾶ. ut *Mangejus* recte scripsit pro δεγμᾶ. *Aelian.* H. A. Lib. I. cap. 26. Ὁργάνης δὲ ἐπὶ τὰς θηλείας καὶ οἱ θαλάττιοι κάνθαροι. VIII. I. X. 27. *Longus* L. III. p. 106. ωρές τε τὰ φιλήματα δεγγα, καὶ ωρές τὰς κόπιολας ἴσκυλακιζε. Ibid. p. 108. καὶ ἔδειν, ὃν ἔνεκα δεγγα ποιεῖν, ἴπιστάμενο. ubi vide *Gothofr. Jungermannum.* Ju-

lian. Or. V. p. 171. D. ἀεὶ δὲ δεγγᾶς τὸν γένετον. Corrigere: ἀεὶ δὲ δεγγα εἰς τὸν γένετον. *Synes.* de Provid. p. 91. B. δεγγα τε ἄωρα, καὶ βιαιότατος ἦν ἐπιθέας μιξεῖτον. Ibid. p. 107. C. P. Petit. ad *Aret.* *Cappadoc.* p. 166. Crebro etiam sumitur pro ardenti cuiusconque rei consequendae studio. *Aeschyl.* *Agamemn.* v. 223. Παθενίς δ' αἴματος δεγγᾶ, Περιόργας τὸν ἐπιθυμεῖ "Αρτεμις. *Choeph.* v. 452. Τὰ δὲ αὐτὸς δεγγα ματεῖν. *Thucydides* Lib. I. 21. ἀνηγένετο οἷς ἔνεκας δεγγα. Sic pro δεγγα ex libris scriptis legendum docuit *Jos. Wassenius* in *Duker. Praef. Dio Chrysost.* Or. XXXVI. p. 444. D. καὶ τάσσεις ὥρα πάντας δεγγαντας αὺτος σκέπαιος τὸ λόγον. *Dio Cass.* Lib. XLVII. p. 517. *Phrynicibus MStus:* Ἀκῆςας δεγγα. σημαῖνει τὸ πάντα πειραματας τοις τὸ περιέχει τοις ἀκῆςας. Adde *Foës. Oeconom.* *Hippocr.*

II. ['] 'Οργάνος.] Vide sup.

V. *Miteias* δεγγασμένος.

Οργάς^{12.} ἡ εὔγεια, καὶ λιθοῦ, καὶ αἰμαία.

Οργιάζων^{13.} Θύων, ἐπιτελῶν.

Ορέξα^{14.} δέναι, διποτεῖναι.

Ὀρ-

12. Οργάς.] In glossae fine vel addendum ex Suidā γῆ, vel intelligendum. Callimachus apud Etymol. M. p. 629. 32. ὄργαδα explicat τὸ μελάγχειον καὶ ἔνυδρον γῆν. Lexicon Rhet. MS. Οργάς. τὰ ιερὰ χωρία καλεῖται, τὰ ἀφιερωμένα τοῖς θεοῖς. Omnium optime Helladius Chrestomath. p. 19. Οργίας μὲν ποιῶς πᾶσα ἡ γῆ, ὅτη ἐπιτηδεία ποές καρκάνη νούσος. Οργάδα ἢ ἴδιας εἰδέλευοι Ἀθηναῖοι, τὰ ταῦτα θεαῖν ἀνεμένοι τὸ Αττικῆς μεταξὺ καὶ τὸ Μεγαρίδον. Euripid. Rhes. v. 282. Καὶ πᾶς ποές "Ιδης ὄργαδας πορεύεται". Bacch. v. 340. 445. Electr. v. 1163 Satyrus Anthol. L. IV. p. 460. Ποιμενίαν ἄγλωστον ἀν' ὄργαδα μέλπεται ἀχώ. ubi plura Jo. Brodæus. Clem. Alexandr. Paedag. Lib. III. p. 252. καὶ αὐτομενίσματα ἔχοντα), ἄλλη τε καὶ ὄργαδες. Heliodor. Lib. X. p. 457. 458. 461. Marmor vetus apud Bouhierium Epist. Epigraph. p. 240. Μίθεντος εὐ ὄργαδι κόμη τὸ σῶμα καλύπτει. Vide Harpocrat. in v. & Vales. in Not. Mauff. p. 314. Duker. ad Thucyd.

L. I. 139. Phrynichi MS. locum hoc pertinentem sup. v. Μετρίας ὄργασμένο attulimus. Vox in Platone deleta videtur.

13. Οργιάζων.] Phaedr. p. 346. D. καὶ ἐτελέσθο τελετῶν τὴν θέρετρα λέγειν μακαρεστάτην. ἣν ὄργιαζόμενον ὄλοκληροι μὲν αὐτοὶ ὄντες. ubi Hermias Scholiis MSS. τὸ τὰ ὄργια μετέντειν τὰ μυστήρια Οργιάζειν λέγεται. Ibid. p. 347. D. αἰς θεὸν — κατακοσμεῖ, αἰς τημίζειν τε καὶ ὄργιάζειν. Legg. IV. p. 601. C. μετὰ θεῶν τὸ τέτοδος, καὶ τοῖς δαίμονοῖς ὡγεμόρεων ὄργιαζοιτέντος ἡρωῖς τὸ μετατέτοιο. ἐπανιδεῖται δέ αὐτοῖς ὄργιαζόμενον ἡδει πατρῷων θεῶν κατὰ νόμουν ὄργιαζόμενα. X. p. 674. fin. μὴ κεκτηθεῖ θεῶν εὖ ιδίαις οἰκισταῖς ιερῷ. τὸ δὲ φανέντος κεκλημένον ἐτεροῦ καὶ ὄργιαζόμενον, πλὴν τὰ δημόσια, &c. quem locum laudavit Suidas v. Οργεῶνες, ubi male Νόμων τετάξει scribitur pro Νόμων δεκάτῳ. Idem transcripsit Timaei glossam.

14. Ορέξα.] Phaedon. p. 402. B. καὶ ἄμα ὄρεξε τὸ κύλικα τὸ Σωκράτεον. Lucian. Deor. Dial. V. p. 215. καὶ ἐπιταμείως ὄρεγτ τὸ ἔκπομα.

‘Οργιασμόν¹⁵. οἱ τὰ μυστήρια ἐπιτελεῖνες.

‘Ορχίσεα¹⁶. τὸ δὲ θεάτρον μέσον χωρίου, καὶ τόπος
ἐπιφανίς εἰς πανήγυρεν, ἔνθα Ἀρμοδία καὶ ἀρ-
σογείτον¹⁷ εἰκόνες.

‘Οσια¹⁷. τὰ ἴδιωτικά, καὶ μὴ μερικά.

“Οσια.

Liban. Opp. T. I. p. 55. C. αὐτὸς ἀν δρέπη τὸ φάρμα-
κον. Ibid. p. 16. B. Sed
hoc verbum ubique repe-
ritur. Vide *Salmas.* in
Epictet. & *Simplic.* p. 27.
Pro σωτηρίᾳ scribe περιτταῖς.

15. ‘Οργιασμόν.] Hanc vox
non extat in *Platone.*
Glossam Photius recepit
in Lex. MS.

16. ‘Ορχίσεα.] Apolog.
p. 362. G. ἀντίστοιχον
εἰ πάντα πολὺς, δεργήμης εἰς τὸ
ορχίσεας περιμένοις, Σωκράτης
καταγελᾷ. *Photius Lex.*
MS. ‘Ορχίσεα πρώτον ἀντίστοιχον
εἰ τῷ ἀνορτῷ, εἶτα καὶ τὸ θεάτρον
τὸ κατωνήμικυκλον, τὸ καὶ εἰ κο-
ροὶ ἥδοι εἰς ὀρχήσιον εἰς τὴν ὄρ-
χίσεαν· ἔτι γαρ τὴν θίαν ἦκε τὸ
(sic) ἐκεῖ, φησίν οἱ Καμικές.
Idem: ‘Ορχίσεα. τὸ νῦν τὸ
θεάτρον λεγόμενον σύγμα. Qua-
rum glossarum posterior
etiam est in *Lexico Rhet.*
MS.

17. “Οσια.] Leng. IX.
p. 652. D. μηδὲν Διαφέρειν τῷ
ἀλέποντι, μηδὲν ἢ συμιχόν ὑφε-
δομένων, καὶ ἐξ αὐτῶν οὐ σίται.

Ibid. p. 662. B. γενήτορε
τε αὐτοῖς καὶ ἐισιχον καὶ θεραπευ-
τῶν στίσιν τε καὶ ἵσπαν ἐπ' ἀμεί-
βοις τύχαις γνιγνάται τὸ πατέρος.
Polit. I. p. 416. G. καὶ
ιερά καὶ στίσια, καὶ ἴδια καὶ δη-
μόσια. ubi vide Scholasten.
Marmor. Arundell. II. 58.
Μιθύσθω τὸ ὁ ταρίξας τῷ στίσια
αερούδων τὰς σίτια. quod re-
cete de publico aerario ac-
cipi, loci contextus osten-
dit. *Dio Cassius* cum ali-
bi, tum *Lib. LI.* p. 636.
πολὺν τὸ καὶ πλέον ἐκ τοῦ στί-
σιαν κατημάτων, καὶ εἰς τὸ ἄλλων
καὶ στίσια καὶ θίαν ἕτεροις. *Li-
ban.* Opp. T. I. p. 894.
A. κατελύσθω τὸ ὁμότονον, καὶ ιερά²
καὶ στίσια. *Hesychius* & *Photius Lex.* MS. ‘Οσιας θα-
λάσσας. τὰς μὲν θίας, ἀλλὰ ἀ-
λεωπίνας. *Lexicon Rhetor.*
MS. “Οσιαν. τὸ ἴδιωτικὸν καὶ τὸ
ἀνθεάτρον, οἷον αερὸς οἱ ἴσπει³
βαδίζειν, οἷον ἔσιον, καὶ παρὸς
εἰσηλον καλεῖ⁴ τὸ βάσιμον. ἄλ-
λοι τὸ, τὰ δημόσια. Vide
quos laudat *Albertus ad*
Hesych. in v. Hanc vo-
cem merito dixeris inter-
pre-

Οὐδα¹⁸. Φίμη, μαντεία καὶ Δῆλος κληδόν^Θ.

Οὐκ

pretum scopulum: ad quem cum etiam Jo. Taylorus ad *Lysiam* offendisset, post, a *Dorvillio* ad *Charit.* p. 112. erroris admonitus, vocis vim tam erudite declaravit ad *Aeschinem* in *Timarch.* p. 90. nihil ut aliorum industriae reliquum fecisse videatur. Ex *Timaeo* glossam sumvit *Photius Lex. MS.*

18. Οὐδα.] *Timaei* glosfa sic legitur apud *Suidam*: "Οὐδα, καὶ ὄσα. Φίμη, μαντεία, θεῖα κληδῶν. Jam etsi θεῖα κληδῶν recte dicitur, ut apud *Max. Tyr. Diss. XXXV.* p. 415. & *Ety-mol. M.* p. 635. scilicet nunc tamen sequar *Timaei* lectionem, confirmatam a *Photio Lex. MS.* ubi etiam καὶ bene omittitur, & defensam a Piersono ad *Moerid.* p. 280. Huc adde Scholasten *Platonis*: "Οὐδα. φίμη, μαντείας Δῆλος κληδῶν. καὶ οὐδεὶς, τὰ μαντεύεις. ubi in MSS. eodem errore, quo in *Moeride l. c. ante Piersoni editionem*, δη- τεύεις pro οὐδεὶς scribitur. Οὐδαν, vel Attice οὐδαν, menini T. H. explicare

vocem divinitus missam, quae saepe quidem ad aures accidat, sed plerumque in animum illapsa, tacitum praesagii sensum commoveat, quo quis vel ad agendum impellatur, vel a proposito deterratur. *Homer. Od. A. 282.* Ἡ τις τοι εἴπης βροτῶν, ηὔσαν ἀκέρης. Ex *Diis. Apollon. Rhod. I. 1087.* Αὐλαινοί οὐραὶ εὐαίτιμοι ὄσαν ἀκέρησ. ubi vide Schol. Tum rumor est incertus, qui quod nullum auctorem habeat, divinitus existere putatur. Ie Circo οὐδαν. Διὸς ἄγειλον vocat Poëtarum princeps II. B. 94. & *Od. Ω. 412.* *Apollon. Rhod. III. 1110.* Ιελοὶ δὲ οὐδεὶς διπέροθεν οὐτις τις οὐδα, Ήτε τις ἀχειλός οὐρα. Denique accipitur pro tacita mentis divinatione, ominatione, aliquando pro omine ipso. *Plato Legg. VII. p. 632.* D. quo *Timaeus* respexit: ἀρ σὸν ἀθημίαν καὶ κακὴν οὐδαν καὶ μαντείαν πατεῖ τις καὶ τοῖς ἀλλοις ἀν σίκειοις φέρεσθαι εὐτίθεις; *Aelian. H. A. Lib. XII. cap. 1.* καὶ τινες τέτων δαιτη πισινέραι εἰνάρι σφιζειν οὐδαν ἀγαθήν. *Lib. XVI. cap. 16.*

Οὐκ ἄλλως πεγνοῖ¹⁹. ὁ μάτην.

Οὐκ

ἔκασθο τὸ οὐδετάλινον ἐνύπνιον, ηὔθηται τινά, ηφύμην, ηὔρην σὸν εὐερδεον υφορωμένων. Porphyrius de Abst. Anim. L. II. p. 92. καὶ δι' οἰστερήσων ηὔθηται οὐδετάλινος ἀγελοί δαιμόνες πεφτέποντες, ηὔρηνόντες τὸ δυτο-Επούμενον. Hinc οὐσεῖς, & Attice οὐθεῖς, *in instinctu quodam secreto futura prae-fagire*, augurari, omi-nari. quam significandi-vim attingit Jof. Scali-ger ad Senec. Thyest. v. 605. Phrynicus MStus: Ὁπίσμενθο, Ὁπίση, Ὁπίσενθομην, τὸ σηραπῖνον ἐτινὲπιψήφιζων (l. ἐπ. φημίζων) ηὔρηνόμενθο. Plutarch. de Is. & Osir. p. 36. ηὔρηνότα ταῖς τέτων οὐθεῖς ηληδότι παιχόνται. Ae-lian. H. A. Lib. I. cap. 48. καὶ οὐθεῖνοτα γε περὶ τῶν ἔκεινα βοὺν οἱ συνιέντες θεριθῶν καὶ οὐδέποτε ηὔρηνότας. Lib. III. cap. 9. Οἱ τε οὐδέποτε θεριθῶν ηὔρηνότας παρεργυλάπτοντες, σὸν εὐ-σύμβολον εἰς μαντείαν οὐθεῖται εἶναι φαῖται. Sic veteres ad unum omnes. At Diony-sius Halicarn. οὐθεῖς & οὐθεῖται in deteriorem par-tem dixit pro abomina-ri, religioni ducere. Vi-de Ant. Rom. Lib. II. p. 91. Lib. IX. p. 58¹. alios-que locos in Sylburgiano

Indice notatos. Quam vim eidem verbo per jo-cum risumque tribuit Lu-cian. Lexiph. p. 340. οὐ-τενόμενη ηὔρητε οὐδετάλινον οὐτοῦ. Huc assūmenda sunt ea, quae de vocibus φήμη & κληδὼν perdo-cte copioseque disputavit Wyttēnbachius Bit. Crit. Vol. III. P. 1. p. 57.

19. Οὐκ ἄλλως πεγνοῖ.] Va-riant in hujus glossae scrip-tura & Photius MS. & Suidas. Prior ita exhibet: Οὐκ ἄλλως ποιεῖται. Posterior hoc modo: Οὐκ ἄλλως ποιεῖ-ται. Photii lectio placet Kuster. Reete. Pertinet enim glossa ad Phaedr. p. 338. G. ηὔρη φιλοτιμομένης ἐπι-δεικνυαῖς περὶ ἄπαντας, οὐτι σὸν ἄλλως αὐτοῖς πεπόνηται. ut Eu-ripid. Hippol. v. 301. ἄλ-λως τέσσερες μοχθεῖμεν πόνος. "Αλ-λως pro frustra tritissi-mum est. Cratyl. p. 276. A. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ ἄλλως οὐ ξεῖθο ταῦτα φθέγξαῖς. Phae-don. p. 401. D. ταῦτα μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Axioch. p. 731. B. μὴ συν-ποθέμενθο ἄλλως γέ πως μίαν αἰθρίται. Vide Hemsterh. ad Lucian. Contempl. p. 488. & ad Aristoph. Plut. p. 269. Phrynicus MS.

^{"Αἰδεῖς}

"Αἰδεν ὄμοια. τημαίν τὸ μάτην λέγειν τὸ γὰρ ἄδειν ἐπὶ τῷ μάτην λέγεις. Lege & distinguere: "Αἰδεν ἄλλως, ὄμοια τημαίν τῷ μάτην λέγειν. τὸ γὰρ "Αλλως ἐπὶ τῷ μάτην λέγειν". Proverbium ex Append. Vat. I. 3. "Αλλως ἄδεις ἔχων. ἀντὶ τοῦ, μάτην λέγεις, καὶ ληρεῖς. ubi ἄλλως eodem errore elapsum restituit *Valckenarius* ad *Herodot.* IV, 77. *Zenobius* I. 72. "Αλλως ἄδεις. ἐπὶ τῷ μάτην πονεῖσθαι. Ad hoc proverbium allusit *Aristaenetus* I. 27. πολλὰ τὸ εὐός σενωπὸν διέρχεται μάτην. ἄδεις δὲ ἄλλως, καὶ τοῖς ἔμοις ὁσὶν ἀπιθάνως. ubi tolle μάτην, tanquam explicatiōnem vocis ἄλλως. *Suidas*: Οὐκ ἄλις, καὶ ματαιῶς. Corrigendum: Οὐκ ἄλλως. Saepe ἄλλως ponitur pro temere, nullo certo consilio. *Criton.* p. 371. C. ὅτι ἄλλως ἔνεκα λόγις ἐλέγειο. *Phaedon.* p. 384. A. ἄλλως οὐδὲ λόγῳ στρεψίνειν. *Lucian.* *Decor.* *Dial.* XX. p. 255. ἄλλως ἥραμψη. ubi vide *Hemsterh.* Quam notionem multis exemplis illustravit *Jac. Perizonius* ad *Aelian.* V. H. II. 13. p. 106. Denique ἄλλως exquisitiore ratione sic cum nominibus jungitur, ut ejus vis non aliter, quam Latino prorsus, vel non

nisi, exprimatur. Theaset. p. 128. G. ὅτι καὶ λῆπτος εἰσὶ, γῆς ἄλλως ἄχθη, ἀλλ' ἄνδρες. non nisi pondera terae. Quod Scholiares ductum esse monet ex *Homerico*, ἑταῖροι ἄχθει ἀρέπου, II. Σ. 104. *Platonem* imitatur *Heliodor.* V. p. 247. οὐδὲ περιβάντης, ἄχθει μὲν τηνάλλως. ubi omnino scribendum: ἄχθει μὲν γῆς ἄλλως. *Polit.* VI. p. 457. D. γέτω γὰρ αὐτὸν ἡμεῖς δικαῖως καταγελάμεθα, αἱς ἄλλως εὐχαῖς ὄμοια λέγοντες. *Euripides* apud *Lycurg.* in *Leocrat.* p. 220. Μὴ χάματ' ἄλλως σὺ πόλει περικότα. *Demosthen.* de F. L. p. 123. οἱ δὲ ἀντιλέγοντες, ὄχλοι ἄλλως, καὶ βασικαῖς κατεφαίνετο. quem flosculum ex eo carpsit *Dio Chrys.* Or. LV. p. 561. Καὶ ὄχλον ἄλλως καὶ φλυαεῖν ἡγεταῖς. *Aristides* *Oratione in Leptinem*, quam nuper edidit *Jac. Morellius*, vir egregie eruditus, p. 88. λόγῳ ἄλλως ἀπαντει ταῦτα οἷμας δοξῇ. non nisi fabula. *Dio Cass.* LXVII. p. 1101. ἀλλὰ τοτε μὲν καλώπισμα ἄλλως οὐ. *Julian.* Or. III. p. 118. Β ματαιῶς ἄλλως ωτοψίας. De hac vocis potestate non poenitebit legisse *Jo. Toupium* ad *Longin.* p. 167.

Οὐκ ἔτως²⁰. ἐκ ἑτησίως γεγραφῶς, ἢ ματαιώς.
Οὐκ ἐν τιμονίᾳ²¹. ἐκ τοῦ αἰνιγμῷ, ἐκ τοῦ ἀλληγο-
ρίας.

Oὐχ

20. Οὐκ ἔτως.] Repone: Οὐκ ἵτος. τὸν ἑτησίν. Sed corrupto verbo γεγραφῶς quomodo medear, in praesenti non reperio. Polit. III. p. 443. H. Οὐκ ἔτὸς πάντα γέγραψε τὸ φυσικό λέγειν. Πάντα, ἣν εἴ τι γάλη, εἰκότως. Polit. VIII. p. 501. C. Οὐκ ἴτος οὐ τε τεγγαρδία ὅλως σοφὸν δοκεῖ εἶναι. Ad utrumque locum Scholia videnda. Anaxilas apud Aiben. Lib. X. p. 416. F. Οὐκ ἴτος ἱρατῶς περιστόλες τινίσ. Philetaerus apud cundem L. XIV. p. 572. D. Οὐκ ἴτος ἱταίγας ἱερόν ιστι πανταχοῦ. Aristoph. Pluto v. 404. Acharn. v. 410. &c. Themist. Or. II. p. 34. D. A Platone locutionem summisit Hermias Scholiis MSS. in Phaedrum: Οὐκ ἴτος γὰρ καὶ παρεῖ τῷ Εὐερπίδῃ (Hec. v. 497.) Ταλθύβῳ φοιτήρων μὲν εἰμι, ἀλλ' ὅμως θαρεῖν τοξευόν. Addo Photii glossam e Lex. MS. ut ex ea Suidas castigetur: Οὐκ ἴτος. ἢ παπεκότως, (Suidas male, Οὐκ ἴτος, η ἢ εἰκότως) η ἢ μάτην, παρεῖ τὸ ἑτάριον, η ἢ οἱ μάταιοι. οἱ οἵ, ἢ μάτην.

In Codice Timaei, teste Villoisono ad Longum p. 179. manus recentior ad hanc glossam adiscripsit: Οὐκ παταλέλειπτο. ἢ πατελείφθη. 21. Οὐκ τοῦ τιμονία.] Quam recentiores ἀληγορίαν dicunt, veteres τιμονίαν dixisse, pulcre monet Plutarch. de aud. Poët. p. 19. E. εἰς (μίθης) ταῖς πάλαι μὲν τιμονίαις, ἀληγορίαις ἢ νῦν λεγομέναις, παρεχθεισθέντες καὶ παρεσφόντες ἔνοι. Ex quo loco recte argumentum duxit H. Vales. de Critic. I. 9. p. 157. quo probaret, Allegorias Homericas, quae sub Heraclidis nomine circumferuntur, non veteri illi Pontico, sed alteri recentiori, Heraclidi esse tribuendas. Plato Polit. II. p. 430. B. Θεομαχίας ὥστας Ομηρῷ πεποίκην, ἢ παραδεκτίον εἰς τὴν πόλιν, γάτ' τοῦ τιμονίου πεποιημένας, γάτ' οὐκεν τιμονίου. οὐ γὰρ ιερός, ἢ εἰς τε κείνην οὐ, τι τε τιμονία, καὶ οὐκ, &c. quem locum laudans Olympiodorus Scholiis MSS. in Gorgiam, τιμονία iteim ἀληγορίαν interpretatur. Dionys. Hal. Tī-

Οὐχ ἥκισα^{22.} πάνυ· ὡς Πορφύρ^{23.} ἐν τῷ περὶ τὸς δόπος ἔνθετος χωρίζοντας τὸ νοητόν· διενεχθέντες δὲ περὶ αἰλαγήλας τὸ παρηγμένον αὐτῶν τὸ δόξην ἔχει ἥκισα.

"Οφλεύ.

Τέκμη p. 51. καὶ γὰρ ἀδὲν πλέον
ἔ καθ' ῥωτοῖς λέγειν. Alci-
phron Lib. II. ep. 4. p.
248. καὶ ἀπέριμα δι' ῥωτοῖς Αἰ-
γυπτίοις θέλων ἀστεροῖς σε
Ἄργυραθέλαιν. Menander Rhei-
tor p. 598. μὴ γὰρ τέτο,
εἰ καὶ καθ' ῥωτοῖς εἴρη), περὶ
ἄλλο τι ἔχει δρόβως. Origenes
contr. Cels. I. IV. p. 189.
ἄρχει μόνοις Ἐπικῆν εἰς ῥωτοῖς
ἕξεις φιλοσοφεῖν; Synes. Dion.
p. 53. A. σπαρεῖται τὸ θεῖον
ἀπαν ταῖς ἀτόποις ῥωτοῖς αἵ
αὐτῆς. Hanc loquendi ra-
tionem attigerunt Ca-
saubon. ad Sueton. Vesp.
13. & Mangejus ad Phi-
lionem T. I. p. 304. T. II.
p. 180. sed abunde illu-
stravit Budaeus Comm.
L. Gr. p. 913. In Timaei
Codice manus recentior
huic glosae adjecit ver-
ba, εἰς τὸν ῥωτήψι, ut te-
statur Villoison. l. c.

22. Οὐχ ἥκισα.] Pro πάνυ
MS. ἔ πάνυ. Vide nota-
ta ad v. "ἥκισα." Sophist.
p. 148. init. καὶ δὴ καὶ τὸ
ξένον ἔχει ἥκισα θεῖον συνοπαδὸν
γεγράμπεν. Politic. p. 182.

A. Ταῦτα τε ἔχει ἥκισα αὐτῆς
ἔνεκα τὸ δυχερέας. Protag. p.
193. B. Εὖ ἔμοιγε ἔδοξεν· ἔχει
ἥκισα ἢ καὶ τῇ τοῦ ἡμέρα. Cra-
tyl. p. 271. D. καὶ ἔχει ἥκισα
αἱ γυναῖκες, αἵπερ μάλιστα τῶν
ἀερατατῶν φανὴν σαΐδει. Sym-
pos. p. 317. D. Phaedon.
p. 402. D. Polit. II. p.
428. H. &c. Recte igitur Atticis adscribit Moe-
ris p. 281.

23. Πορφύρ^{24.}] Plotinus
librum scripserat, ὅτι τὸ
ἔντονος τὸν τὸν καὶ τὸν
cui alium
opposuit Porphyrius, ὅτι
τὸν τὸν ὑφέσικε τὸν νόημα. Sed
post in Plotini senten-
tiam concessit, publice
retractans suam. Quae de
se ipso commemorat Porph.
de Vita Plotini p. 123.
Illa Palinodia hic lau-
dari videtur. Neque
quicquam caussae est,
quare haec scripta cum
Luc. Holstenio de Vita
Porphyr. cap. X. p. 269.
vel suppressa ab ipso au-
ctore, vel una cum eo
periisse putemus. Por-
phyrii verba, & mutila &
cor-

"Οφλειν²⁴. ητιᾶθρ ἐπὶ δικασηρίᾳ.

"Οχθας²⁵. γῆς ανασήμαστο.

II.

Παιανίζει¹. ὁ Παιάνας ἐπικαλεῖσθ. ἦν δὲ ὁ ὄχθος
καὶ ἐπὶ ἔργος ἀρχομένος, καὶ ἐπὶ τῇ γίνῃ τῷ
λέγεται.

Πα-

corrupta, sic redintegranda videntur: διενεκθέντες δὲ
αὗταις ἀλλήλαις οὐκέτι τὸ παρηκόλουθον
μένον αὐτῶν τὸ δόξης ς καὶ οὐκέτι.
Ceterum in praef. de-
monstravimus, hunc Por-
phyrii locum non a Ti-
maeo esse allatum, sed a
studioso quodam lectore
primum margini adscri-
ptum, mox, ut fieri so-
let, in textum irrepsisse.

24. "Οφλειν.] Legg. V.
p. 611. G. ὁ δὲ ὄφλων, ἀλο-
τοστότον μέρος δοτοίζει. VI. p.
614. H. ἡπειρὸς ὁ φεύγων ὄφλη,
πεινῶν κτημάτων μὴ μετεχέτω.
IX. p. 660. C. X. p. 673.
G. Frequens etiam est
plena locutio, ὄφλειν δίκην.
Hipp. Maj. p. 100. C.
Apolog. p. 368. C. Legg.
VIII. p. 648. E. & alibi
fæcere. Pollux VIII. 22.
Moeris. p. 426. & ibi

Pierson. Pro ἵπι Plio-
tius Lex. MS. & Suidas
legunt εἰς.

25. "Οχθας.] "Οχθας scribit
Oudendorpius ad Thom. M.
p. 667. inductus a Gram-
maticis, qui ὄχθη de *ripa*,
ὄχθος de *tumulo* dici vo-
lunt. Sed quam vanum
hoc discrimen sit, osten-
dunt viri Graece doctissi-
mi, Villoisonus & Tol-
lius ad Apollon. Lex.
Homer. in v. Vox in Plat-
tone quaerenda.

I. Παιανίζει.] In men-
dosam Cod. scripturam,
ἵπι ἔργος ἀρχομένος, & Pho-
tius Lex. MS. & Etymol.
M. p. 657. 18. conser-
tient. Quae lectio con-
flata videtur ex duobus
Grammaticis, quorum al-
ter scriperat, ἔργος ἀρχομένος,
alter, ἵπι ἔργος ἀρχομένος.
Lexi-

Παιδεργία². παιδοποΐα.

Παλιναιρέσα³. Φευκή, ἔκβλητα, τὸ συναγτίον τοῦς αὐτῇ τῇ αἰρέσῃ πάθῳ ἐμποιεῖντα. σημαίνει ἃ καὶ τὰ πάλιν αὐτὰ σὺν Τιμαιῷ παλιναιρέσα γὰρ φησι γεγονότα πάντα καὶ διεφθαρμένα.

Πα-

Lexicon Bibl. Coissin. p. 238. Παιανία. — ἢντις θεός γὰρ ἔργον ἀρχομένες (1. — 185) τότε λέγεται. At Suidas, in

ceteris conveniens, legit: — ἵππι ἔργον ἀρχομένες, ut Timaeum quoque scripsisse arbitror. Axioch. p. 729. C. σύνθημας μονονυχίας παιανίζοντες εἰς τὸ χρεῶν ἀπίεναι. Epist. VII. p. 721. F. παιᾶντα τινὰ ἀναστοσάντες βάροσσοις ηγετούσι πολεμικόν. Legg. III.

p. 594. F. Θεῖντες ἃ τις ἀν αὐτές μάλιστα ἐκάλεσεν· ηγετούσις, ἔτερον. Sympos. p. 317. A. ἄλλοις μέν τις θεῖντος ὑμνεῖς καὶ παιᾶντας εἴρης ταῦτα ποιῶντας πεποιημένες. ubi MS. Parisin. & Scholia festes, παιᾶντας.

Athenaeus IV. p. 179. D. laudans locum ex eodem Sympos. p. 316. E. pro ἄταντες τὸ θεῖντον ποστούσι παιανίσαντες. Aristophan. Pac. v. 554. Ἀλλὰ πᾶς χώρα τοῖς ἔργον εἰς ἀγρὸν παιανίας. ubi vide Schol. Non abutar otio in pluribus colligendis. Ut παιᾶν & παιᾶν promiscue scribi-

tur, sic etiam παιανίζειν & παιανίζειν. Vide Davis. ad Maxim. Tyr. Diff. XXXV. p. 622. & Wesseling. ad Diodor. Sic. XIII. 16.

2. Παιδεργία.] Legg. VI. p. 623. C. καὶ τοῖς τέτοις δεῖ μὴ τὰ σωμάτων ἀψκευχμέναν ταῦτα μέθης γίγνεσθαι παιδεργίαν. Unde vocem excerpit Pollux III. 14. Glossula quoque est apud Phot. Lex. MS. & Suidam.

3. Παλιναιρέσα.] Apud Photium Lex. MS. sic legitur haec glossa: Παλιναιρέσα. Φευκή, ἔκκλητα, τὸ συναγτίον τῇ αἰρέσῃ πάθῳ ἐμποιεῖντα. σημαίνει ἃ καὶ παλ... . . . σὺν Τιμαιῷ παλιναιρέσα γὰρ &c. Sicilicet p. 548. E. παλιναιρέσα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα, τό, τε αἷμα αὐτὸς πρῶτον διόλυνει, καὶ αὐτὸν ὕδειμίαν τροφὴν ἔτι τῷ σώματι παρέχοντα, &c. Timaei glossam praeclarare explicat & commendat praeceptor meus suavissimus: „Primum τὸ „, εἰ. τοῖς αὐτῇ τῇ αἱ. hunc „, sentim habent: quae „, con-

Παλίμβολ^{Θ.} 4. ὑποπήρχε καὶ ὑπελθεῖται, πολυμετάβολός τε, καὶ ἐπὶ μιᾷ γνώμῃ μὴ μένων.

Πα-

, contrarium in ipsa electione affectum excitant, mentique insinuant: odii scil. & fugae, ut quae modo videbare probatus, nunc averso animo fugias ac vites. Sensus paullum differt in Photii lectio- ne, affectus optioni vel electioni contrarius. Tum voci corruptae nihil pro- pius invenio quam παλιμβόλην vel παλισυζην. ea fere potestate capiendum in Platone: dixerat, quo motu liquorum justo & naturali οὐγιαίνει, ξυμβαίνη τὰ ποδά. at si contraria via retro agantur, sanguinem corrum- pi, nutricemque virtutem interire &c. Idem paene παλινάγξει, quod simili modo Numenius Pythagoricus usurpavit apud Euseb. Praep. Euang. XV. p. 819. καὶ γεννητὴ καὶ παλινάγξη. ite- rumque de Arcesilao p. 730. A. ἔλεγε καὶ ἀντέλεγε καὶ μετεκυλιδέτο κάκεῖεν — παλινάγξει καὶ δύσκειται καὶ παλιμβολός τε ἄρα &c.”

Hactenus ille. Ceterum

vocem παλινάριψη omnium eruditissime exposuit Harpocration, Pindarum, etiam docens, aedificia, quae diruta fuerint, & rursus instaurata, παλινάριψη appellasse. Quo fortasse etiam referendum illud Phrynichi Σοφις. Παγγον. MS. Παλινάριψη. τὰ σὺ καταλύτεως οἰκοδομίας παλαιᾶς εἰς ἐπέρχεν περιστρατὸν οἰκοδόμηται ἐμβαθύειν. Hesychius: Παλινάριψη. ἐπεσκευασμένον καὶ οἴον σὺ παλαιῆς κακαινοποιημένον, παλισύρησπλον. Vulgo minus recte scribitur παλινόγεισπλον. His accedat Suidas: Παλινάριψη. τὰ ἐπεσκευασμένα, καὶ οἴον ἐπίγιαφα. οὐ κανὰ δέ, οὐδὲ οὐγῆ. Eadem fere παλιμβολα vocat Nicander apud Athen. IX. p. 370. A. οὐδὲ οὐκεί Πέλματι οἴσι πέδιλα παλιμβολα κασσύπαι. ubi πέδιλα παλιμβολα sunt calcei interpolati, non calcei mutatorii, ut cum interprete accepit Spanhemius ad Aristoph. Plut. v. 662. Comici apud Polluc. VI. 164. παλιμπηγα, clavis suppedita, dicunt τὰ παλαιὰ καστιματα.

4. Παλιμβολ^{Θ.}] Proprie ser-

Παρακαταβολή^{s.} ἀφθεγμῖς οὐ δεκάτη μέρες οὐ τι-
μίματ^ο.

Πα-

servus nequam, ὁ πολλάκις ἐπ' ἐμπολῆ μετασεβλημέν^θ, παλίμπεδ^ο. Sic optime *Harpocration*, leviter commendatus ex *Phot.* Lex. MS. Vide *Eustath.* ad Od. A. p. 1415. & *Hesych.* in v. Deinde quilibet veterator, *callidus*, *vafer*, *fallax*. *Glossa* fluxit ex loco nobilissimo Legg. IV. p. 596. D. ἐμπορίας γὰρ καὶ χειρατίσμ^θ οὐδὲ καπηλείας ἐμπιπλᾶ^σ εἰσιτὴν θητην παλίμπολα καὶ ἄπιστα ταις ψυχαῖς σύντιθε^σ. *Dio Chrysost.* Orat. XXXI. p. 321. A. φύνει^θ τὸς ἀγαθὸς ἀδημας ὑγιεῖς, καὶ μηδὲν παλίμπολον ἔχοντες, μηδὲ δυσχερές. ἀλλὰ πλεῖστον ἀπάτης καὶ πονηρίας ἀπηλαγμένες. Ibid. D. conjunxit παλίμπολα & παλίμπεδα. *Plutarch.* Crasso p. 555. D. δολερὸς καὶ παλίμπολος ἀνή. *Aristides* Tom. I. p. 444. ἀρ' εὖ αἰχμὴ καὶ παλίμπολον ἢν διπδέντες τῇ ιστιγόῃ &c. *Liban.* Opp. Tom. II. p. 126. D. ἀντὶ βατέλων, εὐπειθεῖς. ἀντὶ βατέλων, βεβαίες. *Theopist.* Orat. XXI. p. 247. B. ἀλλ' αἱ κακάργον τινα καὶ παλίμπολον, ματιγχην παραδε-

σεις. *Aristaenet.* Lib. I. ep. 28. *Albinus* apud *Fabric.* B. Gr. Vol. II. p. 44. πάλω in his compositis contrarium, vel vi- tium denotare, docent *Valckenar.* ad *Euripid.* *Phoeniss.* 1346. & *Toupius* Emend. in *Suid.* T. III. p. 3. Post παλίμπολ^ο in margine Codicis scri- ptum esse, πάγια. τεργυρικὴ σημ. monet Cl. *Villoiso- nius* ad *Long.* p. 180.

5. Παρακαταβολή.] *Codex MS.* δικαιάρια, pro quo re- censit *Photius* Lex. MS. & *Suidas* δεκάτη μέρες. Contra male *Suidas* ἀφθεγμῖς dedit pro ἀφθεγμῖς. *Pollux* VIII. 32. Παρακαταβολὴ, ὅτις ἀγ- τιλέγοι, αἱ αὐτὸς δικαιότερ^θ ἀνέχειν τὸ κλῆρον ἐξ ἀγχιστείας, ή Διψηκῶν. παρακατέβαλε ἢ τὸ ζεῖα τὸ δίκατον, αἱ ἀφτεισο- Καν, ἀν ἕπιθη. *Lexicon Rhet.* MS. Παρακαταβολὴ καὶ Παρακαταβάλλειν. ἀργύρεον ἐπὶ καταβαλόμενον ἐπὶ τὸ ἀμφισβη- τεμέναν χειριστῶν δεδημοσιευμέ- νων ἀφει τῷ πόλιν, η κλήρων, η ἐπικλήρων ἀφει τὸ διώτας, εἰ ἕπ- τηθεῖν εἰς τῷ δίκην. cui con- sentit *Harpocration* in v. ubi vide *Maussac.* & *Va- les.*

Παρεπταχθείς⁶. παρ' αὐτὸν ταχθείς.

Παρεσία⁷. σάσις ὁδῷ τινα ἀτιμῷ· γίνεται ἐπὶ⁸
τὴ χρεωφειλεῖων.

Παρεπτενεῖς⁹. δύολεῖς, ἐπὶ πλέον παρεπηκίζεις.

Πάρ-

Ies. Grammaticus MS. qui Δικῶν ὄνοματα collegit: Πα-ρεπταταξαλεῖν, τὸ διδόναι τὴν ἔγκυον, ὅτι δικαίως ἀποτελεῖ. Ex Platone hanc vocem non annotavimus.

6. Παρεπταχθείς.] Respicit Polit. VIII. p. 496. F. ἰχνός ἀνήρ, πέντε, ἡ λιαρίνῳ, παρεπταχθείς σὺ μάχη πλεύσιος ἵσκιατροφηνότι. Glossa quoque est apud Phot. Lex. MS. & Suidam.

7. Παρεσία¹⁰.] Legg. IX. p. 652. F. Θάνατον ἥσει, ἡ δεσμὸς, ἡ πληγὴ, ἡ τινας ἀμέροφες ἔδρας, ἡ σάσις, ἡ παρεσία εἰς τὸν τὸ κάρας ἔχασα &c. Hic locus observabatur Dioni Cass. Lib. LV. p. 790. ἔδρα τε ἀτιμοι, ἡ σάσις ἐπονειδίσοι, τό, τε αφελυπτῶντας τὸν τὸν φρονητῶντας, συχνὰς βελτίσσες ἐπεινέσε. ut recte monuit Is. Casaubonus, de hoc poenae genere exquisita tradens, ad Sueton. August. cap. 24. Pro παρεψίᾳ τινος Suidas habet παρεψίᾳ τινος.

Mox Photius Lex. MS. γίνεται ἐπὶ.

8. Παρεπτενεῖς.] Lyside p. 106. C. παρεπτενεῖς] οὐδὲ σῆ ακένω θαμὰ λέγοντο. Euthyd. p. 227. F. καὶ τὰ ἀνδρεῖς γελῶντες καὶ προστάντες καὶ χαιρόντες, ὅλης παρεπτένης. Sympos. p. 329. E. καὶ ἔτοιμά ἦσαν οὐτέ τέταν καὶ θλιψιάζεις τὰ ἀδενέσατα τοῖς ἰχυροτάτοις, καὶ οὐνεραποθνήσκειν, καὶ αὐτὸς τὸ λεπτὸ παρεπτενόμενα, ἀστέκενα σύλεψεν. Xenophon Memorab. Socrat. III. p. 163. οἱ παρεπάθη μικρῷν ὕδοι πορευθείς. Philo T. II. p. 112. παρεπτένη λιμῆς τὰς γαστέρας. Plutarch. Tom. II. p. 117. F. ταῖς οὐ σώματι αἰνίαις παρεπτενομένες. Aristides Tom. I. p. 313. καὶ παρεπτέμηντι τοῖς τὸ συμβούλουν. Levi mendo liberandus est Eunapius Aedes. p. 41. ὅτι δῆμῳ οὐδὲ λιμῇ παρεπαθεῖται, συντεταγμένοις. Scribe, οὐδὲ λιμῇ παρεπαθεῖται. ut p. 153. καὶ πολλῷ καμάτῳ παρεπτενόλο. Verbi vim suo more, id est, egregie ex-

Πάρεσιν^{9.} ἐκ παυτὸς δυνατόν ἔτι.

Παρέμα^{10.} ωδοιτόμα.

Πάρ-

explanavit Casaubonus ad *Athen.* IV. 14. p. 285. attigit etiam *Valckenarius* ad *Euripid. Phoeniss.* v. 1691. Simplex τείχος eadem fere significatione est apud *Chariton. Lib. I.* p. 4. ἥμεις ἢ ἵταθημεν αὐλεῖοις θύραις αεραγενπνῆτες. ubi vide *Dorvillium.* Pro παρατεῖσι *Photius MS.* errore manifesto exhibit *Παρατεῖσις.* *Suidas* vero, *Παρατεῖσις*, quod bene correxit *Kusterus.*

9. Πάρεσιν.] *Gorg. p. 281. C.* & alibi. Mox: Παρέσιν. ἐξόν, δυνατόν, δέον. Utraque glossa est apud *Photium Lex. MS.* & *Suidam.*

10. Παρέμα.] Hujus raffissimae notionis ratio, nondum, quod sciam, explicata, pendet ab indole Mediorum. Ut ἵμι & ἴφιμι est mitto, ἵμι & ἴφιμι, mihi mitti volo, id est, supio, peto, sic παρέμι, admitto, παρέμα, ad me admitti volo, id est, precor, deprecor. *Apolog. p. 358. E.* καὶ μὲν τοι καὶ πάντι, ὡς ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τέτο νῦν δίομα καὶ παρέμα. quod ipse *Plato* per παρατέμα post explicat p. 363. A. ὅπερ

καὶ ἀρχὰς νῦν παρητησάμην. *H. Stephanus*, quamvis dubitans de lectionis sanitatem, bene tamen comparavit *Polit. I.* p. 415. F. τῷς ταῦτα κακέργη καὶ συκοφάντη, εἴ τι δύναται. εἰδὲν τοῦ παρέμα, quem locum respexit *Phrynicus MS.* οὐδὲν τοῦ παρέμα. εἰδὲν παραιτήμα, εἰδὲν διπρέπομα. Idem verbum olim extitit *Legg. V. p. 610. F.* At nunc glossa ejus locum occupat: ιδιώτη σῇ ἀνάρα ποτὲ ἀνάγκη τις γίγνεται διπρέπειν, παραιτησάμενος μὲν τὸς ἀρχοτας διπρέπειτο. Sed vetus & legitimum παρέμενος restituendum est ex Codicibus Parisino & Leideni, in quibus perspicue scriptum legitur: παρέμενος μὲν τὸς ἀρχοντας διπρέπειτο. *Lexicon MS.* in Bibl. Regia: Παραιτημα σε, καὶ Παρητησαλο αιτῶν, καὶ Παρητησαλο τὸ πρᾶγμα, εἰ δεῖ λέγειν, ἀλλ' εἰσ οὐτι Παραιτημα σε συγκάμην ἔχειν, καὶ Παραιτημα σε μὴ χαλεπαίνειν. Ξενοφῶν. τὸς μὲν θεοὺς παραιτήσῃ συγκάμοις σοὶ εἶναι. λέγεται ἐπὶ τοῦ αὐτῆς Παρέμα. *Longinus Art. Rhet. p. 714.* inter verba, quae orationem illuminent, etiam

παρ-

Πάρνοψ^{11.} ἀκείδθ εἰδθ.

Πάρηνθος^{12.} ὅρθ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τὸν Αττικῆς.

Παρόν^{13.} ἔξον, δυνατόν, δέον.

Πατρόχος παρθένος^{14.} τὸ ὄρφανης καὶ ἐπικλήρος, ἢ
ωροσήμο τὰ δύο πατρὸς ἔχειν.

Πα-

παεῖας recenset: τὸ τε παεῖας παεῖας. Sic scribendum pro παεῖας. *Timaei* glossam in Lexica sua receperunt *Photius MS.* & *Suidas.*

11. **Πάρνοψ.**] Glossa videtur aliunde hoc irrepsisse.

12. **Πάρηνθος.**] Glossa duxta est e *Critia* p. 560. C. ς τὸ κατὰ τὴν ἀλλην ἕπειρον, μίκης ἡ Κιθαιρῶν καὶ Πάρηνθος τὸ ἀκρων. Ex quo loco perspicuum est, in *Timaeo* pro **Πάρηνθος** scribendum esse **Πάρηνης**, quamvis *Photius Lex. MS.* & *Scholiastes ad h. l.* pravam scripturam servent. Vide *Strabon. Lib. IX.* p. 613. *Stephan. Byz. in v. Scholiast. Comici ad Nub. v.* 322. ad *Acharn. v. 347.* & *Jos. Waff.* addend ad *Thucyd. p. 671.* In *Senecae Hippol. v. 4.* *Parneitha* etiam restituit *Jos. Scaliger.* Hunc montem *Holsten. ad Steph.* etiam **Πάρηνθος** dici affirmat. Sed

falsa sunt testimonia, quibus nititur vir magnus. Nam in *Hesychio* **Πάρηνθος** non rectus casus est, sed genitivus, jungendus cum ὥχθος. At in *Etymol. M.* p. 361. 31. pro τῷ τῷ **Πάρηνθον** *Kusterus ad Suid. Tom. I.* p. 819. legendum docuit τῷ τῷ **Πάρηνθος**. Solus igitur restat locus *Etymol.* p. 352. 50. ubi quis est, quin pro τῷ **Πάρηνης**, una literula mutata, τῷ **Πάρηνθος** scribere malit? Hanc correctiōnem post e MS. firmavit *Valckenarius ad Herodot. V. 62.* *Hesychium vero Parneitha* cum *Parnasso* confudisse, monuit *Is. Caſaubon. ad Persii Prolog. p. 10.*

13. **Παρόν.**] Vide sup. v. **Πάρετην.** Cl. *Villoisonus ad Longum p. 180.* ait, post hanc vocem in Codicis margine scriptum esse: Μόνον, καὶ ἀντί. τῷ πλὴν, καὶ οἷον πότερον.

14. **Πατρόχος παεῖας.**] Ex *Herod-*

Πατρονομάμενοι^{15.} οἱ τοῖς γονικοῖς νόμοις χρώμενοι,
ἢ ταῦθ̄ πατέρων ἀρχόμενοι.

Πάχυη.

Herodoto Lib. VI. 57. πα-
τρέχει τε παρθένος πέρι, ἐς τὸ
ἐκπέτοντον ζεῖσιν, ηδὲ μάκρερ ὁ πατέρης
αὐτῶν ἐγμνήση. Cum Glos-
sographo nostro, quem
Photius Lex. MS. & Sui-
das compilarunt, Pollux
III 33. aliique Gramma-
tici consentiunt. Scholia-
tes Platonis ad Legg. I.
p. 567. E. Κλῆρός ἐστι κτημά-
των ἡτία τις, ἢ λαχμὸς, ἢ μέ-
τρον τι γῆς. ὅθεν καὶ Κληροχοί,
οἱ ταῦτα κατίχοντες. Ἐπίκλη-
ρῳ δὲ ἐστιν ἡ ἐπὶ κλήρῳ παντὶ κα-
ταλελειμμένη παιᾶς, ὁρφανὴ πα-
τρὸς καὶ μητρὸς, ἀδελφῶν τε ἔστι
ἔρημος. τινὲς δὲ ταῦτην καὶ Ἐπί-
κληματίδα καὶ Πατρέψκον καλέσθησαν.
Cujus glossae posterior
pars etiam est apud Scho-
liaст. Aristoph. ad Av. v.
581. ubi viri docti ex He-
sychio certatim corrigunt
Ἐπίκληματίδα. Quae Attice
ἐπίκληρῳ, ἐπίκληρίτις, ἐγκληρῷ,
& πατρέψκῳ, Dorice dice-
batur αὐτοκάμων, ἐμπάμων,
ἐπιπαμάκις, ἐπιπάμων. de qui-
bus nominibus divinitus
Ti. Hemsterhus. ad He-
sych. Tom. I. p. 1197. &
ad Thom. M. p. 346. Ea-
dem a Doribus πάμωχῳ,

pro πάμωχῳ, dici potuit:
Certe πάμωχός est, quia
totam hereditatem possidet.
Hesychius: Πάμωχός. ἡ κύ-
εισθ. Ιταλοί. Inde ver-
bum πάμωχίς, Laconice
πάμωχίδι, possideo, apud
eundem Hesychium in v.
& in eximiis illis Tabulis
Heracleens. I. vs. 120. de
quo, praeter Mazochium,
vide Ed. Corsinum Proleg.
in Notas Gr. p. 20. &
Gisb. Koenium ad Gre-
gor. de Dialect. p. 105.
Et, quoniam Doricas vo-
ces, a πάμωχ derivatas, at-
tigimus, addamus conje-
cturam in Hesychio: Πάμ-
ωχον. η Δημήτρη, σὺ Ήρακλείσθ.
Lege: Παμπάμων. omnia
possidens, dives. Quod
aptissimum Cereri epithetum
est. Vide eundem v.
Πολύζοια.

15. Πατρονομάμενοι.] Legg.
III. p. 586. G. Άλλα τὰ ταῦ-
τα ἀρχὴν αὐτοῖς σὺν πατέρος καὶ μη-
τρὸς γεγονέναι, οἷς ἐπόμενοι, κα-
θάπτερ ὄργανοι, ἀγέλην μέλαν ποιή-
σεῖσι, πατρονομάμενοι, καὶ βασι-
λεῖσιν πασῶν δικαιοτάτην βασι-
λευόμενοι. Paulo ante: ἀκ-
έισι καὶ τοῖς λιγομένοις πατέρο-
ισιν

Πάχνη¹⁶. δρόσοι πεπηγυῖα. Κρύσταλλοι ἃ, τὸ ιπδ
κρύσταλλον εἶναι συνεσταλμένον καὶ πεπηγός.

Πειρῶν¹⁷. πειράζοντα Δῆλο λόγων παῖδα ἢ γυ-
ναικα.

Πέλα-

τοῖς νόμοις ἐπόμενοι ζῶσιν. Suidas, fortasse ex alio Lexico Platonico: Πατέρονομένοι. οἱ τοὺς παρὰ τὸ πατέρων παραδίδομενοι νόμοι τηρεῖτε. Longe alia apud Laconas potestas erat vocis πατέρονομία & πατέρονόμος. Scilicet sic dicebatur magistratus, ad quem rerum cura, quae quodammodo paterna erat, pertineret; de quo vide Ed. Corsin. Dissert. V. post Not. Graec. p. 95. Pro γονικοῖς, αεγονικοῖς corrigit Valckenarius ad Euripid. Hippol. v. 826. Rectissime.

16. Πάχνη. Tim. p. 538. G. τὸ μὲν ωὐεὶς γῆς μάλιστα παθὸν ταῦτα, χάλαζα. τὸ δὲ ἐπὶ γῆς, κρύσταλλο. — τὸ δὲ ἐπὶ γῆς ξυμπαγὲν, ἐπὶ δρόσοις γένιμεν, πάχνη λέγεται. Symposium. p. 321. E. καὶ γὰρ πάχνην καὶ χάλαζαν καὶ ἴρυσι-
ται, &c. Ibid. p. 533. B. θευπόδηλοι ἃ Δῆλος πειράζονται εἰπορεύεται ἢ εἰ ἄλλοι ωνδεδεμένοι. Vide sup. v. Ἐρυτι-
ται. Glossam descripsit Photius Lex. MS.

17. Πειρῶν.] Phaedr. p. 337. A. γίγραψε γὰρ δὴ οἱ Λυσίας πειρώμενον τιὰ τὸ καλῶν, ὃς ὑπὸ ἐγαστῆ δέ. ubi Hermias Scholiis MSS. τὸ Πειρώμενον παθητικῶς ἀκεστον, ἀντὶ δὲ, πειράζομενοι παρεῖ τῷ, τετίσι, αεγονικοῖς πειρώμενοι καὶ αεγονικοῖς. Aristophan. Plut. v. 150. "Οταν μὲν αὐτὰς τὶς πόνος πειρῶν τύχῃ. ubi vide Berglerum. Satyrus apud Athen. L. XII. p. 534. C. τῶν δὲ "Αγιδοῖς γυναικα πειρῶν, ὡς ἔταιραν. Lucian. Deor. Dial. VI. p. 217. μᾶν δὲ οὐκέτι πειρῶν τινές; ubi exquisita dedit magnus interpres. Alciphron Lib. III. Ep. 52. ωντοπειρῶν γὰρ τὸν παλλακήν δὲ οἰκιας δεσπότες. Photius Lex. MS. Πειρῶν. τὸ πειράζειν ἐπὶ φθορᾷ καὶ συντοίᾳ. Μινιαδεῖος. Aristaenet. L. I. Ep. 4. p. 32. Ibid. Ep. 7. p. 50. Waff. ad Thucyd. Lib. VII. 54. Pier-
son. ad Moerid. p. 310. Eandem vim esse in Latino tentare, praeter alios multos, docet Muresus ad

Πέλανοι.^{18.} πέμπαται ἐκ παιπάλης καὶ ἔλαιος καὶ μέλιτος πεποιημένα τεφσίαν.

Πέληη.^{19.} ὅπλον κέφου, ἵτυν δὲ ἔχον, ἀλλ' ἐκ μόνης βύρβης γεγονός.

Πελάτης.^{20.} ὁ αὐτὶ τροφῶν υπηρετῶν καὶ αεροπελάζων.

Πευε-

ad Tibull. I. 3. 73. Suidas posteriora glossae verba, παῖδα ἡ γυναικα, prae-
termisit.

18. Πέλανοι.] Legg. VI. p. 626. A. Θύμαται τε σὸν ἐν ταῖς θεοῖς ζῶα, πέλανοι δὲ καὶ μέλιτα καρποὶ δεδεμένοι, καὶ τοιαῦτα ἄλλα ἄγνα θύματα. Mirum, ni Suidas h. v. Boëthi, vel alterius, Lexicon Platonicum, magno bonarum litterarum damno deperditum, compilarit: Πέλανοι. πέμπαται ἐκ παιπάλης, τυτέσιν, ἀλεύρῳ λεπτοτέρῳ, εἰς θυσίαν ἐπιτύθεισα. ὡς αὐτὸς Φησί· (intellige Platonem) καρποὶ μέλιται δεδεμένοι. Διογύστει Θραξί· Θεοῖς ἀπαρχαῖ τινες. &c. Sic si glossam capias, posteris carere Kusteri conjecturis, quibus frustra quoque Dionysium, Comicum, ab Athenaeo saepe laudatum, in Dionysium Thracem, Grammaticum, commutavit. Mutila verba, Θεοῖς ἀπ. τινες, Comici sint, an Glossographi, vix dis-

cernas. Dionys. Halic. A. R. Lib. II. p. 134. η θύματα αὐτοῖς ἔτι, τῷ μὲν ἐμψύχῳ ψόδεν. καὶ γὰρ ὅσιοι αἱμάτιαι τὸς λίθους πελάνται ἢ Δήμητρος, καὶ ἄλλας τινὰς καρπῶν ἀπαρχάσσονται. Pausan. Lib. VIII. cap. 2. p. 600. καὶ ὅποῖς ἔχει ψυχὴν, τέταν μὲν ἥξια θύματα ψόδεν θύμα, πέμπαται ἢ ἐπικάρπαι ἐπὶ Σβαμῆ καθίγιαν, καὶ πελάνται καλλίται οὗτοι καὶ εἰς ἡμᾶς Ἀθηναῖοι. Porphyry. de Abst. Anim. L. IV. cap. 22. Pollux VI. 76. Spanhem. ad Aristoph. Plut. v. 660. & Toupius Emend. in Suid. T. I. p. 36.

19. Πέληη.] Protag. p. 209. E. Τίνες δὲ πελάζεις ἔχοντες; οἱ πελτατικοὶ, οἱ οἱ μὲν Vide Scholiasten ad Legg. VII. p. 637. G. Timaeo glossam sublegit Photius Lex. MS.

20. Πελάτης.] Euthyphr. p. 48. H. πελάτης τὸς οὐ μόνος οὐδὲ ἕγειρε γέμει ἐν τῇ Νάξῳ, ιθύτενες ἐντεῖ παρ' ήμιν. Qualem recentiores Graeci iugis

ΠΕΝΕΣΙΚΟΝ²¹. τὸ παράθετικοῖς θητικὸν, ὡς τὸ Εἰλωτικὸν παράθετοις Σπαρτιάταις.

Πε-

ἔργολάσσον vocabant. Moe-
ris p. 324. Πελάτης, ὁ οφ-
ῆμαν ἔργολάσσον. Arrian. Diff.
Epictet. IV. p. 405. Sy-
nes. de Provid. p. 105. C.
Horum, ut liberorum,
multo honestior erat con-
ditio, quam servorum.
Pollux III. 82. Πελάτης
ἡ Θῆτες, ἐλευθέρων ἐσίν ἀνόμαλα,
Ἄλλοι πενίαν ἐπ' ἀργυρεύην διλευθέ-
ρων. Iccirco quos Roma-
ni clientes, Graeci πελάτας
vocant, ut *Dionys. Halic.*
A. R. Lib. II. p. 84. Plu-
rarch. Mario p. 408. C.
Crasfo p. 556. B. Vide Ca-
saubon. in Athen. X. 12. p.
738. In *Suida*, glossam
Timaei repetente, prave-
scribitur: Πελάτης. ὁ ἀντι-
τερέφων καὶ ψωρεῖλον. in quo
Kusterus haerebat: item
in Scholiis ad *Platonem*
l. c. Πελάτης. ὁ ἀντιτερόφων
&c. Nunc clarum est,
legendum esse: Πελάτης. ὁ
ἀντιτερόφων ψωρεῖλον. Famili-
li, victum pro mercede
cipientes, alio nomine
ἐπιστίτιοι dicuntur a *Plato-*
ne Polit. IV. p. 445. B. καὶ
ταῦτά γε ἐπιστίτιοι, καὶ εὖ μιθῶν
περὶ τοῖς σιτίοις λαμβάνοντες,
ὅσπεδοι ἄλλοι. ubi Scholia-
stes: ἐπιστίτιοι, οἱ τερόφων καὶ -

εν ἔργολάσσονες. ut *Hesych.*
& *Suidas*, quorum glos-
sae ex hoc ipso fonte flu-
xerunt. Eodem *Platonis*
loco usus est *Atbenaeus*
VI. p. 247. A.

21. Πενεσικόν.] Codicis
MS. lectione nihil vidi in-
quinatus: Πενεσικόν. τὸ παρά-
θετικοῖς θητικὸν περὶ τὸ Εἰλω-
τικὸν παράθετοις Σπαρτιάταις. Quae
cum jam olim ita corrupta
reperisset Photius Lex.
MS. pluribus mendis cu-
mulavit: Πενεσικόν. τὸ παρά-
θετικοῖς θητικὸν, ἢ τὸ Εἰλωτι-
κὸν παράθετοις Σπαρτιάταις. Πενεσικόν
recte emendat vir do-
ctus in Photii margine.
Pro περὶ nihil haesitans ὡς
in textum recepi. Lexi-
con Rheticum apud Eu-
stath. ad Il. B. p. 295.
“Ωσπερ Εἴλωτες καὶ Λακεδαιμονι-
οι τα Πενέσαι μὲν παράθετικοῖς,
οἱ μὴ γύναι δῆλοι, ἀλλὰ
πολέμων. *Ammonius*: Πενε-
σίης παράθετικοῖς οἱ κα-
τὰ πόλεμον χειροθεῖς, ὡς πα-
ρὰ Λακωνιῶν οἱ Εἴλωτες. *Ti-*
taupeius respexit Legg. VI.
p. 623. F. χεδὸν γὰρ πάντα
τὸ Εἴλωτον καὶ Λακεδαιμονίων Εἴ-
λωτείσι πλείστη δόπεια παρα-
χούσιτ’ ἀν καὶ ἔστι, τοῖς μὲν, ὡς
εὗ, τοῖς δὲ, ὡς τοῦ εὗ γεγονοῦσι
ἴστι.

ἐτίν. ἐλάτω δὲ τε Ἡερεκλεωπῶν δολεῖα τῷ Μαρσιαδυνῶν καταδελώσεως ἔχει ἀνέχοι, τὸ Θετταλῶν τὸν αὖ Πενετικὸν ἔθνος. *Platonem laudavit Athenaeus Lib. VI. p. 264.* E. loco classico, ubi de Thesfalarum *Penestis*, & aliorum Graecorum servis multa recondita promit. *Penestarum nomen Suidas turpiter depravavit: Ἐθνέα. ἔθνος Θεσσαλίας.* Scribe, *Πενέτη*, ut recte legitur apud Scholia. *Aristoph.* ad *Vesp.* 1264. quem *Suidas* descripsit: *Πενέτη δὲ φασὶ λέγεσθαι τὸ Θητεῖον παρὰ τοῖς Θετταλοῖς. ἔθνος δὲ ἣν πάλαι, διπλὸν Πενέτη τὴν ἐπωνυμίαν ἔχον, &c.* De iisdem, & aliis servis locus est mire contaminatus in *Etymologico MS. Bibl. Regiae: Εἴλατες, οἱ Λακιδαιμονοὶ ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρὸν Αθηναῖοι Θῆτες λέγοντες.* παρὰ *Αργείοις Γυμνῆτες* παρὰ Θετταλοῖς *Πενέτη*. παρὸν Αθηναῖοι. παρὰ *Κεροὶ Πελάτη*). παρὰ *Σικουνίοις Κερυνιφόροι*. παρὰ δὲ *Συρακυσίοις Καλλικάροι*. Codex Ultraj. hujus Etymologici in paucis meliorem lectionem praebet: *Εἴλατες, οἱ μιθῷ δολεύοντες ἐλεύθεροι. & τοιχοὶ κορυνθάροι.* Totus locus ita corrigendus: *Εἴλατες, οἱ παρὰ Λακιδαιμονοῖς μιθῷ δολεύοντες ἐλεύθεροι. οἱ αὐτοὶ δὲ παρὸν Αθηναῖοι Θῆτες καὶ Πελάτη λέγοντες.* παρὰ *Αργείοις*

Γυμνῆτες. παρὰ Θετταλοῖς Πενέτη. παρὰ Κεροὶ Κλαερῶν). (ab *Hesychio* etiam Κλαεροὶ dicti.) παρὰ Σικουνίοις Κορυνιφόροι. παρὰ δὲ Συρακυσίοις Καλλικάροι. Nunc singula videamus. Cum Attici servi & Θῆται & πελάται vocent, delectis verbis παρὸν Αθηναῖοι, vocem Πελάτη, quac Creticum Κλαερῶν expulit, in sedem suam revocavi. Quanquam fateor, eam glossae partem sic etiam emendari posse: παρὸν Αρκαδίοις Πελάτη. παρὰ Κεροὶ Κλαερῶν). *Theopompos* apud *Athen. VI. p. 271. E.* Αρκαδίοις φησὶ κεκτῆσθαι Πρεσπελατῶν, ἀστερὶ Εἰλάτων, τελάποντες μυριάδας. Sed prior ratio magis placet. Pro Κλαερῶν si quis malit Μνωτή, nihil repugno. Utrumque enim nomen Cretensibus usitatum fuit. *Sicyonium* Κορυνιφόροι confirmant *Pollux* & *Steph. Byz.* quorum loca statim recitabo. Κορυνιφόροι non intelligendi sunt clava armati, quales erant Pisistrati Κορυνιφόροι apud *Herodot. I. 59.* Nihil enim periculosius esse poterat, quam servis arma committere. Qua de causa Cretenses, ut narrat *Aristoteles Polit. II. 5.* τάλαι ταῦτα τοῖς δούλοις ἀφέντες, μόνοι ἀπειράντες τὰ γυμνάσια, καὶ τὰς ὅπλαν κτῆνται. Sed Κορυνιφόροι

*Φόρες accipe pedum pastora-
le, vel baculum rusticum
gestantes. Theocritus Eid.
VII. 18. ῥοκάρι οὐχεὶς
λαίω Δεξιτερῷ κορίνα. Idem
Sicyoniorum sive servi, si-
ve mercenarii, Κατανακο-
φόροι appellati sunt, quod
vestimento pellem ovinam
subsutam habebant. Theo-
pompus & Menaechmus apud
Athen. l. c. tradunt, παρέχει
Σικυωνίους Κατανακοφόρες καλέσθε
δύλες τινάς, παραπλησίας ὄντες
Ἐπεντάλοις. ut Piersonus ad
Moerid. p. 225. vulgatum
Κατανακοφόρες rectissime e-
mendavit. Ex Polluce VII.
68. intelligitur, Sicyonio-
rum tyrannos, sicut in At-
tica Pisistratidas, homines
agrestes, sed amantiores
libertatis, quam saex ple-
bis urbanae esse solet, hoc
tam vili & contemptu
vestimento insignes fe-
cisse, ut eos pudiceret
urbem frequentare, & ur-
banis esse ludibrio. Sy-
racusanorum Κατανακοφό-
ροις ab aliis etiam Κιλικύεσοι dicun-
tur. Vide Herodot. VII. 155.
& ibi Valckenarium Pho-
tius Lex. MS. Κιλικύεσοι σύν
Συρακίοσαις τιὲς ἐκλιθηταῖς, οἱ ἀν-
τὶ τῷ Γεωμόρῳ μέρῳ κατεβάλ-
λοις εἰς πολιτεύματα. οἷον Εἴ-
λωτος, καὶ Πενίσα τινίς. ubi
pro καταβάλλοις scribendum
καταβάλλοις. Bene Valcke-
narius l. c. in Hesychio le-
git: Κιλικύεσοι. οἱ ἐπεισελβόν-*

τες Γεωμόροις. Sed eadem
opera in Zenobio IV. 54.
corrigendum erat: Οὗτος
εὺ Συρακύζαις ἐκλιθηταῖς οἱ ἐπεισ-
ελβόντες Γεωμόροις Κατανακοφόροι.
Cillicyrios non Syracusis,
sed Cretae tribuit Lexicon
Rheticum apud Eustath.
l. c. "Οὐσιε Εἴλωτος σύν Λακεδαι-
μονοι, ἡτα Πενίσα μὲν, παρέχει
Θετταλῶν, οἱ μὴ γόνα δῆλοι, ἀλλὰ
πολέμων. Κιλικύεσοι δέ, σύν Κερύτη.
Μιελιανδροί δέ, σύν Ήρακλείᾳ τῇ
Ποντικῇ. καὶ Ἀρίτλω, σύν Συρα-
κύζαις. Sed, ut Lexici
auctor ceteris scriptoribus
consentaneus sit, transpo-
sitione & emendatione
juvandus est: Κιλικύεσοι δέ,
σύν Συρακύζαις. Μιελιανδροί δέ,
σύν Ήρακλείᾳ τῇ Ποντικῇ. καὶ
Κλαρῶ, σύν Κερύτη. Lectio
Κλαρῶ) etiam in mentem
venit viro docto Misc.
Obs. Nov. T. I. p. 78.
Pollux III. 83. Μεταξὺ δέ
ἐλευθέρων καὶ δέλτων, οἱ Λακεδαι-
μονίων, Εἴλωτος. καὶ Θετταλῶν,
Πενίσα. καὶ Κερύτην, Κλαρῶ, καὶ
Μιελίδη). καὶ Μιελιανδρῶν, Δω-
ροφόροι. καὶ Αργείων, Γυμνήτες.
καὶ Σικυωνίων, Κορυνηφόροι. Ma-
riandyni quomodo ab He-
raclotis sub jugum missi
sint, tradunt Posidonius
apud Athen. VI. p. 263.
D. & Strabo XII. p. 817.
Eorum servos Δωροφόρους
etiam Callistratus apud
Athen. l. c. & Hesychius
v. dicunt. Steph. Byz.
v. Χίοι. Οὗτοι δέ πρώται ἐχει-
σανται.

Περιλαγειρόμενοι νικηφόρος ^{22.} οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίᾳ
ἀγῶνι, καὶ δῶροι αὐτῷ τὸ φίλων καὶ οἰκείων λαμ-
βάνοντες, ηγῆ τελεόντες.

Πε-

τεύλο θεράπυτον, οἷς Λακεδαι-
μόνιοι τοῖς Εἴλωσι, καὶ Ἀργεῖοι
τοῖς Γυμνησίοις, (forte, Γυμ-
νῇ) καὶ Σικνάνοις Κορυνηφόροις,
καὶ Ἰταλιῶν τοῖς Πελασγοῖς,
καὶ Κενταρίνοις Μυώταισι. Quem
locum summisse videtur a
Theopompo apud Athen.
VI. p. 265. B. Multa,
quae huc afferri possent,
sciens praetermitto, quod
bonam eorum partem oc-
cuparunt Jo. Meursius
Miscell. Lacon. II. 7.
Creta III. 14. & Iſ. Ca-
saubon. ad Athen. l. c.
p. 458. Ceterum, ante-
quam hujus disputationis
finem facimus, Platonis
locum, quem supra po-
suimus, iterum inspi-
ciamus. In eo vir eru-
ditus Misc. Obs. Nov.
l. c. legendum suspicatur:
Ἐλάτθω δὲ καὶ τε Κλα-
ροῦν δελεῖα τοῦ Μ. Sed
locus obscurus potius,
quam corruptus, inter-
pretationem, non corre-
ctionem, desiderat: praes-
sertim cum Aibenaeus l. c.
vulgatam lectionem ser-
vet. Ἐλάτθω non ad τοῦ Μα-
ριανδυῶν καταδελασέντος refer-
tur, sed ad antecedens Ei-

λατεῖα. Sensus est: Mag-
nam dubitationem afferat
Lacedaemoniorum in Helo-
tes imperium in utramque
partem disputantibus, be-
nene, an secus institutum
sit: minus dubitationis p̄ra-
beat dominatio cum Hera-
cleotarum in subjectos Ma-
riandynos, tum Thessalorum
in Peneas. Δελεῖα sunt ipsi
servi, ut saepe δεραπεῖα, δερ-
πονεῖα. Apud Aristotelem
l. c. non modo δελεῖα sic
dicitur, sed etiam Ειλατεῖα
pro Helotibus, ut hic a Pla-
tone, & Πενετεῖα pro Pene-
stis. Ergo δελεῖα Ἡρακλεω-
τῶν τοῦ Μαριανδυῶν καταδε-
λασέως sunt servitium sive
servi Heracleotarum, qui
extiterunt ex subjectione
Mariandynorum. In hac
sententia me valde con-
firmavit consensus Danielis Wytenbachii, cui tan-
tum tribuo, quantum eru-
ditorum, qui nunc sunt,
nemini.

22. Περιλαγειρόμενοι νικηφό-
ροι.] Polit. X. p. 521. fin.
καὶ ἐπειδὴ τὰ ἀθλα αὐτῆς (δι-
καιοσύνης) κομιζόμενα, ἀσπερ-
οι νικηφόρος εὐελαγειρόμενοι, καὶ
αὐθάδε, οὐ τῇ χιλιστῇ πορείᾳ,

Περιλήπτου²³. ὡς τίνα ἡσαν θερζηπευτικῶς καὶ φυλακῆς τικῶς.

Πετ-

ὴν διεληλύθαμεν, εὖ πρότιμον. Optime Timaeus σέλαγειρόμην exponit αἰσθάνεται· pessime H. Stephan. Ind. Thes. a circumfluentium turba circumdatos. Hunc Platonis locum laudat Suidas v. "Ωσπέρ οἱ νικηφόροι, & v. Περιλαγειρόμενοι, quae posterior glossa, singulari eruditione referta, iisdem verbis legitur in Photii Lex. MS. & Apostolii Proverb. XV. 97. atque omnino vel ex Boëthi, vel ex alterius Lexico Platonico derivata videtur. De ιπαγεμῷ, sive more illo, quo ludorum gymnicorum victores circumneuntes munuscula a singulis spectatoribus exigerent, palmaria est annotationis Is. Casauboni ad Sueton. Neron. cap. 25. Hac autem in re proprium est ἀγείρειν, ιπαγείρειν, αἰσλαγείρεσθαι. Aelius Dionysius apud Eustath. ad Od. B. p. 1430. Ἀγείρειν, τὸ περιέναι καὶ αἰσιοσεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἐτέρῃ τοῦ τοιστοῦ. quod etiam habet Etymol. M. p. 14.

33. Lexicon Sangerm. MS. v. Ἀγύειν. τὸ δὲ Ἀγείρειν καὶ Περιλαγείρειν, τὸ περιέναι καὶ αἰσιοσεῖν, ἐπὶ νίκῃ, ἢ τοιις ἐτέραι-

σεμνήνειν. Philostrat. V. A. Lib. V. p. 193. de Nero: ὡς ἀντὶ Φιλοσοφετεῖν νόμου ἄδειν, καὶ ἀγείρειν ἔξω Θυρῶν. Ibid. p. 195. τραγῳδίας ἴσσησθε τὸ σὸν ἀξιωμένων ἀνταγωνίσεας τῷ Νέρωνι, ἐπήδ τὰς ἵπτεις πόλεις ἀγείραν. Apud Aelian. H. A. Lib. VI. cap. 10. Cynocephalus, saltare & tibia canere doctus, μισθὸν ἐπερχόμενον ταῖς τέτοι, καὶ τὸ διδόμενον εἰς φασκάλιον ἐμβαλλών ἐξηγημένον ἔφερεν, ὡς οἱ τὸ ἀγειρόντων δευτέροι. quem locum bene explicat H. Vales. Emendat. V. 6. Vide sup. v. Ἀγείρειν. Ad munuscula hieronicis ingesta, de quibus Casaubonus l. c. pertinet glossa Photii Lex. MS. Πελληνικὴ χλαΐναι. Διάφορος. καὶ τοῖς νικήσασι τὰ "Ερμαῖα ἐδίδοντο. Qui locus hanc etiam obcaussam notandus est, quod firmat lectionem, inter "Ερμαῖα & "Ηραῖα fluctuantem, apud Scholiast. Aristoph. ad Av. 1421. Pellenae celebrata esse "Ερμαῖα, certum est e Scholiate Pindari ad Ol. VII. 156. IX. 147.

23. Περιλήπτων.] Ex Herodoto, ni fallor, Lib. I. 73. ὡς τὰς Σκύτας τάττες τὸ

Πεπίεια^{24.} ἡ Διχὶ ψήφων παιδιά. ἐστιν δή ὅτε καὶ γεωμετρέιαν λέγει.

Πλέ-

μὲν πρῶτον τολμεῖπε εὖ, ὡς ἔστι ταῦτα ικέτις. VII. 181. καὶ μὲν, ἐπεδείκνυται σπαγγλεόμενος πάσῃ τῇ σρατῇ πολέμοις εὖ. Contra τρεχέως πολέμειαν, Lib. I. 73. VII. 211. VIII. 17. Haec ipsa Herodoti loca, aliaque aliorum collegerunt Leopardus Emedat. VII. 8. & Valckenarius ad Schol. Euripid. Phoeniss. 342. Pro ἀεὶ τινα Photius Lex. MS. prave exhibit πολέμειαν. Suidas vulgatus, καὶ φυλακῆς, praetermittit. Sed habet ejus Cod. Leid.

24. Πεπίεια.] Polit. VI. p. 470. D. καὶ ἀσπερ τὸν τοποθετεύειν δεινῶν, οἱ μὴ, τελευτῶντες ἀποκλείοντο, καὶ σὸν ἔχειν, ὁ, τι φέρων· γάτα καὶ σφεῖς τελευτῶντες ἀποκλείειν, καὶ σὸν ἔχειν ὁ, τι λέγων· τὸν πεπίειαν αὐτούς ταῦτης τινὸς ἐγέργεις, σὸν εὖ ψήφοις, ἀλλὰν λόγοις. Legg VII. p. 640. E. αφεῖται τοις ἀπλόλοις ἀλλ, Διατελοῦν τοις πεπίειας πολὺ καθεξεῖραν πρετεροῦν Διατελοῦται φιλοτεκτεῖν εὖ ταῖς τέταντας ἀξίαις ζηλοῖς. ubi vide Scholia. Eryx. p. 742. E. ἀλλ' ἀσπερ εὖ τῇ πεπίειᾳ εἶναι πεπίεις, γε εἴ τις φέροιτο, δύναται ἀντὶ ταῦτας ἀπτιπαίζογεις ποιεῖν ἕπειδεις γάτας γάτας

μέση μὴ ἔχειν, ὁ, τι ποθεῖ ταῦτα ἀντιφέρεσσι. ubi φέροιτο vertendum moveat. Orion Thebanus Etymologico MS. Πεσοῖ. πεσάντας ἡ ἡ γεωμετρία καὶ ἡ ψήφων ὄμοιώμενος. πέντε ἡ ἥσσαν οἷς ἔχειντο κατὰ Σοφοκλέα· Καὶ πεσάντα πεντάγραμμα. (Fragm. Brunck. p. 22.) καὶ τάχα ἡ πεπίεια πεντεῖα τις εἴτα. εὗρε ἡ αὐτὴ Παλαμῆδης, ὡς εἴρηται παλαιῶν. Εὗρε σοφὸς λιμῆν με παραιφασίν Παλαμῆδης. καὶ ἐστὶν ὁ σικῶν γραμμάτων λέστης, ἵστρονθι τοῖς τόποις. Η παρῷ τὸ πέτω, γένος μέλλων πέτω, πεσός, καὶ πλεονασμὸς πεσός, ὁ πίπλων σὺ τῷ βάλλειν. ubi ex Eustathio ad Od. A. p. 1396. scribe, πεσός κατὰ διπλασμὸν πεσός. Orionem cum descripscerit Etymologus M. p. 666. 16. utriusque loca comparanda sunt, ut alter ex altero integrior fiat. Sed haec levia sunt. Ille gravius, quod Timaeus ait, πεπίεια aliquando pro geometria fumi. Quod cum mirum visum esset Jo. Hudsono ad Moeridem p. 307. in quem haec Timaei glossa cum paucis aliis migravit, pro γεωμετρίᾳ temere γραμματεῖαν

τείαν conjectit. Insignis *Platonis* locus est *Phaedr.* p. 356. C. τέτοι ἥ, (Οεῦθ) πρῶτον ἀειθμόν τε καὶ λογισμὸν εὑρεῖν, καὶ γεωμετρίαν, καὶ ἀξονομήκην, ἔτι δὲ της πεπτίας τε καὶ κυκλίας, καὶ δὴ καὶ γεφύρας. Hic veteres quidam interpres, nunc deperditi, monuerunt, non illam vulgarem apud Graecos πεπτίαν a *Platone* significari, sed mathematicam Aegyptiorum; quae tabula erat, duodecim lineis conscripta, cursum Solis & Lunae per duodecim Zodiaci signa ostendens. Cujus rei notitiam uni debemus *Eustathio* ad *Od. A.* p. 1897. qui ad *Platonis* locum, a se laudatum, interpretandum haec subjecit: Καὶ ὅτι οἱ Φ. πλάτωνοι ὑπομνηματισμοὶ, & τὰ παρ' Ἐλιζί πεπτίαν σημανθῆναι φασὶ τὸν πλάτωνο, ἀλλὰ τὰ δὲ λεγούντα πεπτίαντες πεπτίαντες καταγεράφειδες γάρ τι πλιθιον ἀσκεῖσθαι τῇ πεπτίᾳ τῇ πανδίᾳ, διὸ δὲ τὰ κυκλία δὲ οὐτε τὸ σελήνης, ἔτι δὲ καὶ τὰ ἐλαπτικὰ, πρεχγματεύοντοι οἱ Αιγύπτιοι. Vide *Salmasi*. in *Vopisc.* Procul. cap. 13. p. 749. *Hermias* tamen Scholiis MSS. in hunc Dialogum πεπτίαν de vulgari calculorum ludo accepit. Verba ejus haec sunt: "Ἐπειδὴ πεπτίαν καὶ κυ-

κλίαν κατηγεράφειδα, τῷ δὲ λοιπῷ τῷ τὰ αἰδητὰ καταγόμενῳ, ἀπεργ καρεντιοῦς κάλειν παραδίδει), καὶ κατὰ κεντρίμονά τε, καὶ δυνάμενον ἀφέλειν ἡμᾶς τὸ ἄλλα ἐπιθυμεῖν, σὺ λογικῆ παιδίδια ταπείλων (Cf. *Luzac*. legit τάπειλα) τὸ ἄλογον. Διπλά δὲ ἐστιν αὕτη η πανδίᾳ, η μὲν κυκλίας κάλειν, η δὲ πανδίας κάλειν παραδεδομένη. σὺ τέτοιος ἥ καὶ τύχης κείειν. εἰκάνα γὰρ τὸ μόνιμον καὶ σαφέρον τὸ μαθημάτων εἶναι. Recte *Hermias*. Veterum enim interpretum subtilitas multa in *Platone*, de quibus ille ne per somnum quidem cogitarat, quae sivit. At *Sallierius* ad *Moerid.* l. c. πεπτίαν pro geometria capi posse arbitratur in *Platonis Politic.* p. 187. F. η πεπτίαν, η ἔνυπαρχαν ἀριθμητικὴν ψιλὴν, εἴτε ἐπίπεδον, εἴτε σὺ βάθειαν, εἴτε σὺ τάχιστην θοάν πε. Fatores, hic πεπτίαν cum arithmeticā conjungi. Verum cum ibidem aliae gravissimae artes item, cum ludicris, ut σερπινὴ cum θηρευτικῇ, conjugantur, nullam causam video, quare a recepta vocis πεπτία significatione recedatur. In *Timaeo* pro πεπτίᾳ, πεπτία, & pro λέγειν scripsimus λέγει, scil. *Plato*.

πλέθρον^{25.} ἔκλον μέρῳ σαδίς.

πλημμέλεια^{26.} πολλὴ ἀμέλεια.

Πνύξ^{27.} χωρίου ἐν τὰ δυόρρητα ὄκτησιάζεται.

Ποικιλτική^{28.} ποικίλου ὑφασμα, ἡ ὑφαντικὴ ποικίλων.

Πομ-

25. πλέθρον.] Critia p. 563. E. πλέθρες μὲν γὰρ βάθῳ ὀρώρυκο, τὸ δὲ πλάτῳ ἀπάντων, σαδίς. ubi vide Scholia. Ibid. p. 562. C. D. Theaetet. p. 128. A. p. 140. F. Alcib. I. p. 33. D. & Jac. Perizon. in Aelian. V. H. Lib. III. cap. 1. Glossa temere irrepit in Moeridis libellum de Vocis Atticis.

26. πλημμέλεια.] Clitoph. p. 255. E. καὶ τοι Ἀλέι γε ταῦτη τὰ πλημμέλειαν καὶ μεθυμίαν — σασιάζεται. Apolog. p. 361. A. καὶ αὐτῷ αὕτη οἱ πλημμέλεια εἰνένται τὰ σοφίαν ἀπίκευπται. Tim. p. 552. fin. Legg. III. p. 591. A. Saepe etiam apud Platonem πλημμελῆς & πλημμελῶν legitur. Suidas in v. laudat locum ex Lyside p. 113. F. quod minus animadversum doctissimo Kusterō errorem objecit. Reliquam illius glossae partem ex Photii Lex. MS. restituit Albertus noster

Miscell. Crit. in Suid. p. 286

27. πνύξ.] Critia p. 560. G. καὶ ὁμοιαληρυῖα σὺλος τῶν Πνύκα καὶ τὸ Λυκαβηττὸν, ὅρος ἐν τῇ παταντικῇ ἔχεται. ubi vide Scholia. In antiquis Platonis Edd. pro πνυκὸς legitur πνυνᾶς, quod ex Genitivo Πνυκὸς, veteribus item usitato, natum est. Lexicon Rhet. MS. Πνύξ. τὸ δικαστήριον. καὶ ἔτι οἱ γενικὴ Πνυκός. Άλλὰ δὲ τὸ εὐφωνίου ισὶ Πνυκός. cuius glossae partem descripsit Etymol. M. p. 677. 44. De hac metathesi Cornarius in Eclog. p. 777. & Kusterus ad Aristoph. Thesmoph. 665. Hac quoque glossa manus stulte liberalis Moerida locupletavit.

28. Ποικιλτική.] Polit. II. p. 427. G. ἀλλὰ τέ τε ζωγραφίαν κινητέον καὶ τὰ ποικιλίαν, καὶ κευτὸν καὶ ἐλέφαντα, &c. III. p. 438. C. πλήρης δὲ ὑφαντικὴ, καὶ ποικιλία, καὶ οἰκοδομία, καὶ πᾶτα αὖθις τὸ ἄλλων σκευῶν ἴργυρος. In horum

Πομπή²⁹. Διπότεμψις.

Πόπανα³⁰. πέμματα πλατέα καὶ λεπτά καὶ αἴφερη.

Πέρκη³¹. κύριοι θαλάσσαι, οἱ εἰς ἄγραν ἰχθύων.

ΠΟΤ-

rum locorum alterutro
Timaeus ποικιλτικὴ legisse
videtur. Ποίκιλοι est Legg.
V. p. 612. F. quod inde
excerpsit Pollux VII. 34.
Pro ποικίλων MS. habet
ποικίλως.

29. Πομπή.] Polit. II.
p. 431. G. ὅτε κατὰ λόγους,
ὅτε κατὰ σημείων πομπάς. Ibid.
H. τὸν Γέ σύνπνίας πομπὴν ταῦ
Δίος τῷ Ἀγαμέμνονι. Epist.
VII. p. 720. F. αὐτὸς μοι
πομπὴν παρασκευάζειν ἔφη.
Legg. V. p. 610. B. ἐπομ-
πὴν διπότεμψιν φίλη γυγνομένη πα-
ρὰ φίλων. Glossam descri-
psit Photius Lex. MS.

30. Πόπανα.] Polit. V.
p. 458. F. καὶ τὸν τὸ ποπά-
νων τοὺς καὶ ἴψημάτων θεραπέαν.
ubi vide Scholia. De eo
Platonis loco erudite Ca-
saubon. in Athen. IV. 21.
p. 305. Orpheus Argo-
naut. v. 314. Αὐτὰρ ἐπεὶ
προδίνην θεραπέας ποπάνοις τὸν
καὶ λείψας ίγρὸν ἔλαιον. Phi-
lippi Epigr. editum a Ku-
stero ad Suid. T. II. p.
289. Σοὶ γὰρ ταῦτα χιδάνων
λαγυαρὸν ποπάνευμα τεχνεῖ. Al-
ciphron Lib. III. ep. 35.

οἱ δὲ πέμπις (συνειγνέγκατο) πό-
πανοι, οἱ δὲ ἔτι πεντέεροι λιθαι-
ώτες χόνδροις εὖ μάλα εὐρωτιώ-
τας. Philostrat. Lib. II.
Icon. 34. p. 859. Lexicon
Rhet. MS. Πόπανον ἐστι πλα-
τὺ μάλα τι, σρογύλον διπό-
τεμψια, εἰς θυσίαν ἐπιτήδειον.
Plura de hac aliisque pla-
centis, in sacrīs praefer-
tim offerri solitis, Span-
hem. ad Aristophan. Plut.
v. 659. & Toupius Emend.
in Suid. I. p. 36. Ti-
maeum compilantes, Pho-
tius Lex. MS. & Suidas,
πλακέτια praebent pro-
πέμματα. Sed πέμματα le-
git quoque is, qui Moeri-
di p. 307. hanc glossam
inseruit.

31. Πέρκη.] Sophist. p.
150. C. Κύριος δὲ, καὶ δίκινος,
καὶ βρόχος, καὶ πόρκης, καὶ τὰ
τοιαῦτα, μᾶν ἀλλό τι πλὴν ἔρχη
καὶ περσαγορεύειν; quem lo-
cum laudant Suidas &
Etymol. M. in v. Plu-
tarach. Sympos. L. VIII.
8. p. 730. C. ὁδαρεῖ καθ-
ῆκαι ἄγκιτζον, ὁδὲ πόρκον, ὁ-
δὲ δίκινον. Pollux I. 97.
VII. 137. X. 132. &
Thom.

Ποτνιώμεν^Θ³². ἐπικαλέστο σὺν λύπῃ.

Πρεγές³³. κάτανθες.

Πρόχημα³⁴. ὁδοκάλυμμα οὐκέτις, η τεφαζις.

Πρέ-

Thom. M. in v. Glossam a Timaeo mutuati sunt Photius Lex. MS. & Suidas. Eadem nescio quis Moeridem interpolavit.

32. Ποτνιώμεν^Θ.] Si Helladium Chrestomath. p. 18. audias, ποτνιῶς tantum unde muliere dicitur, ὅταν κακὸν τι πάχῃ, καὶ θήτειαν ικετεύῃ θεόν. Quod fortasse de verbo ὀλούζειν verum fuerit; de quo Pollux I. 27. ὀλούζα, καὶ ὀλούγη κερσαῖς, ἐπὶ γυναικῶν. At ποτνιῶς promiscue dici, multis veterum testimonioris intelligitur. De muliere, Alciphron Lib. II. Epist. 4. p. 258. τὰς σὰς ἀπίσιας κλαίεις καὶ ποτνιώμεν. Aristides Tom. II. p. 193. ἀκέαν παιδῶν καὶ γυναικῶν ποτνιώμεναν. Aelian. V. H. Lib. XII. cap. 1. p. 721. Ή δὲ ἄκεια (nisi malis κωκύσια) καὶ ποτνιώμενη, καὶ δακρύσια. At de viro, Lucian. de merc. conduct. p. 673. πέπλε εἰδός ὅλων ήτερων ἔψεθε αὐτὸν, σύνταῦθά πε τὸ ίμιν τὰ ὄμοια ποτνιώμενον. Maxim. Tyr. Diff. XI. p.

115. Aristaenet. Lib. II. Ep. 10. p. 238. Eunap. Chrysanth. p. 206. aliique plures. Adde Polluc. VI. 201. Thom. M. in v. & Spanhem. in Callimach. H. in Dian. v. 259. In Platone frustra hoc verbum quaesivi.

33. Πρεγές.] Nescio, an respiciatur Polit. III. p. 433. A. πάλιν δὴ Οὐρύς δεσμοφεία, μὴ ποιέντα Αχιλλέα, θεᾶς παιδία, "Αλοτ" ἐπὶ πλευρᾶς κατακείμενον, ἀλλού δὲ αὐτες "Υπίλιον, ἀλλού δὲ προηνή· ex Il. Ω. 10. Hesychius, depravato Codice usus, dedit: Καδρεγές. καταφρές. Emendandum: Καταπρεγές. Ipse alibi: Καταπρεγές. καταφερές. Vocem πρεγήν fatus ornarunt Interpp. ad Act. Apost. I. 18. & Pier- sonus ad Moerid. p. 318. Glossulam nostram transcriperunt Photius Lex. MS. & Suidas.

34. Πρόχημα.] Protagor. p. 196. B. φοβερόνες τὸ ἐπαγθὲς αὐτῆς, πρόχημα ποιεῖσθαι καὶ περικαλύπτεισθαι τὰ μὲν, ποίησιν, &c. Ibid. μεσοκήν δὲ Αγα-

Πρέμνον^{35.} τὸ ἔ δένδρος σέλεχθο καὶ ἐδρομα; οὗον περιμνόν τι ὄν.

Προσέπαιζε^{36.} περιπέπαιξε. τῷ σ' αὐτὶ τῷ ἔ κέχρη).

Πρὸς τὸ τὸ Ἀγρεας^{37.} τὸ τὸ Ἀγρεας Θεομοφόρου Ἀρτέμιδθο δηλοῦ.

Πρό-

*Αγαθοκλῆς ὁ ὑπέτερος περίχημα εποίηταλο. Μοχ περίχημα c-leganter vocat περιπέπαιζημα. Lysis apud Jamblich. V. P. p. 64. τοὶ ἢ περίχημα ποιητάμενοι τὰν τὴν διδασκαλίαν. Lysias contra Andocid. p. 20 καὶ τέτοιο περίχημα ποιήμενος. Plutarch. Lystandr. p. 444. F. τοῖς ἢ πλειστοῖς ἐδόντω περίχημα ποιεῖσθαι τὸ διέν. Sed modus non esset exemplorum, quae in omnibus fere scriptoribus reperiuntur. Glossa totidem verbis legitur apud Suidam.

35. Πρέμνον.] Glossae sedes quaerenda. Pro περιπέπαιζε τῷ δηλοῦ scribe περιπέπαιζην τῷ. Vide Etymol. M. p. 686. 34.

36. Προσέπαιζε.] Euthyd. p. 217. F. οὐν ἢ, μοὶ δοκεῖ, δέν φύεται περιπέπαιζην περιπέπαιζε. Ibid. p. 219. E. καὶ Διδοταῖται περιπέπαιζην τε καὶ τὸν ἐπεδιστάτην. Phaedr. p. 352. E. μυθικὸν την ὕμνον περιπέπαιζαμεν. ubi bene Hermias Scholiis MSS. Προσ-

πεπαιζαμεν, ἀτὶ τῷ, ἐπαιζαμεν. λέγεται ἢ ὑμνήσαμεν. Pro canitu celebrare etiam dicitur Epinom. p. 700. D. θεὸς περιπέπαιζην, καλαράτερον τε Διγγαγόνι τὸ βιον. ubi vide Scholia. Euripid. Herc. Fur. v. 460. Alciphron Lib. III. Ep. 65. Aelianus apud Suid. v. Ἕμιδαπός, & Ti. Hemisterbus. ad Aristoph. Plut. p. 390. Eadem forma Atticis etiam in aliis quibusdam placuit. Sic Phrynicb. p. 108. σμῆζει dicendum monet, non σμῆζει. In Aristophan. Acharn. v. 590. τετνίζει pro τετνίζει, quod Atticum vocat Scholiastes. A Timaeo glossam habent Photius Lex. MS. & Suidas.

37. Πρὸς τὸ τὸ Ἀγρεας.] Phaedr. p. 337. F. ἀλλὰ κύτατεν, ὅτοι δύ' ἡ τεῖα σάλια, ἢ περιπέπαιζην τὸ τὸ Ἀγρεας Διγναίημεν. ubi variat scriptura librorum veterum. Timaeus cum Grammatico mox laudando, & Codex Vin-

Vindob. legunt, τὸν Ἀγεας. Vulgatae Editt. & Scholastes *Platonis*, item *Pausanias* apud *Eustath.* ad II. B. p. 365. τὸν Ἀγειας. Utramque lectionem agnoscit *Hermias* Scholis MSS. ad h. l. Ήτις τὸς τὸν Ἀγεας] Ἀγειας Ἀρτέμιδος οἱρὸν ιδρυσαν Ἀθηναῖς θεῷ τὸν ἔφορον εἶναι τάντην τὴν θεᾶν παῖδος τὸν αὐγεῖς, καὶ πᾶν τὸν ἀγειον καὶ ἀνήμερον κατασίκαν. Longinus Art. Rhet. p. 714. laudans locum *Platonis*, τὸν Ἀγειας, haud dubie pro τὸν Ἀγειας, legit: οὐ τὸν, ως διαβαίνοντις τὸς τὸν Ἀγειας Διάβασινόμενον. ubi ultimum verbum, temere repetitum, expunge. "Ἀγεας, an Ἀγειας scribatur, nihil intereat. Diana enim tripli nominis forma Ἀγεα, Ἀγεια, & Ἀγειτέρα dicebatur. Ἀρτέμινας σὺν Ἀγειας vocat *Philochorus* apud Scholiast. Euripid. ad Hippol. 73. Vide Gramm. Hister. Deor. e Xenoph. p. 31. Nomen inventum a loco Atticae, ubi colebatur, Ἀγεα, vel Ἀγεια. Steph. Byz. & Hesych. in v. Meursius Athen. Att. II. 5. Petav. ad Themist. Or. V. p. 415. Corfin. Not. Graecor. p. 59. Lexicon Sangerm. MS. Ἀγεας. χωεῖον ἔξω τὸν πόλεων, οἱρὸν Διάμητος, σὺν ᾧ τὰ μικρὰ

μισθίοις ἄγει). ὄνομασθηνας τὸν αὐτὸν, εἰ μὲν, δῆποτε Ἀρτέμιδος, αὐτέτερον Ἐλικῶν καλέμενον· οἴτις, δῆποτε τὸν ἔνθηρον εἶναι καὶ πλήρη ἀγεινόμενος. Sed luculentior ejusdem Lexicographi altera glossa est, ex *Pausaniae Lexico* apud *Eustath.* l. c. ut videtur, ducta, quam *Montfauconius* prodidit Bibl. Coisl. p. 603. "Ἀγειας. χωεῖον ἔξω τὸν πόλεων Ἀθηνῶν, ἐπὶ τὰ μικρὰ τὸν Διάμητον ἄγει) μισθίοις, ἀλέγει) τὰ σὺν σὺν Ἀγειας, (Montfaucon. male, "Ἀγειας) ως σὺν Ἀσκληπίῳ. Φερεκράτης Γερασίν. Επίθετος (Montf. γάρ omisit) ως ἐκαλίζομεν εἰς Ἀγειας. καὶ Ἀρτέμιδος εἰς Ἀγειας αὐτόλις τὸν οἱρόν. Πλάτων Φαιδρ. οὐ τοὺς τὸν τὸν Ἀγειας Διάβασινόμενον καὶ Δῆμον σὺν τῷ Ατθίδος· τὸν μὲν γάρ ἄνω τὰ τὸν Ιλισσῆς αὐτοὺς ἀγορεύει Εἰλίθιοι· τῷ δὲ ὄχθῃ πάλιν ὅρῳ τέτο, δὲ νῦν "Ἀγεα καλεῖ), Ἐλικῶν, καὶ οὐ οἰχάρα τὸν Ποσειδῶντο τὸν Ἐλικωνίας ἐπ' ἄκρας. καὶ σὺν τῷ δέ. εἰς τὸν οἱρόν τὸν μητράσον τὸν σὺν Ἀγειας. In Pherecra i. loco pro εἰς Ἀγειας λέγε σὺν Ἀγειας. Μόx pro καὶ Ἀγειας, τὸν Ἀγειας. Pro καὶ Δῆμον fine ulla dubitatione reponendus est Κλεάδημος, nobilis Atthidis scriptor. De perpetua confusione nominum, Κλεάδημος, Δῆμος, Δῆμων, multa possemus. si locus patetetur, in medium afferre. Cli-

Πρόεαζις^{38.} ἡ τὸ Βοσκημάτων κτῆσις.

Προσολή^{39.} γραφὴ κατὰ τὸ συκοφαντώντων.

Προτέλεια^{40.} αἱ ὡφὲ τὸ γάμων τελόμενα θυσία χῷ δωρεά.

Πρέ-

Clidemi fragmentum, tunc piter vitiatum, corrigant acutiores. Facile tamen apparet vel ex Platone l. c. δπὸ τὸ ιλιοῦ λέγετο) ὁ Βορέας τὸν Ὄρειθνον ἀρπάζει. pro Ειλίθναι, Ὄρειθναι legendum esse.

38. Πρέσβαζις.] Ex *Hesychio*, *Phot. Lex. MS.* & *Suida* rescripsi πρεσβίτης pro virtuosa Cod. lectio πρεσβίτης. Vox πρεσβίτης mihi non aliunde nota est, quam ex Homero Od. B. 75. Πρεσβύτεια eadem significatione est apud *Strabon.* XII. p. 822. *Aelian.* H. A. Lib IV. cap. 32. *Liban.* Opp. Tom. I. p. 504. D. aliosque. Neutra vox in *Platone* occurrit. *Lexicon Rhet. MS.* Πρεσβύτεια. τὰ χαεῖα τὰ ἐπιτύδεια ὡφεὶς γορηνὶ πρεσβύταν, καὶ αἰγᾶν, καὶ τὸ ἄλλαν κτημάτων Scribe, πρεσβύτεια, & βοσκημάτων pro κτημάτων.

39. Προσολή.] *Legg. VI.* p. 619. A. καὶ τὸ πρεσβόλην δῆ τὸ αἰρέμενον εἰς τὸ ιμπεῖρων πομπέον. *Lexicon Rhet. MS.* Προσολή καὶ Πρεσβίτεια, τὸ

παράγειν εἰς, τὸν ἱκαλητοῖαν τὸ βαλόμενον, καὶ διπλωθέντας οὐδίκησεν. εἴ τις δοκοῖς ἀδικεῖν, καὶ τὸ συκοφάντες, καὶ τὰς φειδὰς μυστήρια ἡ Διονυσία ἀδικεῖται. Quae glossa mutilata est in *Etymol. M.* p. 699. 30. De hac actione erudite disputavit juris Attici consultissimus *Taylorus ad Demosthen.* Midian. p. 168. Glossam hinc sumpererunt *Photius Lex. MS.* & *Suidas.*

40. Προτέλεια.] Τέλος, τελεῖα, & inde derivata a latiore *initiandi* potestate ad *nuptiarum sacra*, quae marem feminamque, velut novae vitae initiatos, conjungunt, transferunt. Poëtarum parens Od. γ. 74.

Κέρησος αἰτίας τέλος θαλεροῦ γάμου. In *Aeschylus Eumen.* v. 838. γαμήλιος τέλος Scholia festes exponit γάμον. Hinc τέλειος, οἱ γεγαμηκότες, καὶ τελειωθῆναι, τὸ γῆμα. *Pollux III.* 38. *Eustath.* ad II. Λ. p. 881. Cujus significationis pravam rationem reddere Ez. *Spanhemium ad Callim.*

lim. H. in *Jov.* v. 57. &
Jac. Perizon. ad *Aelian.*
Var. Hist. IV. 3. monuit
me ὁ πάνω, T. H. quan-
quam iis praeiverat *He-
sych.* v. *Περίλεια*, & Schol.
Pindari ad *Nemeor.* Od.
x. 32. sic ex ejusdem e-
mendatione legendus: ἐσι-
ζ ὁ γάμος τέλος οὐκ εἰ-
λεύτης βίσκατα πνευμάτων. Dii,
in quorum auspiciis & tu-
tela erant conjugia, θεοὶ^{τέλειοι} dicebantur: in qui-
bus praecipue cultam sci-
mus *"Ηεραὶ τελεῖαι*, a Latini-
nis *Junonem* pronubam
dictam. *Diodor.* Sic. V.
73. *ωφείς* ἢ *ωφέτεροι* ἀπαν-
τεῖς τῷ Διὶ τῷ τελεῖῳ, ἢ *"Ηρα-
τεῖαι*. ubi vide *Wesseling-*
gium. Δόμος ἡμιτελῆς in
Homero Il. B. 701. quo-
modo capiendus sit, in-
ter ipsos veteres dubita-
tum est. Sed ex hac ipsa
ratione commode poterit
explicari δόμος χῆρος, unde
maritus abierat ad bel-
lum Trojanum. Vide *Hem-
sterhus.* ad *Lucian.* Dial.
Mort. XIX. p. 410. Sa-
tis jam intelligi arbitror
posse, cur *sacra ante
nuptias* dicta sint *ωφέλεια*.
Plato Legg. VI. p. 623.
A. ὅταν ἢ *ωφέλεια* γάμων, ἢ
τις ἄλλη τοῦτο τὰ τοιωτά iερε-
γία μελῶν, ἢ γυναικῶν, ἢ
γηροτάνων, *ωφέλεια* ἐστὶ τε-
λεῖα. *Euripides Iphig.* Aul.

v. 718. *Προτέλεια* δὲ ἥδη πα-
δὸς ἵσθιτος θεῖς; — Καπνίζε-
δαίσσεις τὸς γάμους ιούτερος; *Pla-*
to Comicus apud *Athen.*
Lib. X. p. 441. F. *ωφ-*
έλεια δεῖ Τυμᾶς ποιῆσαι πολ-
λὰ *ωφέτεροι* τοιαδί. *Achilles*
Tat. *Lib. II.* p. 89. "Ἐθνεῖ-
ς τότε ὁ πατὴρ *ωφέλεια* τῷ
γάμῳ. *Himerius Orat.*
Nupt. p. 599. *Themist.*
Or. XIII. p. 168. C. *If.*
Casaubonus ad *Athen.*
IX. 4. p. 649. Sed cum
ωφέλεια etiam ante alias
res sacras fierent, vox
tam late patere coepit,
ut *cuiusvis rei* gravioris
primordia significaret. Le-
xicon Rhetor. MS. *Προτέ-*
λειά ἐστὶ τὰ θύματα τὰς δι-
δύπολες (l. οἵς δύπολε) *προγύ-
ματος* θυόμενα. *Philo T. I.*
p. 294. τὰ *ωφέλεια* τὰ σοφίας
ἀναδιδαχθίνα. *T. II.* p. 14.
ταῦτα δὲ θεοφιλές τὰ *ωφέλεια*.
Maxim. Tyr. *Diss. XIV.*
p. 159. *Aristides Quinctil.*
de Musica III. p. 164.
Themist. *Or. XX.* p. 235.
C. *Synes.* Dion. p. 53. D.
Sed haec satis, vel potius
nimium multa. Si quis ta-
men plura de his sacrī
cognoscere velit, adeat
Pausaniam apud *Eustath.*
l. c. *Meursium Graec.*
Fer. p. 237. & quos lau-
dat *Wesseling.* ad *Diodor.*
l. c.

Πρυτανεία^{41.} μηνιαῖα Φυλῆς ἀρχή.

Πρῶ^{42.} ἐτι ὄρθρος βαθέ^{Θ.}

πρω-

41. Πρυτανεία.] Gorg. p. 292. A. ἐπειδὴ ή φυλὴ ἐπεντάνεοε.

42. Πρῶ.] Sic legitur in Cod. MS. Malim tamen, Πρῶ. ἐτι ὄρθρος βαθέ^{Θ.} ut Photius Lex. MS. & Suidas. Ejusdem Suidae locum, a Kusterio frustra tentatum, ita cor texerim: Πρῶ. ὅτω μετουλάσσως, ἐτι ὄρθρος βαθέ^{Θ.} ὅτου τῷ, εὐ ἄρω. Γ πρῶι συναπέσις ἐτι τὸ πρῶ. διὸ δὲντε^{Θ.} Sed quod sequitur: τὸ γ πρῶι σύντοπᾶ^{Θ.} Οὐ πρῶν μὲν ἡμέας ὁ τραγῳδὸς ἔγειρε. Καλλιμαχ^{Θ.} vix caret errore. Nimirum aut in πρῶ ex natum est apud Callimachum, aut scriendum πρῶν, quod ex πρῶι contractum est, ut πρῶν ex πρῶι in Aristophane, & forsitan, ut monosyllabum, pronuntiatum. Vide Pieronum ad Moerid. p. 300. Phrynicus MS. Πρῶ δύο σημαίτ, τὸ αὐτὸν καίρε, καὶ ἔωθεν λέγε^{Θ.} καὶ διπουλάσσως. Hesychius: Πρῶι. Ἀποκάτετον τὸ ὑφέν. Phot. Lex. MS. Πρῶι καὶ τὸ πρῶ μετημοσίαιν δέκλοι, καὶ τὸ αὐτὸν καίρε, καὶ θωτὸν Γ δεινό^{Θ.} ωσπερ ὁψί, καὶ τὸ ἐτ-

πέρως, καὶ τὸ βελοδέως. Ad accentum quod attinet, scribitur πρῶ & πρῶι, πρῶ & πρῶ. Eustath. ad Il. Σ. p. 1142. Etymol. M. p. 692. 4 Aristophanis loca, ubi πρῶ & πρῶι cum iota subscripto occurrit, retulit H. Stephan. Th. Gr. L. Tom. III. p. 578. & Append. p. 189. Exempla Platonis, quibus nunc utimur, ubique πρῶι habent. Sed Brunckius, Atticorum poëtarum ospitator, ad Aristoph. Lysistr. 612. futurum Platonis editorem monet, ut semper πρῶ una syllaba edendum curet. Protagor. p. 193. F. Μήπω σκέψει τω μεν πρῶι γάρ ἐτιν. ἀλλὰ δεῦρο ἐξαντῶμεν εἰς τὸν αὐλῶν, καὶ ὕπολότες αὐτὸς Φρειτόψαμεν, αἱ ἀν φᾶς γένη^{Θ.} Criton. p. 369. init. ΣΩΚΡ. ἡ γ πρῶι ἐτι ἐτι; ΚΡ. Πάντο μὲν ὅτι. ΣΩΚΡ. Πηγία μάλιστα; ΚΡ. Ορθέ^{Θ.} βαθέ^{Θ.} Ibid. p. 370. Α. ἀλλὰ τί δὴ ὅτω πρῶι ἀφίξη^{Θ.}; Phaedon. p. 376. C. ἀνεψγέλο γὰρ γ πρῶι. quem locum laudat Thom. Mag. in v. Rarius significat nimis mature, αὐτὸν δεινό^{Θ.} καὶ τὸ. Parmenid. p. 58. B. πρῶι

Πυρᾶν^{43.} Φλέγων, ἡ καίων.

Πύθιος^{44.} ὁ ἀνδρες αἱρεῖσι ωῷζε λάκων, δύο καθ' ἔκαστον βασιλέα σύστησε.

P.

Ρᾶν. συγκερτικὸν τοῦς ἔτερον.

Ράδιον. ἀπόλυτον καθ' αὐτό.

Ρᾶσον. Ταερθετικόν.

^{Pa-}

Πρῶτη γὰρ πεὶν γυμνασθῆναι, ὅειςδε ἐπίχειρεis καλόν τε τὶ τῇ δίκαιοιν. Pollux I. 69. πρῶτη δὲ ἡλικίας. Contra πρωτίτερον, & πρωτίτελον rarius de diei parte, plerumque de tempore dicuntur. Quas voces cur Thomas Mag. minus elegantiae, quam πρωτίτερον & πρωτίτελον, habere dicat, nihil caussae est. Plato Theaet. p. 117. G. ἀπῆλθον πρωτίτερον οὐ δέοντα. Protag. p. 199. H. καὶ οἱ τέτταν νιεῖς, πρωτίτατες εἰς διδασκαλίας δὲ ἡλικίας ἀρξάμενοι φοιτᾶν, ὁψιατάτες ἀπαλάτιον). Phaedon. p. 376. C. καὶ δὴ τότε πρωτίτερον συνελέγουμεν. & paulo post: ἥπειν αἴς πρωτίτατες εἰς τὸ εἰαθός. Vide Duker. ad Thucyd. Lib. VII. 19.

43. Πυρᾶν.] Mendoſiſſi-
me Cod. MS. Πυράνων. Φλε-
γῶν ἡ καίων. Photius Lex.
MS. Πυράνων. Φλέγων καὶ καίων.
Veram lectionem Suidas

conservavit. Plato Tim. p. 535. F. τὸν δὲ γενήσεως τιθύντι, σύρεινομένην καὶ πυρφέ-
νην. Ibid. p. 541. D. συγκε-
πυρφένενα, καὶ πάλιν αὐτὰ ἀντι-
κάσοντα τὸ Διαθερευτήν. Axioch. p. 732. A. καὶ λαμπάζειν ἐπι-
μόνας πυρφένετο Ποινᾶν. Vide Is. Casaubon. ad Sueton. August. cap. 98. Πυρᾶν ig-
nota Lexicis potestate pro
accenso igne luſtrare eit a-
pud Theocrit. Eidyll. XIV. 94. Πυρεύειν τῶν ὑλην eft Legg. VIII. p 648. G.

44. Πύθιος.] Ex Herodo-
to Lib. VI. 57. οἱ δὲ Πύθιοι,
εἰσὶ θεοτόποι ἐς Δελφάς, σι-
τεόμενοι μετὰ τῆς βασιλήσιν τὰ δη-
μόσια. ubi vide Wesselin-
gium. Xenophon de Rep. Laced. p. 690. D. a Ku-
stero etiam ad Suid. lau-
datus: ἔδωκε οἵ αὖ καὶ συ-
σκήνες δύω ἐκατέρω (βασιλεῖ) ταφοσελέαδ, οἱ δὲ καὶ Πύθιοι κα-
λεῦν]. Putido mendo apud Photium Lex. MS. & Sui-
dam

·Ραψωδοί^{1.} ϕωνεμαὶ ἐπῶν.

·Ρῆσις μακρέ^{2.} διεξοδικὸς λόγΘ μακρός.

·Γῆτραι^{3.} συνθήκαι λόγων.

·Ρικνόν^{4.} ὅπικαμπὲς, ἡ ρυσόν.

·Ρύμ-

dam scribitur ποίησι. Apud priorem etiam deest vox εὐνοῖσι.

- 1. ·Ραψωδοί.] Hipparch. p. 2. F. Phaedr. p. 357. F. Ione p. 143. D. ubi vide Scholia.

2. ·Ρῆσις μακρέ^{5.}] Phaedr. p. 353. G. τοῖς συμεῖς προφυμαὶ ρῦσις παμμίκης εἰπεῖν. Polit. III. p. 435. A. καὶ ὅταν τὰς ρῦσις ἴκαστοι λέγη, καὶ ὅταν τὰ μεταξὺ τῆς ρῦσεων. Ibid. D. X. p. 515. C. καὶ μακρέγαν ρῦσιν διπτείνοντες εἰς τοῖς ἔδυζμοις. quod, monente Hemsterhusio, a Platone sumpsit Lucian. Prometh. p. 190. & praeter hunc Aristides Tom. I. p. 355. & Liban. Epist. 316. Legg. VII. p. 636. F. καὶ τινας ὅλας ρῦσις εἰς ταῦτα ξυναγαγόντες, ἐπικαθάνειν φασὶ δεῖν. Duo posteriores Platoni locos, ab interpretibus minus perceptos, explicuit Is. Casaubonus ad Theophrast. Charact. cap. XVI. p. 286. Aristophan. Acharn. v 415. Δᾶ γάρ με λίτεψα τῷ χορῷ ρῦσιν μακρέν. ubi vide

Scholia. Philo T. I. p. 235. 453. T. II. p. 537. & Dorvill. Critic. Vann. p. 640. Apud Photium Lex. MS. & Suidam rectius legitur cum copula, διεξ. λόγΘ καὶ μακρός.

3. ·Γῆτραι.] Legendum vel συνθήκαι θεῖ λόγων, ut Hesychius, vel συνθήκαι, λόγοι, ut alii Glossographi. Forte glossa hoc inventa est ex Odyss. z. 393. ubi vide Eustath. p. 1765. item ad Il. Φ. p. 1245.

4. ·Ρικνόν.] Polit. V. p. 457. D. ὅταν ρυσοὶ καὶ μὴ ἄδεις τὸν ὄψιν. Tim. p. 543. F. πᾶν ρυσὸν καὶ τραχὺ ποιῆ. quibus locis Timaeus ρυσοῖς, quod postea glossae ρυσοῖς locum suum cessit, legifle videtur. Philo T. II. p. 432. loco elegantissimo, sed male interpunkto: πῶς οἱ τοῖς μικρές πίονες, εὔσπερχοι τε καὶ εὐεξία μάλιστα θάλλοντες, ζτασι αἰφνίδιον σταχίντες, ρικνοὶ γεγνιαζούν, ἵνες αὐτὸν μόνον, καὶ λεπτὴ δορέ. ubi αὐτὸν μένον idem est, quod αὐτόχθημα in Alciphrone III. Ep. 29. ubi vide Berglerum: aut quōd

ἄλλος,

Ῥύματα⁵. διπίρυπτον, ἢ σμῆχον.

Ῥυμβῖν⁶. ρόμβειν. τότε ἡ δύστη κινήσεως τοῦ ρόμβου.

Σαρ-

άλως, supra p. 199. a nobis explicatum. *Alciphron* Lib. I. Ep. 26. πρεσσούτην ὀφεῖνας ρίκνην. ubi piura *Berglerus*. Scholia-
ites *Nicandri* ad Theriac. V. 137. Ρίκνην, διερράγος,
παλαιὸν, ἢ τὸ ρύσδην, ἢ τὸ τρεμερόν. *Famblichus* de
V. P. p. 162. σώματος ρίκνη
opponit τοῖς πολυσάρκοις.
ubi *Kusterus* ita castigat
Hesychii glossam: Ρίκνοι. ἔχ
ἰκανοὶ σαρξίν. Vulgo, Ρίκνοι.
ἰκανοὶ σαρξίν. Malim lege-
re, ιχνοὶ σαρξίν.

5. *Ῥύματα.*] *Polit.* IV.
p. 449. B. καὶ ἡ πλάτης ἐτ-
ένεν ρύματαν, εἴτε μετὰ ρύμα-
των δύναται αὐτῶν τὸ ἄνθρωπον ἀφο-
ρεῖσθαι. Ibid. C. καὶ μὴ αὐτῶν
ἐπιπλύνας τὸν βραχὺν τὰ ρύματα
ταῦτα, δεινὰ ὅγει εὑπλύζειν.
ubi vide *Scholia*, & *Cor-
narium* in *Eclog.* p. 773.
Aristophan. *Lysistr.* v.
377. Εἰ ρύματα τυγχάνεις ἔχων,
λεπτὸν ἐγώ παρέξω. ubi vide
Scholia *Alciphron* Lib.
III. Ep. II. ὅποιαν ος τὸ
ύδωρ ἢ τὸ ρύματα τὸ πεῖραν εὐάθη-
ρεν. Ibid. Ep. 61. init.
Aristides Tom. I. p. 293.
ἔπειτα ρύματα ἄπτα, οὐδὲ σα-
φίδων τε καὶ ἑτέρων μικτά. The-

mist. Or. XXXII. p. 359.
C. *Moeris* p. 336. *Thom.
M. v.* Ῥύπλεα, & *Man-
gejus* in *Philon.* T. I. p.
643.

6. *Ῥυμβῖν.*] Hoc ver-
bum neque apud Platō-
nem inveni, neque apud
ullum veterum scriptorum.
Ῥυμβῖναν ex *Aeliano* affert
Suidas v. Ῥευμβόνα, ubi
videndus *Kusterus*. *Ῥυμβῖν*
Atticorum fuisse videtur,
ρόμβειν ceterorum Grae-
corum. *Scholia* *esthe-
crit.* ad *Eidyll.* II. 18. *Ῥόμ-
βος* δὲ, ὃν οἱ Ἀθηναῖοι ρύμβον κα-
λεῖσθαι. Sic pro vulgato ρό-
μβον scribebat *Juvenis*
doctissimus, atque edito
Verisimilium libello om-
nibus, qui recte in his
literis sapiunt, commen-
datissimus, *Jo. Piersonus*.
Vide *Valckenarium* *Diatr.*
in *Euripid.* cap. V. p.
39. In *Apollon.* *Rhod.*
I. 1139. pro ρόμβῳ *Ety-
mol. M.* p. 706. 65. legit
ρύμβῳ. *Apollonii* *Scholia*-
tes sic emendandus: *Ῥόμ-
βος*. τροχίτης, ὃν σερέφρει
ιμᾶς τύπλοις, καὶ ἔτας κτύ-
πον διπτελῆς. τινὲς δὲ ρύμβος
αὐτὸν καλεῖσθαι. ἦν καὶ *Εὐπολίς* σὺ

Σ.

Σαρδώνις γέλως¹. ὁ αφεσποίητος· δότε τὸ Σαρδόνιον δάσος τὸ νήσος.

Σατυρικὰ δράματα². πλείονα ἦν ἔθος ωποκρίνεσθαι, ἐν οἷς μεταξὺ ταῦτα ἐμίγνυσον αὗτοις οὐδέτεροι.

Σηκός³. ἐπαυλις τεργχῶ πειραζομένη.

Σε-

Βάπτιση Διδύμοις. Eupolidem etiam auctorem nominat Scholiastes ad IV. 144. & Etymol. l. c. item Eu-
polath. ad Od. A. p. 1387. Tóμος tamen ex eodem Comico laudat Photius Lex. MS. Tóμος. ὃν ἔχειν οἱ διπλειάζοντες ὡς τὸ τύμπανον. ἔτις Εὔπολις. Sed hic quoque βύμος regius fuerit. Ceterum de hac voce multa con-
gessit Jac. Nic. Loënf-
fis Epiphyll. VII. 23. Glossam nostram descripsit Suidas.

1. **Σαρδώνις γέλως.**] Polit. I. p. 413. G. ἀκάλας ἀνεκάγχαζε μάλα σαρδόνιον. quod excerptit Pollux VI. 200. Vide Scholasten, hoc proverbium copiosissime enarrantem.

2. **Σατυρικὰ δράματα.**] Sympos. p. 336. B. ἀλλὰ τὸ Σα-

τυρικόν σαρδόνιον τότε καὶ Σατυρικὸν κατάδηλον ἐγένετο. quem locum illustrat Dionys. Halicarn. Τέχνη p. 54. Politic. p. 189. C. τότε μὲν ἀτεχγῶς ἥμερην, ἀσπερ δράματα καθάπερ ἐρρέπει τοῦ δῆ, Κενταυρικὸν ἐρράπει καὶ Σατυρικὸν τινα θίασον, &c. Πλείονα, scil. δράματα. Timaeus intelligit Tetralogias, vel tres priores Tetralogiae fabulas: de quibus vide aureolum Is. Casauboni libellum de Satir. Poësi p. 26. Timaeum exscripsit Photius Lex. MS. ubi manifesto errore legitur: Σατυρικὰ μετὰ πλείονα. Cetera congruunt.

3. **Σηκός.**] Theaet. p. 128. A. σηκὸν εἰς ὅρδε τὸ τάγμα πειραζομένου. Polit. V. p. 460. F. λαβῆται εἰς τὸ σηκὸν οἵστε τι παρεῖ τινας τροφές. Lexicon Rhetor. MS. Ση-

κός.

Σισύρχε⁴. αἰγαίου σέγαστρου τετελχωμένου. ἔτι δὲ ὅτε
καὶ τὸ τραχὺ καὶ ἄγναπτον ἵματιον, ὡς καὶ Ἀρε-
τοφάνης.

Ἐν πέντε σισύρχαις ἐγκεκορδυλημένον.

Σκιά-

χός. ὁ Σηκός σημαίνει ποτὲ μὲν ἀθλήτη^ρογύμνα ποτὲ δὲ, τὸν ἔπανθλιν καὶ τὸν καταγωγὴν τῷ αὐτοῖς τοντον· ἀλλοίς δὲ, τὸ ὥρῶν τῷ σωμάτων· ἀλλοίς δὲ, τὸν ἐλαίκην τὸν πολύκλαδον. ex quo in *Etymol. M.* p. 711. 5. pro παραγωγὴν scribendum καταγωγὴν, pro πολύκλαδον, πολύκλαδον. Hanc vocem pluribus ornavit *Valckenarius Animad. in Ammon.* p. 153. Pro τειγκῷ malim θειγκῷ. et si non ignoro, saepe reperiri formas, θειγὸς, θειγὸς, τειγὸς, τειγκὸς, τειγκός. Vide Epist. Crit. II. p. 208. *Timaei* glossa temere migravit in *Moeridis libellum de Vocc. Atticis.*

4. Σισύρχε. — Eryx. p. 745. C. ἐστὶν ἀν τετριμήτεις Σκύθης ἀνηρ οἰκίαν αὐτῷ τὸν καλλίστην εἶνας μᾶλλον, ὑπερ σι- σιρχεν δεξιματίνην. ubi vide Scholia. Aristophanis locus, quem Timaeus affert, est Nub. v. 10. cui compar & geminus est ille Platonis Protag. p. 195. F. ἔτι κατέκειτο, ἰγκε-

καλυμμένον σὺν καδίοις τισὶ καὶ σεώριασι, καὶ μάλα πολλοῖς, ὡς ἐφαίνετο. *Sympoſ. p. 355.* B. ἐνελιγμένων τὰς πόδας εἰς πίλας καὶ ἀγνακίδας *Dio Chrysost. Orat. XXXV. p. 433.* A. σισύρχεις, καὶ πίλας, καὶ τοιαῦθ' ἔτεροι ξυρέπλοντες. *Clementis Alex. Paedag. II. p. 190.* τὸ δὲ σισύρχεις ικανατάτης χῶρος ἡσερεῖδας, ἦτε μὴ δεῖδας πορφυρεῖδας ἢ φοινικίδας. quod, ut alia plura, Patrum eruditissimus, ne verbo quidem mutato, descripsit ex *Musonio apud Stob. p. 595.* Id cum aliis etiam locis fecerit, sursum a nemine dum deprehensum esse miror. *Polyaen. VIII. 16. p. 722.* ἴματιον δὲ καῆδας σισύρχεις Γαλατικῆ. *Rhenonem Gallicam* vocat *Varro de L. L. IV. p. 40.* *Longus II. p. 42.* πρεσβύτης σισύρχεις σιδερυμένον. ubi vide *Fungerm. Oppianus Cynegi. IV. 332.* Προσεργαλυψάμενος δέμας ἀλκιμος ἢ σισύρχεις, "Η αὐτοῖς", &c. De altera forma, σισύρχεις, *Valckenar. Anim.*

Σκιωεῖται^{5.} λόχῳ ἀνδρῶν ἐξακοσίων Ἀρκαδικὸς;
οὐ ἀρχόμενός τε ἢ τοῖς πολέμοις, καὶ τελευτᾶς
ἀναχωρῶν.

Σκηπλόμεν^{6.} πεφασιζόμεν.

Σκλη-

Anim. in *Ammon.* p. 205.
& *Toupius* Emend. in
Suid. III. p. 132. *Timaei*
glossa sic scripta reperitur
apud *Etymol. M.* p. 714.
28. Σισύφος. αἰγαίου στέγαστρον,
(alii, σκηπταστρον, quod idem
est) τετελχωμένον δέρμα.
quae lectio melior est.
Hanc quoque glossam ne-
scio quis intrusit *Moeridi.*

5. **Σκιωεῖται.**] Apud
Photium Lex. MS. &
Suidam, ubi haec glossa
totidem verbis occurrit,
Σκιωεῖ scribitur. Men-
dose etiam *Dio Chrys.*
Or. XI. p. 191. C. τὸ Σκω-
εῖν λόχου. Alio modo
peccatur in Lexico Rhet.
MS. quod cum ipso vitio
descripsit *Etymol. M.* p.
716. 1. Σκιεῖται τι ἵστι; λό-
χῳ ἀνδρῶν χ'. εἰ αὐτοὶ καθ' αὐ-
τὸς ἴσχυτεύοιτο, καὶ ὡς ἄμφα τοῖς
ἄλλοις Λακεδαιμονίοις. Om-
nino scribendum, **Σκιεῖ**),
a Sciro Arcadiae. Mox
Kusterus pro Ἀρκαδικὸς re-
ponit Λακωνικὸς, propterea
quod ea cohors ab aliis

scriptoribus sic appellatur.
At primum refragatur *He-
sychius*, ab eodem lau-
datus: Σκιεῖται λόχῳ. ὅτι
καλέσμενος, οὐ πεφασιδυνέων. ἢ
ἢ Ἀρκαδικός. Tum nihil
impedit, quo minus ille
λόχῳ duplice nomine di-
ctus sit, Ἀρκαδικὸς, quod
Arcadibus constaret, Λα-
κωνικὸς, quod eo uteren-
tur Lacedaemonii. Vide
J. Hudson. ad Thucyd.
Lib. V. 67. & recondita
eruditione praestantem
virum, *P. Wesselingum*
ad *Diodor. Sicul.* XV. 32.
In *Platone* τὸ Σκιεῖται nul-
lum est vestigium.

6. **Σκηπλόμεν**^{6.}] *Theaet.*
p. 115. E. ἀλλὰ μὴ ἀναδίνει
τὰ ὠμολογημένα, σκηπλόμενος
παιζοντες λέγειν τόνδε. *Sō-
phist.* p. 149. A. ταῦτα ἔπειρ
καὶ περὶ σὲ γῆν, καὶ τότε ἐπηκ-
τέο περὶ ιμάς. *Sympos.* p.
334. A. σκηπλόμενος ὅτι δύνε-
ται. *Herodot. Lib. V.* 102.
Lysias p. 95. 397. ed.
Tayl. aliquique centies.

7. Σκλη-

Σκληφρός^{7.} ὁ σκληρὸς καὶ παρηγκωτός, ὁ τὰ σκληρὰ
φέρει δυνάμενος.

Σκολύθελα^{8.} ταπεινὰ δίφερα αὐτῷ τοῖς Θεοταλοῖς,
ἄ τινες θραγία καλλίζουν.

Σμινήν^{9.} οἱ μὲν δίκελλαν, οἱ δὲ ἀξίνην καλλίζουν.

Σπάρ-

7. Σκληφρός.] Euthydem. p. 214. init. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, σκληφρός, εἰτοῦ ἂν, αφερτός, καὶ καλέσ καὶ ἀγαθὸς τῶν ὄψιν. ubi vide Scholia. Platonis loco usi sunt Pollux X. 48. Etymol. M. p. 718. 39. & Eustath. ad Od. Δ. p. 1515. Ad Pollucem fuse atque erudite de hoc scabello differunt Jungerman. & Hemsterhusius.

8. Σκολύθελα.] Polit. II. p. 426. F. ἀδὲ σμινήν, εἰδὲ τὰλα ὄργανα ὅσα τοῖς γεωργίαις. ubi vide Scholia. Aristophan. Nub. v. 1488. 1502. & alibi. Aristid. Tom. II. p. 418. Max. Tyr. Diss. XXIX. p. 349. Julian. Or. III. p. 125. A. Δίκελλαν & σμινήν Alciphron Lib. III. Ep. 24. junxit. Aristaeus. Lib. I. Ep. 3. p. 26. effingens locum ex ll. Φ. 259. pro μάκελλα posuit σμινήν. Vide ibi Jos. Mercerum, & Schol. Nicandri ad Theriac. v. 386. Σμινήν etiam pro σμινήν scribi, ex Aelio Dionysio, & Lexico Rheoto-

G g

Σπαργῶσα^{10.} σπαρετομένη τὸ Θλιψεως, καὶ δεο-
μένη ἀκμείσεως τινά.

ΣΤΑ-

torico docet Eustath. ad Il. B. p. 217. Timaei glossam, a Photio Lex. MS. etiam descriptam, Moeridi intulit manus inepta.

10. Σπαργῶσα.] Si primam & nativam verbi vim species, quam Timaeus commode declaravit, de luxuriantे humorum, ad excretionem pru-
rientium, impetu dicitur, v. c. de lacte, quod ubera distendit. Plato Polit. V. p. 460. F. τὰς τε μητέ-
ρες ἐπὶ τὸ συκὸν ἄγονες, ὅταν σπαργῶσα. Sympol. p. 329. F. ὅτεν δὲ τῷ κυνηγί τε καὶ ἡδὺ σπαργῶσα πολὺν ἢ ποικίλην γέγονε
το τὸ καλόν. Ad utrumque locum videndus Scholastes.. Euripid. Bacch. v.
700. Ὅσαις πετόκοις μαζὶς ἡ
σπαργῶσι ἔτι. Idem Cycl. v. 55. Dionys. Halic. A. R. Lib. I. p. 65. Foësius
Oecon. Hippocr. Inde transfertur ad eos, qui semine turgent, in Venerem iument. Phaedr. p. 348. F. ὁ ἥ τοι παιδικῶν, ἔχει μήν ἡ-
δες εἰπεῖν, σπαργῶσι ἢ καὶ ἀπο-
ρᾶν πεισθεῖσαν τὸ ισερέν. Ery-
sius Anthol. L. IV. p.

478. σπαργῶσι θυμὸς ἀπαιτε-
πόθοις. Sed ut ἔργαν, ejus-
dem fere potestatis ver-
bum, quod supra p. 194.
explicuitius, sic etiam
σπαργῶσι de incensa cupiditi-
tate, impatientis animi
aestu, &c. usurpatum re-
peritur. Legg. III. p.
591. C. ὁ ἥ τετταὶ συτὴρ οὐ-
μιν ἔτι σπαργῶσαν καὶ θυμομέ-
το τὴν ἀρχὴν ὥραν, οἷον Φαλιον
σύβολον αὐτῇ τὼν τὸ ΕΦόρου
δύναμιν. quem locum lau-
davit Plutarchus Lycurg.
p. 43. E. &, ut erat Platoni-
sticissimus, venu-
ste expressit Fab. p. 190.
C. δι' εὐτυχίαν ἐπηρεμένην καὶ
σπαργῶσην τῷ δίμῳ, χαλινὸν
ἱμβολέν οὔρεως καὶ θεατύτην. Ex eodem fonte, ut id
praetereundo moneam, cum alii profecerunt, tum Max. Tyr. Diss. XI. p.
121. Ή, χαθάπερ Φαλιον ἵμ-
βολέσα ταῖς τὸ ἀνθεπτινὸν ἀγέ-
λαις, βίᾳ σπᾶσι, καὶ περιπατη-
κάζῃ συιπονεύει ταῖς αὐτῆς
ἀγωγαῖς. Congruit vetus
poëta apud Ciceron. de
Orat. III. 41. nam ex-
sultantem te & praefiden-
tem tibi Repriment vali-
dæ

Σταθερό^{ιι}. μέσον ἡμέρας, ὅτε κατὰ κορυφὴν ὁ ἥλιος γίνεται.

Στα-

dae legum habenae; atque imperii insistent jugo. Vide H. Stephan. Thes. Gr. L. III. p. 912. Postremo notione hoc verbum e MSS. Philoni T.I. p. 309. reddidit Mangejus. Photius Lex. MS. & Suidas una voce plenius habent: Σπαργάνηα. ἀνθεῖα, ἡ σπαργάνη. Quam fortasse ex alio Glossario adjecerunt.

II. Σταθερό.] Phaedr. p. 342. G. Μήπω γε, τείνει τὸ καῦμα παρέλθη· οὐδὲ ὅρας, οὐδὲ χεῖδον ὡδὶ μεσημβεῖα ἵσται) οὐδὲ καλεμένη σταθερό. Sic legitur in Editt. melioribus. In Basileenses irrepsit Scholion e margine: οὐδὲ καλεμένη σταθερόν, τὸ οφόδεα θερμὸν δύο τὸν τῷ θέρῳ μεσημβεῖα. Quod glossema recte quidem contextu ejectum est, sed aliud relictum vetusius, quod jam ante Timaeum, & alios Grammaticos, hunc locum invasit. Sentis, me significare verba, οὐδὲ καλεμένη σταθερό, quae a Grammatico, locutionem, μεσημβεῖα ἵσται), explicante, proficiisci po-

tuerunt, a Platone non potuerunt. Subtiliter & argute, ut philosophum agnoscas, eandem loquendi rationem explicat Hermias Scholiis in Phaedrum MSS. Σταθερό^{ιι} οὐδὲ μεσημβεῖα εἴρηται, ὅτι ὁ ἥλιος τῶν μεσημβείων γνώμενος ἴσται δοκεῖ: οὐδὲ γὰρ μετάβασις αὐτῆς, οὐδὲ τὰς ἀνατολὰς, Φεγδύλου ἔχει τὰς παραλλαγάς· οὐδὲ οὐδὲ τὰς μεσημβεῖαν, σοκέτι· φῶ γάρ λόγῳ μείζονα Φαινεται τὰς ἀπόρους τοῖς ὄστριζεσσι, τέττα οὐδὲ μῆλα λοι κινέμενα· οὐδὲ ὅτι σὺ τοῖς γνώμοις αἱ σκιαὶ ἐλάττονα σὺ τοῖς ἕστοις χρόνοις Φεγδύλους τὰς μεσημβεῖαν κινεῖται· οὐδὲ Φεγδύλοις κάθετον πασῶν γάστρων σαρωτάτην. Platonis loco utuntur Hesychius & Suidas; item Photius Lex. MS. cuius haec glossa est: Σταθερόν μεσημβεῖαν σὺ Φαιδὼν Πλάτων μεσαιτατος οὐ πυνηρότερος, (ι. πιγμηρότερος) τὸ ἡμέρας δηλοντά. Indidem etiam flosculos decerpserit Auctor Socratic. Epist. XXV. p. 52. Apollon. Rhod. I. 450. Ημέρα οὐδὲ οὐδὲ σταθερὸν παραμένει^{ται} ἡμέρα. ubi vide veterem Criticum,

Σταθερός. σάσιμος, ιχυρός.

Στρυ-

cum. Apollonii locum attulit Etymol. M. p. 724. 42. Dio Chrysost. Orat. I. p. 11 B. διημέρετανόν τε καὶ ἐπλανώμενον μεσημβρίᾳ σαθερῷ. Alciphron Lib. III. Ep. 12. Μεσημβρίας ὅτους σαθερούς, φιλήνεμοί τινα ἐπιλεξάμενος πίτυν. ubi vide Berglerum. Liban. Ep. 1084. ταῦτα εὐ τετάρτῳ μέρῃ τετέλεσται τοι τὸ ἡμέρας δέπο σπληνίου ἀγορῆς εἰς μεσημβρίαν σαθερούν. Synes. Ep. 58. καὶ ταῦτα τὸ τὸ μεσημβρίας ἐδεῦτο σαθεράτατον. Basil. de vita Thecl. I. p. 60. εὐ σαθερῷ μεσημβρίᾳ καὶ δρόῳ πνίγεσ. Phrynicus. p. 92. οἱ ἄρχαῖοι σαθεροὶ μεσημβρία λέγονται, καὶ σαθεροὶ γαλάνη. quem, ut solet, exscripsit Thom. M. v. Εὐερεθίς. Hic igitur loquendi modus cum legitimus sit, & crebro frequentatus, haud scio, an apud Aristidem Tom. II. p. 166. commodius legatur: ὅτοι πάντας δὲ ἡλιοὶ οἴοι τὸ ἐστὶ θερμάτερ, ἀλλ' οὐδη τις εὐ σαθερῷ τὸ μεσημβρίας εἰρίγως. Vulgatae editiones habent, εὐ καθερῷ τὸ μεσημβρίας. Plerique Grammatici σαθερός α σαθεύα de-

rivant, ut sit fervidus, affus: nec ab illorum opinione alienus est Joseph. Scaliger in Virgil. Cop. p. 256. Sed alii verius repetunt ab ἵσαχ, quorum notationem ab ipso Platone probatam dicere, nisi locus ejus interpolatus videretur. Graeci autem omnia, quae nondum ad finem vel senectutem vergunt, ἵσαχ dicunt. Hinc σαθερός, firmus, florens, & καρπὸς ἵσαμενος. Quid? ipsam meridiem dicunt ἵσαχ, vix ut amplius hac de re dubitari queat. Nicander Theriac. v. 469. "Ητοι ὅτι' ἡλίοιο θεραπέτηται ἵσαχ ἀκτίς. Socratis. Epistoll. l. c. εὐταμένης μεσημβρίας. Liban. Opp. Tom. I. p. 173. C. μέχεται εὖ μεσημβρίας σαθερούν. Tom. II. p. 339. D. ἵσι μεσημβρίας ἵσαχος. Damascius apud Phot. p. 1039. μεσημβρίας σαθερούς ἵσαμενος. ubi alterutrum omitti potuerat. Ad hujus locutionis exemplum Eunapius Proaeres. p. 130. medium noctem dixit νυκτὸς τὸ σαθεράταο, nulla, ut opinor,

Στρυφνόν¹². σερεόν.

Στε-

nor, veterum auctoritate, sed novandi studio ductus.

12. Στρυφνόν.] Tim. p. 541. C. τεραχύτερα μὲν ἄντα, σερυφνά. ἦποι δὲ τεραχύνονται, αὐτησούσι φαίνεται). p. 542. B. τοῖς ὥστε τὰς σάρκα θεμοῖς καὶ ψυχοῖς, καὶ τοῖς ὥστε τὰ γλῶτταν σερυφνοῖς. In permutandis formis, σερυφνός, σερφνός, συφνός, σιφέδος, συφός, συφέδος, ita ludunt librarii, ut, quid inter eas discriminis sit, vix, ac ne vix quidem, constituerem possis. Hippocr. de aér. & loc. p. 282. σερυφνάγη γυναικεῖς. At Galenus legit: σιφέδαι γυναικεῖς. Xenophon de Venat. p. 977. σκέλη σιφέδης. At Pollux V. 58. σκέλη σερυφνά. Vide Jungerm. ad V. 20. Scholia ad Aristoph. Ran. 848. σερυφνάς ἀσεργάλας. At Suidas V. Λισποι. σειρφνάς, vel potius σιφέδος, ἀσεργάλας. Nec est, quod miremur, has formas a librariis toties esse confusas. Ne veteres quidem Grammatici eas satis accurate distinxerunt. Euflath. ad Od. Φ. p. 1913. εἰς δὲ τὰς ἀντιμεταχώρητις τὰς καὶ τὸ ιώτα περὶ ἀληλα, κείσιμος καὶ τὸ Στρυφνός εἰς τὸ σύνφωνο παρεῖ. Ήρωδίαν, καὶ μετα-

θεία, Στιφέδος· ὅθεν ἵστως καὶ ῥῆμα Στιφέδη. Etsi autem vereor, ut res ad liquidum perduci possit, tamen multis locis inter se comparandis videor mihi discrimen inter σερυφνός & σιφέδος intellexisse. Στρυφνός est acerbus, adstringendi vim habens, & plerumque ad saporem refertur. Mnestheus apud Athen. III. p. 121. D. οἱ δὲ σερυφνοὶ χυμοὶ τὰς ἐκκενήσας ἴχθυς. ubi vide Casaubon. Multa exempla sunt apud Medicos veteres, & Foëstium Oeonon. Hippocr. Pro σερυφνός aliquando σερεφνός scribitur, ut apud Polemon. Physiogn. II. p. 185. ubi Sylburg. recte σερυφνός. Eodem modo variant Codd. Parisin. & Voss. in Philostrat. Icon. I. 10. p. 778. At σιφέδος est torosus, firmus, compactus, nec de gustus sensu dicitur. Hesychius: Στιφέδος. πυκνός, εὐθαλής. ubi fortasse εὐπαγῆς rectius sit: nec tamen necessarium omnino. Photius Lexico MS. Στιφέδος. τὸ αεροπεπηγός. Στιφνόν δὲ, τὸ περὶ τὰς γεῦσιν. ubi pro σιφνόν malim συφνόν, vel σερυφνόν. Alexis apud Athen. III. p. 107. F. Καὶ πλεκ-

ΣΤΕΦΑΝΟΥ. σεῖραι, ωδὴ τὸ σερεάν ἔχειν τὰς ὑσέραν.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ

τῶν σιφερών σφόδρα. Aristophan. apud cundem IV. p. 133. A. ἐλάσσας σιφερών. Nicander ibid. D. Μακρή τε σιφέν τε φαίνεται σε περισσούσι. Idem XV. p. 684. A. Στιφεροῖς ἀλιθησαντικέρυψαντες καρποῖς. Ter apud Philoneim σερφίδες legitur T. II. p. 162. 449. 455. Sed partim e MSS. partim ex conjectura σιφερών scribendum videtur. Plutarch. Sympos. II. 9. p. 642. E. ἀλλ' ἀπό σφαγῆς εὐτονοῦ τὸ δέρμα καὶ ερεφίν τοις γίνεται. quo loco Clarkius ad Homer. II. 1. 375. sine causâ σιφερών scribit. Philofirat. Junior Icon. III. p. 866. ἄδεις μὲν. καὶ σειραῖς. καὶ πνίσσεσ. ἐτι τὸ σειραῖς θήμα θυμόν. ubi haec est notula Olearii: Edili habebant σειρφούς quod pro σειρφοῖς errore possum etiam esse posset. Magis tamen placet σιφερών. At, o bone, nihil eae formae differunt, nisi quod σιφερών Atticis usitata fuit, σειρφοί ceteris Graecis. Sic docet Mocris p. 342. ubi vide Piersonum. Rariores formae sunt σιφερών & σιφός. Prior est apud Aristotel. Hist. Anim. II. p. 50. Philostrat. Jun. Icon. XV. p. 887.

& Hesych. in v. Posterior cuin apud alios, quos H. Stephanus Thes. Gr. L. T. III. p. 1116. laudat, tum apud Hesych. v. Στερνόφων. Eam redde Themistio Or. XX. p. 237. C. συφὴ ἡ οὐδέναις καὶ ἀρεταῖς. ubi nunc τυφλὴ editur. Sic Or. XXVII. p. 339. A. ὡς ἂν εἰ (ψιχὴ) σκληρὸν ἐάστης καὶ σύφερον. Quod olim conjectimus, συφὴν, aptum quidem est sententiae, sed poëticum.

13. ΣΤΕΦΑΝΟΣ.] Verissima est Timaei ratio. Nam σειρφοί, contracte σειρφοί, σιφερών, σειρφοί, ab antiquo σέων, σερφοί formatum, propriæ est solidus, durus. Philo T. II. p. 512. ἐπειδὴν τύχη σειρφοί καὶ λιθῶδες τὸ ἔδαφος. Heraclides Alleg. Homer. p. 462. εἰ τὸ καρπεῖσαν παρεῖλαν γῆ σειρφοί καὶ μεμυκταί. De hac vocis vi interpres ad Thucyd. VII. 36. & Toupius Amend. in Suid. III. p. 157. Formam σειρφούς, apud Hesych. contractam in σιφερών, quae in nostris Hippocratis exemplaribus in notiorem σιφερών abiit, in suis reperit Erotianus: Στεφανοφόρος. πυκνός. καὶ Αεισοφάνης σειρφός οὐ Αχαρεὺσι φυτό. σειρφοί

Στέμφυλα^{14.} ἐλαιῶν καὶ σαφιλᾶν διποπέσματα, οἵς
ἀνὴρ ὄψων ἔχειν γέτοι.

Στρεγτία. η̄ σνεργεῖα, καὶ ὥσπερ πάλη.

Στρετεία^{15.} τὸ τῆς σρετιώλων ὑπὸ ἐνεπάρχον
τάγμα.

Στρε-

ειφοὶ γέροντες, πεζίνοι, Ἀτέ-
σφυνοι; Μαρεβανομάχαι, καὶ
σφεδάμηνοι. In Comici ta-
men Achatn. 179. libri
nostrī pro σειφοῖς, εἰποῖ
habent: quod, praeter ali-
los Grammaticos, a Ku-
stero laudatos, confirmat
Phrynicus MS. cuius lo-
cum supra p. 156. attuli-
mus. Vide Foës. Oecon.

Hippocr. v. Στειφυτες. Στε-
ειφη pro muliere sterili est
Theaet. p. 117. C. σει-
φαι μὲν ἐν ἄρρενοῖς ἀδεκτοί
μα-
νεῖσθαι. Aristophan. Thes-
moph. v. 648. Στειφη γάρ
εἰμι, καὶ σύντα πάποι.
Aelian. H. A. Lib. XV.
cap. 9. ἀλλ' ἐπιλεφθείραι, ὥσ-
περ εἰς τὰ αἴγονα καὶ σειφην-
γασίῃς ἐμπεῖται. Pollux III.
15. 49. IV. 208. ut al-
lios mittam. Moeris p.
359. hunc in modum
corrigendus: Στειφη, Ἀτ-
τικῶς, σειφη, Ἐλληνῶς. In
eundem Atticistam Timaei
glossa migravit: quam
etiam, paucis mutatis,
in Lexica sua traduxe-
runt Phoïtius MS. &

Suidas. Verbum σειφεύεσθαι
solus conservavit Hesychius: Στειφεύεσθαι. παρε-
νομένη. Ceterum, judice
Santenio nostro, Timaei
glossam optime interpre-
tatur Ovidius Art. Am. III.
799. Infelix, cui torpet
bebēs locus ille, puella es,
Quo pariter debent femina
virque frui.

14. Στέμφυλα.] Dubito,
an vox in Platone lega-
tur. Aristophan. Nub. v.
45. Βεύων μελίσθαις, καὶ τασσά-
τοις, καὶ σεμφύλοις. ubi vide
Scholiast. item ad Equit.
v. 803. Alciphron Lib.
III. Ep. 29. ἀγροκήσονται,
σεμφύλων καὶ κόνεως πνέονται.
Philostrat. Lib. II. Icon.
26. p. 852. ὡς, εἰς ἄσυ κα-
τιὸν, ὅζοι σεμφύλοις, καὶ ἀπεργυ-
μοσύνης. Pollux I. 248.
Phrynic. p. 180. &c Moer-
is p. 359. Plura H. Stephan.
Ind. Thes. Glossographum nostrum ob oculos
habuisse videntur Pho-
tius Lex. MS. & Suidas.
15. Στρετεία.] Imo con-
tra in hac & superiore
glos-

Στρατόπεδον^{16.} λέγεται τὸ πλῆθος τῆς στρατιωτῶν· λέγεται δὲ τὸ τόπος, σὺν ᾧ αὐτοῖς εἰσάγεται αὐτὸς ἐπιτήδειον.

Στρόφιγγες^{17.} οἱ τῆς θυρᾶς σροφεῖς.

Στύ-

glossa scribendum: **Στρατία.** ἡ στρατεία, &c. **Στρατίδ.** τὸ τῆς σροφεῖς. Posteriorem solam descripsit Suidas, recteque Στρατία servavit. Omnino distingui debet στρατία & στρατίδ. Hoc enim exercitum significat, illud expeditionem militarem. Ammonius: Στρατία, στρατημένως, τὸ τῆς στρατιωτῶν πλῆθος. Idem tamen addit: στρατός τοῦ πολέμου στρατημένως. Στρατίδ, συνεσταλμένως, τὸ τῆς στρατιωτῶν πλῆθος. Quod verum est, si Codd. MSS. & primas Edd. sequare. Sed hoc indoctis librariis, & in perpetuo confundentibus, rectius tribuetur. Vide Dorvill. ad Charit. p. 540. Nam si ad linguae rationem exigas, quo modo utraque distinguenda sint, liquido patet. Στρατία est femin. genus ab adjективo στρατιώτης, & substantivi formam induit. Sed στρατία eodem modo derivatur a στρατεύειν vel στρατεύεσθαι, quo πολιτία αὶ πολιτεύεσθαι, δελεία αὶ δελεύειν.

In nostris Platonis Edd. discrimen satis accurate observatur. Hipparch. p. 1. D. Hipp. Min. p. 232. F. Charm. p. 236. H. ubi male Stob. p. 801. habet στρατίας. Theag. p. 11. D. Theact. p. 126. A. Protag. p. 211. B. Promiscuum harum vocum usum agnoscit etiam Photius Lex. MS. Στρατίας, συστάσιοις τῶν δευτέρων συλλαβήν, & μόνον τὸ στρατευματος λέγονται, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τῶν στρατευμάτων ὕστερος Αριστοφάνης.

16. **Στρατόπεδον.** [Eu-
thyd. p. 215. F. 222. E.
Charm. p. 235. C. Lach.
p. 251. F. Sympos. p.
317. F. Legg. I. p. 571.
A. & alibi saepe. Vetus
Grammaticus MS. in Bibl.
Sangerm. Στρατόπεδον, ἀπειπται στρατεύματος. Θραυδίδης διέτο διά στρατόπεδον ἀνεκάρησεν. Ἰσοπέδης Ἀντιόχειας στρατόπεδον συνάγειν.

17. **Στρόφιγγες.** [Tim. p. 544. G. καὶ τοῖς τῷ Διονυσίῳ ἄμα καὶ νωτιαῖον μυελὸν ἐξ αὐτῆς σφραγίδας πλάσσει, ἵπτεται εἰς τράπανα.

Στύραξ^{18.} ὁ σαυρωτὴς καλόμενος, οὐ δόρατος ἀρχὴ, ἐφ' οὐ τηρίζεται).

Συμβιβάζεται^{19.} εἰς συμβιβαζεῖν καὶ ὁμολογίαν ἔλθειν πεῖ τινας.

Συγένεια

τερρίφεσσα. quem locum laudat Longin. sect. 32. p. 176. Ibid. p. 545. A. ad t̄ τες τερρίφεσσας καμπλόμενος τὸ σῶμα καὶ ἀλεινόμενον παρέχοι. Adde Polluc. I. 130. X. 22.

18. Στύραξ.] Lachet. p. 247. H. ἵψι τὸ δίπν μὲν τὸ χειρὸς, ἔως ἄκρας τὸ σύγχρονον αὐτελέσθει. ubi vide Scholia. Strabo XII. p. 855. quem exscripsit Eustath. ad II. B. p. 281. πλεῖτο δὲ ὁ σύγχρονος φύεται παρ' αὐτοῖς. — ἐφ' οὐ καὶ τὰ συγγίνατα ἀνοτίσματα, ἐκοπότα τοῖς κερανίνοις. Philostrat. Heroic. cap. XIX. p. 732. τὸ τὸ σύγχρονον, ἐπὶ τὸ πιθάρεον ὀρειχάλκεον ἐρεεῖται. Dio Caiſ. Lib. XL. p. 236. καὶ αὐτὸν ἔτι ἀνὴρ ἐπὶ δίρροι μηρές, οὐ δὲ τὸ σύγχρονον ἀπηγμένον, φέρει. Liban. Opp. Tom. II. p. 347. D. τῷ σύγχρονῷ δόρας εἰς τὸν κόνην ἴνεγενει. Lexicon Rhet. MS. Στυρεύκιον. ἐπιδοταῖς, τὸ ἄκρον τὸ αἰχμῆς τὸ τέρπον μέρες, ὅπερ ἐπὶ γῆς εἴσωθεν ἀπηγμένος, ὅταν ἡχθία οὐ οὐ αἰχμή. Vide Ammon. p. 133.

& ibi Valckenar. Glossae partein descriptis Photius Lex. MS. sed totam abstulit Suidas, ubi Portus, probante Kusterō, pro ἀεξά legit αἰχμή in quo eos ratio fugit. Nam ἀεξά est extremitas: quam vocis notionem explanarunt Caſaubonus ad Aeneam Tact. p. 1746. & viri docti ad Euripid. Hippol. 752. Receptam lectionem etiam confirmat Etymol. M. p. 709. 14.

19. Συμβιβάζεται.] Suidaē Codd. in hac glossa variant. Alii enim συμβιβάζεται exhibent, alii συμβιβάζεται, alii denique συμβιβάζεται. Photius Lex. MS. habet συμβιβάζεται, ut Timaei Codex. Probo Kusteri conjecturam συμβιβάζεται legentis. Timaeus autem respexit Polit. VI. p. 477. B. Μυημονένεις μέν περ, ὅτι τεττά εἶδον Φυχῆς Διγενταμένοις, συντετριβόμενοι δικαίους τε πέρι, ηγούσασθαις, καὶ αὐδεῖας, καὶ σοφίας, θεοπατεῖς. Hic enim συμβιβάζεται

H h

Συνέρθοι²⁰. συνεργοί.

Συνέμποροι²¹. συνεδοιπόροι.

Σφαδάζειν²². δυσαναχεῖται μετά τιν^ο ὥσπερ σπα-
σμάς.

ΣΦΕΥ-

neutraliter positum est, exemplo non facile alibi reperiundo.

20. Συνέρθοι.] Polit. VII. p. 488. B. loco pulcherri-
mo: ἡ Αἰγαλεοποτή μέσοδος —
ηρέμα ἔλικ, κοὶ ἀνάγδ ἄσω,
συνέρθοις καὶ συμπλεγαγωγοῖς χεω-
μένη αἵς διηλθομεν τέχναις. ubi
MS. Parisinus insigni va-
rietate, συναθισμοῖς καὶ συμ-
πλεγαγωγῇ χεωμένη. Nec ta-
men de vulgatae lectio-
nis integritate nos dubita-
re sinit alter locus Legg.
X. p. 666. B. εἴ τι γραφή
γεννᾷ κοὶ μεσοκή, κοὶ ὅταν ταύ-
ταις εἰσὶ συνέρθοι τέχναις. ubi
vide Scholia. Συνέρθοι etiam
confirmat imitatio Maxi-
mi Tyr. Diff. XXXVII. p.
435. γεωμετρίαν ἢ καὶ μεσοκήν,
Συνέρθω τε καὶ ξυνίσορε φιλοσο-
φίας. Juncus apud Stob.
p. 873. ἀδικίας πολὺ ζώω πολε-
μός, αἵς σύμμαχος τε καὶ συν-
έρθοι ή νεότης γίνεται. Sopar-
ter apud eundem p. 532.
κοὶ ιωροφύαις μὲν καὶ τὰς συνέρθ-
οις ταύτη κακίας. Marinus
Vita Procli 25. p. 59. Αν-
δεῖαν ἢ τὰς ξυνέρθοι τελείας

περιέλαμβάνειο. Aristophan. Pac.
v. 786. Apollon. Rhod.
III. 941. ibique Schol.
Eustath. ad Od. 2. p. 1150.
Pierson. ad Moerid. p.
358. & Toupius ad Theo-
crit. T. II. p. 336.

21. Συνέμποροι.] Phae-
don. p. 398. C. καὶ ἔτε ξυ-
έμποροι, ἔτε ἱγεμῶν ἰθέλη γίγνε-
ται. & mox: καὶ ξυνέμποροι
καὶ ἱγεμόνων θεᾶν τυχῆς. So-
phocles Trachin. v. 321.
Philoct. v. 543. Aristophan.
Ran. v. 399. Phi-
lostrat. V. A. Lib. I. cap.
19. p. 23. ut alios plures
mittam. Glossa quoque
est apud Phot. Lex. MS.
& Suidam.

22. Σφαδάζειν.] Polit. IX.
p. 505. E. φαίνεται (οὐ τύ-
πον) ἐάν τις ὁλην Ψυχὴν ἐπί-
στηται) θεάσασθαι: καὶ φοβερόν γίγνεται
παντὸς Φύσις, σφαδασμῶν
τε καὶ ὁδηγῶν πλήρης. Quem
locum gravitatis plenissimi-
num pari gravitate ex-
pressit Tacitus Ann. VI.
6. Neque frustra praestan-
tissimus sapientiae affirma-
re solitus est, si recludan-
tur

ter tyrannorum mentes, posse adspici laniatus & ictus: quando, ut corpora verberibus, ita saevitia, libidine, malis consultis, animus dilaceretur. In *Etymol. M.* p. 737. 18. ubi idem locus laudatur, male scribitur, *ἄλλα παιδὸς βίσ σφαδᾶ*. *Σφαδάζειν* proprius dicitur de eo, qui vel dolore, vel ira exagitatedus, loco stare nescit, vehementius se jactat. *Hippocrat.* de *Morb. mulier.* I. p. 606. *καὶ ἀλγεῖ τὸ σῶμα πᾶν, καὶ σφαδάζει*. *Euripides* apud *Galen. de Dogm.* *Hippocr.* & *Platon.* IV. p. 282. *Εἰκὸς σφαδάζειν ἦν ἄν, εἰς πόθυντα Πάλον, χαλινὸν ἀρτίως δεδυγμένον.* quod ita vertit *Cicero Tusc. Disp.* III 28. *ut injecto eculei Freno repente taetū exagitantur novo.* *Strabo Lib.* I. p. 44. *ἔως ἂν κάμη σφαδάζειν, οὐ κακοφεῦγον.* *Philo T. I.* p. 460. *ἄλλα γὰρ καὶ τοῖς χορευταῖς ἀρέτης σφαδάζειν οὐ δικρέειν* *ποτε*. Paene gravius verbum mihi exciderat in *Th. Mangejum*, *σφαδάζειν* in *εντάξειν* mutantem. Vel *Suidas*, non dicam lectus, sed inspectus, a quo *σφαδάζειν* exponitur μετ' ὕργης *εντάξειν*, hanc corrigendi libidinem reprimere potuisse. Vide eundem *Philonem* T. I. p. 145.

376. T. II. p. 451. *Plutarch. de S. N. V.* p. 16. *μηδὲ ὅτε μάλιστα φλέγει* καὶ σφαδάζει *Πηδῶν* ὁ Θυμὸς τῷ φρεγῶν ἀνατέρᾳ. *Themist. Or. XXIII.* p. 292. B. *ἴνα μᾶλλον σφαδάζειν ηγανακτοῖεν.* *Synes. de Provid.* p. 95. C. ὁ ἥσθιος σφαδάζειν, ἡχαλλεύει δέρνει τὰς αἱρεῖ τὸν χειροτονίαν. *Basil. de Vita Thecl.* II. p. 210. *ἄγεται ἢ σφαδάζειν* εἰς τὴν ἔνδον. *Basilius Scholiis MSS. in Gregor. Nazianz.* Or. XXXIV. *Σφαδάζεις* ζετλιάζεις, χαλεπτῆς φέρεις. *ετεῖς Αθηνοί.* Multo plura, quae ad manum sunt, mīla facio, propterea quod verbī vim fatis aperuerunt *H. Stephan.* Th. Gr. L. Tom. III. p. 1155. interpres ad *Longin. sect. 25.* & *J. Piersonus ad Moerid.* p. 356. *Mendoza Hesychius:* Ἀνασπάζεις. ἀνατρεψεῖς. *Repone:* Ἀνασφαδάζεις. ἀναρρέουσεῖς. Eodem mendo liberandus est *Suidas:* *Σφαδάζειν.* θράσσειν. *Scribendum:* *Σφαδάζειν.* βεβόσειν. Facem nobis praefert *Hesychius* alia glossa: *Σφαδάζει.* βεβίζει, — σπεύδει, *ἄλγεται*, (l. *ἄλγεται*) *θυμῆται*, &c. Neutrale verbum non explicationem τραπάζειν, sed τραχήλει postulasset: ut alibi apud *Hesych.* *Σφαδάζει.* τραχήλει *τραχήλει* ζεοτραχήλει.

Σφενδόνη²³. Ἡ δακτυλίς ή πένιφέρεια, ή εἰς λίθον
βολήν.

Σφεδαργ²⁴. καταπληκτικὸν, πολεμικόν.

Σφεγγῶντες²⁵. ἀκμάζοντες, ὡσπερ διεσφηνωμένοι (τὸ
πυκνότητον καὶ ἀκμῆς παρ' ιωποκεφάλῃ) Σφεγ-
γῶν τὸ ἀκμάζον λέγεται).

Σχη-

23. Σφενδόνη.] Sic quoque al verbum Photius Lex. MS. Sed integriorem glossae lectionem conservavit Suidas: Σφενδόνη, ή Ἡ δακτυλίς πένιφέρεια. καὶ οὐτε λίθος βολὴν ἐπιτελεῖα καὶ οὐτε οὐρανούς. Polit. II. p. 422. D. ξεχοῦται τὸ δακτυλίον. καθίμενον διμετρίῳ τῷ ἄλλῳ, τυχεῖν τὸν σφενδόνην Ἡ δακτυλίς πένιφαγόντες οὐτες ἔκπτον εἰς τὸ ἕστω τὸ χειρός. τέττα τὸ γενομένην, ἀφανῆ αὐτὸν γενέσθαι τοῖς παρακαθημένοις. — καὶ πάλιν ἐπιψηλαφάνται τὸ δακτυλίον, σερέψαντες τὸν σφενδόνην, σερέψαντες, φυνερὸν γενέσθαι. Totum hunc de *Gygis annulo* locum vertit Cicero de Offic. III. 9. unde, quae hoc pertineant, apponamus: quem (annulum) ut detraxit, ipse induit: tum in concilium pastorum se recepit: ibi cum palam ejus annuli ad palmam converterat, a nullo videbatur, ipse autem omnia videbat: idem rursus videbatur, cum in

locum annulum inverterat. 24. Σφεδαργ.] Homerica glossia est, non Platonica. Nicander Theriac. v. 642. Βλάστη οὐδὲ ἔχει, σφεδαργοὶ οὐτε ιφύπερθε κάρποι. ubi vide Scholiast. Apud Photium Lex. MS. & Suidam legitur: Σφεγγῶν. πολεμικόν. quod Kusterus in Σφεγγῶν mutari jubet. Sed ex Glosographo nostro potius legerim, Σφεδαργόν.

25. Σφεγγῶντες.] Σφεγγῶν vix differt ab οὐρανῷ & σπινθῆ, quae supra explicavimus. Sic de mammis laete distentis, Hippocrat. οὐτε ἀφόρω p. 684. σφεγγῶν τὸ τίττον αὐτην pro quo de Nat. puer. p. 241. dixit, αἱ θηλαὶ οὐρανοί. Vide Foësiūm Oeconom. Pollux. I. 250. καὶ σθαλα μὲν σφεγγῶντες, ὅταν πλήρεις γάλακτος οὖσι οἱ μαστοί. De arboribus plantisque laete virulentibus, Dio Chrysost. Or. VII. p. 113. D. καὶ τὸ γενναῖας σφυλῆς βότερος σφεγγῶντες. Lukanian,

Σχηματιζόμεν^Θ²⁶. αφεσποιάμεν^Θ, ἢ συνταθόμεν^Θ.

Tac.

et al. Amor. p. 409. ὅτι
κύτα γέροντ^Θ ἥδη χρόνος πολὺ^Θ
χρεωνταινεν, ἀλλ' ετοί^Θ ἀκριψ
σφειγώντες νέοις κλωσίν ἦν ὕβρις.
De his, qui libidine tur-
gent, Nicolaus Damascen.
Excerpt. Peiresc. p. 489.
εὐ τοιᾶδε ἡλικίᾳ, εὐ οὐ μάλιστα
σφειγάζειν οἱ νέοι, — ἀφεοδί-
σταις ἀπειχέσθω. Clemens Alex.
Strom. VII. p. 850. σφει-
γάντες τὰ ἀφεοδίστα τὰς σάρ-
κας. Origenes contr. Cel.
III. p. 145. τὰς δὲ παιδιάς
ἀρκεῖ ἑστάντες εἰς σφειγάντας τὰς
τοῦτα τὰς ἀφεοδίστας ὄριζεν.
Longus L. III. p. 106. οἱ
δὲ νέοι, καὶ σφειγώντες, καὶ πολὺν
ἥδη χρόνον ἔργον ζητῶντες. Ibid.
p. 113. Maxime tamen
hoc verbum frequentatur
de corpore vegeto, floren-
te, robusto. Plato Legg.
VIII. p. 647. D. πολὺν κά-
κιον ἥταν πεπαιδευμένοι τὰς ψυ-
χάς, τὰ δὲ σώματα πολὺ μᾶλ-
λον σφειγώντες. Achaeus a-
pid Athen. L. X. p. 414.
D. Γυμνοὶ γὰρ ὥστε φυιόμενοι
βραχίονας, Ἡσῆι σφειγώντες. A-
pollon. Rhod. III. 1257.
εἰ δὲ ἐκάτερες Χεῖρες ἐπερρόσταντο
τοῦτο διετοι σφειγάζειν. ubi
vide Scholia. Alciphron
Lib. I. Ep. 39. p. 192.
γκεκόροντ^Θ ἦν καὶ σφειγάζειν.

Lib. III. Ep. 19. σφειγάντες
ἴχτι τὰς ὕμνας. Heliodor.
Lib. III. p. 127. οἱ βίοι; μέ-
λαντες πάντες, τὸν αὐγήνα σφει-
γώντες. Scholion MStum
ad Aristophan. Nub. 797.
Σφειγάντα λέγει, ὅταν εἰς ἀπειρ-
νώμενον ἄντα, ὁριστὸν εἰς πίνακα
εὐδεινούσια τὰς γεννασίαν καὶ εἰσεῖ-
δυτικάθετον, ὁ λέγει) καὶ Σφειδά-
ζειν. Forma σφειγώντας, du-
bito, an in Hippocratis
libris supersit. Timaeo
glossam sublegit Etymol.
M. p. 739. 6. Pro περ'
ιταποκεράτῳ γάρ, quod erat
in Timaei apographo Cap-
peronneriano, rescripsi,
περ' Ιππ. 3, quod in Co-
dice invenit Cl Villoiso-
nus ad Longum p. 179.
26. Σχηματιζόμεν^Θ] So-
phist. p. 169. C. οἱ ἀγρια-
ταῦτα, ἀ τοσὶ τὰς ἄλλας οἱ εἰ-
δῶς ἐχημότισαι. Protag. p.
206. D. ἀλλ' ἐξαρνεῖ), καὶ χη-
ματίζειν) ἀμαθεῖς εἶναι. Phaeur.
p. 348. C. εἰκὼν σχηματιζό-
μενος Θ ἵψατ^Θ, ἀλλ' ἀληθῶς τοῦ-
το πεπονθότ^Θ. Sic legit Her-
mias Scholiis MSS. expli-
cans item αφεσποιάμενος. Εο-
dem respexisse videtur
Phrynicus MS. Υποχημα-
τίζειν. οἷον αφεσποιάμενος οὐ πλέ-
τερος. Vulgati libri, τοῦ

Τ.

Tαινίας ἀναδέμενος¹. ἔθετο τοῖς νικήσασίν αναδένονταίνας.

Ταλα-

χηματιδούντων. Lexicon Rhet.
I. S. Εχηματισμένων. ὁ αρετοῦ ποιῶν τρόπον ἔχων, οὐ δοκῶν εἶναι κόσμιος. Pro ornari, magnifice componi, Gorz. p. 307. G. καὶ αὕτη μὲν αρετεσαλμένη ἐστὶ καὶ κοσμία, καὶ σεμινέας ἐχηματισμένη. Polit. IX. p. 504. D. καὶ μὴ, καθάπερ παις, ἔξωθεν ὄρον εἰπολυτήν) ωδὴ τὸ τυραννικῶν αρετάσσεως, ηὔ αφεῖς τὰς ἔξω φραστικὰς. ubi αρέσασις est apparatus regius, pompa, quam Polybius & alii αρεταῖς vocant. Glossam hinc sumserunt Photius MS. Suidas, & Ety- mol. M.

I. Ταινίας ἀναδέμενοι.] Veterem morem viitorum aut aliorum bene meritorum capita taeniis revinciendi plurimi illustrarunt; ex quibus laudasse fatisit Jo. Brodaeum ad Anthol. L. II. p. 216. & P. Wesseling. ad Diodor. Sicul. XVII. 101. Glossa pertinet ad Sympos. p.

331. G. καὶ ταινίας ἔχοντας ἵπτος κεφαλῆς πάνυ πολλάς. — οὐ ἀπίσταμεν ἀνεδίσταλες μόνον Ἀγάθωνα. — νῦν δὲ οὐκανέπει τῇ κεφαλῇ ἔχων τὰς ταινίας, οὐδὲ διό τὸ ἐμῆς κεφαλῆς τῶν Φοιφωτάτων οὐ καλίσσα κεφαλὴν, έπειπα ζτωτί, ἀναδίζω. Ibid. p. 332. D. Quo loco usi sunt Etymol. M. p. 749. 41. & Dan. Heinsius Lect. Theocrit. cap. VI. p. 312. Eodem supra respexit Timaeus: Ἀναδίζω ταινίας ἵπτειλεν. Philo T. I. p. 317. καὶ τεφάνασσον, εἰ θέλει, καὶ ταινίας ἀναδίζων. Dio Chrysost. Or. LXV. p. 604. D. οὐ σέφεσθε τικα, οὐ ταινίας ἵπτειλατολες. Aelian. Var. Hist. L. IX. cap. 29. ἀναδίζως πολλαῖς ταινίαις, καὶ στεφάνας τὸ ἄγαλμα. Alexander in Rhetor. Aldinis p. 622. οἵτε ταινίας ἀναδεθῆναι παρεῖ τὸ ιωνικόν, καὶ ἀντεῖται βάλλεται. Chion Epist. ult. p. 35. Libanius Opp. Tom. I. p. 348. D. Nephos Alcib. cap. 6. Εἰδι, quod nunquam ante usum

νεα

Ταλασιχργία². ἡ ἀεὶ τὸ ἐρίων ἔργασίμη τέχνη.
Ταλαντάρχ³. ἑτεροφορεῖα.

Tas

venerat, nisi Olympiae vitoribus, coronis aureis, taeniisque vulgo donabatur. Nobis enim impensis placet conjectura hominis ingeniosissimi, ejusdemque venustissimi, M. A. Mureti Var. Lect. XV. 7. Hinc medicina facienda est Themistio Orat. XIII. p. 180. A. ἀλλὰ πέμψεις ἐπανόβας, ὡς τὸ μητέρα σεφανάτας καὶ τελειώσαντας ubi Jo. Harduini conjectura, τανταντας, haud digna est, quae commemoraretur. Vix ambigam, ita scribendum esse: ὡς τὸ μητέρα σεφανάτας καὶ τελειώσαντας. Utrumque verbum junxerunt cum alii, tum Aristiades Tom. I. p. 88. Adde Polluc. III. 152. & ibi interpp. Τανταντας, ταινάζειν, ejusque derivata in Stephani Thesauro desiderantur.

2. Ταλασιχργία.] Alcib. I. p. 34. G. ἀνδρεὶ γυναικὶ ἀεὶ ταλασιχργίας δύταρχος ὄμονος. ubi vide Scholia. Olympiodorus Commentario MS. in hunc dialogum: Ταλασιχργία ἢ λέγεται η ξαντακή, παρὰ τὸ τὸ λασια ἔργα-

ζεῖ, ἡ παρὰ τὸς ταλάρων, οὐ ἢ καὶ ιησίονος ταλασιχργοὶ λέγονται, παρὰ τὸ ὕσθιεντικὸν, οὐ τὸ πεπεῖ τὸ ἔργα ταλασιπαρεῖν. εἴληπτον δὲ τὸ ταλασιχργίας. τοιαῦτα ἢ καὶ αἱ γυναικες ὕσθιεντικαὶ, εἰ γὰρ εἰ ἄνδρες. διὸ καὶ εἴρητο ἀεὶ αὐτῶν. "Εξω μολὼν ἔπαντες παρδίας ἀσην. qui versus est Euripidis Med. 244. ubi nunc ex interpolatione legitur: "Εξω μολὼν ἔπαντες παρδίας χόλου. Sed veram lectionem ex Olympiodoro Pieronius ad Moretum. p. 60. revocavit. Musgravius, Codices suos fecutus, edidit: "Εξω μολὼν ἔπαντες παρδίας ἀσην. quod eodem redit. Lyside p. 108. C. ἡ ἀλλὰ τὸ τὸ ἀεὶ ταλασιχργίας ὁργάνων ἄπτερα. Politic. p. 180. C. D. Ταλασίαν vocat Legg. VII. p. 634. F. ubi vide Scholia.

3. Ταλαντάρχ.] Tim. p. 535. G. ἀλλ' (τὸ γῆν) ἀνωμάλως πάνῃ ταλανταρένην, σείεσθαι μὲν τὸ ἐκείνων αὐτῶν κενημένην οἵ αὖ πάλιν ἐκείνα σείειν. quem locum laudant Phoebus Lex. MS. Suidas, & Etymol. M. p. 744. 12. Ταλαντεύσαν pro θαλαττεύεσα

Pb3

Τὰς ψυχὰς διποτεθρυωμένοις^{4.} ἀντὶ Φ, ἀπηγελωμένοις
καὶ ἄγονοις.

Τέγματος^{5.} μαλάτιων, Βρέχων.

Τέγματοι^{6.} ἔκειν, ἐνδιδόναι.

Τεθύνει

Philoni T. I. p. 230. probabili conjectura reddidit
Tb. Mangejus.

4. Τὰς ψυχὰς διποτεθρυωμένοις.] Vide sup. v. Ἀποτεθρυωμένοις, & quae ibi disputavimus.

5. Τέγματος.] Legg. IX. p. 657. C. εὸν θαλάτην τέγμα τὰς πόδας. ubi vide Scholia.

6. Τέγματος.] Hacc metaphorica verbi ratio per elegans & venusta est. *Polit. II. p. 423 B.* οὐ γὰρ βίστασισμένοι εἰς διποτεθρυντούς, τῷ μὴ τέγματος τῶν κακοδοξίας, οὐ τὸν αὐτὸν γνωμόνεαν. ἀλλ' οὐτωὶς ἀμετάτεστοι μέχεις θανάτοις. ubi vide Scholia Apud *Theodorct.* Ther. Serm. XII. p. 170. a quo locus assertur, pro τέγματος pessimè legitur τέγματος. *Platonis etiam loco usus est Phrynicus MS.* Ἀπεγκλωπήματα. Αἰχνύλος δοτεκῆς αὐτοῖς γενικῆς Ἀποκρῆ ἐχεντοῖο οὖθ. Πλάτων γενικῆς κέχειν). μὴ τέγματος τῶν κακοδοξίας. item *Phoebus Lex. MS.* Τεγχθίλων, ἀντὶ Φ, εἰ-

ξανθίων. Εὐθείας οὐδὲ ὁ Ἀπεγκλωπολιτεῖας β. τὸ μὴ τέγματος τῶν κακοδοξίας. Legg. IX. p. 663. C. οἱ δὲ, τὰ τῶν παιδείων Αἰχνυόντων, ἀπεργόμοντι χρωμένων, ταῖς φύσεις, οὐ μηδὲν τεγχθέντων. ubi vide *H. Stephanum.* Hoc etiam loco vitiose ταγχθίλων scribitur apud *Stob.* p. 480. Ex quo, quam parum haec loquendi formula vulgo perspecta fuerit, intelligere licet. *Platonem* haud inscite expressit *Aelianus apud Suid.* V. Ἀπεγκλωποι. Οἰκλόν γε (l. Eis οἰκλόν γε) μὴ οὐ δάκρυα εμβαλλόμενα πάντας, οὐδὲ οὐ τὰς ἀτέγματας τε οὐ ἀπεργμόντας τέγματα. *Aristophanes Lysistr.* V. 550. Χωρεῖτε δέργη, οὐ μὴ τέγματα. ubi Scholiaites: ἀντὶ Φ, βλάπτεσθε οὐ μεταβλήθετε, οὐτε ἀν μέν κρατᾶμεν τὸ ἀνδρῶν. Sed vitium, quod contraxit, tollendum hoc modo: ἀντὶ Φ, μὴ μαλάτισθε, οὐ μεταβλήθετε. Eodem, quod *Kusterum* praeteriit, *Suidas* respexit, ipse quoque leviter corruptus: Μη τέγματα μὴ μελάτεσθε. Scribe, μὴ μέλατεσθε.

λεῖε. In *Euripid.* Hippol. v. 303. vulgo editur: ὅτε γὰς τὸτε λόγοις ἐθέλγεθ' ἥδε, νῦν τὸς πείθε). in quo fortasse acutiores etiam acquiescissent, nisi Codd. Reg. & Flor. exquisitorem sincerioremque scripturam suppeditassent: ὅτε γὰς τὸτε λόγοις ἐπέβεθ' ἥδε, νῦν τὸς πείθε). *Aeschylus.* Prometh. v. 1007. Τέλη γὰς οὐδὲν, όποι μαλάσσων λιταις. In *Damascio* apud Phot. p. 1036. vulgo scribitur: οὐδεὶς ὅτας ἦν τῷ Ψυχὴν ἀτερφέων, καὶ βάρβαρος, ὃς τούτο ἐπείθειο κατεκηλέτο τοῖς δόπῳ Φερῆς σόματῷ ἐκείνος ρέστι λόγοις. Hic ἐπείθειο non facile offendat, nisi eum, qui, quanto studio *Damascius* rariores *Platonis* voces venatus sit, cognorit. Mihi quidem scripsisse videtur: ὃς ἐκ ἐτέγματος κατηκλεῖτο. Multo cerebrius ἀτεγκής dicitur de eo, qui emolliri nequit, rigido, auro. *Plutarch.* de Audit. p. 44. A. ὁ αὐτὸς πᾶν ἀτεγκής καὶ ἀτενής. *Aelian.* H. A. Lib. III. cap. 2. ἀμφότερα ἀγελάτατα καὶ μελικθῆναι ἀτεγκή φύσιν. *Heliodor.* Lib. VII. p. 342. ἀλλ' ὅτας ἀτεγκής καὶ ἀνήμερος τοῦ ἔγγων. *Proclus* in *Platonis Polit.* p. 383

παροὶ τῷ πλάτωνι Σωκράτης ἀτεγκής Αἰγαίεις καὶ ἀτερφέων θήσ. Lexicon Sangerm. MS. & Lexicon Rhet. MS. "Ατεγκής. ἀπεισθεῖται ἀναιδῆς ἀνθεωπός, ὁ μήτε παραινεῖται, μήτε φέρεται τῶν πάρωντος, καὶ τὸ Φύθες σκληρὸν τεγνόμενός καὶ μαλαθόμενός. λίγες] ἢ "Ατεγκής κυνίας καὶ ὁ ἀσφορχός. Εἴτε δὲ καὶ ὁ μὴ δάκρυν, καὶ ὁ μὴ ιδεῖν. unde corriges & supplebis *Etymol.* M. p. 163. 33. Plura exempla congregavit J. Alberti diligentia ad *Hesych.* in v. Vox corruptelam suscepit in *Meleagri Epigrammate* inedito, quod, per hanc occasionem, cum talium deliciarum studiosis communicemus:

Οὐ σοι ταῦτ' ἔσσιαν, Ψυχὴ, ναὶ
Κύπελν, ἀλούτη,
Ὥ δυσέρως, οὐδὲ πυκνὴ αφεσ-
ιπλαμένη;
Οὐκ ἔσσιαν; εἶλεν σε πάγη. τῇ
μάτην ἐν δισμοῖς
Σπαῖρεις; αὐτὸς Ἐρωτὰς τὰ πλε-
εῖσα σε δέδεκτε,
Καὶ σ' ἐπὶ πῦρ ἵστητε· μέροις
οὐδὲ προσένει λιπόπνευ.
Δῶκε δὲ διψάζῃ δάκρυνα θερ-
μὰ πιεῖν.
Ἄψυχὴ βαρύμενοχθε, σὺ δὲ ἄγλε
μὲν εἰ πυρὸς αἰθῆ,
Ἄργιλον φύγεις, πυρῦν ἀνε-
λεξάμενη.

Τεθυμέν^{Θ.} ὡς πυρὸς ὀκκεκαυμέν^{Θ.}, ἢ κεκα-
κωμέν^{Θ.}.

Τελε-

Τί κλαίεις; Τὸν ἄτεκνον ὅτ' εὐ-
χόλποι^{τινες} Ἐρωτεῖ
"Εἰσεφεσ, σὺν ἥδεις, ὡς ἐπὶ<sup>τοις τρέφεις";
Οὐκ ἥδεις; νῦν γνῶθι, καλῶν
ἄλλουμα τροφίαν,
Πῦρ ἄμα καὶ Ψυχεὶν διέκ-
μενα χίονα.
Αὐτὴν ταῦθ' ἔλεγε φίρε τὸ πόνον.
ἄξια πάρχεις
Ὦντες ἔδειχταις, ὅπλῳ καιομένην
μέλικη.</sup>

Omnino vers. 9. refin-
gendum: Τί κλαίεις; Τὸν ἄ-
τεκνον ὅτ' εὐ-
χόλποι^{τινες} Ἐρωτεῖ
&c. Idem Meleager in
edita Anthol. L. VII.
Epigr. 8. p. 582. καὶ
θῆρες ἄτεκνοι Τέρπονται, τρυφερῶ-
χεων κλιανόμενοι. A Timaeo
nihil discrepant Hesychius,
Photius Lex. MS. & Sui-
das.

6. Τεθυμέν^{Θ.}] Glossa
fluxit ex Phaedr. p. 338. A.
εἴτε τι θυέον ἀντυγχάνω Τυφῶνος
πολυπλοκώτερον, καὶ μᾶλλον ἐπιτε-
θυμένον, εἴτε ἡμερώτερον τε καὶ
ἀπλότερον ζῶν, θέας τινὸς καὶ
ἀτύφως μοίσας φύσεως μετέχον.
ubi vide Scholiatten. In
vulgatis Platonis libris ἐπι-

τεθυμένοι legitur, quod H. Stephanus in ἔπι τιτυφωμέ-
νοι mutandum putabat: cuius conjecturae gratiam
ei facimus. In Plutarcho
etiam adv. Colot. p. 1119.
B. & Damascio apud
Suid. v. Σαερπίαν, quo-
rum uterque Platonis lo-
cum laudant, perperam
ἐπιτεθυμένοι scribitur. Idem
verbum pejus acceptum
est in Plutarchi Dione p.
965. A. οὖν εὐ τῇ Αἰγαίᾳ
σόλαικον ἐπιδεικνύμεν^{Θ.}, οὐδὲ τυ-
ρυνικὸν, ὡς ἐπιτεθυμένοι.
ubi interpres molle vertit,
quasi ὑποτεθυμένοι legiflet.
Hoc igitur reponendum,
vel, quod mihi magis blan-
ditur, Platonicum ἐπιτεθυμ-
μένοι, inflatum. Duplex μ
in hoc verbo linguae ra-
tio postulat. Platonem re-
spiciens Moeris p. 150.
Ἐπιτεθυμένοι, Ἀπίκαδε. ἐπι-
τετυφωμένοι ἢ ἐπικεκαυμένοι,
Ἐλληνικῶν. Etymologicum
MS. in Bibl. Regia: Ὑπε-
τύφειο ἢ αὐτοῖς ἡ δυσμένεια.
ἐφυσάτο, ἡμεράτο. λαρκάσις^{τι} ἢ
τὸ Τύφεας η ἐπὶ Θυντείσας,
τὸ χαεῖς φλογὸς κακὺς ἀτένας.
παρφί ἢ τῷ Πλάτωνι εὐ Φαίδρῳ

τελεσθέντα. ἀνάλωθέντα.

Τελεία⁷. αἱ μυηράδεις θυσίαι.

Τέλος⁸. τάξις, βλάβη, ἀνάλωμα.

Τέλος

καὶ ἐπὶ τῷ τετυφλῶσῃ τὸν Διάνοιαν.
Τυφεδὸν ἄρτι, οὐ καῖσις. ubi pro
συντείσεο scribendum συν-
χεότι, de quo dubitare non
sinit Eustath. ad Il. I. p.
781. & pro τετυφλῶσῃ, τε-
τυφλῶσῃ. quamvis apud He-
sychium legatur: Θύμη.
τυφλῶσῃ. Quod una syl-
laba truncatum affert Ety-
mol. M. p. 458. 40. Θύμ-
μενον. τὸ ιστὸ πυρὸς βεβλημένον
ἢ κεκακαμένον. sic etiam
scriptum reperi in Lexico
Regio MS. Sed Valcke-
narius ad Schol. in Euripi-
d. Phoeniss. 1160. bene
correxit: Τεθυμένον. τὸ ιστὸ
πυρὸς βεβλημένον ἢ κεκακαμέ-
νον. Vim verbi, paucis
cognitam, aperuit Hem-
sterhusius ad Hesych. Tom.
I. p. 491. Cum Timaeo
congruunt Photius Lex.
MS. & Suidas, nisi quod
apud hunc τεθυμένον scri-
batur: quod Kusterus in
τεθυμένον mutavit, ut est
in Cod. Leidensi. At Ti-
maeus, praepositionem ἐπὶ⁹
omittens, videri possit in
Platone legisse: καὶ μᾶλλον
ἢ τεθυμένον.

7. Τελοία.] Protag. p.
196. B. ὁρκαλύπτεο τὰς
μὲν, ποιῶν, — τὰς ἂν αὖ,
τελετὰς τε καὶ χειρομαδίας. Eu-
thyd. p. 217. D. ὅπερ οἱ
οὐ τῇ τελεῖῃ τῷ Κορυδαλλῳ.
Sympos. p. 332. B. τὰς τῷ
Θεῶν τὰς καὶ τελετῶν δεομένας.
Phaedr. p. 344. A. 346.
A. 347. E. Phaedon. p.
380. F. Polit. II. p. 424.
D. H. Legg. II. p. 581.
C. V. 609. B. VII. 638.
E. IX. 659. A. X. 674. A.

8. Τέλος.] De ordine,
Menex. p. 409. A. ἐπειδὴν
εἰς ἀνδρὸς τέλος ἵστω. pro
quo frequentissime dicitur,
εἰς ἀνδρος τελεῖν. De tribu-
to, Polit. IV. p. 447. E.
ἥ εἴ πει τελῶν τινὲς ἢ πρεσβύτες ἢ
δέρεις ἀναγκαῖοι εἰσιν. Legg.
VII. p. 634. D. VIII. 650.
B. 651. D. Vide Scho-
liaisten ad Sympos. p. 328.
F. & Valckenar. Diatr.
in Euripid. cap. XIX. p.
202. Ex Timaeo in Sui-
da τάξις pro πρεσβύτης re-
pone.

Τέμπη⁹. μεταξὺ ὄρῶν σενότητες.

Τερθεία¹⁰. γοντεία, ἡ οὐειπάθεια.

Τένθης¹¹. ὁ γαστρίμαργος.

Tēphē

9. Τίμπη.] Ex Herodot. Lib. VII. 173. καὶ ἀπίκελο οἱ τὰ Τίμπηα οἱ τὰς ἐσοδὸν, &c. ubi vide Gloffas.

10. Τερθεία.] Moeris p. 364. formam τερθεία, ex τερατεία contractam, Atticis propriam dicit, eamque Phererecratis auctoritate probat Etymol. M. p. 753. 6. Dionys. Hal. A. R. Lib. II. p. 91. ἀπαγαν εὐβάλλεις τερθείαν μετεικόν. Philo Γ. II. p. 191. Πάταγος ἢν τὸν τοιαύτην τερθείαν ἀπωσάμενοι. Plutarch. de Audit. p. 42. Δ. πολὺν ἢ τερθείαν καὶ σωμυλίαν εἰ ταῖς χολαῖς πεποίηκε. Clemens Alexandr. Strom. L. I. p. 328. τῇ σφῶν αὐτῶν σωμυλόμενοι τερθείᾳ. pro quo τερθείμαργος, Paedag. L. III. p. 291. Minus necessaria emendatione Berglerus in Alciph. L. III. Ep. 55. p. 408. pro τερατείᾳ ἐπειδεῖξαί τοιαν reponebat τερθείαν ἐπειδεῖξαν. Nam τερατεία idoneos auctores habet. In Platone neutrum me legere memini. Explicatio οὐειπάθεια, quam etiam Etymol. M. p. 752. 47 habet, quid sibi velit, non intelligo. In utroque,

nisi quid me se fellerit, τερθεία scribendum. In Timaei MS. pro τερθείᾳ est Τεθρέια.

11. Τένθης.] Nec hujus glossae sedem in Platone teneo. Aristophan. Pac. 1009. Μορύχῳ, Τελέᾳ, Γλαυκίτῃ, ἄλλοις Τένθης πολοῖς. Ibid. v. 1120. Procopius Ep. 39. ἀρ' ἡ ψεύτικα πολλῷ τὰ ιητεῖσα, πᾶς ἦν τις, οἷμα, τένθης φίστις. Aspasius in Aristotel. Nicomach. IV. p. 52. Τένθης, ὁ λίχνος, καὶ τὰ δύο παντὸς ἥδισον θηράμενος, καὶ μιταφέρων, αὐτὸς ἀλλοτ' ἐπ' ἄλλα. Hesychius: Τένθη. ί-θή, ἢ λιχνεύς. Τένθη γάρ, οἱ λίχνοι. Sed idem mox mirificam, nec unquam auditam, hujus vocis significationem proponit: Τένθη. λαπαδολοιχοί, μοιχοί. Quid? si legamus: Τένθη. λαπαδολοιχοί. quod eadem forma dicitur, qua κνισολοιχοί, μακρινολοιχοί. Vide Herodian. Atticist. p. 206.

Eustath. ad Od. Σ. p. 1837. Elegans compositum λιχνοτένθης est apud Polluc. VI. 122. Verbum hinc derivatum τερθείων, hand alienum fuerit, restituere Libania Opp. T.

Τερατολόγοι¹². οἱ θαυματὰ ἡ τερατολόγα μυθεῖσις.
Τευτάζων¹³. πραγματεύμεν^Θ, συδιατείβων.

Τέως.

T. II. p. 596. A. νέοι ἢ ταῦ-
τη παραλαβόντες τὰ ἔξοιτα,
καθεύδεις, ρέγκεις, πενθεῖς,
χωρεῖς. Pro πενθεῖς certa
emendatione scriben-
dum τενθεῖς. Adde Ari-
stophan. Av. v. 1690. &
Alciphron. Lib. III. Ep.
24. ubi Cod. Regius Berg-
eri correctionem fir-
mat. Προτένθη qui ab Atti-
cis dicti sint, crudite do-
cet Brunckius ad Aristoph.
Nub. 1198. Glossam de-
scripsierunt Photius Lex.
MS. & Suidas.

12. Τερατολόγοι.] Photius Lex. MS. hoc modo:
Τερατικ. Φενδολογικ., οἱ θαύ-
ματα &c. ut clarum sit,
duas glossas, Τερατείκ. Φεν-
δολογικ., & Τερατολόγοι. οἱ
θαύμ. in unam coaliuisse.
Leviore vitio Suidas de-
dit Τερατολογικ. ubi Cod.
Leid Τερατολόγικ. quod ta-
nenten fraudi fuit H. Stephan-
no Thes. Gr. L. Tom.
III. p. 1411. Reete Ku-
ßlerus legendum vidit Τε-
ρατολόγοι. quod confirma-
te potuisset ex Etymol.
M. p. 752. 25. qui &
ipse Timaei glossam de-
scripsit. Respicitur Phaedr.
p. 337. H. καὶ ἐπιφῆ ἢ ὄχλο^Θ.

τοιέτων Γοργόνων, καὶ Πηγάδων,
καὶ ἄλλων ἀμυχάνων πληθεὶς τε καὶ
ἀποίᾳ τερατολόγων τιῶν φύσεων.
quo loco natus est Atheneus Lib. V. p. 221. A.
ubi male legitur, τερατολό-
γιῶν τιῶν φύσεως. Indidem
τερατολόγου φύσιν excerptit
Pollux VII. 189. IX.
147. Philostrat. V. A.
Lib. III. cap. 32. p. 123.
καὶ μυθολόγους καὶ τερατολόγους,
καὶ πενθεῖς. Liban. Opp.
Tom. I. p. 812. B. καὶ ταῦ
ματοκίνων διπολήκτων, καὶ σοφι-
σῶν τερατολόγων.

13. Τευτάζων.] Platonis
auctoritate hoc verbum
confirmant cum aliis Gram-
matici, tum Pollux IX.
137. ubi vide Hemsterhu-
sium. Phileb. p. 91. A.
Καὶ μάλα εὖ λέγεις & σμικροῖς
ἄλφοσσιν τὸν τευτάζοντα τευτά-
ζονταν. ubi vide Scholia.
Tim. p. 551. G. τῷ μὲν ἔν,
τῷ δὲ τὰς ἐπιθυμίας ἡ φιλονεκίας
τετευχότι, καὶ ταῦτα άλ-
ποντεῖς σφόδρα. Quo loco
librarii, prisca verbi in-
solentia moti, partim
τετευχότι scripsierunt, ut in
Codice meo, partim τε-
τευχότι ex quo Jan. Cor-
narius in Eclog. p. 777.
τετευχότι fecit, quod in re-
lixi sec-

centiores Edd. receptum nonnem. Legitimum *τετευταχτί* dudum ex antiquis Grammaticis reduxit Paul. *Leopardus* Emend. XI. 2. idque MS. Tubingensis conservavit. Ad hanc annotationis meae partem *T. H.* adscripsérat: „Pro *τετευταχτί*, κότι *Jamblich.* Protr. p. 30. posuit *ἐπινεδακότι*, illud ipsum verbum, quo Grammatici ad alterius interpretationem utuntur. Adhibuit etiam sedulus *Platonis* imitator, *Aristid. Quintil. de Mus.* II. p. 61. ἄλογον δέ, οὐ τοῦ σῶμα τευτάξῃ. p. 79. εἰν τῷ οὐλῶν ποιεῖται, οὐδὲ ἀς οὐδεν τευτάξῃ.“ Sed praeter hunc, aliis quoque *Platonis* locus eadem infectus labe est, *Polit. VII.* p. 483. C. Γυμνασικὴ μὲν πατεῖ γνησόμενον καὶ διολύμενον τέτευχε. σάρματος γὰρ αὔξεν καὶ φίσσως ἐπιστάται. *H. Stephanus* tametsi τέτευχε de mendo suspectum habet, multo tamen minus *τετευταχτί* probat, quod ejus loco legitur apud *Euseb. P. E. XIV.* p. 746. B. Ego vero, tantum absit, ut *Stephani* judicium sequar, ut nihil hac lectio- ne aptius & verius repe- riri arbitrer posse. Eam, praeter *Eusebium*, diser-

te etiam comprobant Co- dex Parisinus, Scholia- stes ad h. l. & vetus Gram- maticus apud *Photium Lex. MS. Suidam*, & *Etymol. M.* qui simul verbi *τευτάξῃ* indolem tam eruditè illustravit, & tot veterum exemplis munivit, ut to- ta ejus glossa, quamvis longiuscula, huc referen- da videatur: *Τευτάξειν. πραγματεύεσθαι*, οὐ σκευασθεῖσαι, οὐ σραγμεύεσθαι, καὶ πολὺ Διετεί- θειν εἰ τῷ αὐτῷ. *Λυκίφεων* εἴ- τω, καὶ Διόνυσος, αεθοῖς, ὅτι σύντοικοι εἰ τῷ φεοντίζειν. *Ηρακλέων* ἢ καταμεμψάμενος Λυκόφεος, φυτιν, εἴται τῷ ἐπι- σερφῶς τι πράπτειν, οὐ ἐνεργεῖν. οὐ Ἀρτεμίδωρος, τὸ φεοντίζειν. *Φεύνιχος* Μίσαις· Μάσηγα δὲ εἰ χεροῖν ἔχων τευτάξειν). Πλάτων *Ξεντρίας*. Ή, ἢ Θόρυβος τευ- ταξίαν. ἀτὶ δέ, πραγματευο- μένων, οὐ Διετείθοιται. καὶ εἰν Τιμαῖο. Τῷ μὲν δέ τοι τὰς επιθυμίας καὶ φιλονεκίας τετευτα- κότι. οἷον Διετείθεσθαι. γράφει) καὶ τεταυτακότι. *Τηλεκλείδης*. Πάντες ἢ τευτάξειν οἱ Διόκονοι. ἀντὶ δέ, πραγματεύοντο), σκευα- σθεῖν). Φερεκεράτης. Οὐ δέ παλία καλέι, καὶ τευτάξῃ τέτω δεῖπνον παραθίνει. Σημαῖνει καὶ τὸ σπε- δάξειν, *Πολιτείας* δέ (l. ζ.), καὶ τὸ ισουχάζειν. καὶ τευτάξων, (l. τευτάξων) τὸ αὐτὸν ἀεὶ λέ- γων, καὶ φιλοφάνην. Ex variis conjecturis, quibus Ku- ster.

περ. ad *Suidam*, *Hemsterh.* ad *Pollucem*, & *Albertus Misc. Crit. in Suid.* p. 292. hanc glossam tentarunt, illas, quae maxime probabiles videbantur, in textum receperimus, & paucula, quae apud *Suid.* & *Etymol.* decessent, ex *Photio MS.* supplevimus. Hoc verbum false ridet *Lucian. Lexiph.* p. 346. ἀδέπτω τὸ ἵκλας ἐμπίκας, ἀδὲ τὸ σκορδίας, ἀδὲ τὸ τευτάξας. Nec aut *Platonis*, aut aliorum veterum scriptorum, quos laudavimus, exempla *Pollucem* impediverunt, quo minus illud, ut eleganti scriptore indignum, repudiaret. Veruntamen eodem verbo non puduit uti scriptorem castigatissimum, &, quod ad rem pertinet, Atticismi existimatorem in primis fastidiosum, *Phrynicum* p. 22. ἀμάρετημα τὸν παιδεῖαν δοκόντων τευτάξειν. Quo minus illud *Themistio*, ex quo satis diu exulavit, bis restituere dubitamus. Or. II. p. 33. C. εἰ τεχνάξω καὶ σκευαράμα τοῖς τῷ λέξιν. Lege: εἰ τευτάξω &c. Or. XIII. p. 161. C. Οὐ μὲν γὰρ τευτάξας μόνος, ἀδὲ ζητεῖν, ἀδὲ διώχειν· αλλὰ ἔδη καὶ ἡσυχέντα, καὶ ἔχειν, οἷς τῇ ἄλλος διδάσκειν οἴος

τε εἶναι. Scribendum: οὐ μὲν γὰρ τευτάξειν μόνος &c. Si forma Media τευτάξας satis certa esset, eam praeferrem. *Origenes contr. Cels. V.* p. 255. λόγης αἰρεψίᾳ τὸν τευτάξειν φέρει τὸ ἀγάλματα, καὶ τὸ ιδεύματα. VII. p. 349. ὁ χεὶς ἡμᾶς τευτάξειν φέρει τὸ μὴ ἀναγναῖν. *Syrianus Commentario MS.* in *Aristotelis Metaphysica*, quem in Bibliotheca viri nobilissimi, *Joannis Meermanni*, excussum est: εἰ δέ γε τὰς Διάταξεις, φέρει ἃς τῷ ὄντι ἡ γενερετεῖα πραγματεύεται). ἕβδομο τοποῦν δοξῶς. ubi ex alio Codice pro πραγματεύεται reposita est vera lectio, τετεύτακεν, cum hoc Scholio: Τετεύτακεν. πραγματεύεται, Διάτεξις, ἡ φροντίδ. παρθένος Φερεκοράτης, ιουχάζει. σημαίνει καὶ τκευταρέται). Mox alio loco: οὐ μὲν γὰρ ιστεριὴ ποιητικὴ τις ἔτα τέχνη, τοῖς αἰδησθίοις ἔχειται τέλος, ἀναγναῖν φέρει αἰδησθήτη τετεύτακεν. *Eusebius P. E.* IV. I. p. 132. τὸ δεῖπνον οὐ πακεντρεῖχες τὸ φέρει τῷ πακέτεχνον ταύτην Διάταξειν τευτάξοντα. *Aelius Dionysius* apud *Eustath.* ad II. Z. p. 968. Τευτάξειν. τὸ εἰπι πολὺ φερεδεζεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι. Ab hoc verbo Grammatici differre dicunt ταυτάξην, i. e. τὸ αὐτὸν λέγειν, vel πράττειν. quam-

Τέως^{14.} ωχὲ τὸν, ἢ ἔως τινός.

Τίθη^{15.} μάρμη. Τηθίς ḥ, ἢ τῷ θείᾳ αὐτάλογο^{Θ.}

Τὴν ἀλωπεκῆ^{16.} τῷ πανθρεπίαν.

Τὴν

quamvis Photius Lex. MS. nullum discrimen statuat: Ταυτάζειν. σεραγίσεις, ἐπὶ πολὺν ἀλτεράζειν εἰ τῷ αὐτῷ. At vereor, ne illud natum sit ex loco aliquo, ubi pro ταυτάζειν mendose ταυτάζειν legebatur. Sic paulo ante vidimus, in Platonis Timaco l. c. pro τετευτακίτι, τεταυτακότι lectum fuisse.

14. Τέως.] Lysid. p. 107. F. τέως μὲν δὴ ἡπόρῳ τε καὶ ἄνδρι μήτρα φεστιέναι. Lachet. p. 247. G. τέως μὲν δὴ παρέλει τῇ μη ἀντεχόμενῷ τὸ δόρατο. Sympos. p. 322. G. τέως γὰρ καὶ ταῦτα σῖδος εἶχον. Ibid. p. 323. B. Phaedon. p. 402. C. καὶ ἵραν εἰ πολλοὶ τέως μὲν ἴπισκοῦσι οἴοι τε ἡγαν κατέχειν τὸ μὴ δικεύειν. Menex. p. 403. C. Polit. I. p. 411. B. IV. p. 453. D. Legg. VI. p. 620. G. Hipparch. p. 3. B. & ibi Scholion pereruditum, Moeris p. 368. Herodianus Philetaero p. 434. & Suidas.

15. Τίθη.] Pro nutrice occurrit Polit. I. p. 416. C. εἰπέ μοι, τίθη τοι ἵσι; ubi vide Scholia. II. p.

428. A. ἢ εἰ δοκεῖ τοι δεκτεῖν παιδαγωγῶν, τιτθῶν, τροφῶν. V. p. 460. G. & ibi Scholia. Pro avia, Polit. V. p. 461. C. πάππας τε καὶ τίτθεις. Perpetua est confusio vocum τίθη, τίθη, τιτθη, τιθη, τίθης, τιτθης. in quibus scribendis tam parum sibi constant librarii, quam in iis explicandis & distinguendis Grammatici. Vide Ammon. v. τίθη, & ibi Valckenar. viros doctos ad Thom. M. p. 846. in primis Nunner ad Phrynicb. p. 52.

16. Τὴν ἀλωπεκῆ.] Ἀλωπεκῆ, contractum ex ἀλωπεκέν, intellectu δοξῇ, eit pellis vulpina, ut ἀρκῆ, ursina, παρθαλῆ, pantherina, λυκῆ, lupina, λεονῆ, leonina, περγῆ, bircina, κυνῆ, canina, ταυρῆ, taurina, ἵξαλῆ, caprina, ἀιθηπῆ, humana, &c. quibus formis addatur μετέξη, hinnulea, apud Orpheum Fragm. p. 271. ubi vide Gesnerum. Glossa pertinet ad Polit. II. p. 124. F. πεζέμη μὲν καὶ γῆμη κύκλῳ τῷ εμαυλῷ σκιαγραφίαις ἀριθ-

θε-

Τὴν λῆξιν¹⁷. τὸν κλῆρον.

Τί δῆτα ἔχων σρέφη¹⁸; αὐτὶς οὖσα, συδετερέσσις.

Ti-

περιγραπτίου, τὸν δὲ οὐσιώτατον τὸν Ἀρχιλόχος ἀλάπεκκα ἐλεύθερον κερδασκέαν μὴ ποικίλην. At Timaeus, non ἀλάπεκα, sed ἀλαπεκῆν, legit. Quae lectio melior videri possit. Notissimum est Lysandri dictum: ὅπερ ἡ λεονῖνη μὲν ἐφικνεῖται, αὐτογραπτίου ἐκεῖ τὸν ἀλαπεκῆν. Rhetor in Excerptis Allatii p. 205. μέτετοι τὸν μυτίζειν, τὸν ἀλαπεκῆν σιδυτάμενον. Nihil tamen mutandum temere. Nam ἀλαπεκῆς dicitur pro pelle vulpina, ut λέων pro pelle leonina, & ejusdem generis alia, de quibus Toupius Ep. Crit. p. 118. & ad Schol. Theocrit. p. 209. Horat. de A. P. 437. Nunquam te fallant animi sub vulpe latentes. Sic tigres pro pellibus tigrinum, apud Valer. Flacc. II. 260. fixaque fremunt in limine tigres. ut pulchre vidit Wesselingius Probab. cap. 7. Quid? Vulgatam in Platone scripturam imitatione sua confirmat Themistius Or. XXII. p. 279. A. φύσις δὲ τινες καὶ εὐ ἀνθρώποις ἀλάπεκες, μᾶλλον δὲ ἀνθρώποις σμικροί τε καὶ ἀνελεύθεροι, τὰς ἀλάπεκας ἕποτε ἐφελκόμενες.

οἱ δὲ αὐτῶν σὸν ἀλάπεκας, ἀλλὰ δρόκοντες &c. Archilochi de vulpe fabulam plures veterum commemorarunt, Aristophan. Av. v. 652. ubi vide Schol. Dio Chrysost. Or. LV. p. 560. D. LXIV. p. 640. D. Ammon. v. Aīvō, Basil. Or. de legend. Graec. p. 29. Priscianus Praeexc. Rhet. p. 322. Ejus autem dimetros apud Ammon. l. c. L. Santenius, vir rei metricae peritissimus, a Valckenario fine caussa in trimetros mutatos esse judicabat.

17. Τὴν λῆξιν.] Critia p. 559 F. ἔτσι μίαν ἄνθρωπον λῆξιν, τοῦτο τὸν κάραν εἰλίγχαλον. Ibid. p. 561. C. Vide Epist. Crit. II. p. 129.

18. Τί δῆτα ἔχων σρέφη;] Turpi & veteri mendo in MS. scribitur: Τί δὴ τὰ θεᾶν σρέφη; quod etiam propagatum est in Phot. Lex. MS. & Suidam. Prior hunc in modum dedit: τί δῆτα θεᾶν σέρφη. ἀττὶς οὖσα, συδετερέσσις. Posterior sic: τί δῆτα θεᾶν σρέφη; ἀττὶς οὖσα, τι δὲ συδετερέσσις. Kusteri sagacitas videt, glossam referendam esse ad Phaedr. p. 340. F. Τί δῆτα ἔχων σρέφη;

Τιμαλφίσαι^{19.} τὸ τιμὴν πολλὴν εὐείχον. τὸ γὰρ
ΑΛ-

φι; ΣΩ. Οὐδὲν ἔτι, ἐπειδὴ σὺ γε ταῦτα ἐμάμοκας. Si-millimum est illud Aristophan. Eccles. v. 1143. Τί δῆτα ἀγτεῖσθις ἔχων; Nub. v. 131. τί ταῦτ' ἔχων εργαζεύομαι. ubi ἔχων Berglero videtur moram aliquam indicare. Sed cum falsum esse, formula, ἀπῆλθεν ἔχων, ostendit. Frequentissime jungitur verbis ineptiendi, nugandi, ludendi Gorg. p. 299. B. Ποῖα τέλοντα φλυαρεῖς ἔχων; Ibid. p. 301. F. καὶ αὐτοῖς γε ἔτι σις τὸ ἵμπεοδεν, ὅτι ἔχων ληρεῖς. Euthyd. p. 224. E. ὅτι ἔχων φλυαρεῖς, καὶ ἀξιωτέρων εἰ Γ δίον. quem locum laudat Scholiares Comici ad Ran. v. 204. Longinus Art. Rhet. p. 714. τὸ γὰρ Παιζεῖς παντὸς εἶπεν, καὶ Γ αστοτυχόν. Παιζεῖς δὲ ἔχων τινὰς ἄδιον τύπον φωνᾶς καὶ ἀφλέκτις παεῖσται. In talibus ἔχων, ut εἴναι in εἴναι εἴναι, redundare dicunt Photius Epist. 208. Eustath. ad Il. B. p. 205. aliique Grammatici. At Valckenarius ad Euriplid. Phoeniss. 712. ἔχει pro εἴναι vel τυγχάνει accipit, ut φλυαρεῖς ἔχων nihil aliud sit, quam φλυαρῶν

τυγχάνει. cuius rationem sequitur Koenius ad Gregor. de Dialect. p. 63. Adde H. Stephan. Animadv. de Dialect. p. 54. & Append. p. 170. & J. Pierson. ad Moerid. p. 391.

29. Τιμαλφίσαι.] Scribe, Τιμαλφίσαιον. Tim. p. 538. E. τιμαλφίσαιον εἴη μαχεύσας. quod inde sumvit Clemens Alex. Paedag. II. 3. p. 189. τὴν εἰς ἀθεωπες εὐεργεσίαν κεκλημένων, εἴη μαχεύσας τιμαλφίσαιον. Nicostratus apud Stob. p. 665. δοκῶ μοι ἐρεῖς τι καὶ πατούλεν περήγημα, κεντρόν πολλῷ τιμαλφίσειον. Aelian. H. A. Lib. X. cap. 13 οἱ μεγάλοι (μαργαρῖται) κάλατοι καὶ τιμαλφίσαι. Maxim. Tyr. Diff. XXXIX. p. 459. καὶ δεσκαὶ Γ δόσολε τιμαλφίσειον. Basilius, Scholiares Gregorii Nazianzeni ineditus, praef. ad Imp. Constantium: Τί γάρ σοι τῇ ἀπόλων ἐρεσματερον, καὶ τι γε τιμαλφίσερον ἀλλο, καὶ Γενγύδελον καὶ τὰ Γενγύοεις εὐπλείζειδαί τε καὶ ἀκτίζειδα. Onomasticon vetus: Vendibile. τιμαλφίς. Pro vilis an dictum sit, ut Toupius Ep. Crit. p. 109. putabat, vehementer dubitamus.

"Αλφειν εὐρέσκειν ἐστί, ἐξ ἦς καὶ Ὅμηρος²⁰ Ἀλφειοῖς καλεῖ τὰς εὐρεσκέτας εἰς τιμὴν βόας.
Τοπάζω²¹. ὕστερον, οἴομαι.
Τί μήν²²; κατάφατιν δηλοῖ, ἀντὶ τοῦ, πῶς γάρ τοῦ;
ἢ διὰ τί γάρ τοῦ;
Τεργυικὴ σκηνή²³. πῆγμα μετέωρου, ἐφ' ἐν θεάτρῳ
τινὲς παρόντες ἐλεγον.

Τετ-

20. "Ομηρος"] II. Σ. 593.
ubi vide Scholia.

21. Τοπάζω.] Theaet. p. 118. A. οὗ πάνυ ικανῶς τοπάζω, οἷς ἀν συγχενόμενοι ὄνται πολλοὶ. Ibid. p. 119. G. Φαίνεται τοπάζειν τῷ φύσεώς σε. Charmid. p. 237. H. ἡτα τοίνυν τοπάζωμεν, αἵτις τοις οὖσιν, εἴτε μη. Phaedr. p. 337. E. τοπάζω γάρ τε ἔχειν τὸ λόγον αὐτόν. Erait. p. 5. G. Gorg. p. 298. E. ubi Olympiodorus Commentario MS. explicat: εἰκάζω, τοῦτο θίλειν εἰπεῖν, ἀλλ' εἰ δύναται ἀκεραιῶτε. Legg. II. p. 575. F. III. 591. B. VIII. 646. D. XII. 694. E. ubi vide Scholia. Epinom. p. 698. F. Aeschin. Socrat. Dial. I. p. 26.

22. Τί μήν;] Parmen. p. 60. A. 63. D. 66. B. & singulis fere paginis. Timaeum expilarunt Photius Lex. MS. Suidas, & Scholiastes ad Platonis Sophist. p. 160. F.

23. Τεργυικὴ σκηνή.] A. Timaeo nihil discrepat Etymol. M. p. 763. 27. Sed insignis scripturae varietas est in Photio MS. & Suida: Τε. σκ. πῆγμα μετέωρου, εἰφ' ἐν θεάτρῳ σκηναῖς τινες παρόντες (Phot. παρόντες) ἐλεγον. Kusteri conjectura, εἰν θεάτρῳ χήματι, non multum a vero aberravit. Sed felicius, ut solebat, Piersonus ad Moerid. p. 22. corredit: εἰν θεάτρῳ σκηναῖς. Quae lectio & Timaeo & Etymol. M. restituenda est. Glossa pertinet ad Clitophont. p. 255. D. ἐπότε ἐπιτιμῶν τοῖς ἀθέσποις, ἀσπετε ἐπὶ μηχανῆς τεργυίκης θέσις, Τιμῆς, λέγων, ποι φέρεθε, ἀνθρωποι; ubi in aliis libris σκηνῆς τεργυικῆς, in aliis μηχανῆς τεργυικῆς scriptum fuisset, non solum e textu vulgato & Timaeo, sed etiam ex imitatoribus, intelligitur. Arrianus Disp. Epicet. L. III. p. 449. Kk 2 Δε

Τεττής²⁴. Φυλῆς μέρῳ τείτον.

Τυφᾶνῷ πολυπλοκώτερον²⁵. Τυφᾶν, ὁ λεγόμεν^ῷ
κεραυνωθῆναι ὡς Διός. τέττα ποικιλώτερον.

Tet.

Δεῖ δὴ αὐτὸν δύνασθαι, ἀνατεινά-
μενον, ἢν γάρ τούχη, καὶ ἐπὶ²⁶
σκηνὴν τεργυπικὴν ἀνερχόμενον λέ-
γειν τὸ δὲ Σωκράτες.²⁷ Ωἱ ἄνθεω-
ποι, ποῖ φέρετε; Julianus
Or. I. p. 4. A. οὐδὲ ἀσπερ-
ζὸν τὸν τεργυπικὸν σκηνῆς φυσί-
κεῖναν πεσαγορεύειν τοῖς εὐτυ-
χάντεis, σπενδεῖν μὲν περὶ τῶν
ἄρσεων, φεύγειν δὲ τῶν πονηρίων.
Ad sententiam nihil inter-
est, utro modo legatur,
quoniam μηχανὴ in σκηνῇ
est. Huc etiam allusit Demetrius Phaler. §. 241. ὁ
δὲ γνωμολογῶν, καὶ περτερόμε-
νῷ, οὐ δι’ ἐπιτολῆς ἔτι λαλέντες
ἔστιν, ἀλλὰ μηχανῆς. ubi
scribendum: ἀλλ’ οὐδὲ μηχα-
νῆς. De Platonis loco
praeclare disputat Wyt-
tenbachius Bibl. Crit. Vol.
III. P. I. p. 41.

24. Τεττής.] Polit. V.
p. 466. F. ὅτι ἀν μὴ σχετι-
κῆς (οὐ δύναντο), τεττηναρχῆς.
ubi vide Scholia.

25. Τυφᾶνῷ πολυπλοκώτε-
ρον.] Phaedr. p. 338. A.
εἴτε τι Θηρίον ἢν τυγχάνω, Τυ-
φᾶνῷ πολυπλοκώτερον, οὐ μᾶλ-
λον ἐπιτεθυμένον, εἴτε ἥμερώτε-
ρον τοῦ καὶ ἀπλέσσετον ζῶν, θέας
τοὺς καὶ μένεται μείρας φύσες μετ-

έχον. Ponam hic quaedam
ex arguta magis, quam ve-
ra, disputatione Hermiae
Scholiis MSS. Τὸ δὲ Τυφᾶ-
νῷ, ὅτι ὁ Θεὸς ἔτει τύπος τύποι
τὸ πλημμελῆς καὶ ἀτάκλιτος, καὶ τοις-
τῷ ἐστὶ τις αὐτῷ ὁ κλῆρος.
ἀλλὰ μὴν τὸν ὅλον ποτιζόμε-
νῷ, πλὴν εἰ περικάτα τινα μό-
να εὑρισκόμενῷ. ἔνθα δὲ καὶ
εἰώθας λέγειν Τυφάνια πνεύμα-
τα, η σκηνῆς, η κεραυνὸς Τυ-
φανίας. — Τὸ δὲ πολυπλοκώτε-
ρον σόκον ἐπ’ αὐτῷ δὲ θεῖον δεῖ ἀκάθ-
ειν, ἀλλ’ ἐφ’ ἐπιστατεῖ, ως
πλημμελῆς καὶ ἀτάκλιτος καὶ πολυ-
πλόκως κινημέτος τῇ οἰκείᾳ φύσει.
εἰώθας δὲ οἱ μῆνοι τὰ τοῦ περιοδε-
μένων πάθη ἐπ’ αὐτὰ τὰ πε-
νοῦσί τα ἀναπέρτεν. Scholia-
stes ad h. l. Τυφάν. Γῆς καὶ
Ταρτάρου νῦν, γενηθεῖς σὺ Σι-
κελίᾳ, εἶδος ἔχων συμμετεῖς ἀν-
δρεῖς θνεῖαν. quod, ut so-
let, descripsit ex Apol-
lōdoro I. 6. p. 6. ubi eo-
dem errore σὺ Σικελίᾳ pro
σὺ Κιλικίᾳ ante praestantis-
simi Heynii Editionem le-
gebatur. Sed θνεῖαν pro
θνεῖας Apollodoro reddendū
e Scholiaste. Ty-
phonis enim corpus ex
pluribus feris conflatum
erat.

Ταθάζων²⁶. χλευάζων, σκόπιων, θλαστύρων.

Τη-

erat. Ad turbines ex vaporibus ortos fabulam retulerunt Suidas v. Τυφάν, & Etymol. M. p. 772. 34. Τυφών. ἡχ ή φλόξ εἰς τὸν αέρον, ἀλλὰ τὸν τὸν ἀναθυμιάτεως συνεργόν τῷ τῷ ἐπιυρθῖναι, ὡς πλάτων εἰς Φαιδρ. male Etymol. εἰς Φαιδρην. Platonis locum adumbrarunt Philo T. I. p. 667. & Themist. Or. XV. p. 186. D. sed aper-te imitatus est Damascius apud Phot. p. 1027. καὶ πολλαχῆ διηγείται τὸν τυφωνείων τῷ ὄντι ηὔλως γνηγενῶν παθημάτων. ὄντων γε ἐκ πατὰ τὸν τυφῶνα μόνον, ἀλλὰ ἔτι σίμων καὶ τέττα πολυπλοκωτέρων. Ex Timaeo glossam sumserunt Photius Lex. MS. & Suidas.

26. Ταθάζων.] Hipp. Maj. p. 99. C. ταύτην γε τὴν ἀπόκριτην ἐκ μόνον τοῦ διπλέξεται, ἀλλὰ πάντα με νοῆται ταθάζεται. Polit. V. p. 466. C. τῷ ὄντι ταθαζόμενῷ δώσεις δίκην. Ad utrumque locum vide Scholia sten. Herodot. II. 60. αἱ δὲ ταθάζεται, βοῶται τὸν εἰς τὴν πόλιν ταύτην γυραῖνται. Alexander Actolus apud Gellium XV. 20. η ταθάζεται εὖ παρ' εἶπος Μεμβληκάς.

Numenius apud Euseb. P. E. XIV. p. 736. τὰ ἑγκλήματα παρέλυνον τοὺς ἄνευ ταθαζμῶν τιναν. Ταθεία, quod in Lexicis desideratur, habet Dionys. Alexandr. apud eundem XIV. p. 782. Male Olearius in Philostrat. de V. S. I. 22. p. 526. reliquit, μάλα ἀσείας ἐπιτάθαζεν. Scribendum erat, ἐπιτάθαζεν. ut post in Codice Regio scriptum vidi. Auctor Axiochi p. 729. A. θλαχλευάζων τὰς μορμολυπομένες τὸν θύνατον, καὶ πρότις ἐπιταθάζων. Aristacnet. Lib. II. Ep. 6. καὶ ἀλαζονεύομεν τὰ καῆρες τοῦτοις, ηὔχαριν ἐπιταθάζεις ἐπέι. Vide Berglerum ad Alciphron. II. 4. p. 248. & Pierson. ad Moerid. p. 366. Verbum ἐπιταθάζεν eximendum est Alexandro in Rhetor. Aldinis p. 631. βαριστὴν ἡμάτιον, οὐ γε ἐπανήγυεν ὁ σύμπας οἴκος. δαίμων δὲ τοῖς ἕοις επιτάθαζε τοῖς γενομένοις. Legendum: δαίμων δὲ τοῖς ἕοις επικαράζει τοῖς γενομένοις. Nam expreßit Euripidem Phoeniss. 355. Εἴτε τὸ δαιμόνιον Κατενάματε δαίμαντιν οἴδιπόδε.

τ.

Τηνεῖς¹. ὑπούρι τι καὶ ζωῶδες ποιεῖς.

Τυνεῖς² λέγεται εἰς ὅρθης λέξεως, καὶ κατ' εὐφημίσ-

1. Τηνεῖς] Theaet. p. 124. E. ὃς δὲ καὶ κυριοκεφάλες; λέγουσι, καὶ μίνοις αὐτὸς οὐκέταις, ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκόσοντας τέτο δέση εἰς τὰ συγχάριματα μετάνοιαν. quem locum laudat Suidas v. Τηνεῖς. Idem tamen v. Συννία, cum Etymol. M. p. 733. 30. in Platone legit συνηνεῖς. Legg. VII. p. 640. C. καὶ ἔδοξέ μοι τέτο σοῦ ἀνθερώπινον, ἀλλὰ οὐκάντινον εἶναι μᾶλλον θρησκευμάτων. ubi MSS. Leidens. & aliis apud H. Stephan. habent οὐκάντινον. Sed Scholiafestes ad illum locum, & Suidas v. Τηνεῖς tenent οὐκάντινον. Polit. VII. p. 498. A. καὶ ἀμαθαῖνες πάντας ἀλισκομένην μὴ ἀγανακτῆ, ἀλλ' εὐχετῶς ἀσπεργεῖν εἰς τὸν καὶ ἀμαθία μολύνην). Epicharmus apud Athen. II. p. 36. D. εἰς κάμψις εἰς ἐγένετο συννία. Sic Casaubonus pro Συννίᾳ bene scribit ex Hesychio: Συννία. λοιδορία καὶ οὐδὲ κερπὸς μάζη. Damascius apud Phot. p. 1059. οὐ γὰρ ἄν ποτε εἰς τὰς ἀνθερώπινας αὐτὰς οὐκέτιας. p. 1067.

εἰς πάτη οὐκέτιας καλινδύμενος. Posteriorem Damascii locum attulit Suidas v. Τηνεῖς. quod Kusterum latuit. Vide Scholiafest. ad Aristoph. Equit. 982. & ad Pac. 927. Photius Lex. MS. Τηνία. σκαίεται καὶ ἀμαθία. έτως Κυκλίας. Idem: Σῦς, τὰς Ιαπωνογράτες νίσις ἔλεγον, καὶ τὰς Παναγίτιας, καὶ Μέμνονος, εἰς οὐκέτιας καμαράδηντες. Respexit Photius Aristophan. Nub. v. 997. Τοῖς Ιαπωνογράτες νίσιν εἴχεις. ubi frigido joco luditur in similitudine vocum νίσιν, ab οὐ, & νίσιν, ab νίσιν. quod interpres non satis cespisse videntur. Timaei glossam, praeter Suidam, Scholiafestes ad Theaet. descripsit, in quo MSS. fluctuant inter οὐκάντινον, οὐκάντινον, & οὐκάντινον. Formam οὐκάντινον praeferit Valckenarius ad Xenopont. Memorab. I. 2. p. 240.

2. Τυνεῖς] Τυνεῖν generatim est dicere, narrare, referre, atque adeo de

μισμὸν, ἀντὶ τοῦ, ἐπαιτιῶντος τὸ γῆρας, ὡς ἐν αἱ Πολιτικῶν.

^{3.} Τπάγειν εἰς δίκην ἐνάγειν.

^{Τπ}

3.

rebus non laudandis dicitur, ut Latina celebrare & praedicare. Vide Eu-stathium ad Il. z. p. 634. & ad Dionys. Perieg. v. 1185. H. Stephanum in Aeschyli Schol. p. 683. & Ez. Spanhem. ad Julian. Or. I. p. 10. Locus, quem Timaeus respicit, est Polit. I. p. 410. D. ἔνοι ἢ καὶ τὰς τοῖς οἰκείων περιπηλακίσεις τοῦ γῆρας ὁδύρου. καὶ ἐπὶ τέττῳ δὴ τὸ γῆρας ὑμνεῖσθαι, ὅτων κακῶν σφίσιν αἴτιον. ἔμοι ἢ δοκεῖσθαι γέτοις ἐπὶ τὸ αἴτιον αἴτιον. ubi vide Scholiasten. Eodem Platonis loco usi sunt Suidas in v. & Etymol. M. p. 777. 14. Polit. VIII. p. 494. A. ὅτα καὶ οἵ φιλοί τοῖς γυναικεσσιν τούτων ὑμνεῖν. Critia p. 563. D. τὰς τοῖς αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖ τὸ πλῆθος καὶ μίγεθος καὶ κάλος παρὰ πάντα τὰ νῦν ὄντα γεγονέντα. ubi Scholiaastes idem Scholion apponit, quod ad locum, ex Polit. VIII. modo aliatum, apposuerat: "Υμν. ὁδύρειο νῦν σημαίνει καὶ μέμφεται καὶ λοιδορεῖ, κατ' εὐφημισμόν. Igitur ex Scholiaستae mente sic capien-

dum: Montes, qui circa sunt, cum lamentatione testantur, copiam, &c. Sed hoc durum est sensu meo. Simplicius fuerit legere: τὰς τοῖς αὐτὸν ὄρη τότε ὑμνεῖ τὸ πλ. & intelligere, Montes dicuntur &c. Legg. IX. p. 659. A. ἐδὲ δεῖ τὸ ἐπὶ τέττῳ νόμον ὑμνεῖν. Epist. VII. p. 715. F. καὶ τὸ μὲν αἰχρὸν καὶ ἀνόσιον ψήτε πασίεμας ἕγωντες, ψήτε τι λέγων πολλοῖς γάρ καὶ ἄλλοις ὑμνεῖν ταῦτα ἐπιμελέσι. Xenophon Memorab. IV. 2. p. 182. τὰς τοῖς παλαιῷδες σόντις ἀκήκοας πάντες τοτούς γάρ δὴ πάντες ὑμνεῖσθαι, &c. Dio Chrysost. Ορ. XXXII. p. 368. A. Ομήρει τε καὶ τὸ ἄλλων ποιητῶν ὑμνεύτων ἀντὶ τοῦ ὄχλου, ὡς χαλιπόν τε καὶ ἀπειθή, καὶ τοῖς θεοῖς ἔτοιμος. Aristides Tom. I. p. 259. ἀλλαγὴν τε καὶ ὑμνεῖν δαιμόνων παρέδωκε, τίς θρηνεῖ Αργεῖσθαι, τίνες Αιγυπτίων ή Φρυγίων ἀδεισυμετεργίσοντο. Scriptor incertus apud Suidam v. Θάπα. καὶ τοτούς θάπα ιχυρὸν ὑμνεῖσθαι.

3. Υπάγειν. J Apolog. p. 365. C. καὶ ἔτοιμων ὄταν εὑδαινεῖν με καὶ οὐτάγειν τὸ βιτόραν,

καὶ

‘Τπ’ αὐγάς^{4.} ὅπο τὸ ὄρθρον, η ὅπο τὸ πεφωτισμένον
αἴρεται.

‘Τπερ-

η ὑμῶν κελεύσιν τῇ βοῶψιν.
Dio Caff. Lib. X L. p. 256. ὕστεροις δὲ ἐπὶ σκεινῷ (ἐγκλήματι) εἰλα. Maxim. Tyr. Diff. XVIII. p. 219. Εἰ καὶ οἱ παιδεῖς νόμοις περὶ ἀλλήλων θέμασι, — ὕστεροις ἀνδραῖς κατὰ τὰς αὐτῶν νόμους. ubi vide Jo. Davisiūm. Liban. Opp. T. I. p. 882. καὶ ἡ γένεται ὕστεροις τῷ νόμῳ. Hesychius: ‘Τπάγων. ὕστεροις δίκην ἀγενής. Multo frequenter est plena locutio, εἰς δίκην ὕστεροις. Ex Timaeo castigabis Suidam, ubi sic editur: ‘Τπάγειν εἰς δίκην. τὸ ἀγενής. nisi forte alium Lexicographum sectatus sit. Addit enim: καὶ Θεκυδίδης, καὶ Κλεο. 4. ‘Τπ’ αὐγάς.] Elegans loquendi formula, id est τὸ αὐγάς, ducta ab emptoribus, latens pannivitium ad solem explorantibus: cui Ernestus Clav. Cic. bene comparat εἰλικενῆς, sive quod, ad εἰλικρινές spectatum, purum reperitur. Vide viros doctos ad Longin. sect. 3. p. 16. Plato Phaedr. p. 353. Εταῦτα δὲ αὐγάς μᾶλλον ἰδωμένη, τίνα καὶ ποτὲ ἔχει τὸ τεχ-

νης δίκην. ubi Hermias Scholiis MSS. τὸ δὲ τὸ αὐγάς ἰδωμένη, λέγεται τὸ, ἀνασκοπήσαμεν, τίνα ἔχει τὸ τεχνημένη. Paulo post; τὸ αὐγάς σκεπτίκει. Aristophan. Thesmoph. v. 507. Ως οὐ γυνὴ δεκνῦται τὸ ἀνδρεῖ τὸ γυνελον ‘Τπ’ αὐγάς, εἰόν, ἵστι. &c. ubi pluscula dedit L. Kuſterus. Plutarch. Sympoſ. L. I. 5. p. 623. C. εἰ βέλοιο καθορᾷ τὸ αὐγάς Διοκλίνεις τὸ ἕρως, καὶ καταμυθάνειν. Idem de Ira coh. p. 462. D. ἀλλ’ τὸ αὐγάς θεῶν, καὶ πολύ σοι βιλτιον φανεῖ). Ovidius Art. Am. I. 247. Luce Deas coeloque Paris spectavit aperito. A Timaeo glossam summisit Suidas. Haec scripsoram, cum Hemsterhusius suam de hoc loquendi genere animadversionem, tali dignam ingenio, mecum communicabat. „ Duplex interpretatio „ Timaei, quarum prior „ nihil ad Platonem: est „ enim summo diluculo, „ sub initio lucis, ut Pal- „ ladius, vel, sub ortum „ ferme lucis, ut Livius: „ ἐμψα αὐγὴ ἀρχομένης τὸ Πο- „ λυαεν.

„ Iyaen. VIII, 23, 2. Al-
 „ tera potestate varie su-
 „ mitur: apud Clem. Alex.
 „ Paed. III. p. 264, 12.
 „ ἡ τὸς αὐγὰς ὁ ἄνδρα
 „ ἀγρέμενος est in propa-
 „ tulo, palam ante oculos
 „ omnium, habetque op-
 „ positum ρύπως. Usitata
 „ locutio τῷ αὐγὰς ἔγει,
 „ in apertam lucem pro-
 „ ferre. Aelian. de Anim.
 „ p. 973. Liban. T. II.
 „ p. 80. D. ἀναδεικλεῖται τῷ
 „ αὐγὰς ἐ δῆς τοῖς τίμημα
 „ Clem. Alex. p. 291,
 „ 16. Tum frequens di-
 „ verso parumper signifi-
 „ candi flexu, τῷ αὐγὰς
 „ σχίνῃσι, θιᾶσι, θερεῖν,
 „ ad solem in plena luce
 „ aliquid adtentis oculis
 „ inspectare, atque adeo
 „ diligenter examinare.
 „ Cleomenes τελεαπένθινος
 „ αὐγὰς αὐτῶν τὰ πράγματα.
 „ Polyb. V. p. 531. Φ
 „ συμβεβιωκότων καὶ τελεαπένθινον
 „ τῷ αὐγὰς αὐτὲς τὸ φύσιν.
 „ X. p. 803. Ita legen-
 „ dum ex Codd Reg. &
 „ Reines. apud Jamblich.
 „ in Protr. p. 51. εἰ θεω-
 „ φετεῖται τῷ αὐγὰς ὁ ἀνθρώ-
 „ πος πλούτος. quod jam Tol-
 „ lius viderat ad Longitu-
 „ num. Corruptius extat
 „ in Ejusdem Epistola,
 „ cuius partem servavit
 „ Stob. p. 41. ubi verba

„ luxata hunc in mo-
 „ dum esse refingenda pu-
 „ to: Τὴν ἱγεμονεῖσαν τὸ ἄρε-
 „ τῶν Φεύγοντα, καὶ χεωμένην
 „ αὐταῖς ὅλαις, καθάπερ ὅμηρος
 „ νεφρὸν, τάξις τε καὶ μέτρα
 „ αὐτῶν καὶ τὸ εὐκαιρότητα εἴ-
 „ θεοκοσμῆσαν ἐπιδεικνύειν δεῖ
 „ ἄγοντα τῷ αὐγὰς εἰς τὸ παρε-
 „ όντα. Proxime Longina
 „ τελείων. p. 14. καὶ ἵκα-
 „ σον αὐτῶν τοῖς αὐγὰς ἀνα-
 „ σκοπῆς. quod proprie, se
 „ singula velut ad solis
 „ radios opposita expendas
 „ & suspicias: ἀνασκοπῶν
 „ enim, ut ἀναθεωρεῖς &
 „ ἀναθεῖς, vim habet; su-
 „ spicere Latinis, etiam
 „ in exploranda purpurae
 „ bonitate: quare Augu-
 „ sto emtæ purpuræ ob-
 „ scuritatem conqueren-
 „ ti respondit venditor,
 „ Erige altius & suspicere,
 „ teste Macrob. Saturn.
 „ II, 4. purpura suspe-
 „ ctu refulgens apud Plin.
 „ H. N. IX. 38. Vide
 „ Poll. I, 49. Medici
 „ certe distinguunt τῷ
 „ αὐγῇ & τοῖς αὐγῇ, ut
 „ ostendit Hippocr. κατ
 „ Ἰταλ. ubi interprete Ga-
 „ leno T. XII. p. 19. 20.
 „ hoc vocat, ὅταν τοῖς ταῦ-
 „ την ἐσχημάτιον η τὸ χειρίζο-
 „ μενον η καταποθημένον. illud
 „ τὸ βεργήν παραγκελιμένον".

·τπερτερία· τὸ δὲ αἰμάζης πῆγμα.

·τποκοειδέας·, ἡσὶς πόρην ἢ κόρον λέγειν δύσομι-
κεῖντα, σίου ἵσπαρειν, πατερίδιον.

Φθ-

5. [τπερτερία.] Theaet. p. 141. F. τροχοί, ἄξω, ῥωτερία, ἄντυγες, ζυρός. Vul-
gata exemplaria habent ῥωτερία. Sed recte ῥωτερία e fuga retraxit Kuhn-
nius ad Polluc. I. 253. Vide Hesych. v. Ἀμαζίπο-
δις, & Eustath. ad Od. 2.
p. 1550. A Timaeo glos-
sam mutuatus est Suidas.

6. [τποκοειδέας.] Polit. III. p. 438. B. εἰς τὴν αὐτον
ἄστραν τποκοειδέας καλλίμενος ὁ
εὐθέας. V. p. 466. E. ἡ ἐργασία
τποκοειδέας τε καὶ εὐχερῶς φί-
ροντος τὸν ὀχεότητα. Ad ut-
rumque locum videnda Scholia. Ex posteriore
loco, Mercero etiam mo-
nente, multa sumvit
Aristaen. L. I. Ep. 18.
p. 126. Polit. VIII. p. 498.
C. ἐγκαμπιάζοντες καὶ τποκοει-
δέας καλλίμενοι, ὕδεται μὲν, παιδεύσιν
καλλίμενος, ἀναρχίαν δὲ, ἐλευθερίαν.
·τποκοειδέας hanc definitio-
nenem dedit Aristoteles
Rhetor. III. p. 569. ἵτι
δὲ ὁ τποκοειδέας, ὃς ἔλατον
τοῖσι, καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ
ἀγαθόν. quam, vereor, ut
recte coperit Cl. Ernestus

ad Xenophon. Memorab.
II. 1. p. 64. Duplex est
τποκοειδέας, alter in ver-
bis, alter in sententia ma-
gis, quam in verbis. Qui
in verbis est, & bonam
& malam rem minuit.
Bonae rei diminutio est,
κόρη, κορίσκη malae, πόρη,
πορνίδιον. De hac sola lo-
qui Aristotelem, exempla,
quae subjecit, ostendunt.
At τποκοειδέας, qui in sen-
tentia est, nunquam rem
bonam, semper malam,
minuit, ut cum πόρην di-
cas ἵταιραν δελεῖαν, φιλίαν.
Belle & festive Cicero Pompeji fugam, peregrinatio-
nem vocavit. At absurdus sit, qui hominem fru-
gi, ut hoc utar, τποκοειδέας
καὶ hominem nequam dicat.
Sic per ironiam, non per
τποκοειδέας, loquimur. Huic
quidem sententiae Xenophoni l. c. videtur adversari.
Sed ejus locus & mihi, &
Valckenario, & Toupio de
mendo suspectus est: quo-
rum conjecturas recenset
Ernestus l. c. Satis multa de
τποκοειδέας definitione. Mae-
tis

Φ.

Φαληρικόν ^{1.} ισπόδρομον Ἀθήνης.

Φάναι ^{2.} σύ αὐτῷ ωσταμβάνειν. τὸ δὲ λέγειν, ἐτέρω δηλῶν.

Φαε-

ris p. 380. Ὑποκορίζεις, Ἀττικᾶς, ἐπικορίζεις, Ελληνικᾶς.

Scribendum, ni fallor: Ὑποκορίζεις, Ἀττικᾶς. ωσταμβάνεις, Ελληνικᾶς. Monere voluit, Atticos hujus verbi forma Media usos esse, recentiores Graecos Activa. Damascius apud Phot. p. 1044. Βάσιον καὶ πατιδίον ἀπεκάλει, ωστοκορίζεις τὰ φωνά. Recentiores etiam huic verbo fingendi & simulandi potestatem, veteribus, ut puto, incognitam, tribuerunt. Scriptor incertus apud Suid. v. Ὑποκορεστημένη. Οἱ δὲ κεκορεσμένη καὶ ἀπατηλῆ ἐχεργάτο πρεσβύτεροι. Eusebius de Vita Constant. I. 50. p. 356. τὰ μὲν πρῶτα φιλίαν ωστοκορίζουσι, δόλῳ καὶ ἀπάτῃ πάντες ἐπερχόμενοι. II. 15. p. 370. ταῖς μὲν τῇ συνθήκαις αεθίμως ωστακέναι ὁ δηλωθεὶς ωστοκορίζει. Eusebii locis eandem notionem ante nos declaravit Jac.

Billius Locut. Graec. p. 666.

1. Φαληρικόν.] Sympos. p. 315. init. καὶ γὰρ ἐτύγχανον πεάνην εἰς ἄσυ οἴκοθεν ἀνατοληρόθεν. ubi vide Scholia.

2. Φάναι.] Cod. MS. Φάναι, σύ αὐτῷ ωσταμβάνειν, τὸ δὲ λέγειν ἐτερον δηλοῖ. Sinceram scripturam ex Suida revocavimus: et si ibi male distinguitur: Φάναι σύ αὐτῷ. ωσταμβάνειν &c. Phaedr. p. 355. Φάλλα τὸ μὲν δειλὸν μὴ ωστὸ μόνη φάναι Φάλλεικὴ συγκεκριθεῖσα. Phaedon. p. 392. C. Οὐκ ἔχει οὐδὲν ἔδαφον καλῶς ἔχει Φυχὴν ἀρμονίαν τὰ φάναι εἶναι. & sic centies alibi. Aliquando hoc verbum otiosum esse putabat Guil. Budaeus Comment. L. Gr. p. 395. ex. gr. Sympos. p. 316. C. οὐτως κακὴ ποιεῖται, εἰ τοὶ δοκεῖ, ἵψη φάναι τὸ Ἀγάθανα. Paulo ante: Καὶ δις ἵψη εἰς ποιεῖ,

Φαρμακεία^{3.} ικρήνη, ἐξ ᾧ οἱ πίνοντες ἀπέθνησον,
ἔνιοι Ἰ, τόπου, εἰς ὃν ἀπάγονται ἐπὶ κόλαζιν οἱ
ἐπὶ Φαρμακείᾳ ἀλόγοις.

Φαῦλον^{4.} ἀπλῶν, ράδιον, εὔτελές.

Φελ-

πᾶν, Μηδαμῶς ἀλλοί ἴστε αὐτὸν. Erast. p. 4. init. Οἱ
διά εἶπε, πῶσοι, ἔφη, μίγα καὶ
χαλόν; At illa loca re-
ctius explicuit H. Stephan. Append. de Dia-
lect. p. 69.

3. Φαρμακεία.] Phaedr. p. 337. G. σὸν σιθίδε μένοις
τούτῳ δὲ τῷ Ιλιοῦ λίγες) ὁ Βο-
ρεῖας τὸν Ὀρείθυιαν ἀρπάζει; &
πολοῦ: εἴτα σοφίζομεν φαίνεται
πιεῦμενα Βορέας κατὰ τὴν
πλησίον πετρῶν σὺν Φαρμακείᾳ
παίζειν ὡσαὶ καὶ ἔτοι δὲ τε-
λευτήσας, λεχθῆναι τὸν Βορέαν
ἀνάρπαστο γεγονέναι. quam
fabulam sic explicat Hermias Scholiis MSS. Ἐρεχ-
θίας μὲν γενέσθαι Ὀρείθυιαν θυγα-
τίσῃ, οἵρεται δὲ αὐτῶν γενέσθαι Βορέας.
εἴναι γὰρ ἐκάστοτε πιεῦ-
μενάτων ἔφορος θεόν, οὐ δὲ τελεσι-
κὴ θεραπεύη. Ταῦτη δὲ τὸν
Ὀρείθυιαν ἔχειν τὸν εὑμένην τῷ
Θεῷ ἔτοις ἄγαν, ὡς αὐτὸι ἐπὶ^{τούτης}
εὐτηρίαν τὸν κώρας πιεῖν, καὶ
μέντοι καὶ ταυμαχεῖν τοῖς Αθηναῖοις συμβάλλειν (l. συλλαβέας,
& v. Herodot. VII. 189.)
δίγει). σύθυσίσας δὲ αὐτῶν καὶ
παταγεῖν τὸν τούτον τοῦ οἰκεῖος θεοῦ

τὸν Βορέαν, καὶ μηκίτι οἱ αὐθεντικοί^{τοι} συνεγγύειν, (ἐκέτει γὰρ κατὰ τὸν οὐαντὸν ἰδιότητα τὰ ζῶα συνεγγεῖ καταλαμφθέντα τοῖς ὑπερτέροις αἰτίοις) καὶ σὺ τῇ πατακαχῆ τελευτήσας λεχθῆναι ὅταν αὐτῶν τὸν τὸν Βορέαν ἡρπάζει. Alii, quos memorat Kusterus ad Jamblich. de V. P. 34. p. 195. fabulam aliter narrant. Platонem sequitur Apollon. Rhod. I. 212. ubi Choerilus apud Scholia festi, ἀρπαζόμενοι φοῖον αὐτῶν (Ὀρείθυιαν) αὐτὴν ἀμέλγειν τὸν τὰς τῷ Κηφισῷ πηγάς. Horum igitur fontium aliquis Φαρμακείας nomen habuit: de quo nihil alibi me legisse recordor.

4. Φαῦλον.] Vox tritissima Platoni. De multis pauca loca, ubi Attice pro simplici, mediocri, facili sumitur, hic ponamus. Phileb. p. 75. Ε. Οὐκ εἰς φαῦλον, γε ἵρα-
τημα — ἡμᾶς ἐμβιβληκε. Io-
ne p. 144. F. οἱ φαῦλοι καὶ
ἰδιωτικοὶ εἰσι, καὶ παῖδες ἀνδρῶν
γνᾶνται, Gorgia p. 296. A.
ἄγαπεῖς γὰρ αὐτοὶ ἀς τὸ τοῦ
ἔχοντος

Φειλία^ς. χωρία λεπτόγενα.

Φη-

χωρί, Φαυλότερος ὄπει. ubi Olympiodorus Commentatio MS. Φαυλότεροι, κακιτοι, ἀλλ' ἀθινέσεροι. ibid. p. 311. G. εἰσαχθεῖς εἰς δικαστήριον τὸν πάντα ἵστα μοχθηρῆς ἀνθεώπης καὶ Φαύλων. ubi rursus Olympiodorus: Φαύλων, ἀντὶ γ, εὐτελέσ. νῦν γὰρ καὶ σημαῖνε τὸ κακόν· ἥδη γὰρ εἶπε μοχθηρῆς. Alcib. I. p. 85. F. καὶ τίς ἡ Φαύλων ὁ τέτο ἀναθεῖς εἰς τὸν Πυθοῖν νεάν. ubi idem Olympiodorus: Φαῦλων σύνταῦθα δὲ καὶ ὁ μοχθηρὸς τὸ τερόπον, ἀλλ' οὐ εὐτελέσ, τυτέσιν, εὐτελής οὐ ἀνθρωπῶν εἰς τὸ ἐπίλευτοφῶν, οὐ ἀναθεῖς τέτο εἰς τὸν γαύον γ μαντήρων θεῶν. οὐδὲ καὶ Χίλαιον ὁ Λακεδαιμονίων. Apolog. p. 369. A. ἄρα Φαῦλον ἀντίη η δοκιμία; Vertit Cicero Tusc. Disp. I. 41. Haec peregrinatio mediocris vobis videri potest? Polit. IV. p. 446. F. Καὶ Φαῦλον γε ἵστας αὐτοῖς αφεσάζομεν. Καὶ τέτος γε, οὐδὲ οὐδὲν, ἔτι Φαυλότερον τόδε, quem locum laudat Suidas in v. & Ety-mol. M. p. 789. 44. Cratyl. p. 260. D. Κινδυνεύει τοιαὶ καὶ φαῦλοι οὐδὲν οὐδέποτε γηράτες. τὸ θεότης, δὲ φαῦλων ἀνδρῶν, δὲ τὸ ἐπιτυχόταν. Diogen. Laërt. III. 63. καὶ οὐδὲν τοιαὶ ποσῶν καὶ πετρωδῆς, συνε-

πλάτων ἴνοίς τῷ Φαύλῳ καὶ ἐπὶ γ καλῶν. έτι οὐδὲ τοις καὶ ἐπὶ γ μικρῶν. ubi vide Menagium Clemens Alexandr. Strom. L. V. p. 659. laudans Sophoclis jambos: Σοφοῖς μὲν αἰνειτῆρος θεοφάτων ἀλλ'. Σκαλοῖς δὲ Φαῦλον. statim explicandi caussa subjungit: τὸ Φαῦλον ἐπὶ γ ἀπλῶ τάσσων. Phrynicibus MS. Φαῦλων. τὸ ἀπλῶ καὶ μηδεμίαν ἔχοντα ποικιλίαν. Lexicon Sangerm. MS. Φαῦλον πλάτων καὶ ἄλλοις Ἀπίκαιοις σημαίνει τὸ ἀπλῶ καὶ ἁδίον. Lexicon Rhetor. MS. Φαῦλον. τὸ Φαῦλον σημαίνει δίκαια ἐπὶ τε αφετώπη καὶ πρέγυματο τὸ κακόν. τὸ μεικρὸν, καὶ τὸ εὐκαταφρόνιον. καὶ τὸ ἀθενέας. καὶ τὸ ἁδοῦσον. καὶ τὸ ἀνόησον. καὶ τὸ ἀπλῶν. καὶ τὸ ταπεινόν. καὶ ἐπὶ γ πένητο. καὶ ἐπὶ γ ἐναντίω τῷ σπουδαίῳ, καὶ ἐπὶ γ εὐτελῆς. Scholiastes Platonis etiam non uno loco hanc vocis vim explanavit. Addit. Eustath. ad Il. Ω. p. 1350. 5. Φειλία.] Critia p. 560. D. τότε δὲ ἀκέραιον τοιαῖς τά τε ὅρη γηλόφυες υψηλὸν εἴχε, καὶ τὰ Φειλέως νῦν ὀνομαζόντα πεδία πλήρη γῆς πιείρας ἐκκιτόν, &c. ubi Scholiastes: θελεύς, τόπος σκληρὸς ποσῶν καὶ πετρωδῆς, συνε-

γῆς δέ. οἱ δὲ, τὰς ἐπιπολῆς περιάδην. ubi scribendum: δυστεγῆς δέ. Φέλων vel Φέλας, si primam vocis vim spectes, eit *lapis*, *calculus durus*: pro quo Macedones πέλα vel πέλαι dicebant. Vide *Hesych.* v. πέλαι, & ibi *Hemsterhusium*. Hanc proprietatem secutus *Aelianus Epist. 2.* scripsit: Ἡμίρων ὁ μαλακὸς φελλίς ἐπέκουψε τὸ σκέλον. Αφέλων natae formae, φελλεὺς, scilicet τόπων, φελλίς, scil. γῆ, φελλία & φελλία, scil. πεδία, de agro lapidoſo dicuntur. *Xenophon Cynegeticus.* p. 981. Βέταν τὰς λίθους, τὰς ὄρη, τὰ φελλία, τὰ δασέα δύσκαρπα. *Isaeus de Ciron. hered.* p. 73. φελλία ἡ κωνία ἄπλα ἐκείνη δέδωκε. Ita locum ex *Harpocratiorne* v. φελλία, *Weſſelingius Observ.* I. 2. restituit. *Alciphron Lib. III. Ep. 21.* τὴν κακίσιν τὸ αἰγαῖνον τὸ φελλίας ἀεράσας οἴχε. Ibid. Ep. 70. καὶ ἔδι πάνινος ἡ ἀρρών, ἡ φελλία εὐκαθαίρειν. ubi Cod. Reg. accentu retracto, φίλλει. Collectiva forma, φελλέι, est apud *Arrianum de Venatione* p. 210. οἷα τὰ τραχία, καὶ οἱ φελλένες, καὶ τὰ σιμά, καὶ τὰ ἀνώμαλα. *Lexicon Rhet. MS.* φίλλει. τὰ περιώδη καὶ αἰγαῖοῦ κωνία. Le-

ge, φελλία, ut est in ceteris Grammaticis. Aliud Lexicon Biblioth. *Coislin.* p. 602. φαλεὺς. τὸ δυστεγής κωνίον. Sed φελλεὺς scribendum cum *Hemsterhusio*. Vide *Pollucem* I. 227. & ibi interpretes. Proprie mons quidam Atticae ab ingenio terrae φελλέων nomen invenit. Optime *Stephanus Byzant.* φελλεὺς, ὄρων τὸ Ἀπίκην, τάχα οἵ τε μόνης τὸ Ἀπίκην, ἀλλὰ παντὶς τὸ τόπον ἔχοντος ἐπιπολῆς μὲν πέτρας, ιώνες (ιών I. Santen.) ταῦτα ἡ γῆ λιπαρὰν καὶ τεῖς ἐλαιοφυτεῖαν. Quem locum cur *Holstenius* e *Platone* efficitum dicat, nescio. Addc *Aristophan. Nub.* v. 71. *Acharn.* v. 272. & ad utrumque locum Scholia. Ceterum ab eadem origine manarunt πεδία ἀφελῆ apud *Aristophan. Equit.* v. 524. quae veterum Grammaticorum ingenia vehementer torserunt. Veram explicationem sibi reperiisse visus est *Dan. Heinsius ad Horat. I. Serm. 10. 50.* Sed facile apparet, eum non plus, quam Grammaticos, sapuisse. ἀφελῆ πεδία sunt campi sine φίλοις vel φελλοῖς, sine lapidibus, sine collibus saxosis, aequales, patentes.

Φηγοί⁶. σπέρματι^Θ εἰδῖ^Θ.

Φθόν⁷. Φθίσις ἐξ αἴματι^Θ ἀναγωγῆς.

Φλαῦρον⁸. πονηρόν.

Φορ-

6. Φηγοί.] Polit. II. p. 427. E. καὶ μύεται, καὶ φυγάς. τοποδιέστι τὸ πῦρ, μετεῖσας χωστίνοις. quo loco utitur Athenaeus Lib. IV. p. 138. A. Apollon. Rhod. IV. 264. Ἀργάδες, οἱ καὶ σφέθε τεληναῖς ὑδέοντι Ζάει. Φυγὴν ἔδοστες εὖ πρεψαί. cum quo loco comparandus Pausanias Arcad. cap. 1. Dio Chrysost. Or. VI. p. 98. B. χειραρχοί, καὶ ὄροσι, τὰ εὐτελέσταχτα δισπεζών, καὶ φυγὸς χῶρα τῇ τιφερᾷ. Maxim. Tyr. Diff. XXVII. p. 327. Ἡσαΐ δέ πει καὶ τὸ ἐπὶ Κρόνος βίον αἱ τροφαὶ τοῖς ἀνθρώποις φηγοὶ καὶ ὄχ-

7. Diff. XXIX. p. 351.

Is. Casaubon. in Athen.

II. 13. p. 109.

7. Φθόν.] Legg. XI. p. 676. D. ἕάν τις ἀνδρείκοδον διδῷ^Δ κάρυμον φθόη, οὐ λιθιῶν, οὐ σεργικελῶν. Lucian. Contempl. p. 513. ἄγαλμα ἢ (θανάτου) καὶ τωπρέ^Δ μάλα πολοί, οἷς ὄφες, οἵπιαλοι, καὶ πυρελοί, καὶ φθόη, καὶ τείπυνημονία. Aristides Tom. I. p. 312. Philostrat. V. A. Lib. I. p. 7. aliquique scriptores Attici saepe.

Pibrynicbus MS. Φθόν. οὐ φθίσις, οὐ τὸ σάρκαντε γενομένη. P. Petit. in Areteum p. 178. Vetusius, & magis Atticum est φθόν, quam φθίσις. Vide Harpocration. in v. & Moerid. p. 399. Suidas Timaei glossam aliquot verbis auxit: Φθόν, φθίσις, οὐ ἔνομα πάθεις οὐ αἴματι^Θ ἀναγωγῆς. Ceterum Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 291. Timaeum & Suidam in verbis, οὐ αἴματι^Θ ἀναγωγῆς, putat respicisse Polybium II. p. 215. quod vix credibile videtur.

8. Φλαῦρον.] Menon. p. 21. E. εἴτε τε ἀγαθὸν ἔχει τὸ εἰνιότερον, εἴτε φλαῦρον. Minoë p. 47. fin. εἰν οἷς αὐτοῖς ἔνεστε καὶ τὸ ἀγαθὸν, καὶ τὸ φλαῦρον. ubi vide Scholia. Tim. p. 527. A. βεληθεῖς γὰρ οὐδὲς ἀγαθὰ μὲν πάντα, φλαῦρον δὲ μηδεὶς εἶναι κατὰ δύναμιν. Vertit Cicero: Nam cum constituissest Deus bonis omnibus explere mundum, malo nihil admiscere, quoad natura pateretur. Epist. II. p. 706. init. φλαῦρον.

Φορμισκοί^{9.} καλαθίσκοι.

X.

Χαλασραιοί^{1.} νίτρου, διπό Χαλάσραι, τῷ σὲ Μαζ
χεδονίᾳ λίμνῃ.
Χαμιύνια^{2.} τὰ ἐπὶ τῇ γῆς σρωγγύμενα.

χρ-

ἡ τι ποιεῖν, οὐ λόγειν τοῖς οὖ. Sophist. p. 153. B. C. Politic. p. 176. E. Legg. X. p. 670. G. XII. p. 691. F. &c. Interpp. in Aelian. V. H. I. 28. in Moerid. p. 385. in Thom. M. p. 889.

1. Φορμισκοί.] Lyside p. 107. E. οἱ δέ τινες τῷ Διοδυτηρίᾳ σὺν γανίᾳ ἡγετίας ἀσφαγάδοις παμπόλλοις, εἰς φορμισκαν τοῦς πεσατρέμειοι. ubi vide Scholia, & Pausaniam apud Eustath. ad Od. B. p. 1452. Glossam habet etiam Suidas.

1. Χαλασραιοί.] Polit. IV. p. 449. C. οὐ, τε ιδοὺ, παντὸς Χαλασραιού δεινοτέρα ὅτα τὸτο δέσποινται καταστάσις. λύπη τε καὶ φίδεις καὶ ἐπιθυμία, παντὸς αὐλας βύρμαται. ubi vide Scholia sten. Platonis loco Moeris p. 417. & Pollux X. 135. usi sunt. Themist. Or. XXXII. p.

359. C. ἀποικίαι οὐ αὐτοὶ ἐπιφέροι καὶ διπομήκειν, φειάγαν κείνας καὶ ποταμὸς, καὶ βύρμαται καθάμενοι, καὶ Χαλασραιοί. Minus recte editur Χαλάσραι. De hoc nitro multa Plinius H. N. XXXI. 10. & Salmas. de Hyl. Iatr. p. 222. Alia, quae ad manum sunt, omitto, quod ea praecepit P. Wesselingius ad Diodor. Sicul. T. II. p. 578. Timaei glossa Lexicon suum ornavit Suidas.

2. Χαμιύνια.] Sympos. p. 335. C. ἵπειδη ἐσπέρα οὐ, δειπνίστατες (καὶ γὰρ θύρος τόπος οὐ) χαμεύνια ἰζενεγκάμενοι, αἷμα μὲν εἰ τῷ Ψύχῳ καθηνῦδον. ubi vide Scholia. Eum locum adhibuit Jos. Scaliger ad Varro. de L. L. IV. p. 39. Lucian. Asin. p. 618. ἐπικόμισο οὐτε παντοκράται μαλαχά, καὶ σρωμάται εἴσαι κατίθετο, καὶ χαμιύ-

Χαρμαίζηλος^{3.} διφέρον μικρὸν, ἢ ταπεινὸν σχιμ-
πόδιον.

Χαραχθελός^{4.} ὅς, ἐπεὶ δὲ ἀν τι Φάγη, ταχέως ἀνα-
λίσκει τὸ Θερμότητον. ἕνιοι ἡ τύπο καλλίζει
αιθυιαν.

Χαρή-

νεον ἥρεν εὐπρεπὲς ἦν. *Liban.*
Oppr. T. I. p. 811. C. εἰς χα-
μενίους δεῖ σε καθεύδειν, ἢν κε-
λεύω, καὶ πάλιν ἐπὶ κλίνης, ἢν
ἐπιτρέπω. *Basilius de Vita*
Thecl. II. p. 142. κατὰ
τὰ χαμενία αὐτὰ πένιερέφεο.
Nicander Theriac. 23. &
ibi *Scholia, Moeris* p. 408.
Pollux X 35. cum no-
ta *Hemsterhusii*.

3. **Χαρμαίζηλος.**] *Phae-
don.* p. 389. F. ἔτυκον γὰρ
καθήμενος εἰς δεξιὰν αὐτῆς παρθ-
τῶ κλίνην, ἐπὶ χαρμαίζηλος τι-
νός. ὁ δὲ, ἐπὶ πολλῷ ὑψηλοτέρε
ἢ ἐγώ. ubi δίφερον, vel si-
mile nomen intelligendum.
Plene Themist. Or. XXXI.
p. 353. D. καὶν ἐπὶ χειροῖς
καθέζωμαι, καὶν ἐπὶ ξύλῳ, καὶν
ἐπὶ χαρμαίζηλος θρονίῳ. *Ety-
mol. M.* p. 806. 24. &
Suidas: Χαρμαίζηλοι. ταπε-
ινοί. ἡ δίφρος κοιλώδεις. Pro-
eo dixit *Apollon. Rhod.*
III. 1158. Ἡτε δέ ἐπὶ χαρ-
μαίζηλος σφέλαιη κλιντήρῳ ἔνερεν.
Cod. MS. male habet χα-
ρμαίζηλος.

4. **Χαραχθελός.**] *Gorg.* p.

300. E. Χαραχθελός τινα αὖ σὺ-
βιον λίγας, ἀλλὰ τενεῖς, οὐδὲ
λίθος. ubi *Olympiodorus*
Commentario MSto: Ἡ
ζῶον λέγει, ὃ ἐστίδι τῇ εὐθίᾳ συ-
κειντος, ἢ αὐτὰ τὰ κοῖλα τῷ πε-
τρῷ, ἢ δέχεται τὸ ὑδωρ εἴ τι
διπλάσιον. in cuius margine
legitur uberior hujus pro-
verbii explanatio, e Scho-
liis *Platonicis* ducta, qua-
usus est *Muretus ad Sene-
cam Praef. Nat. Quaeſit.*
p. 626. Χαραχθελός, ὅντις τις,
ὅς ἀκιν τῷ ἐδίσιν συκειντος, εἰς
οὐ διπλάσιον, αἰς λόγῳ, οὐ
ἰκτεράντος, ἥδον ἀπαλάθοντος.
ὅδεν καὶ ἐγκεύπλετος αὐτὸς οὐ
πιπερσκοῦντος, ἵνα μὴ προῖκα ὀ-
φελῶντος οἱ κάρμαντες. Καὶ μὲν
καλύπτοι. μᾶν χαραχθελός περ-
νάεις; οὐτως ιππάνταξ. Eadem
fere sunt apud *Suidam*, ubi
in *Hipponačtis choliambō*
perperam scribitur, Καὶ
μὲν καλ. Pro καλύπτοις lege
καλύπτεις. *Platonis locum*
in usus suos convertit
Gamblich. *Protrept.* p.
103. De charadrio vide
Plutarch. Symp. V. 7. p.
M m 681.

Χαρίζεσθ. κοινῶς μὲν, ὡς οἱ πολλοί. ἴδιως δέ, ἐπὶ
ἀφροδισίων^{5.} ἢ ἐπὶ τῷ ἐν λόγῳ ἔποντακλί-

νεάδη

681. C. Aelian. H. A.
XVII. 12. & Schol. Ari-
stoph. ad Av. 268.

5. Ἐπὶ ἀφροδισίων.] Sym-
pos. p. 319. A. ἀσε τιὰ
τολμᾶν λέγειν ὡς αἰχέριον χαρί-
ζειδὲ ἐρεπτῖς. Ibid. p. 320.
A. εἰ μέλιτον καλῶς χαρεῖται
ἐρεπτῆ παιδικά. p. 333. G.
ὡς ὑπάρχον μοί, χαρεταμένῳ
Σωκράτῃ, πάντ' ἀκόλουθον ὅταν
περ γένος γένος. Phaedr. p.
337. A. λέγει γένος ὡς χαρε-
τίον μὴ ἐρεπτή μᾶλλον ἢ ἐρεπτή.
ubi vide Scholia. Ibid.
p. 341. E. & alibi. Ari-
stophanes Eccles. v. 625.
οὐκ εἴσεμαι παρὰ τοῖς καλοῖς
καταδεξεῖν Ταῖς γυναιξὶ, πέν-
τοῖς αἰχέροις καὶ τοῖς μικροῖς χα-
ρεῖται). Sic χάρεται, concu-
bitus, Gallice les faveurs.
Pindarus Pyth. II. 78.
Ἄνευ δέ οἱ χαρεῖται τέχες γόνοις
ὑπερφίαλον. Xenophon Hiero-
tone p. 181. παρὰ δὲ πα-
δικῶν βελομένων ἥδισται, εἶμαι,
αἱ χάρεται εἰσίν. quem lo-
cum ob oculos habuit Dio-
Chrys. Or. III. p. 52. D.
Iuculentus hac de re locus
est Plutarchi Amator. p.
751. D. χάρεται ἡ θείλεως ὑπε-
ξει τῷ ἄσσει κεκλιμένης τῷ πα-
δαλίῳ. οἷς καὶ Πινδαρῷ ἕφετε Κέρ-
τευποτε ἄνευ χαρεῖται εἰς τῆς Ἡρα-

γενέαδη. καὶ τῶν ὑπωγάμων ἔχεις
ἄρα τὸν Σαπφώντος σταγονέων ταφη-
σίου, ὅτι, Σμικροῦ μοι, παῖ, ἐμ-
μηται φαίνεται, κακάεις. ὁ δὲ Ηερ-
αλῆς τὸν τινά ιρωτάτην. Βίᾳ δὲ
περίεις κάρεται, οὐ πείσας κό-
ρην; Ex quo loco, nescio,
an profecerit Scholiafestes
Pindari l. c. ubi in Sappho-
nis fragmento male le-
gitur λιθόχαρεις, sicut aequē
prave, καὶ χαρέσσων, apud
Max. Tyr. Diss. XXIV.
p. 297. quod Davisius
in τῷ χαρέσσων mutandum
putabat. Sed Sappho-
ni non eripiendum esse ve-
nustum illud ἄχαρεις, per-
spicuum est ex Lexico
Sangerm. MS. "Αχαρεῖς. η-
τινοι μὴ μέτεις χάρεται. οὐ οὐ μη-
πω δυναμένη χαρέσσων. Ope-
rae pretium erit legere,
quae ad eandem lectio-
nem vindicandam attulit
Th. Gatakerus de Stylo
N. F. cap. II. p. 72. Ut
Graeci χάρεται, sic gratia
dixit Comicus vetus apud
Fulgentium p. 565. nisi
nebulo iste hoc totum,
ut alia plura, confinxerit:
Non ego ita fui,
ut nunc sunt meretrices dio-
bolae, Quae suam numi-
caussa parvi pendunt gra-
tiam.

νεοδ⁶. εἴτέ σοι δεῖ χαείξεως. καὶ πάλιν· ἵνα
σοι χαείσωμα.

Χειροσκόποι⁷. οἱ τὰς χειροτονίας ἐπισκοπήσατο.

Χῆτις⁸. σπάνις, ἔνδεια, σέρηγ⁹.

Χλι-

tiam. χαείξεως interdum plenius effertur. Anton. Liber. cap. 41. εἰ αὐτῷ τὸν ὄφες ἑθελήσαι τὸν ἐαυτὸν χαείσωμα. Lucian. Amor. p. 428. ἀδειὴ τρέπω χαείξεως) θύλαιντα δύσλαντιν. Dare, praebere, obsequi, obsequium, morigerari, Latinis trita sunt in eadem nequitia. Onomaticum vetus: Morigeror, χαείσωμα. Vide interpp. in Petron. cap. 113. & Burmann. in Sueton. Tiber. cap. 44. Verbo χαείξεως in re Venerea opponitur ἀράνεως. De utroque elegantissime disputavit Phil. Jac. Maussacus ad Harpocrat. v. ἀράνεως. Negare a Latinis in eadem re dicitur. Ovidius A. A. I. 345. Quae dant, quaeque negant. Vide Heinssium ad A. A. III. 95.

6. Ἐν λόγῳ ἰστοκατακλίνεως.] Theag. p. 8. E. Τίς οὖν αὗται; εἰπὲ νῦν ἡμῖν, πῶς σοι χαείσωμεθα. Parmen. p. 58. G. ὅμως δέ, δεῖ γὰρ χαείξεως, ἐπειδὴ καὶ οἱ Σηνων λέγου. Protag. p. 214. A. χαείσεως δια τὸν σοι, καὶ λέγω, ὅτι τὸν σώματον μοι δοκεῖ

εἶμαι. Hipp. Min. p. 230. C. ἀρ' αὐτὸν τι μοὶ χαείσωμα τούτον, μηδὲ μης καταγελάω. Phaedr. p. 340. A. οὐαὶ σος χαείζομενος συγχαρῶ. Politic. p. 170. A. Euthyd. p. 216. B. & alibi. Timaeum more suo compilavit Suidas.

7. Χειροσκόποι.] Sic etiam Suidas. Χειροσκόποι Sam. Petit. Legg. Att. p. 288. recte accipit eum, qui sublatas in suffragiis ferendis manus numeret. Glossae nullum, ne tenue quidem, vestigium in Platone reperitur.

8. Χῆτις.] Phaedr p. 341. G. ἕμπειρος οὐτὸν ἀπαλῆς καὶ ἀνάρδες Διοίτης, ἀκλοτερίους τε χειρῶμας καὶ κόσμοις, χήτες οἰκεῖων, κοσμήμενον. quem locum adhibuit Plutarch. T. II. p. 51. D. atque imitando expressit Philo T. I. p. 568. χειρῶμας τὸν ὄψιν ἰστογραφούειν χήτες φυτικῆς εὔμορφίας. Aelian. H. A. Lib. V. cap. 39. οὐ τροφῆς χήτες λικὸν δεδιότε. Philostrat. V. A. Lib. II. p. 91. οὐ μὴ χήτε ποτὲ τὸν ἀναγκαῖον ἀδικοι γίνεται. Lib. V. p. 218. τὸν δέ τον

Χλιδή. ἔκλυσις καὶ μαλακία. εἴρηται διπλὸν ἐχλιδάνθαι καὶ σκλελύσῃς αἰθενέας τὸ Θερμόν.

Χράινειν, ηγγυνά 'Αποχράινειν¹⁰. ωδὴ τοῖς ζωγράφοις ἡ λέγεται τὸ μὲν Χράινειν, τὸ δὲ χράζειν πλατύτερον τὸ δὲ ράβδις· τὸ δὲ 'Αποχράινειν, τὸ τὰ χρωμένα ἐνοποιεῖν.

Ψαλ-

ἀνθεώπων ἀγέλην ἐκ ἀξιῶ φερεῖ, καὶ τεκόλτις δικαίος τε καὶ φίλος Θεοῦ. Julian. Or. II. p. 50. B. πατερ θεοσοῦ καὶ καλοῦς καὶ ἴνοκχος φερομένων. Glossam a Timaeo mutuam sumvit Suidas.

9. **Χλιδή.**] Recte Timaeus χλιδή repetit a χλιώ, quod verbum, e χαλίῳ contractum, cum suis derivatis primum significat calore solvo, mollio, deinde deliciis frango. Hesychius: Κεχλίσυκα. τιθέμαντα. Idem ex Aeschylus Suppl. v. 920. Εγχλιδ. στρεψφη. Unde lux & medela afferenda est corruptissimae glossae, quae torsit amicum nostrum, Jo. Albertum: Ἡθλίωμα. ἀκολάσσως θλεγόνος. Scribendum: Κεχλίωμα. Timaei autem glossa pertinet ad Sympos. p. 325. E. τρεψης, ἀβρότηνθε, χλιδης, χαείτων, ὲμέρης, πόθε πατητε. Euripid. Troad. v. 975. Αι παιδιαι-ται, καὶ χλιδης μερψης πίει, Ηλιος ποτες ιδην. Aelian. H.

A. Lib. V. cap. II. Εστι δὲ καὶ ταφροσύνην ἀκροτάτην, χλιδὴν γένη καὶ θερμόν μερίσκει. Maximus Tyrius, Platonis locum ob oculos habens, Diff. III. p. 21. ή Σαεδαναπάλις τρεψη, καὶ ή Μηδικὴ χλιδὴ, καὶ ή Ιωνικὴ ἀσφότης. Callistrat. Stat. XI. p. 903. χλιδης δὲ οὐ καὶ ἵμέρης μετός, καὶ τὸ τρίποδον ἔφαινεν ἄνθη. Moeris p. 407. χλιδης, Αττικῶς. τρεψη, Ελληνες. Suidas post χλιδη inserit τρεψη, & posteriorem glossae partem, καὶ σκλ. prorsus omittit.

10. **Χράινειν**, ηγγυνά 'Αποχράινειν.] Corrigendum leviter: — τὸ μὲν Χράινειν, τὸ χράζειν &c. Legg. VI. p. 620 F. οἷς ὅτι καθάπτεις ζωγράφων ἐδὲν πίρχεις ἔχειν ή πρεγματεῖα δοκεῖ εὖσι ἐκάστω, τὸ ζώαν, ἀλλ' η τὸ χράινειν η διπλοχράινειν, η ὅτε δύπολε καλεῖται τοιστοι οἱ ζωγράφων παιδες, σὸν ἀν ποτε δοκῆ παύσασθε κοσμητα, ἀλλ' εἰποδίστη μηκέτερος ἔχειν εἰς τὸ καλών τε καὶ φανεράτερος γίγνεσθαι τὰ γεγονόμενα. Pollic.

Ψ.

Ψαισά^ι: ὅτως λέγον^τ τὸ σπλάγχνων πεκομμένων εἰς λεπτὰ μετὰ ἀρτών απαρχή τίνες.

Ψίτη.

lit. IX. p. 508. C. Ἀρ^τ ἐν τῷ ἀνάγκη τῇ ἥδοντος ἔννειναι φερεγγύμενοις λύπαις, εἰδώλοις τῷ ἀληθεῖς ἥδονῖς, καὶ ἐπικινυσθεῖσιν τοῖς τῷ παρ^τ ἀλλήλας θέσεως διποχεινομέναις; Vide Polluc. VII. 129. & Hesych. v. Ἀποχεινεῖν. Χειλίνειν pro inquinare occurrit Legg. XI. p. 976. Η. πάντως μὲν δὴ καλὸν ἐπιτίθενται, θεῶν ὄντας μὲν χειλίνειν φαδίως.

I. **Ψαισά.**] Πίριμαλα, πέλανος, πότανα, non **Ψαισά**, in Platone reperiuntur: ut vox aut aliunde hoc intrusa sit, aut corrupta in Platone lateat. Eam certa, ni fallor, conjectura restituo Phoenici Colophonio apud Athen. L. VIII. p. 359. E. Ἐθλοί, χορῶν χεῖρας περιθότε κειθῶν, Τῇ παιδὶ τῷ Ἀπικλωνῷ, ἦ λάχθῳ πυρῶν, Ἡ ἀζλον, ἦ ἡμισθον, ἦ ὁ, τε τὶς χεῖρ. Nec Dalechampius audiendus est, ιμάτιον legens, nec magnus Casaubonus, ημισθον ex corrupta Hesychii

glossa pro *dimidio oboli sumens*. Poëta scripsérat: "Η ἀζτον, ἦ γε **Ψαισά**, ἦ ὁ, τε τὶς χεῖρ". Aristophan. Plut. v. 138. Οὐ βέν ἀν, ἔχι **Ψαισά**, τὸν ἄλλ' ὀδεύει. ubi praepter Scholiastem vide Kuster. & Spanhem. Leoni-des Anthol. L. I. cap. 3. p. 8. "Ιλαν τὰ **Ψαισά**, τότε σκύφῳ ἔμπλεον σύνει Δέξαθ". Aelianus H A. Lib. XVII. cap. 16. Βιεὶς — τοῖς καλοῖσις διποτέλλειν δῶρο, εἴη ἀντὰ δῶρο **Ψαισά** ἄπλα, καὶ μεμαγγέναι μάζα καλῶς τε καὶ εὖ. Qui locus cum ostendat, corvos **Ψαισά** delectari, nostrae in Phoenice correctioni pondus addit. Philostrat. de V. S. II. 25. p. 611. ὡς **Ψαισά** καὶ δύφιν φύλα τοῖς θεοῖς θυμιᾶται. Lexicon Rhetor. MS. **Ψαισά**. πότανα, πλατύμαλα τοὺς σφραγίλας στάλθονται εἰς θυσίαν γνόμενα. Quam glossam cum ipsis virtutis descripsit Ety-mol. M. p. 818. 41. ubi πλατύμαλα scribitur, & στάλθοomit-

Ψίτη^{2.} ἵχθυων εἶδος.

Ψυκή^{3.} ποτύερον μέγα καὶ πλατὺ, εἰς ψυχροποσιάν
παρεσκευασμένον.

[?]Ω μέ-

omittitur. Lege: Ψαισά. πόπταια πλατεῖα μάλα τιὰ, τροχοῦλα δὲ σίαλος, εἰς θυσίας γιγνόμενα. Sic in eodem Lexico MS. cuius locum p. 220. attulimus. Πόπταιον explicatur πλατὺ μάλα τι, τροχοῦλος δὲ σίαλος, εἰς θυσίας ἐπιτίθετον. Pollux I. 28. Pausanias apud Eustath. ad Od. B. p. 1445. & Toupius Emend. in Suid. T. III. p. 328.

2. Ψίτη.] Sympos. p. 323. A. ἔκαστος ἐν ἡμῖν ἔτιν
ἀνθεώπες ξύμβολον, ἀτε τετμη-
μένος, ὥσπερ αἱ Ψίτη, ἐξ
ἐνὸς δύο. ubi vide Scholia. Locum sic expressit Philo T. I. p. 36. Ἐρως δὲ
ἐπιγενόμενος, κατάπτερος ἐνὸς ζεύς
διπλὰ τριγύματα διεπυκότα συνα-
γωγὰς εἰς ταῦτα, ἀρμότε). Eadem similitudine usus est Aristophan. Lysistr. v.
115. Ἐγὼ δέ γ' ἀντὶ καὶ ὥσπερ
ἢ Ψίτην δοκῶ Δῖστην ἀντὶ ἐμαυ-
τῆς παρεταῦσα δ' ἦμισι. ubi
Scholia festes Ψίτη pro ave
acepit, forsitan confundens cum ψίτη vel κίτη. Ejus tamen auctoritatem
sequitur Kusterus ad Suid.

v. Φασιαῖοι. De hoc pi-
scie copiose agit Athenaeus Lib. VII. p. 329. F. ubi
vide Casaubon. In vocis
scriptura perpetua est va-
rietas. Ψίτη per τὸ habet
Platonis textus & Scho-
lia festes, Clem. Alex. Pae-
dag. II. p. 164. Oppian.
Αλευτ. I. 105. Pollux
VI. 51. At per τὸ Timaeus,
Alciphron I. Ep. 7. ubi ta-
men in Cod. Reg. per τὸ
scribitur, Suidas, aliquique
multi. Hoc nomen red-
dendum est Artemidoro
II. 14. p. 102. οἷον χαλπί-
δες, μανίδες, τερχίαι, Ψειρο-
φύαι. ubi Rigalius Casau-
boni conjecturam, Ψίτη
ἀφύαι, commemorat. Sed
scribendum: Ψίτη, ἀφύαι.
3. Ψυκή.] Sympos. p.
332. D. ἀλλὰ φερέτω Ἀγά-
θων εἴ τι ἐστὶ ἐπταιμα μέγα —
ἀλλὰ φέρε παῖς, φάνη, τὴν Ψυκ-
τῆς ἐπέντεν. ιδέοντα αὐτὸν πλέον
ἢ ὅπλα κοτύλας χωρίζει. ubi
vide Scholia festes. Hunc
locum adhibuerunt Atheneus Lib. IV. p. 180. A.
XI. p. 502. D. & Moeris

Ω.

¹Ω μέλεε¹. ὡ μάταιε. ἔνιος Ἰ, ὡ ἐπιμελείας ἀξιε,
καὶ οἵον μεμελημένε.

²Ω ἕτ²ρο². ὡ σύ.

Ωρ-

p. 422. eodemque allusit
Max. Tyrius Diff. XXXI.
p. 375. ut *Marklandus* vi-
dit. *Grammaticus MS. in*
Bibl. Medicea: Ψυχή.
σκεῦρο, σὺ ἡ τὸ οἴον ἔψυχον,
τὸ κοινῶς λεγόμενον κρυπτήσεων.
Vide interpretes ad *Polluc.* X. 74. *Piersonum ad*
Muerid. l. c. & *Toupium*
Emend. in *Suid.* T. II. p.
120. T. III. p. 330.

1. ¹Ω μέλεε.] *Theaetet.*
p. 129. G. Νὴ Δία. ὡ μέλε.
ἡ ἀδεία γ' αὐτῷ διελέγετο,
&c. quem locum *Suidas*
laudat. Pro eo *Legg. X.*
p. 671. H. ὡ χέτλε. Cre-
berrima haec formula apud
Aristophanem. Nub. v.
33. Ἀλλ', ὡ μέλ', ἐξήλικας
ἔνι γ' εἰς τὸ ἱμῶν. ubi vide
Scholia. Equit. v. 668.
ἐπειδὴ γ', ὡ μέλε, "Ηθοῖσι τὰς
ἀρνας παρ' ήμιν ἀξίας; Ibid.
v. 1834. ibique *Schol.*
Apollon. Rhod. I. 6:5. ²Ω
μέλεε, ζύλοι τὸ ἐπισμυγερᾶς

ἀκόρητος. II. 341. *Oracu-*
lum apud Herodot. Lib.
VII. 140. *Suidas* quoque
legit, ²Ω μέλεε. Malim ta-
men, ²Ω μέλε, ut in ipso
Platone. Graeci enim ma-
gistri recte monent, Atti-
cos per apocopen Σ̄ε, ὡ
μέλε, dixisse. Vide sup.
v. *Μέλερο.* Ceterum Co-
dex *Timaei*, teste Cl. *Vil-*
loisono ad Longum p. 180.
in margine habet, ὡ δει-
λαίε, inferendum post ²Ω
μέλεε.

2. ²Ω ἕτ²ρο.] *Sympos.*
p. 315. init. Ο Φαληρεὺς
ἕτ²ρο Ἀπολλόδωρος εἰς αὐτομε-
νεῖς; Ibid. p. 332. οὗτ²ρο,
τί σοι νῷ ἔχεις; *Protag.* p.
193. D. Καὶ ἴγαν τὸ φαντό-
γνος αὐτῆς, Ἱπποκράτης, ἔφη,
ἕτ²ρο, μή τι νεώτερον ἀγέλλεταις;
quae verba melius cepit
Cornarius, quam *Ficinus*
& *Serranus*. Sine ἕτ²ρο
haec compellatio est
Hipp. Maj. p. 95. D. Ιω-
νίας

πιας ὁ καλός τε καὶ σοφὸς, οἷς
Ἀλέξανδρος ἡμῶν κατηγορεῖ εἰς τὰς
Ἀθήνας; & Menex. p. 402.
F. Ἐξ ἀγορᾶς, ἢ πόλεων Μεσέ-
ξεντροῦ; Pherecrates apud
Harpocrat. v. Κολωνίζεται.
Οὐτῷ πόλευ ἥκεις ἐς Κολωνόν;
Aristophan. Plut. v. 439.
Οὐτῷ, τί δρᾶς; ᾧ δειλότατος
εὑ θητος, Οὐ παραμενεῖς;
Hac loquendi ratione ni-
hil frequentius est apud
scriptores Atticos, Comi-
cos praesertim & Lucian-
um: quam attigit Val-
kenarius ad Euripid Phoe-
niss. 1332. sed plenius ac
subtilius explanavit Len-
nepius ad Phalarid. Ep.
19. p. 94. In eadem ex-
plicanda multus est Gram-
maticus cum antiquitatis,
tum reconditae eruditio-
nis nomine, magni facien-
dus, Apollonius Dyscolus
Grammatica needum edi-
ta, ex qua locum, quam-
vis longiusculum, subjiciamus: 'Η κλητική ἐστιν κλη-
τις τὸ πέλας. ἐρθῶς ψεύτη τὰ περ-
τα κλητικὴ ἔχει τὸ πρωτοτύπων,
ψυχὴ τοῦ αὐτῶν τὸ λόγον ποιεῖ'.
Ψεύτη τὰ τερίτα, ἐπεὶ ἡ ἀπειση-
άτα φορικᾶς λεγόμενα, ὡς Αὐτὸς
καὶ Ἐκεῖνος. Καὶ τὸ ἀνὴρ ὅτε
ἴμειο κυνάπιδος ἔνεκ' Ἀχαοῖς.
ἢ δεῖκνυ) εὑ Λασάρῳ, ὡς εὑ
τῷ, Οὐτῷ σκεῖνος, ὅπερ ς
ψευτεῖ) ἡ κλητική. καὶ τάτα πι-

τις τὸ τέλο μὲν Οὐτῷ καὶ ἵπε
κλητικῶς τάσσεται καθὸ πλητιάζει.
Ω γάρ τοι οὐδὲ σεχτιὰν ἔστειλε.
Σάρδην. Κρατῖτο εἰ Δραπε-
τίζει. Οὐτῷ καθεύδεις, εἰς
ἀναστῆσις βότων. (Kuenius ad
Gregor. de Dialect. p. 48.
corrigit: A. Οὐτῷ καθεύ-
δεις; B. Οὐκ ἀναστῆσις βοῶν;) Αεισφάγης εὑ Σφηξίν. Οὐτῷ
τι πάχεις, ᾧ κακοδαίμον Σαυ-
θία. Ἄλλοι δέ τινες ὑπέλαβον
ἐλιγαρῆντας, ἐπεὶ ἐπὶ κλητικῆς
ἐτέθη. δέον γὰρ φασὶ τέλο Σὺ
παρελῆψθαι, ἐχεῖν τε εἰς εἶ λί-
γει καθὸ τὰ τοιάδε τὸ πιωτικόν
εἰς εἶ λίγη καὶ τέλο κλητική.
Ἐτι γε μὴν τὸ παρόρ Σάρδην καὶ
ἄρεθρον περσέλαβεν εὑ τῷ, Ω
ετῷ. πάντι γε εὔηθες τὸ τοιότατον.
δι' ς γὰρ λόγος κανονίζει) τὸ
Ἐκεῖνος καὶ ἔτι τὸ ὄποιτο καὶ
Ποῖτο ἀμφορεῖς κλητικῆς, Άλέ-
τάτα κατασκευάζει) ὡς τὸ Οὐτῷ
δεῖθῶς ἐπὶ κλητικῆς τετάξει).
κλητικὴ γὰρ κλῆσις τὸ πέλας,
πέλας δέ ἐστι τὸ Οὐτῷ, κλή-
σις εὖρε τεύξει). Προσαλές γε
καὶ τὸ ᾧ ἄρεθρον παραδέχεται.
εὐπίπτη γὰρ τὸ τὸ ἄρεθρον συ-
νοίκεις, ἄλλως τε διδομένης τὸ κλη-
τικῆς δοβίσει) καὶ τὸ ᾧ. ἴσως γε
καὶ Ἀττικῷ ἔδι εἰς οἱ ἐληξει ἐπὶ²
κλητικῆς ὄμοιας τῷ, Δέος φί-
λῳ. ἄλλως τε ἐδείχθησαν πολ-
λάκις ἀνακόλυθοι εἰς ἀντανυμίαν,
&c.

Πρεγασμέν^Θ. μεμαλαγμέν^Θ.

Ωρωπός⁴. χώρῃ μεταξὺ Βοιωτίας καὶ τῆς Αθηνῶν.

Ως ἔοικεν⁵. ὡς Φαινεῖται, ὡς δοκεῖ.

Ως οἶον τε⁶. ὡς δυνατόν.

Ω τῶν⁷. ὡς γάρ^Θ.

3. Πρεγασμέν^Θ.] Vide sup. v. Μετείως ἀργασμέν^Θ.

4. Ωρωπός.] Critia p. 560. C. καταβάνειν ἢ τὰς ὄρες εὐδέξια τὰς Ωρωπίαν ἔχουσας, εὐδέλεσσαν ἢ τὰς Θαλάσσην ἀφοείσογεις τῆς Ασωπόν.

5. Ως ἔοικεν.] Sophist. p. 158. D. ἀδύνατον γάρ, ὡς ἔοικεν, εἴτε τὸ σοφιστὴν ἐλέν. Et sic sexcenties alibi. Moeris p. 426. Ως ἔοικεν, Αθηνᾶς· ὡς φαινεῖται, "Ελλήνες. Plerisque locis capiendum pro certe, vere. Vide Lenne-
pium ad Phalarid. Ep. 109. p. 316.

6. Ως οἶον τε.] Lachet. p. 245. F. ἡμῖν γάρ τέτων δέδοκτος ἐπιλελθῆναις ὡς οἶον τε μάλιστα. Gorg. p. 282. A. ὅτι δύσκολήν ὡς οἶον τε Δῆμος βραχυτάτων. Sympos. p. 331. A. πειρῶ δέ μοι τὸν αποστέκειν ὡς οἶον τε μάλιστα. Lys. p. 109. F. Protag. p. 195. C. & saepe alibi. Moeris p. 427. Ως οἶον τε, Αθηνᾶς. ὡς δυνατόν, "Ελλήνες.

7. Ω τῶν.] Apolog. p. 362. C. ἔτι δὲ ἡμῖν εἰπεῖ ὡς ταῦτα θεοὶ Μίλιτες, πότεροι οἱ τοιοῦτοι

αἰμενοι εὖ πολίταις Χερσοῖς, οὐ πονηροῖς; ὡς τῶν ἀπόκενται. ubi vide Scholia fest. Epist. III. p. 709. ἀλλ' ὡς τῶν, εἴ μὲν Φῆς μὴ εἰρηκέναι, εἰρηκαί ταῦτα, ἔχω τὰ δίκαια. Binis praeterea locis haec compellandi formula a librariis oblitterata est. Alter est Legg. X. p. 670. E. sic ab H. Stephano emendatus: Ταρράθη τανῦν, ὡς τῶν, εὐ ἀπαγέται τέτοις, οὐδὲν οὐδὲ ἀποῖς αἰδομέν^Θ, &c. Vulgo editur: — τανῦν ὅταν εὐ ἀπ. τέτ. οὐδὲν, &c. Alter est in Gorg. p. 281. init. Οὐκέτι ὅταν βέλεσθε παρ' ἐμὲ οὐκεῖν οἴκαδε, παρ' ἐμοὶ Γοργίας καταλιθί, οὐ ἐπιδείξειμι. Thomas Mag. v. Ei, prava lectio deceptus, βέλεσθε legit pro βέλεσθε. Sed verissime acutissimeque Hemssterhusius noster legendum vidit: Οὐκέτι, ὡς τῶν, βέλεσθε παρ' ἐμὲ οὐκεῖν οἴκαδε. Quo in loco tanto facilior scribarum lapsus fuit, quod ὡς τῶν usu rariore cum plurali jungitur. Aristoph. Plut. v. 66. Ω τῶν, ἀπαλλάξε-

λάχθησον ἀπ' ίμεν. ubi Scholiaestes laudat ex *Cratino*: Άγρι γε, ὡς τὰς, οὐδελύσσοι. *Suidas* v. Ὡς τὰς. πολλάκις ᾧ καὶ ἵπται πλήθες φασὶ τὸ ὅταν. ὡς παρεψὶ *Κτηνοφῶνη*. quod olim ita refingebam: ὡς παρεψὶ *Nicophῶνη*. *Nicophon* saepe laudatur ab *Athenaeo*, *Polluce*, *Suidas*, & aliis. At enim cum in scripturam *Κτηνοφῶνη* & Scholiaestes *Platonis* ad *Apolog.* l. c. & *Philemon Lexico Technologico MS.* apud quos eadem glossa totidem verbis legitur, consentiant, forsitan propensior sis in eam partem, ut *Comicum Ctesiphontis* nomine fuisse credas: praesertim cum *Photius Lexico MS.* hoc nomen confirmare videatur: *Nicaxas*. τὰς γίνεται. *Κτηνοφῶνη Πανδάρη*. At, ecce, in diversum te trahunt *Athen.* VII. p. 523. B. *Pollux VII. 33.* & *Suidas* v. *Nicophῶνη*, fabulam *Pandoram*, non *Ctesiphontis*, sed *Nicophonti*, tribuentes. Huc accedit auctoritas perdocti Grammatici MS. in *Bibl. Sangerm.* ter *Nicophontis Pan-*

doram commemorantis: Δεύτερον, ἀντὶ Γ, μεθ' ἑτέρᾳ. Ἡρόδολος ἄ, *Nicophῶν Πανδάρη*. Ὑποπίνειν. μεθύσκεται. *Nicophῶν Πανδάρη*. Φίλημα δύνασθαι, ἀντὶ Γ, καταφίλησαι. *Nicophῶν Πανδάρη*. Quid? illam ipsam vocem νιαζ, quam *Photius* ex *Ctesiphonte*, idem diserte ex *Nicobonte* laudat: Νιαξ. ἡ νέσσω. *Nicophῶν*. Eligas, utrum malis. Evidem nihil caussae video, quare me pristinae conjecturae poenitere debat. Redeamus ad ὅταν, quod cum plurali etiam junxit *Julianus Or. VII.* p. 219. B. Αλλ, ὡς τὰς, καὶ ξυνίεται Γ μήτις φανερῶς αἰνιγμένης. Inter recentiores Sophistas non defuere, qui tum demum sibi ipsum *Platонem* referre viderentur, si illa *Platoni* familiaria, ὡς τὰς, ὡγαθὲ, &c. crebro in ore haberent; quos lepide exagitat *Amianus Anthol.* Lib. II. cap. 52. p. 273. Ογαθὲ, καὶ μῶν θύ, καὶ ποῖ δῆ, καὶ πόθεν, ὡς τὰς, καὶ θαμὰ, καὶ φίρε δῆ, καὶ κομιδῆ, καὶ ιθι — Ἐκ τάτης η τῆν εὐδοκιμητοφία.

A D D E N D A.

P. 31. col. 1. l. 14. scri-
be, ἀναπλῆσαι.

P. 45. col. 1. lin. 32.
scribe, homine.

P. 88. col. 2. lin. 24.
post extundant adde: His
scriptis, mihi redduntur
Wyittenbachii literae, ex-
quisitam animadversionem
habentes: „Acquiesco
„in γενῶν, quod ut libro-
„rum auctoritate, ita
„sua ipsum verisimilitudi-
„ne commendatur. Τὰ
„γένη sunt quatuor illa
„elementa, quibus cum
„corpus humanum, tum
„alimenta ejus constant.
„Ita p. 548. B. τεττάρων
„γένεσιν γενῶν, εἰς ᾧ συμ-
„πέπηγε τὸ σῶμα, γῆς, πυ-
„ρὸς, ὕδατος, καὶ αέρος.
„Haec genera, tanquam
„ex partibus, composita
„sunt ex triangulis, εἰς
„τεττάρων, p. 536. ubi
„haec in primis verba no-
„vam lectionem confir-
„mant: γίγνεται μὲν γένεσιν
„τεττάρων ἦν αφηρήμενα γέ-
„νη τεττάρων. & proxime
„ante haec verba, τὰ
„τεττάρων γένη. Satis hoc

,, est ad tuendum γενῶν
„Aliud superest, quod
„locum impeditum red-
dit. Quid enim sibi velit
„δενόχων in hac sede, non
„modo non intelligitur,
„sed loci etiam nexus ac
„ratio turbatur. Quare
„ita putem a Platone
„scriptum fuisse: νέα μὲν
„εἰς ξύσας οὐ πατήσεις, καὶ
„νὰ τὰ τεττάρων ἔτι ἔχεις τοῦ
„γενῶν, ἰχυρὰν μὲν οἷον εἰς
„δενόχων, τὰ δὲ ξυγκλεῖσιν αὐ-
„τῶν τοὺς ἄλληλα κέκλιψαν”.

P. 95. col. 1. l. 11. scri-
be, viderim.

P. 151. col. 2. l. 27.
post rariore adde: Vide
Lennep. ad Phalarid. Ep.
95. p. 266.

P. 161. col. 2. l. 20.
post Longin. p. 241. ad-
de: Diphilum apud Athen.
VII. p. 292. B. & Eustath.
ad Od. Φ. p. 1915.

P. 199. col. 2. l. 25.
post φλυαείσιν ἡγενῆ adde:
Demosthenes autem imita-
tus videtur Euripidem apud
Stob. p. 590. Γέροντες ἐδέσθησαν
ἄλλο, πλὴν ἔχεις, Καὶ γῆρας, εἰ-
N n 2

νείρων οἵ τε πομαὶ μητέραις.
 Qui locus non sollicitandus erat a viro doctissimo Animadv. ad Ammon.
 p. 15. sed comparandus cum ejusdem Tragici Heraclid. 997. Εἰδὼς μὲν τὸν ἀετόν, ἀλλ' ἐπιτύμπως "Αὐτές ὅταν τὰ σὸν παιδά. aut cum notissimo Horatiano, *Nos numerus sumus, & fruges consumere nati.*

P. 243. col. 1. l. 26.
 post novo adde: Eosdem versus, monente Wyttensbachio Bibl. Crit. Vol. II.
 P. 2. p. 13. adumbravit Propertius II. 2. 11. *Ac veluti primo taurus detraet at aratro, Mox venit ad sueto mollis ad arva jungo: Sic primo juvenes trepidant in amore feroce,*
 &c.



I N D E X

SCRIPTORUM VETERUM,

QUI EMENDANTUR ET EXPLICANTUR.

A.

- AELIANUS. 137. 138. 139. 221. 248.
AESCHYLUS. 58. 176.
ALCIPHRON. 95. 168. 187. 252. 278.
ALEXANDER Rhetor. 261.
ANTHOLOGIA. 16. 17. 139. 249.
APOLLODORUS. 260.
APOLLONIUS RHODIUS. 106.
APPIANUS. 13.
ARISTAENETUS. 199.
ARISTIDES. 82. 159. 236.
ARISTOPHANES. 15. 161. 239. 262. 270.
ARISTOTELES. 9. 266.
ARNOBIUS. 181.
ARTEMIDORUS. 173. 278.
ATHENAEUS. 13. 71. 92. 167. 204. 277.

C.

- CALLIMACHUS. 134. 226.
CICERO. 76. 78. 86. 130.
CLEMENS ALEXANDRINUS. 22. 41. 138.
144. 231.
CYRILLUS Lexico MS. 89.

D.

- DAMASCIUS. 40. 89. 249.
 DEMETRIUS PHALEREUS. 260.
 DEMOSTHENES. 283.
 DIO CHRYSOSTOMUS. 101. 108. 189. 199.
 232.
 DIONYSIUS HALICARN. 165.

E.

- EROTIANUS. 61.
 ETYMOLOGICUM MAGNUM multis locis.
 ETYMOLOGICUM MS. 213.
 EUNAPIUS. 206.
 EURIPIDES. 7. 155. 247. 249. 283.
 EUSEBIUS. 98.

G.

- GALENUS. 97.
 GLOSSAE HERODOTI. 106.
 — — HIPPOCRATIS. 66.

H.

- HARPOCRATION. 75. 112. 295.
 HELIODORUS. 199.
 HELIODORUS apud STOBAEUM. 118.
 HERODIANUS MS. 135.
 HERODOTUS. 10. 160. 180.
 HESYCHIUS singulis fere paginis.
 HORATIUS. 165.

I.

JAMBЛИCHUS. 265.

INSCRIPTIONES. 16. 17. 133. 148. 172. 192.

JULIANUS. 89. 194.

L.

LEXICON RHETORICUM MS. 38. 77. 278.

LEXICON VETUS MS. 4. 19. 24. 25.

LIBANIUS. 137. 188. 253.

LONGINUS. 94. 208. 223.

LUCIANUS. 139.

M.

MANETHO. 11.

MARINUS. 125.

MAXIMUS TYRIUS. 27. 53. 234.

MOERIS. 239. 267.

O:

ORIGENES. 13. 62.

ORION Etymologico MS. 217.

ORPHEUS. 28. 69. 123.

OVIDIUS. 86.

P:

PAUSANIAS. 109.

PHALARIS. 13.

PHI-

288 INDEX SCRIPTORUM VETERUM.

PHILO JUDAЕUS. 9. 11. 79. 93. 95. 124. 130.
136. 154. 228. 278.

PHILOSTRATUS. 8. 55. 106. 134. 136. 145.
238. 261.

PHOTIUS Lexico MS. multis locis.

PHRYNICHUS MS. 41. 73. 93. 199.

PLATO multis locis.

PLUTARCHUS. 53. 82. 86. 190. 234. 250.

POLLUX. 146.

PROCLUS. 69.

S.

SAPPHO. 274.

SCHOLIASTES AESCHYLI. 21.

— — — — — APOLLONII RHODII. 229.

— — — — — ARISTOPHANIS. 65. 248. 278.

— — — — — PINDARI. 225. 274.

— — — — — SOPHOCLIS. 13.

— — — — — THEOCRITI. 229.

SOCRATICAЕ EPISTOLAE. 235.

SOPHOCLES. 9. 106. 180.

STEPHANUS BYZANT. 17. 74. 110. 215. 270.

SUIDAS singulis fere paginis.

SYNESIUS. 101.

T.

THEMISTIUS. 40. 76. 79. 100. 137. 247. 255. 272.

THEON. 134.

THEOPHYLACTUS. 63.

THOMAS MAG. 281.

X.

XENOPHON. 8. 90. 266.

I N D E X

RERUM ET VERBORUM,

*QUAE EXTRA ORDINEM LITERARUM
EXPLICANTUR.*

A.

- *Αβδησίτης, de stupido. 16.
*Αγάλλειν. 4.
*Αγαλματοφορεῖν. 7.
*Αγείρειν. 216.
*Αγήσσειν. 17.
*Αγυμα. 153.
*Αγνολεχής. 133.
*Αγρος, ἀγρία, ἀγροτέρχη, Diana. 223.
*Αδελφὴ τὸ παιδίας ή σπεδή. 3.
*Αδωρός. 91.
*Αἰδειν ἄλλως, proverbium. 199.
Αἰξωνή, Cecropidis tribus pagus. 15.
*Ακομψός, aegrotus. 163.
*Αλευρόπηγος. 80.
*Αληθεία, ἀληθεύειν, ἀληθίζειν. 113.
*Αλώς varie accipitur. 199.
*Αλώπηξ, pellis vulpina. 256.
*Αμελλᾶς. 107.
*Αμελλῆς. σὸν ἀμελλῆς παιδία. 3.
*Ανάγειν τὰ ψυχήν. 31.
*Αναδασμός. 33.
*Αναίνεσθ in re Venerea. 275.
*Αναπλῆς, foedare. 31.

- *Ανασκοπᾶν. 265.
 *Αιατιμᾶν, incendere pretium. 116.
 *Ανιπισθεπλί. 26.
 *Αυτίτυπος, durus. 157.
 *Απαιρειν, abire aliquo. 153.
 *Απενίων, verbum Alexandrinum. 102.
 *Απίλλειν. 71.
 *Αποφανελίζειν. 123.
 *Αρχή, extremitas. 241.
Archilochi de vulpe fabula. 257.
 *Αρθρός, nihil homo. 284.
 *Ατεγχίτο. 249.
 *Ατιερέμων. 156.
 Αύτοπάμων. 209.
 *Αφελῆ πεδία. 270.
 *Αφθοης, inuestis. 133.

B.

- Beati*, mortui. 59.
 Βέλη pro ἔλη, ex dialecto. 96.
 Βερδιδίξ. 62.
 Βλεννός, fatuus. 165.

C.

- Gelu unde?* 96.
 Γένη, elementa. 283.
 Γινάδας. 67.
Gentiani varii. 1.
Gentilium Dii. 192.
 Γλυκὺς, fatuus. 131.
 Συμβάτης Argivorum. 214.

Δ.

Δειγμη. 134.

Dare in re Venerea. 275.

Διαγέρφειν τὸ δίκην, litem expungere. 81.

Δίκης, cibrum. 80.

Διοπομπεῖος, διοπόμπης. 41.

Δυλεῖα, servi. 215.

Duplex Ulysses. 87.

Δυστής. 125.

Δωροφόρος Mariandynorum. 214.

Ε.

Ἐίκειν κάκη. 152.

Εἴλατες. 212.

Εἰσαγγελία. 98.

Εἰλικρινής. 264.

Ἐκτιμᾶν. 116.

Ἐλειν, εἰλεῖν, ἔλειν. 71.

Ἐμπάθεια. 209.

Ἐμπύρευμα metaphorice. 130.

Ἐναυσμα metaphorice. 130.

Ἐξαίρειν pro ἐπαίρειν. 119.

Ἐξέλης δίκη. 71.

Ἐπάγειν τὰς δαίμονας. 14.

Ἐπαγγεμέδες victorum. 216.

Ἐπικεχρωσμένοι, leviter tintus. 78.

Ἐπικληθῆται. 209.

Ἐπιπαμαλίς. 209.

Ἐπιπέμπειν, ἐπιπομπή. 115.

Ἐπιστίτιοι. 212.

Ἐπιτωθάζειν. 261.

Eradicare aures. 43.

- "Εργολάδος. 212.
 "Ερέφειν, ἐρέψιμον. 187.
 "Ερμαία Pellenae celebrata. 216.
 Εὐήτης, fatuus. 131.
 Εὐήτερος. 135.
 Εὐθυνος, εὐθυνήσῃ. 126.
 Εὐτύχος, verbi causa. 55.
 "Ἐχω abundat post verba quaedam. 258.

H.

- "Ημιδαιάκη. 134.
 "Ημιτελής δόμος. 225.

Θ.

- Θεμίζειν, punire. 85.
 Θεργκός, θεργός. 231.
 Θέση. 46.
 Θεύπλεστος & κλαστος junguntur. 46.
 Θυλημα. 144.
 Θυμιλη idem, quod θόλημα. 144.
 Θυρίας & Θύρας. 74.

I.

- Ibyci dictum. 90.
 "Ιθαξ, οἴθαξ. 149.
 "Ιλλειν. 71
 Implere, polluere. 31.
 Incorruptus. 133.
 Interpretes legum, religionum, somniorum. 103.
 Investis. 133.
 Ισαπίη μετημοσίεια. 235.
 Juvenes, equites. 150.

ξ in ξ

K.

- Κ in ξ mutant Boeoti. 98.
 Κατακύρειοι vel Κατακύρειοι Syracusanorum. 214.
 Καιορ. febris. 140.
 Καταλαθίσαι. 113.
 Κατετλὰς νύξ. 71.
 Κατανασοφόροι Sicyoniorum. 214.
 Κηκίω. 30.
 Κήρη pro κήρ. 18.
 Circumscribere, tollere. 82.
 Κλαρᾶς Cretensium. 213.
 Clidemus, Ἀτθίδη scriptor. 223.
 Κοσσαλία. 65. 159.
 Κόραμ, κοροκόριμα, pupae. 165. 166.
 Κοραλλιοπλάσια. 166.
 Κορυνηφόροι Sicyoniorum. 213.
 Κρόνεα. 2.
 Κτεσίφον an Comicus. 282.
 Κῦλα in oculis. 169.

Λ.

- Λέγειν, lapides componere. 174.
 Διθολογία. 175.
 Δισπότηνυθ. 175.
 Δίσφο Attice pro λίσπον. 175.
 Δυπρὰ γῆ. 68.

Μ.

- Macaria, Herculis filia. 59.
 Μαδᾶν. 184.
 Μαλακὴν σύδεναι. 101.

- Μακαρίδι), mortui.* 59.
Μαρεμαδυνοί Heracleotarum. 214.
Μεθίσογλοι ἡμέραι. 120.
Μηναγύες) & μητραγύες) idem. 106
Μηχανὴ τραγικῆ. 260.
Monychius pro Munychius. 184.
Morigerari in re Venerea. 275.
Morychus quis? 183.
Multiplex ingenium. 86.

N.

- Negare in re Venerea.* 275.
Nicophon, comicus. 282.
Νύμφαι, pupae. 165.
Νωδὸς, attonitus. 102.

O.

- Obsequium in re Venerea.* 275.
Ολεῖα. βάλλεις οἰς ολεῖαν. 59.
Ολὸς, ολερός προ θολὸς, θολερός. 143.
Ova secta. 189.
Οξλῷ, nibili homi. 283.

Π.

- Πατιδαγγεῖ). 150.*
Παλιμβολα πέδιλα, calcei interpolati. 204.
Παλινάγγει). 204.
Παμπάμω Ceres. 209.
Πάμωχῷ, παμωχίω, possideo. 209.
Περπάξειν. 34.
Porphyrīi liber, αὐτὸς τὰς λότις Φρή κωφίζεις τὸ ποντίον. 201.

- Ποτάμιον ταῦς. 43.
 Πρεδεκυνῆντα θαλόν. 139.
Praebere in re Venerea. 275.
 Πρὸς αὐγὰς & ὡς αὐγὰς differunt. 264.
 Προσέπειν θαλόν. 137.
 Προσπαίζειν, cantu celebrare. 222.
 Πρόσχησ, pompa. 246.
 Προφερήσ. 233.
 Πυντε pro πυντε. 219.

P.

- *Ρόμηον & ρύμηον. 229.

Σ.

- Σ pro ξ ponunt Attici. 222.
 Σεπρὸς οἶνον. 167.
Sedes, templa. 93.
 Σελήνη unde? 96.
 Σκιδάλαμον. 32.
 Σπέρμα metaphorice. 130.
 Στιφέος. 237.
 Στυφός. 238.
Suavis homo. 132.
 Συνίν. 262.
Suspicere. 265.
 Σφακελίζειν. 123.

Τ.

- Ταυτάζειν. 256.
 Τάχα, statim. 151.
 Τείνειν, cruciari. 207.

296 INDEX RERUM ET VERBORUM,

- Τίλειος θεος. 225.
Τέλος, *nuptiae*. 224.
Tentare mulierem. 210.
Tigris, pellis tigridis. 257.
Τελεάδες. 124.
Τεύχος, λόγοτεχνή. 47.
Ταθηία. 261.

Υ.

- Ὑμεδαπός. 134.
Ὑπεκκάθω. 88.
Ὑπίλει. 71.
Ὑπόρεια, *allegoria*. 200.

Φ.

- Felices, mortui. 59.
Φθοεια, medicamenta abortiva. 107.
Phillyllii nomen saepe corruptum, 167.
Fio, suffio. 144.
Frictrices. 134.

Χ.

- Χάρης, concubitus. 274.
Χενσός, fatuus. 131.
Χείω, κείπω, pungo. 105.

F I N I S.

1965

~~PERIODICALS~~

TUFTS UNIVERSITY LIBRARIES



3 9090 001 031 257

1392

